

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BRENDA
NOVAK

Bir Kış
Büyüsü





Bu hikâye ve karakterlerden
bir an olsun uzaklaşmak
istemeyeceksiniz.

Reader to Reader Reviews

Yine duygusal, tutku dolu,
sımsıcak yaşamlara
Brenda Novak sayesinde
yol alıyoruz.

Library Journal on Dead Right

Brenda Novak romanlarında
küçük, sevimli kasabanın
cazibesini o kadar iyi
yansıtıyor ki kendimi
onun kitaplarını okumaktan
alıkoyamıyorum...
Novak asla hayal
kırıklığına uğratmaz.

RT Book Reviews

BRENDA NOVAK Bir Kıs Büyüsü



BRENDA NOVAK



Bir Kış
Büyüsü

Bir Kış Büyüsü

Özgün Adı: Take Me Home for Christmas
Brenda Novak

Yayın Yönetmeni : Şahin Güç
Çeviren : Betül Cevahircioğlu
Editör : Sibel Çelik
Sayfa Tasarım : Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarım : Filiz Odabaş

Türü : Roman
Ebat : 13,5x21
Kitap No : 1763
Kâğıt Gram : 53 gram

1. Baskı: Haziran 2019
ISBN: 978-605-032-039-8
Yayınevi Sertifika No: 12330

©Brenda Novak

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Ajans Aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayıncılık

Maltepe Mah. Davutpaşa cd. Yılanlı Ayazma Sk.
No: 8 Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13 Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com info@martiyayinlari.com

Baskı: MY Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8F
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
Sertifika No: 34191

BRENDA NOVAK



Bir Kış Büyüsü

Çeviren: Betül Cevahircioğlu



Sevgili Okuyucu.

Birçoğunuz benden Ted’le Sophia’nın hikâyesini istediniz. Bu yüzden, kitabın yayımlandığını görmek beni çok heyecanlandırdı, bilhassa da Noel zamanı çünkü Noel, affetmek için mükemmel bir zamandır ve Sophia’nın özlemi-ni çektiği şey de affedilmek. Bu serinin önceki kitaplarını okuduysanız, genç kadının bazı dersler alması gerektiğini zaten biliyorsunuzdur. Neyse ki bunlar, ona hayat okulunun öğretemeyeceği dersler değildi. Bu hikâyeyi bitirdiğimde, Sophia’ya Whiskey Creek’teki diğer tüm karakterler, hatta örnek birer yaşam sürenler kadar (belki daha da fazla) hayran oldum. Onu daha iyi tanıdığınızda ve durumunu daha iyi anladığınızda sizlerin de bana hak vereceğinizi umuyorum.

Bana sık sık Whiskey Creek kitaplarım bağımsız hikâyeler olarak okunabilir mi yoksa sırayla mı okunmalı, diye soruluyor. Bu soruya cevabım, evet, ayrı ayrı okunabilirler ve aynı şekilde tat verebilirler. O zaman haydi başlayalım ve Whiskey Creek’i “Altın Ülkenin Kalbi” yapan arkadaş grubuyla tanışalım.

Bu kitap ve yazdığım diğer tüm kitaplarla ilgili (saymayalı uzun zaman olsa da, sanırım kırk beşe yaklaşıyor) daha fazla bilgi için lütfen www.brendanovak.com internet adresimi ziyaret ediniz. Eğer hepiniz kendinizi Whiskey Creek'e kaptırdıysanız, 2014 yılının Nisan ayında Come Home to Me adlı kitabım (Aaron ve Presley'nin hikâyesi) çıkana kadar, diğer küçük kasaba serilerimi denemek de (toplam sekiz kitap) ilginizi çekebilir.

Aynı zamanda, internet siteme e-posta gönderebilir, yaptığımı düşündüğünüz hataları yazabilir ve diyabet araştırmaları için yılda bir kez yaptığım çevrimiçi müzayedelere katılabilirsiniz. Diyabet hastalarına (tıpkı oğlum gibi) yardım etmek için şu ana kadar iki milyon dolar toplamayı başardık.

Tadını çıkarın! Brenda

ROMANDAKİ KARAKTERLER

Başlıca Karakterler

Cheyenne Christensen: Eve Harmon'a B & B'yi işletmekte yardım ediyor (Otelin eski adı the Gold Nugget).

Amos Oto Tamirhanesi'nin sahibi **Dylan Amos**'la evli.

Gail DeMarco: Los Angeles'ta bir halkla ilişkiler firmasının sahibi. Film yıldızı **Simon O'Neal**'la evli.

Ted Dixon: Çok satan gerilim romanları yazarı.

Eve Harmon: Ailesinin sahip olduğu B & B Otel'i işletiyor.

Kyle Houseman: Güneş panelleri firması var. Eskiden **Noelle Arnold**'la evliydi.

Baxter North: San Francisco'da borsacı.

Noah Rackham: Profesyonel bisikletçi. Gidon adlı bisiklet mağazasının sahibi. Büyükannesinin sahip olduğu Anne Yemeği adlı restoranın aşçısı ve işletmecisi **Adelaide Davies**'le evli.

Riley Stinson: Müteahhit.

Callie Vanetta: Fotoğrafçı. Eski Afganistan askeri

Levi McCloud/Pendleton'la evli.

Diğer Karakterler

Amos Kardeşler: **Dylan, Aaron** (eskiden Presley'le ilişkisi vardı), **Rodney, Grady ve Mack.**

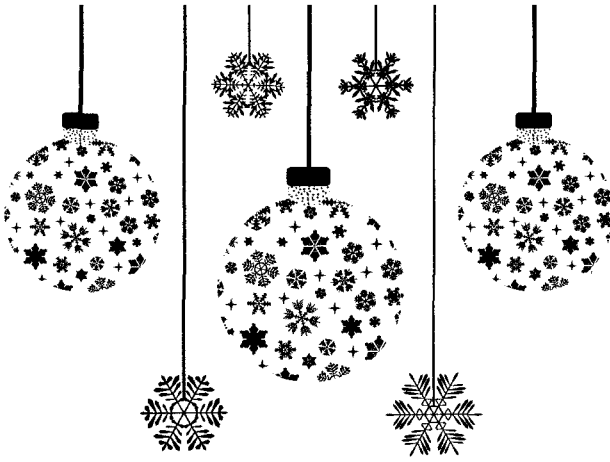
Olivia Arnold: Kyle Houseman'ın gerçek aşkı ama Kyle'ın üvey erkek kardeşi **Brandon Lucero**'yla evli.

Presley Christensen: Cheyenne'in kız kardeşi.

Sophia DeBussi: Yatırım gurusu ve kasabanın en zengin adamı olan **Skip DeBussi**'yle evlenmek için Ted Dixon'ı terk eden kadın.

Joe DeMarco: Gail DeMarco'nun ağabeyi. Whiskey Creek benzin istasyonunun sahibi.

Phoenix Fuller: Hapishanede. Babası Riley tarafından büyütülen **Jacob Stinson**'ın annesi.



Bölüm Bin

*S*ophia DeBussi'nin kocası gitmişti. Adeta... *sırra kadem basmıştı*. Hiçbir yerde bulunamıyordu. Yirmi yedi metre olan *Legacy*, oldukça büyük bir yattı –Skip, her zaman her şeyin en iyisini alırdı– ama yetişkin bir erkeğin kolayca gözden kaçabileceği kadar da büyük değildi. Altı kişilik mürettebat, Sophia ve on üç yaşındaki kızına yatın her köşesini aramakta yardım etmişti.

Cevap vermediği ceptelefonu dışında Skip'in her şeyi yerli yerinde duruyordu, ama o yoktu.

Sophia, uzun saçlarını geride tutarak suda parıldayan güneş ışıklarına karşı gözlerini kısıp sancak tarafından birkaç mil ötedeki Brezilya sahilini görmeye çalıştı. Kocasını sabah erkenden yüzmeye gidip bir şekilde kıyıya ulaşmış olabilir miydi?



Bu, bir ihtimaldi ama uzak bir ihtimaldi. Neden tek başına çıkıp gidecekti ki? O gün hava plaj keyfi yapmak için fazla rüzgârlıydı. Ve Skip iş için dünyanın her yerine seyahat etmiş olsa da, Sophia onun Rio de Janeiro’da biriyle görüşme yaptığını hiç duymamıştı.

Hem Skip, o geziyi on üçüncü evlilik yıldönümleri için planlamıştı çünkü ailece hoş vakit geçirmek istiyordu. O tatil bir şeylere yeniden başlamak, sorunlu evliliklerini kurtarmak için ayarlanmışken, Sophia kocasının çalıştığını düşünemiyordu. Skip, *tek bir* telefon bile kabul etmeyeceğini söylemişti. Bu sözü sadece Sophia’ya vermiş olsa, genç kadın belki ona inanmazdı. Daha önce de öyle sözler vermiş ve tutmamıştı. Ama aynı zamanda kızına da söz vermişti ve Skip’le Alexa birbirlerine çok yakındılar.

Peki... o zaman neredeydi?

Sophia, sulara baktı. Denize düşüp dalgalı Atlantik Okyanusu’nda boğulmuş olabilir miydi?

Bu düşünce Sophia’yı rahatlattı. Birinin ölmesini istemek korkunçtu elbette, ama sadece Skip sonsuza dek giderse Sophia ondan kurtulabilirdi. Kocasının onu asla isteyerek serbest bırakmayacağını bilecek kadar uzun süre yaşamıştı onunla. Skip, bunu açıkça söylemişti zaten.

Alexa yanma, küpeştelere geldiği anda Sophia’nın duyduğu rahatlığın yerini suçluluk aldı. Zavallı kızı babasını kaybetmiş olabilirdi. Sophia, bundan nasıl *mutluluk* duyabilirdi ki?

“Ne oldu, Anne?” diye sordu Alexa, iri mavi gözleri yaşlarla dolarken.



Sophia, kolunu çocuğunun ince omuzlarına doladı. “Bilmiyorum, tatlım.” Son yirmi dört saati yeniden düşünmeye devam ediyordu ama aklına olağandışı hiçbir şey gelmiyordu. Skip, her zamanki gibi gece saat on birde onunla birlikte yatmıştı. Her zamanki gibi seks yapmak istemişti. Eğer Sophia’nın yanındaysa, günde en az bir kez ilişkiye girmek için ısrar ederdi. Sophia, kocasının seyahatleri esnasında, özellikle de en az bir haftalığına gittiğinden, başka kadınlarla yattığından gayet emindi. Ama onu hiç sorgulamaya çalışmamıştı. Yalnızca o evde olduğunda huzuru korumak, dayanabilmek için ne yapması gerekiyorsa onu yapmıştı. Onu reddederse Skip’in nasıl davranacağını biliyordu. Sophia’ya vurmasa bile günlerce surat asardı.

Kızları da dahil olmak üzere herkese sendeleyip kapıya çarptığını ya da hızlı fren yapıp direksiyona vurduğunu söylemenin utancı dışında, Sophia kocasının somurtmasından daha çok nefret ederdi. Bazen bu küskünlükler morluklardan daha uzun sürerdi.

Alexa, ıslak yanaklarını sildi. “Babamın bu sabah kaçta kalktığını *gerçekten* hatırlamıyor musun?”

Bunu zaten konuşmuşlardı. Sophia *hatırlamıyordu*. Skip kadar erken uyanmıyordu. Skip, onun çalışmasına izin vermiyordu ki. Okul günlerinde, Alexa evden çıktıktan sonra Sophia tekrar yatar, yaklaşık saat ona kadar uyurdu. Sonra yavaş yavaş kalkar, kocası için çok önemli olduğundan güzelliğini korumakla uğraşır ve günün geri kalanını içerek geçirirdi. Alkol, sürekli olarak yaşadığı hayal kırıklığını ve can sıkıntısını hafifleten tek şeydi.



Ama aynı zamanda, Skip için gerektiğinde kullanabileceği bir sopa görevi görüyordu. *Seninle evlendiğimde özel bir şeye sahip olduğumu sanmıştım. O zamanlar başkaydın, hatırlıyor musun? Belediye başkanının tek çocuğu. Okulun en popüler kızı. Şimdi şu haline bir bak. Uyuşuk bir ayyaş-tan başka bir şey değilsin.*

Sophia, bu nefret dolu sözleri ait oldukları yere, zihninin gerisine atmaya çalıştı. Bu sözleri anımsayınca canı bir bardak cin tonik çekmişti ama bunun için çok erkendi. Zaten hiçbir şekilde içemeyeceğini hatırlattı kendine. Kısa bir süre önce rehabilitasyonda tam otuz gün geçirmekle kalmamış, aynı zamanda Skip'e "yeniden başlamanın" bir parçası olarak, bu kez alkol almayı gerçekten bırakacağına söz vermişti. Eğer bırakmazsa, Skip onu tıpkı annesi gibi akıl hastanesine yatırmakla tehdit etmişti. Sophia, kocasının onu deli gibi göstermek için neyi koz olarak kullanacağını bilmiyordu ama Skip, bunun yolunu mutlaka bulurdu. Sophia'nın annesinin durumu, ailesinde akıl hastası birinin olması kesinlikle onun lehine işlemezdi.

"Anne?" dedi Alexa.

Sophia, kendini düşüncelerinin girdabından çekip çıkardı. "Baban beni uyandırmadı, tatlım. Üzgünüm. Bana nereye gittiğini de söylemedi. Yoksa hatırlardım."

"*Emin misin? Babam, çok unutkan olduğunu, elinde olsa bir içki şişesinin içinde yaşayacağını söylüyor.*"

Skip, Alexa'ya sık sık Sophia'yı eleştirirdi. O, egzotik hediyeler vaat eden, Alexa'ya on altıncı yaş günü için Porsche marka bir araba sözü veren büyüleyici babaydı. Alexa'ya



ev işlerini yapması, akşam yemeğini bitirmesi ya da notlarını yükseltmesi için asla sesini yükseltmek zorunda kalmazdı çünkü evde yeterince uzun zaman geçirmezdi. “Alkol almayı bıraktım,” dedi Sophia, yumuşak bir ses tonuyla. Bu yüzden evden biraz uzaklaşmışım, hatırladın mı? Bu yüzden sen büyükannen ve büyükbabanla zaman geçirmek zorunda kalmıştın.”

Alexa, o eski tartışmayı sürdürmedi. Babası ortadan kaybolduğu için yeterince şaşkıındı. “Bu sadece çok... *tuhaf*.”

“Evet, tuhaf.” Sophia, kaptanla diğer mürettebatın da aynı fikirde olduğunu anlamıştı. Onların birbirlerine Bay DeBussi’yi sabahın erken saatlerinde güvertede görüp görmediklerini sorduklarını duymuştu. Kimse görmemişti. Kimse sesini de duymamıştı. Ama denize düşmüş olsa, motorun ve tekneye vuran dalgaların sesinden bunu kimse fark edebilir miydi?

“Hâlâ buralarda *bir yerlerde* olduğunu düşünüyorum.” Üzerinde bir kot şortla beyaz bir tişört olan Alexa, küpeştelere yaslanmış, üzgün bakışlarını güvertede, parmaklıklarda, aşağı inen merdivenlerde gezdiriyordu. “*Çok* endişeliyim.”

Sophia, henüz onun en kötü ihtimali kabullenmesini istemiyordu. Onun acı çekmesini hiç istemiyordu. Sevgisiz evliliğini devam ettirmesinin tek nedeni Alexa’ydı. Skip, onu terk ederse kızını bir daha asla göremeyeceğini söylemişti ve Sophia ona inanmıştı. Skip’in arkasında, onlarla aynı küçük kasabada yaşayan zengin ve güçlü ailesinin desteği vardı. Annesine şizofreni teşhisi konan ve babası ölen Sophia’nın ise hiç kimsesi yoktu. “Geri dönebilir.”



Alexa'nın yanağından aşağı bir damla yaş süzüldü. "Ama kaptanı duydun. Babamın kıyıya ulaşmasının mümkün olmadığını söyledi. *Hiç kimse* o kadar uzun mesafeyi yüzemez."

Kaptan, başkası hakkında fikir yürütse haklı olabilirdi. Ama Skip'i Sophia'nın tanıdığı kadar tanımıyordu. Skip, aklına koyduğu her şeyi yapabiliyordu. Sophia, hayatında hiç onun kadar iradeli birini görmemişti. Ya da onun kadar kontrollü birini.

Kızını kucağına çekti. "Amerikan Konsolosluğu'yla temasa geçtik ve onlar da polise haber verdiler. Onlar şehri ve sahilleri ararken biz de Rio'da demir atıp bekleyeceğiz. Buradan onsuz gitmeyeceğiz. Umudumuzu bu kadar çabuk yitirmeyelim."

Başını sallarken Alexa'nın kafası Sophia'nın göğsüne çarptı ama belli ki küçük kız, alınan tedbirlerin işe yarayacağına inanmak için mücadele ediyordu. Babasının gecenin bir yarısı bordadan atlayıp kıyıya yüzdüğünü hayal edemiyordu, tabii Sophia da öyle.

Kaptan, onlara yaklaştı. "De Gloria Limanı'nda yaşayacak bir yer ayarladım, Bayan DeBussi," dedi. "Otuz dakikadan az bir süre içinde limanda olmalıyız."

"Teşekkürler, Kaptan Armstrong."

Kaptanın baş sallayışı selam verir gibiydi. Arkasına döndü ama sonra duraksadı.

"Başka bir şey mi var?" diye sordu Sophia.

"Ben sadece..." adam, ona yeniden baktı "... ben sadece sizi uyarmak istedim."

Otuz iki derece sıcaklığa rağmen kötü bir his Sophia'yı ürpertti. "Hangi konuda?"



“Polis. Onlarla telsizden konuştuğumda bana... bana...” Gözleri Alexa’ya kayınca kaptan boğazını temizledi ve Sophia, kızını merdivenlere doğru hafifçe iteledi.

“Alexa, neden aşağı inip yatak odamızı bir kez daha kontrol etmiyorsun? Babanın her şeyinin hatta tıraş takımının bile oradan olduğundan emin ol. Tamam mı?”

“Orada olduğunu *biliyoruz*,” diye itiraz etti küçük kız.

Sophia, onu yeniden hafifçe itti. “Tekrar kontrol et, olur mu?”

Kızı istemeden merdivenlerin yolunu tuttu ve tamamen gözden kaybolmadan önce omzunun üzerinden kaşlarını çatarak ardına baktı.

“Mesele nedir, Bay Armstrong?” diye sordu Sophia.

“Evliliğiniz hakkında sorular sordular, Bayan DeBussi. Sizi hiç kavga ederken gördüm mü, o tip şeyler işte.”

Kaptan, onları kavga ederken *görmemişti*. Hiç kimse görmemişti. Skip, ne pahasına olursa olsun dışarıya bir şey belli etmezdi. Her şeye sahip olan adam olarak şöhreti, onun için her yöne çekilebilecek gerçeklerden çok daha önemliydi. Etrafta birileri varken asla şiddet göstermezdi ve buna Alexa da dahildi. Bir şeye öfkelenirse, Sophia’yı daha sonra cezalandırırdı.

Ama zeki biri, aradaki gerginliği kuşkusuz hissedebilirdi. Sophia, kocasından korkuyordu. Skip’in ona alenen kötü davranmadığı zamanlarda bile Sophia onun ufak ama haince misillemelerine katlanmak zorunda kalıyordu.

“Ve siz onlara... ne söylediniz?” Sophia’nın kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki, kaptanın duymasından korktu. Skip, özel hayatlarına girilmesinden hiç hoşlanmazdı. Peki, neden şimdi onu öyle savunmasız bırakmıştı?



“Özel hayatınız hakkında hiçbir şey bilmediğimi söyledim. Ama... Sizi temin etmek isterim ki bilseydim bile bu konuda konuşmazdım.”

Sophia, kaptanın sadakatini rahatlatıcı buldu çünkü normalde kimseden böyle bir şey beklemezdi. Onu hemen hemen hiç tanımıyordu, onunla neredeyse hiç konuşmamıştı. Adamın babası olacak yaşta olması ya da evli olması önemli değildi. Sophia’nın kocası çok kıskançtı. Herhangi bir etkileşim kaptanın işini riske atabilirdi. “Teşekkürler, Kaptan Armstrong.”

“Rica ederim. Size büyük saygım var, Bayan DeBussi. Ama...”

Sophia, vücudunu saran yazlık elbisesine uydurduğu beyaz, tiril tiril fuları biraz daha sıktı. “Evet?”

Adam, sesini alçalttı. “Hazırlıklı olmalısınız. Size de aynı şeyi soracaklar.”

Sophia, adamın ona bunları neden söylediğini bir anda anladı.

“Kastettiğiniz şey... Bay DeBussi’ye zarar vermiş olabileceğimi düşünüyor olamazlar.” Birilerinin *onun Skip’e* zarar verdiğinden şüphelenmesi fikri Sophia’yı neredeyse kahkahalara boğacaktı.

“Bu olasılığı elemek zorundalar.”

Sophia, bunun sebebini anlayabiliyordu elbette. Ama onları nasıl ikna edecekti? Amerikan Konsoloslğu aracılık ediyor olsa da, Sophia yabancı polisle muhatap olacaktı; onların dilini bile konuşamıyordu. Onu tutuklarsa ne yapacaktı?

Yüzü korkusunu ele vermiş olmalıydı çünkü kaptan onu



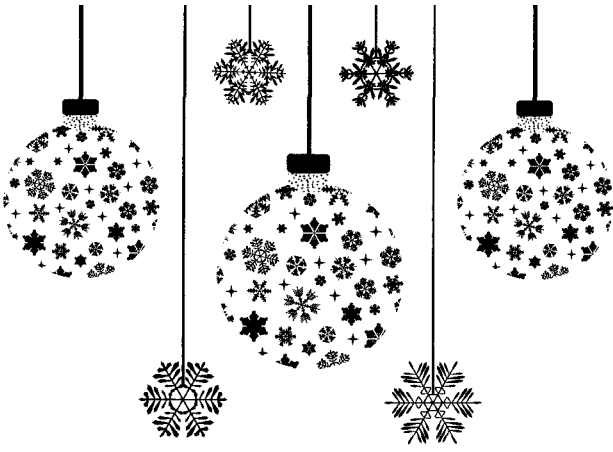
dirseğinden tutup bir şezlonga götürdü. Kocası orada olsa böyle bir riski göze alamazdı ama Sophia, nezaketi için ona minnet duydu.

“Hiçbir şey ispatlayamayacaklar, Bayan DeBussi,” dedi kaptan. “Sadece güçlü ve dirençli durmanız gerekiyor.”

Hiçbir şey ispatlayamayacaklar mı? Bu ne anlama geliyordu? Kaptan ondan şüpheleniyor ama onu suçlamıyor muydu? Sophia, bunu ona sormaya cesaret edemedi. Zoraki bir gülümsemeyle, “Elbette,” dedi.

Keşke “güçlü” olmak mümkün olabilseydi. Bir zamanlar güçlüydü, hatta inatçı ve asiydi. O günlerle ilgili pek çok şey için pişmandı, o zamandan beri günahlarının bedelini ödüyordu. Skip’le birlikte yaşamayı kefaretinin bir parçası olarak görüyordu. Ama kaybettiği ve keşke kaybetmeseydim dediği tek özelliği mücadeleci ruhuydu.

Belki de o ruh hâlâ oralarda bir yerdeydi fakat çocuk sahibi olmak Sophia’yı tamamen silahsız bırakmıştı.



Bölüm İki

Sophia, Alexa'nın odasından çıktı. Kızı sonunda uyuduğu için minnettardı. Uzun, zor bir gün olmuştu. Buna güç bela inansa da Skip'ten hiç ses çıkmamıştı. Söz verildiği gibi, öğlen marinaya demirlediklerinde polis onları karşılamıştı. Olay yeri inceleme görevlileri tekneyi inceleyip kan veya başka herhangi bir ipucu ararken, bir müfettiş de Sophia'yla konuşmuştu. Ağır bir Portekiz aksanıyla o şartlar altında beklenebilecek tüm soruları ona sormuştu.

Ve Sophia, soruların hemen hemen tümüne yalan cevap vermişti.

Neden Rio'ya seyahat etmeye karar verdiniz?

Evlilik yıldönümümüzü kutlamak için daha iyi neresi olabildi ki? Aylarca tatil yapmayı planlıyorduk.



*Eşinizle mutlu bir çift olduğunuzu düşünüyor musunuz?
Oh, evet. Birbirimize hiç bu kadar âşık olmamıştık.*

Kocanıza öfkelenen herhangi biri, belki de mürettebattan biri, var mı?

Tabii ki hayır. Skip, harika biridir, herkes tarafından sevilir

Gerginlikten Sophia'nın tüm adaleleri ağrımişti ama gerçekleri söylemeye cesaret edemedi, özellikle de kocasını kimin öldürmek isteyebileceği sorulduğunda. Bunu isteyen tek kişinin kendisi olduğundan gayet emindi. Bay Armstrong'un üç elemanı işe yeni alınan kişilerdi. Skip'le yolculuğun başında tanışmışlardı. Bu yüzden de, birbirlerini yakından tanımak için çok az zamanları olmuştu. Ve kaptanın, aşçının ve bayan hizmetçinin Skip'i tıpkı Sophia gibi bencil ve zorba bulma ihtimali olsa da, Skip olmazsa işsiz kalırlardı. Hiçbirinin onu okyanusa atmak için bir sebebi yoktu.

Peki, Skip nereye gitmişti? Elllerinde demir almadan öncekinden daha fazla cevap yoktu. Ama tanrıya şükür gün sona ermişti ve şoku atlatmak için Sophia'nın önünde uzun bir gece vardı.

Sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes alıp güverteye çıktı ve şehre baktı. Rio, tıpkı bir lunapark gibi ıslıl ıslıldı ama Kaliforniya'dan o kadar uzakta Legacy'de oturup kocasına ne olduğunu düşünüürken bu yalnız bir manzaraydı.

Cep telefonu yakınındaki masanın üzerindeydi. O gün, evlerinin temizliğini yapan ve özel ihtiyaçlarını karşılayan hizmetkâr Carlotta, Amerika dışındayken Sophia'nın telefonunun çekebilmesi için telefon operatörüyle gerekli ayarlamaları yapmasına yardımcı olmuştu. Şüphesiz Skip'in te-



lefonu başından beri yurtdışı aramalara açıktı ama o güne kadar Sophia’nın böyle bir hizmete hiç ihtiyacı olmamıştı. Whiskey Creek dışında biriyle nadiren konuşurdu.

Telefona, sokmaya hazır bir yılanmış gibi, birkaç dakika baktıktan sonra onu eline alıp numarayı tuşladı. Daha önce de kaptanın telefonundan Skip’i aramayı denemişti. Sonra, polis tekneye geldiğinde birlikte aramışlardı. Skip cevap vermemişti elbette ama bu cevap vermeyeceği anlamına gelmiyordu.

“Ben, DeBussi Yatırımcılığın sahibi Skip DeBussi. 23 Ekim’e kadar müsait olmayacağım. Yokluğumda işle ilgili her türlü meseleyle asistanım Kelly Petruzzi ilgilenecek...”

Sophia, Skip henüz Kelly’nin iletişim bilgilerini söylemeden telefonu kapadı. O gün Skip’in asistanıyla defalarca görüşmüştü. Kelly de Skip’ten haber almamıştı ve bu çok anlamsızdı. Kelly, acil durum halinde ona nereden ulaşabileceğini her zaman bilirdi.

Skip hayattaysa, bir noktada telefonunu açmak zorundaydı. Telefonsuz hiçbir yere gitmezdi ve telefonunu kesinlikle teknede bırakmamıştı.

Ona tuhaf bir rüya gibi gelen şeye son vermeye kararlı olan Sophia, numarayı tekrar tekrar çevirdi. Polis Skip’in telefon kayıtlarını kontrol ediyorsa, Sophia onunla konuşmayı ümitsizce istiyormuş gibi görünecekti. Ama kalbinin derinliklerinde, sadece onun cevap vermeyeceğini doğrulamaya çalıştığını biliyordu.

Aramalar direkt olarak sesli mesaja düşüyordu. Her defasında kocasının mesajını dinlemesine rağmen, Sophia tek bir mesaj bıraktı. “Skip? Neredesin?”



“Bayan DeBussi?”

Ses, kocasına ait değildi. Buna rağmen ürken Sophia, sıçrayarak telefonu kapadı. “Evet, Kaptan Armstrong?”

Legacy’nin kaptanı ona yaklaştı. İri vücudu bir an için arındaki şehir ışıklarını engelledi. “Akşam yemeğinde fazla bir şey yemediniz. Size bir tabak peynir ve kraker getirmemi ister misiniz? Ya da bir kadeh şarap?”

Sophia, *kesinlikle* bir içki istiyordu. Biraz Chardonnay şarabı onu gevşetir, merak ve bekleyişle geçecek o zor geceyi atlatmasına yardımcı olurdu. Ama tek kadehte duramayacağını biliyordu ve aklının başında olması gerekiyordu. Duygusal güç ve yönlenme açısından kızının ona ihtiyacı vardı. Yapmak istediği en son şey Alexa’yı hayal kırıklığına uğratmak ve Skip’i uyuşuk bir ayyaştan başka bir şey olmadığı yolunda haklı çıkarmaktı.

“Ben iyiyim. Teşekkür ederim.”

Kaptan, reddedildiği için hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Tabii Sophia’nın rehabilitasyondan yeni çıktığını bilmiyordu yoksa ona asla şarap önermezdi. Karısının alkol bağımlılığından utanan Skip, Sophia yokken çalışabilmesi için Alexa’ya bakan annesiyle babası dışında, onun Los Angeles’ta Yeni Başlangıçlar Rehabilitasyon Merkezi’nde geçirdiği süreyi herkesten saklamıştı.

“Gücünüzü koruyabilmek için biraz yemek zorundasınız,” diyerek onu ikna etmeye çalıştı kaptan.

Sophia da sırf bu sebeple yemek istiyor ancak tek lokma bile yutamıyordu. “Ben iyiyim, gerçekten.”

Kaptan, başını sallayarak merdivenlere yürüdü. “O halde ben yatıyorum.”



Saat daha dokuzdu ama adam neden biraz özel zaman geçirmeyecekti ki? Beklemek ve Skip'in geri dönüp dönmeyeceğini görmek dışında durumu değiştirmek için kimsenin yapabileceği fazla bir şey yoktu. Polis cep telefonunu izleyerek onu bulmaya çalışsa da, hiç sinyal alınamıyordu. Onlara göre, Skip dün akşam saatlerinde ofisiyle görüştükten sonra hiç arama yapmamıştı.

“İyi geceler, Bay Armstrong,” dedi Sophia “ve rahat olun. Limanda demirliyken geminin kaptanının endişe etmesi gereken hiçbir şey olamaz.”

“Bu geminin kaptanı *sizin* için endişeleniyor,” dedi adam.

Sophia, başını kaldırıp baktı. Ay ışığında, onun sağlıklı yüzündeki şefkati gördü.

“Özür dilerim, bana kızımı hatırlatıyorsunuz,” dedi kaptan. “Size karşı koruyucu hissetmekten kendimi alamıyorum.”

Sophia, sadece babacan tiplerin değil çoğu erkeğin üzerinde bu etkiyi yarattığını bilmeseye şaşırabilirdi. Annesi, buna hep kahkahalarla gülerdi. *Porselen bir bebek gibisin, derdi. Kusursuz ama kırılğan. Karşı cinsi cezbetmek için bundan daha etkili bir birleşim olamaz.*

- Tabii Skip, bunu daha kötü bir şekilde ifade ederdi. *Marilyn Monroe gibisin. Erkekleri çıldırtan bir seksapelin var. Kızıymış bir dişi köpeğin peşindeki köpekler gibi etrafında sürekli havayı kokluyorlar.*

Skip'in ona ilk vuruşu, sponsorluğunu zengin ailesinin yaptığı acı biber pişirme yarışmasından sonraydı. Skip'in Denver'dan gelen kuzeni, Sophia'nın sandalyesini çekmişti ve Skip'i öfkeden çıldırtan şey sadece buydu. Tabii eve dön-



düklerinde, Sophia'yı kuzeniyle flört etmekle, onu çekici bulduğuna inandırmakla suçlamıştı.

“Endişeleriniz için müteşekkirim,” dedi Sophia, Armstrong’a. “Ama... ben... ben bunu bir şekilde atlatacağım.”

“Peki, ya kocanız geri dönmezse? O zaman da *bunu* atlabilecek misiniz?”

Öyle bir durumda Sophia’nın hayatı çok daha kolay olurdu. Ama bunu itiraf edemezdi. “Kızımın iyiliği için elimden geleni yapacağım.”

“Umarım işler o raddeye gelmez.”

Sophia, bir şey söylemedi. Sadece kaptan giderken gülümsedi. Sonra bir haber olup olmadığını öğrenmek için Kelly’yi aradı.

“Bayan DeBussi?”

Kocasının otuzlu yaşlardaki asistanının sesi sabırsız, keyifsiz geliyordu. İlk başta Sophia, onu o saatte rahatsız ettiği için suçluluk duydu. Rio’da hava kararmıştı ama sonra orada saatin Kaliforniya’dan beş saat ileri olduğunu hatırladı. Yani evde saat öğleden sonra üçtü.

“Seni yeniden rahatsız ettiğim için üzgünüm,” diye söze başladı ama başka bir şey söyleyemeden Kelly sözünü kesti.

“Hayır. Aramanıza sevindim. *Rahatladım*. Aslında ben de sizi aramak üzereydim.”

Sophia’nın karnına kramplar girdi. Kelly, daha önce hiç onun sesini duyduğu için heyecanlanmamıştı. Kısa karşılaşmalarında, hatta o günkü konuşmalarında bile ona hep profesyonelce bir nezaketle davranmıştı, hepsi bu kadardı. Skip, işini özel hayatından tamamen ayrı tutardı. Multi milyon dolarlık bir iş bitirdiğinde böbürlendiği zamanlar dışında, gün



içinde ne üzerinde çalıştığından ya da gittiği yerlerden nere-
deyse hiç bahsetmezdi.

“Yoksa kocamdan haber mi aldın?” diye sordu Sophia.

“Hiç sesi çıkmadı. Ama onunla *gerçekten* konuşmam ge-
rekiyor. Hâlâ geri dönmedi mi?”

Zamanla nefret ettiği adamdan hâlâ bir iz olmadığı için
mutlu olabilirdi ama Kelly’nin sesindeki telaş Sophia’yı te-
dirgin etti. “Hayır. Neler oluyor?”

“FBI burada. Onu arıyorlar.”

Bu kadar çabuk mu? Sophia, Brezilya polisinin *FBI*’la
iletişime geçeceğini bilmiyordu. Bundan söz etmemişlerdi.
FBI, ortadan kaybolan bir Amerikalı vakası gibi her olaya
karışıyor muydu? Belki de bu Amerikalı ülkesi dışında kay-
bolduğu için işin içine FBI girmişti. “Çok hızlı olmuş. Skip
kaybolalı henüz on beş saat kadar oldu.”

Kelly’nin sesindeki gerginlik biraz daha arttı. “Düşündü-
ğünüz sebepten ötürü burada değiller. Arama emirleri var.”

Sophia, ayağa fırladı. “Bu ne anlama geliyor?”

“Ofislere, dosyalara, her şeye erişim talep ediyorlar.” Kel-
ly’nin duygularının paniğe dönüştüğü belliydi. Skip’i San
Francisco’daki şirket merkezine özel şoförü götürüp getiri-
yordu ama kendi Ferrari’sini sürerken arada sırada aldığı aşırı
hız cezaları dışında *asla* başı yasalarla derde girmemişti.

“*Ne için?*”

Kelly, sesini kısık tutmak için çaba gösteriyor gibiydi.
“Sanırım... Sanırım bir soruşturmaya hedef olmuş. Ona ce-
zai kovuşturma açmayı planlıyorlar.”

Sophia, öylesine şaşırmıştı ki konuşamadı.

“Bayan DeBussi?”



Boğazını temizledikten sonra genç kadının dili çözöldü. “Buradayım. Ne... ne tür suçlamalar var?”

“Uzun bir liste var. Bir saniye, bana bir şey verdiler...” Sophia, Kelly yeniden telefona gelene kadar arka planda telaşlı bir iç çekiş ve kâğıt hıştırtıları duydu. “İşte burada. Posta ve havale yoluyla yapılan dolandırıcılık, menkul kıymetler dolandırıcılığı ve belli bir yasaya aykırı faaliyetten kaynaklanan mülklerde parasal işlemlerde bulunmak gibi birkaç komplo teşebbüsünden suçlanıyor.”

O kadar rüzgârlı bir günden sonra gece hava aksine sakin. Ama Sophia hiç de sakin hissetmiyordu. Komplo. Dolandırıcılık. Yasadışı... her neyse. Bu suçlamalar kulağa çok kötü kelimelerin bir karışımı gibi geliyordu. “Peki, bunlar ne anlama geliyor?”

“Anladığım kadarıyla hayatının sonuna kadar hapis yatabilir.”

Dizlerinin bağı çözölen Sophia, el yordamıyla arkasında bir sandalye bulup çöktü. “O kadar kötü *olamaz*.”

“Ellerinde kanıt olduğunu iddia ediyorlar,” dedi Kelly “ve araştırdıklarında çok daha fazlasını ortaya çıkaracaklarını düşünüyorlar.”

“*İddia mı ediyorlar?*” diye tekrarladı Sophia. “Bu doğru mu? Doğru *olabilir mi?* O kadar... korkunç şeyler yapıyor olsa sen bilmez miydin?”

“Nereden bilebilirdim? Bana sadece duymamı istediği şeyleri söyler ve dolandırıcılık hakkında da hiçbir şey söylemedi. Ama...” Kelly, sesini iyice alçalttı, “...son zamanlarda tuhaf *davranıyordu*.”



Sophia, bir şekilde tüm işaretleri gözden kaçırmıştı. Ama bir aydır rehabilitasyundaydı ve o sürede Skip her şeyi yapmış olabilirdi. İlk iki hafta Sophia’nın onunla bile konuşmasına izin verilmemişti ve o zamandan beri de tamamen ayık olmaya odaklanmıştı.

“Ne gibi?”

“Dikkati dağınıktı. Tedirgindi.”

“Bunu neden daha önce söylemedin?” diye sordu Sophia, dehşet içinde. “Bugün seni aradığımızda her şeyin yolunda olduğunu söyledin.” Kelly, biraz olsun endişelenmemiştir. Skip’in onu alıp Rio’ya ya da Brezilya’da başka herhangi bir yere götürmesi için bir tekne ayarlamış olabileceğini söylemişti.

“Buradaki işleri yürütmeye çalışıyordum ve telefon görüşmemizi onun benden umacağı şekilde idare etmek istedim. Ortılığı ayağa kaldırıyordum ve sonra Bay DeBussi gece geri dönseydi ne olacaktı? Hiç düşünemedim... yani, belli bir anlaşmanın kötü gidiyor olabileceğini düşündüm ama yatırımları yönetirken hep inişler çıkışlar olur. Problemlerinin *bu denli* ciddi olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu.”

Kelly, hapishaneden bahsetmişti. Whiskey Creek kadar küçük bir kasabada cezai kovuşturma geçirmenin utancı yıkıcı olurdu; sadece Sophia, Skip ve onunla çok gururlanan anne-babası için değil, aynı zamanda paranın satın alabileceği her şeye sahip olan, kendini önemli hissetmeye ve çok beğenilmeye alışık olan Alexa için.

“Sözünü ettiğin şu suçlar, posta yoluyla yapılan dolandırıcılık ve... menkul kıymetler dolandırıcılığı. Bunlar cinayet



değil. *Şiddet* içeren şeyler değil. İyi bir avukat bulursa hapse girmekten kurtulabilir, değil mi?”

“Beyaz yaka suçlarından olsa da bunlar ciddi suçlamalar.”

Sophia, şakaklarını ovdu. Başı *müthiş* ağrıyordu. Bir içkiye ihtiyacı vardı ama baskıya teslim olmayı reddetti. Sarhoş olursa tüm bunlarla nasıl baş edebilirdi? *Alexa'nın bana ihtiyacı var.*

“Senin de peşinde değiller, değil mi?”

“Bir şey söylemediler ama olduklarını sanmam. *Benim* bu işlere dahil olmadığımı anlamaları için tek yapmaları gereken parayı takip etmek.” Fakat Kelly'nin işi tehlikedeydi. Tabii bunu damdan düşer gibi duymak o kadar kolay olmazdı.

“Skip'in yaptığı şey konusunda hâlâ net değilim,” dedi Sophia. “Ya da ne yaptığını *iddia ettikleri* konusunda.”

“Para çalmış, Bayan DeBussi.”

Ama Skip'in her zaman fazlasıyla parası vardı. Neden çalması gerekecekti ki? “Kimden çalmış?”

“Yatırımcılarından.”

Oh, tanrım... “Peki, posta yoluyla dolandırıcılık nedir?”

“Bunu ben de tam olarak bilmiyorum. Suçlamalardan biri bu. Freeman adında bir özel ajana göre, kocanız yatırımcıların paralarını alıyor ve onları SLD Büyüme Fonu yerine şahsi hesaplara ve özel şirketlere aktarıyormuş. Belki de ödemeleri ona posta yoluyla göndermişlerdir. FBI çok soru soruyor ama fazla cevap vermiyor.”

Şahsi hesaplara para aktarmak mı? Skip neden bu kadar sahtekârlık yapacaktı ki? “O kimseyi dolandırmaz. Parayı ödünç alıyor olmalı. Geri ödeyecektir.”



“İmkânsız.”

“Pardon?”

Kelly, biraz daha yüksek sesle fısıldadı. “Ne kadar para-
dan söz ettiğimize dair bir fikriniz var mı?”

Sophia’nın gözleri dökülmeyen yaşlarla yandı. Alışık ol-
duğu yerde teselli bulmak için eve dönmek istedi. “Hayır.
Ne kadar?”

“Atmış milyon dolar.”

Sophia, bayılacak gibi oldu. “Bu çok büyük bir miktar.”
Bu kadarı, Skip’in çok büyük rakamlardan söz etmesine alış-
ık olan Sophia için bile çok fazlaydı.

“Bay DeBussi’nin bulabileceğinden de fazla.”

“Peki... kimler zarar gördü? Hangi yatırımcılar?”

“SLD Fonu için ona para veren herkes.”

“Ve SLD Fonu...”

“Çok çeşitli varlıklara ve halka açık hisse senetlerine ya-
tırılması beklenen para.”

Bir dakika... “Halka açık hisse senetleri” ifadesi Sophia’nın
hafızasını canlandırmıştı. Skip’i kasabada pek çok kişiyle
SLD Fonu hakkında konuşurken duymuştu. Bu, Skip’in son
bir yıldır insanları ikna etmeye çalıştığı büyük para kazanma
fırsatıydı. “Yani o yatırımcıların paralarını kaybettiklerini mi
söylüyorsun? O paraları geri almanın yolu yok mu?”

“Şimdi anlamaya başlıyorsunuz,” dedi Kelly. “Bence ihti-
yacı olmasaydı Bay DeBussi o parayı almazdı ama yine de bu
yaptığı şeyi doğru kılmaz. Burada aylardır genel giderlerimizi
karşılama için mücadele ediyor. Son anlaşılmayı yaptığında
mali durumu düzelttiğini sanmıştım. Bana söylediği buydu.



Çok büyük bir anlaşma daha yapacağını söyledi. Ama şimdi... acaba bunu sadece zaman kazanmak için, sonuna kadar işten ayrılmayıp görünüşü kurtarmasına yardım etmem için mi söyledi diye düşünüyorum.”

“Sanki... sanki DeBussi Yatırımcılık ölmüş, iflas etmiş gibi konuşuyorsun!”

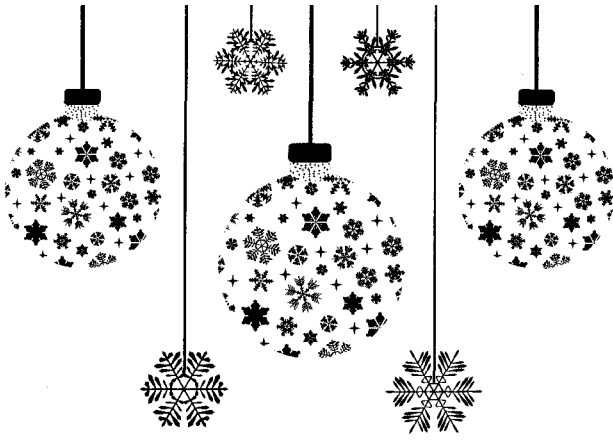
“Kulağa öyle geliyor *olmalı*. Çünkü paraları gizli bir yerde zulada saklamadıysa, gerçek olan bu.”

“Bu mümkün olamaz.” Skip’in her zaman parası olmuştu. Liseden mezun olur olmaz iş hayatına atılmasına ve bir gün bile üniversiteye gitmemesine rağmen, henüz ikisi de yirmi iki yaşındayken Sophia onunla evlendiğinde Skip herkesten bağımsız şekilde zengindi. Yıllar geçtikçe de daha zengin olmuştu. Kısa bir süre önce, saygın bir dergi olan *California Business*, eyaletteki en iyi yatırımcı olduğunu yazarak onu övmüştü.

“Peki ama DeBussi Yatırımcılık’ta hiç para yoksa *kişisel hesaplarımıza* ne oldu?” diye sordu Sophia. “Belki bir kısmını *ben* ödeyebilirim.” En azından tanıdığı insanlara...

“Şahsi açıdan işlerin ne durumda olduğuna dair bir fikrim yok,” dedi Kelly.

Bu, Sophia’ya *biraz* umut verdi ama kısa süre içinde Skip’in hatalarını düzeltemeyeceğini anladı. Ertesi sabah *Legacy* için yakıt almaya çalıştığında, FBI’ın *tüm* banka ve kredi hesaplarını dondurduğunu öğrendi.



Bölüm Üç

Sophia, parlak öğlen güneşine karşı gözlerini kısıarak baktı. Skip'in annesiyle babasını hiç sevmezdi, bilhassa da annesini. Genelde onu nazikçe yok sayarlardı ve Sophia bunu fark etmiyormuş gibi davranırdı ama ara sıra onu hor gördüklerini sezerdi. Buna sebep olarak, sadece kocasının onu tıpkı Alexa'ya yaptığı gibi ailesine de şikâyet ettiğini varsayabiliyordu. Çünkü onların onaylamayacağı hiçbir şey söylememiş ya da yapmamıştı ama alkol problemi vardı. Onların kınamaları ve soğuklukları Sophia'nın ihtiyaç anında bile onlardan yardım istemesini zorlaştırıyordu. O gün onları aramıştı çünkü oğullarının kayıp olduğunu bilmeye hakları vardı. Skip, herkese olduğu gibi onlara da gerektiği



kadar yakındı ve Sophia'nın kızıyla birlikte eve dönebilmesi için paraya ihtiyacı vardı. *Kendi* ailesinden yardım isteye-
mezdi ki. Babası prostat kanserinden öleli on iki yıl, annesi
hastaneye temelli olarak yatalı on dört yıl olmuştu.

“Sen neden söz ediyorsun?” diye parladı Sharon, öfkeyle.
“Bu doğru olamaz.”

Az önce Sophia, kayınvalidesine dün uyandığında Skip'in
teknede olmadığını ve o andan itibaren onu hiç görmediği-
ni söylemişti. FBI'dan bahsetmemeye karar vermişti. Zaten
oğullarının kayıp olduğunu ve muhtemelen ölmüş olabile-
ceğini duymak onlar için yeterince zordu. Sophia eve dön-
düğünde onlara diğer problemler hakkında daha fazla bilgi
verecekti. O anki mali durumunun acı gerçekliğine rağmen
ya da belki o yüzden, Sophia öne sürülen iddialar dışında
her şeyin mantıklı bir açıklamasının olduğuna dair umudunu
kaybetmiyordu.

“Sharon, doğru,” dedi. “Skip'in nerede olabileceğine dair
bir fikrim yok. Brezilya polisiyle temasa geçtim elbette ve
o zamandan beri araştırıyorlar. Ama otuz iki saat oldu ve
Skip'ten hiçbir iz yok.”

“Cep telefonunu aradın mı?”

“Hem de defalarca.”

“Rio'da bir işi olmalı,” dedi Skip'in annesi, her zamanki
kaba tarzıyla. Tüm cevapları biliyormuş gibi davranırdı hep.
“Nasıl olduğunu bilirsin. Hiç durmadan çalışır.”

“Yani randevusuna *yüzerek* gittiğini mi söylüyorsun?
Çünkü eğer gece yanımıza bir teknenin geldiğini hiçbirimiz
görmediyse, oraya gitmesinin tek yolu bu.”



Bu cevap karşısında bir sessizlik oldu. Sharon, gelininin sözlerindeki gizli alayı duymuştu ama bilhassa o an Sophia kayıvalidesinin kibirli tavırlarını hoş göremezdi. Zaten kendine hâkim olmakta zorlanıyordu. Bütün gece tek yudum bile alkol almamayı başarmış olsa da, hiç uyumamıştı. Gözleri cayır cayır yanıyor, başı ve midesi ağrıyordu ve tüm hayatını değiştirecek, yüzleşmesi gereken korkunç gerçekler vardı. Skip geri dönmezse, sebep olduğu karmaşayı düzeltmezse, Sophia'nın kızına bakmak bir yana hayatını devam ettirmesinin bile bir yolu yoktu.

Boş yüzük parmağına baktı. Onuncu evlilik yıldönümlerinde Skip, Sophia'nın nikâh yüzüğünü değeri iki yüz bin dolardan fazla olan beş karatlık elmas bir yüzükle değiştirmişti. Ama Sophia rehabilitasyona girince kocası, sigortalamak için yüzüğe değer biçtiğini söyleyerek onu geri almıştı...

Son iki gündür duyduklarının ışığında Sophia, yüzüğün bir ekspere gittiğinden şüphe etti.

“Üzgünüm.” Yüzüğü hatırlamamak için elini gözünün önünden çekti ve duygularını kontrol etmek için mücadele etti. “Ben... ben tahmin edebileceğin gibi altüst oldum. Dedğim gibi, neler olduğuna, Skip'in neden burada olmadığına ya da nerede olabileceğine dair en ufak bir fikrim yok. Umarım iyidir ve bu işin sonu iyi olur. Ama eve gelmeyi çok istiyorum. Eve gelmek *zorundayım*. Skip'i orada bekleyebilirim.”

“Daha bir gün, *tek bir* gün oldu. Herhalde hemen umudunu yitirip kocanı bu kadar çabuk bırakmayacaksın.”



İrkilen Sophia, FBI’ın Skip’in suçlu olduğunu iddia ettiğini söylemeden nasıl bir açıklama yapacağını düşündü. Bunun Skip’in ailesine nasıl zarar vereceğini biliyordu. Onlar, oğullarının su üzerinde yürüdüğünü düşünüyorlardı. Her zaman onu tesisatçı olarak çalışan ve dört ayrı kadından beş çocuğu olan erkek kardeşine tercih etmişlerdi. “Burada *ka-lamam*. Banka hesaplarımızda bir... bir karışıklık oldu ve şu an yemek ve erzak alacak ya da mürettebata ödeme yapacak durumda değilim.”

“Aman tanrım, şimdi de *paradan mı* bahsediyorsun? Bunun çok geç olmadan Skip’i bulmakla ne alakası var?”

“Bana Alexa’yı eve getirecek kadar para gönderebilirseniz... O zaman her şeyi ya da bildiğim kadarını açıklayacağım.”

Telefonun diğer ucunda konuşmalar oldu.

“Sophia?” Telefon el değiştirmişti. Konuşan Skip’in babası Dale’dı.

Sophia, cep telefonunu daha sıkı kavradı. “Evet?”

“Neler oluyor, tanrı aşkına?”

Genel olarak, erkekler ona kadınlardan daha iyi davranırlardı. Bu yüzden Sophia da genelde erkekleri tercih ederdi. Ama kayınpederi dikkate şayan bir istisnaydı. “Bu... bu inanılmaz,” dedi Sophia ve Sharon’a anlattıklarını ona da anlattı.

“Benim oğlum ailesini *asla* kimsesiz ve çaresiz bırakmaz,” dedi Dale, Sophia olanları anlatmayı bitirince. “İşin içinde bir hainlik, adam kaçırma gibi bir şey olmalı.”

“Ortada fidye mektubu filan yok.”

“O halde başka bir şey olmalı. Seçim şansı olsaydı seni ve Alexa’yı o lanet olası yatta öylece bırakmazdı.”



Sophia'nın yanağından aşağı bir damla yaş süzüldü çünkü Skip'in tam olarak bunu yaptığından gayet emindi ve kızı adına kendini berbat hissetti. Nasıl olur da Alexa'ya denizde ailece harika iki hafta geçireceklerine söz verir ve sonra ortadan yok olabilir?di?

“Sen... sen haklı olabilirsin,” dedi fakat sadece o telefon görüşmesini tartışma çıkmadan atlatabilmek için. Skip'in ne zamandır yok olduğunu düşündükçe, onun kanundan kaçtığına daha çok inanıyordu. Skip, FBI'ın onu köşeye sıkıştırmak üzere olduğunu biliyor *olmalıydı*. Ya da belki yatırımcılarından bazıları ona vaat ettiği büyük kazançlar için baskı yapıyorlardı ve onun da bahaneleri tükenmişti.

“Mürettebatla arasında herhangi bir problem var mıydı?” diye sordu Dale.

Cinayet ihtimalinden mi söz ediyordu. “Hayır, hiç yoktu. Mürettebat gerçekten harika. Aralarından hiç kimse ona zarar vermez.”

“Biri *bir şey* yapmış olmalı, Tanrı korusun! Ve şimdi sen oradan ayrılmak, eve onsuz dönmek istiyorsun, öyle mi? Muhtemelen başı dertteyken, belki de okyanusta kıyıya vurmuş olabileceksen? Senin yardımına ihtiyacı olabilir!”

Sophia, boğazındaki düğümden dolayı konuşmakta zorlandı. “Size söyledim, burada kalacak param yok. Ben... ben Alexa'nın ihtiyaçlarını bile karşılayamam. Torununuzu düşünün, lütfen. Onu eve getirmem gerekiyor.”

“*Neden* paran yok? Burnuma kötü kokular geliyor, Sophia. Neler oluyor? Bize anlatmadığın ne var?”

Sophia, başını boş olan eline yasladı. Bu konuşmanın



daha fazla ertelenemeyeceğini sonunda anlamıştı. “FBI banka hesaplarımızı dondurdu, Dale.”

“Telefonu bırak,” dedi Dale, eşine. Sonra yeniden ahizeye konuştu. “Sen *FBI* mı dedin?”

Sophia, içini çekti. “Korkarım öyle.”

“FBI hesaplarınızı neden dondursun? FBI bunu yapmaz, ancak... ancak...”

“Bir sebepleri varsa yapar,” diye tamamladı Sophia onun cümlesini. “Skip’in yatırımcılarını dolandırdığını iddia ediyorlar.”

“Ne?”

“Aynen öyle. Mağdurlara olabildiğince geri ödeme yapabilmek için hesaplardaki tüm parayı dondurdular. Fakat Kelly, bunun yetersiz bir miktar olacağını söylüyor.”

“Saçmalık bu!” diye patladı Dale. “Benim oğlum asla birini kazıklamaz. Buna ihtiyacı da yok. Dokunduğu her şey altına dönüşüyor. Neler yaptığını, sana nasıl bir hayat sağladığını gördün.”

Acaba başından beri mi yasaları çiğniyordu? Yoksa son zamanlarda mı kanunsuz işler yapmaya başlamıştı? “Umarım söylediğin gibi masumdur. Ve umarım bunu kanıtlayabiliriz.”

“Öyle mi? Gerçekten mi? Çünkü mağlup olmuş gibisin.” Sesi öfkeliydi. “Ona *hiç* güvenin yok mu?”

“Sadece Kelly’nin anlattıklarını biliyorum, Dale ve o da FBI’m Skip’i SLD Fonu’nu kötüye kullanmaktan dolandırıcılık suçlarıyla yargılamayı planladığını söyledi.”

Kısa bir sessizlik oldu. “Mümkün değil. SLD Fonu olamaz. O fon müthiş para kazanıyor. Geçen ay bir rapor gördüm.”

Sophia’yı bir huzursuzluk dalgası sardı. “*Sen* neden bir



rapor gördün? *Sen* o fona para yatırmadın...” Skip kendi ailesini de dolandırmış olamazdı, olabilir miydi?

“Elbette yatırdım,” dedi babası gururla. “Tüm hayatımın birikimini o fona yatırdım. Whiskey Creek’te neredeyse herkes öyle yaptı. Ve oğlumun paralarını ne kadar hızlı bir şekilde ikiye katladığını gördüklerinde bunu yaptıklarına çok memnun olacaklar.”

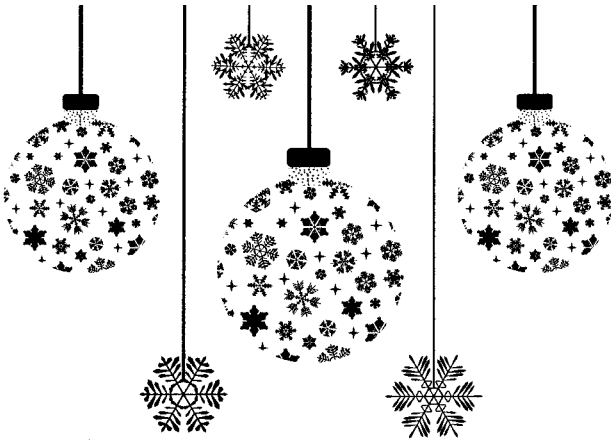
Sophia, kahkahalarla gülmeye başladı. Ve bir kez başladığında, gülmek yerine ağlayana kadar kendini durduramadı.

“Sophia? Sophia, kes şunu!” diye bağırdı Dale. “*Sen sarhoş musun?*”

Bu soru, Sophia’yı kendine getirdi. “Hayır. Bir yudum bile içmedim.”

“O halde neyin var?”

Sophia, burnunu çekerek gözlerini sildi. “İster inan ister inanma, oğlun gitti,” dedi. “Ve senin ve diğer herkesin yatırdığı paralar da gitti.”



Bölüm Dönt

*J*ki gün sonra, Pazar günü, gerekli ayarlamalar yapılır yapılmaz Sharon ve Dale, Sophia’yla Alexa’yı havaalanında karşıladılar. İkisi de bitkin ve solgundu ve Sophia, kendisinin de onlardan daha iyi görünmediğini biliyordu. Tekerlekli valizini arabaya doğru çekerken, uçağın duvarına yaslanıp uyumaya çalışırken saçlarının bir yanı dağılan kızı da aynısını yaptı.

“Eve dönmemize yardım ettiğiniz için teşekkürler,” dedi Sophia. “Ve mürettebatın *Legacy* ile geri dönmesine yetecek kadar para gönderdiğiniz için.” Limana sağ salım yanaşır yanaşmaz FBI’ın yata el koyacağından şüphesi yoktu. Kelly ile muhatap olan ajan, Özel Ajan Freeman, Sophia’yla uçağa binmek üzereyken irtibat kurmuştu. Sophia, ona Skip’i bulmakta



yardımcı olamayacağını söylemişti. O da Sophia'ya hükümetin ev dışında değerli olan her şeye el koyduğunu söylemişti.

Küçük iyilikler için tanrıya şükürler olsun. En azından banka onları kapı dışarı edinceye kadar Alexa'yla birlikte tanıdık bir ortamda kalabileceklerdi. Sophia, bunun ne kadar bir süre olacağını kestiremiyordu. O konuya gelmeden önce endişe etmesi gereken daha acil meseleler vardı. Ajan Freeman'ın Sophia'yı sorgulama biçiminden Skip'in dolandırıcılık faaliyetlerine *onun da* ortak olduğundan şüphelendiğini anlamıştı ve telefonu kapatırken aksine ikna olmadığı belliydi. Sophia'ya kocasının işi hakkında ne kadar bilgisi olduğunu sorup durmuş, kocasının yaptığı her şeyi onun bilgisi olmadan yapamayacağını ima etmişti. Kaliforniya evlilikte mal birliği esasının uygulandığı bir eyalet olduğundan, yasalar Skip'in her borcundan Sophia'yı da mesul tutuyordu ve bu yüzden onun da bankalardaki sicili bozulacaktı.

Sharon ve Dale, Alexa'yı kucakladılar ve sonra hemen valizleri taşımalarına yardım ettiler.

“Elbette eve dönmenizi sağlayacaktık. Torunumuzu asla zor durumda bırakmayız,” dedi Dale, gergin bir tavırla.

Sophia, onu da aynı sıcaklıkla karşılamadıkları için alınmama çalıştı. Belki mükemmel bir eş olamamıştı. Kimse bir alkoliği takdir etmezdi. Ama Alexa'ya hamile olduğunu öğrenişinden kısa bir süre sonra, yani on üç yıldır DeBussi Ailesi'nin bir parçası *olmuştu*. *Azıcık* şefkati hak ettiğini düşünüyordu. “Alexa'yı ben de sevdiğimden size minnettarım,” dedi.

Hava ve yolculuğun uzunluğu hakkında birkaç yorumdan sonra “Altın Ülkenin Kalbine” giden yüz otuz millik yolu



sessizce kat ettiler. Sophia, kayınvalidesiyle kayınpederinin Skip'in durumunu Alexa'nın yanında konuşmak istemediklerini biliyordu. Bunu o da istemiyordu. Kızına babasının polis tarafından arandığını söylememişti. Sadece işle ilgili bir karışıklığın olduğunu ve babasının problemi çözmek için bir yerlere gitmiş olabileceğini söylemişti.

“Sence Alexa bizim eve mi gelmeli?” diye sordu Sharon, “DeBussi Tepesi'nin sonuna varıp daire biçimindeki araba yoluna girdiklerinde.

Sophia'ya attığı bakışa bakılırsa Alexa onlarla gitmek istemiyordu. Muhtemelen annesi gibi o da kendi yatağında uymaya can atıyordu. Hem Sophia yalnız kalmak istemiyordu. Tüm bu ani değişimlerden sersemlemişti. “Bu gece olmaz.”

Sharon, koltuğunda geriye döndü. “Neden olmazmış?”

Kayınvalidesinin meydan okuyuşu karşısında Sophia bir an için dişlerini sıktı. Sharon ona gerekli saygıyı göstermiyordu çünkü Skip, Sophia'nın fikirlerini hiçbir zaman önemsemezdi. Yine de Sophia ona normal bir ses tonuyla cevap vermeyi başardı. “Yolculuk ikimiz için de zor oldu. Skip'i merak ediyoruz ve eğer ararsa burada olmak istiyoruz.”

“Pekâlâ, ama bu gece içmeyeceksin, değil mi? Bu kadar stres altındayken...” Sharon, gözlerini kıstı “...eski numaralarına başvurmanı istemem.”

Numaralar mı? Sophia kızına baktı. Alexa'nın bunu duymasından nefret ediyordu. “Yeni Başlangıçlar Rehabilitasyon Merkezi'ne gittiğimden beri bir kez bile içmedim.”

“Ya da öyle söylüyor,” diye mırıldandı Dale, alçak sesle. “Eğer bu doğruysa, belki açık bir zihinle bazı detayları daha iyi hatırlar.”



Oğullarının nereye gittiği ya da ona ne olduğu gibi. Sophia, bunu anlamıştı. Ama Dale onu daha da kötü göstermeye çalışır diye korktuğundan onun bu yorumunu büyütmedi. Alexa'nın onu suçlamasını, Skip'in ne zaman uyandığını ya da nereye gittiğini bilmeyiş sebebinin alkol olduğuna inanmasını istemiyordu. "Tekrar teşekkürler."

Sophia, uzaklaşan arabanın arkasından baktı. Skip geri gelmezse, onun ailesiyle tek başına muhatap olmak zorunda kalacaktı ve bunun FBI'la muhatap olmak kadar zor olduğunu söyleyebilirdi.

"Geliyor musun?" diye sordu Alexa, Skip'in yurtdışından satın aldığı, özenle oyulmuş ön kapılara giden merdivenleri çıkarken.

"Hemen arkadayım." Normalde orada durur ve tatile çıkmadan önce yaptığı Cadılar Bayramı süslemelerine hayranlıkla bakardı. Cadılar Bayramı'ndan Noel'e tüm tatilleri severdi. Ama o gece gözünde hiçbirinin önemi yoktu.

Valizini merdivenlere vura vura yukarı çıkardı çünkü onu taşıyamayacak kadar yorgundu ve evin kapısını açtı. Ev, Sophia'nın yakmayı çok sevdiği pahalı mumlardan greyfurt ve mango kokuyordu.

"Sonunda evdeyiz," diyerek nefes aldı.

"Keşke babam da bizimle evde olsaydı," diye mırıldandı Alexa ve başı önde odasının yolunu tuttu.

"İyi geceler öpücüğü yok mu?" diye seslendi Sophia, kızının arkasından.

Valizini mermer zemine küt diye bırakan Alexa, hızla geri geldi. "Özür dilerim, Anne. Ben sadece... canım acıyor. Onu bir daha asla görememekten korkuyorum."



“Biliyorum.” Sophia, kızına sımsıkı sarıldı. Keşke *o da* Skip’i Alexa’nın sevdiği kadar sevebilseydi. En azından şimdi kızının iyiliği için ve ne kadar zor olsa da onunla yaşamak ardında bıraktığı problemleri çözmekten daha kolay olacağından onun geri dönmesini istiyordu. “Haydi, biraz uyuyalım,” dedi doğrulurken.

Alexa odasına yerleştikten sonra, kendine sabaha her şeyin daha iyi olacağını söyleyerek yatmaya gitti.

Ama gecenin bir yarısı onu uyandıran telefon, işlerin daha da kötüye gideceğini belli etti.



Ted Dixon, arkadaşlarıyla cuma sabahı kahvesine neredeyse katılmayacaktı. Bu bir alışkanlıktı, bütün hafta sabırsızlıkla beklediği bir şeydi. Bir roman yazarı olarak, her gün saatlerce bilgisayarının başında oturuyor, evden çok sık çıkmıyordu. Ve Kara Altın Kafe’de bulunduğu insanların çoğunu ilkokuldan beri tanıyordu. Onları görmekten her zaman hoşlanırdı. Ama geçen hafta kasabada yayılan şok edici haberlerden sonra muhabbet konusunun ne olacağını kolaylıkla tahmin edebiliyordu ve buna katılmak istediğinden emin değildi. Herkes onu inceleyecek, tepkisini anlamaya çalışacaktı ve eski sevgilisi hakkında hiçbir şeyle ilgilenmiyormuş gibi davranmaya hayli idmanlı olsa da, arkadaşlarından bazılarının aklından geçenleri okuyabileceğini hissediyordu.

Diğer yandan, gitmezse muhtemelen sebebini anlayacaklardı. O cuma günü diğerlerinden farksızmış gibi gruba katılmak yerine gitmezse daha fazlasını açığa vurabilirdi.



“Hey, demek geldin.” Çekirdekten yetişme bir fotoğrafçı olan Callie Pendleton, Ted’i selamlayan ilk kişi oldu. Genç kadın, bir buçuk yıl önce karaciğer nakli olmuştu ama bunu kimse anlayamazdı. Her kadın kadar sağlıklı ve dinç görünüyordu. Sırada Callie’nin kocası Levi ve on dört yaşında bir oğul sahibi ama hiç evlenmemiş olan müteahhit Riley Stinson vardı.

“Neden gelmeyecekmişim?” diye sordu Ted, göreceği fazladan ilginin farkında değilmiş gibi yaparak.

“Duymadın mı?” Bu soru, hamile eşi Adelaide’nın yanında oturmuş kapuçinosunu yudumlayan Noah Rackham’dan gelmişti. Noah, onu her yılın yarısında Avrupa’ya gitmek zorunda bırakan profesyonel bisikletçiliği yeni bırakmıştı. Ama hâlâ Gidon adlı bisiklet mağazasının sahibiydi. Adelaide de, yaşlanan büyükannesine yardım etmek için kasabadaki Anne Yemeği adındaki küçük lokantayı işletiyordu.

Levi ve Adelaide kahve buluşmalarına gelmeye başlamadan önce Ted onları çok iyi tanımıyordu. Aynı şeyi Brandon Lucero ve karısı Olivia için de söyleyebilirdi. Onlar daha gençtiler, okulda Ted’den daha alt sınıftaydılar. Ted’in birlikte büyüdüğü kişiler Callie, Riley, Kyle, Eve ve Noah’ydı. Normalde gelen ama o gün orada olmayan birkaç kişi daha vardı.

“Neyi duymadım mı?” Ted, masanın etrafından dolanıp her zamanki yerine oturdu. “Sakin bana Baxter’ın Cadılar Bayramı partisine gelmeyeceğini söyleme.” En yakın arkadaşlarından biri olan Baxter, her hafta onlarla kahve içerdi fakat birkaç ay önce San Francisco’ya taşınmıştı.

“Bu yıl parti Cheyenne ve Dylan’ın evinde, değil mi?” diye sordu Adelaide.



“En son öyle duymuştum,” dedi Callie. “Bugün neden gelmediklerini bilmiyorum.” Sanki her an içeri girmelerini beklermiş gibi kapıya baktı.

“Cheyenne bu sabah kız kardeşini ziyarete gitti,” dedi Eve. Eve ve Cheyenne, Eve’in ailesinin sahip olduğu B & B’de çalışıyorlardı. Bu yüzden yakın iletişim halindeydiler. “Ama o ve Dylan Cadılar Bayramı partisinde olacaklar, Baxter da öyle. Dün gece onu aradım. Geleceğini söyledi.”

“Yeni çalışmaları nasıl gidiyormuş?” diye sordu Ted.

Eve cevap veremedi. Noah araya girdi. “Dur, dur, dur! Konuyu değiştirme. Haberleri duyup duymadığını sorarken Baxter’dan söz etmediğimi biliyorsun.”

Ted, kasadaki kalabalığa baktı. Çok sabırlı bir adam değildi. Beklememek için kasanın önü boşalana kadar oturup muhabbet etmeyi tercih ederdi ama o gün sıraya girmeliydi. Bu, ona bir tampon bölge sağlayabilirdi. Her zamanki taze çekilmiş sade kahvesiyle masaya dönmeden önce belki arkadaşları Sophia’nın durumunu konuşmayı bırakıp başka bir dedikoduya geçmiş olurlardı. “Eğer Skip DeBussi’den bahsediyorsanız, onu elbette duydum.”

“Cesedinin *Brezilya* sahilinde karaya vurduğunu duydun mu?” diye sordu Noah.

“Bütün gazeteler bunu yazıyor, değil mi?” dedi Ted. “İnternette bile haberleri var.”

“Ve?” dedi Noah. “Hiçbir tepki vermeyecek misin?”

“Anne-babası ve kızı için üzüldüm, peşinde olduğun şey buysa.”

Riley, kocaman bir muffin, meyveli ve yoğurtlu parfe ve bir elmayla kasadan döndü. Belli ki hepsini kendi yemeyi



planlıyordu; oğlu okulda olduğundan yazları yaptığı gibi yemeğini onunla paylaşmak zorunda kalmayacaktı. “Herkes için üzgünsün ama karısı için değilsin, öyle mi?” diye sordu, hemen muhabbete dalarak.

Ted, Sophia’nın yüzünü hayal etmemeye çalıştı. Hayatı boyunca ondan daha güzel bir kadın görmemişti. Sophia, nereye gitse tüm kafalar ona dönerdi. Ted, Sophia’nın onu hâlâ etkileyecek güce sahip olmasından nefret ediyordu ve sık sık kendine onun güzelliğinin sadece yüzeysel olduğunu hatırlatıyordu. “Üstesinden geleceğinden eminim. Her zaman dört ayak üzerine düşer.”

Callie, kaşlarını çatı. “On karşı çok acımasızsın. Sophia’nın lisede zor bir insan olduğunu tartışmayacağım ama...”

“*Zor bir insan mı?*” diye tekrarlardı Ted. “Eureka Lisesi’nin o güne kadar gördüğü en kötü kızdı. Diğer kızların erkek arkadaşlarını çalardı, eline geçirdiği erkeklerle oynardı, ona izin veren herkesi kendi çıkarlarına alet ederdi ve gücünü ve popülerliğini ondan daha talihsiz kişileri küçük görmek için kullanırdı. Siz onun için istediğiniz kadar üzülebilirsiniz ama gerçekleri unutmayalım.” Aynı zamanda birçok *iyi* özelliği de olduğunu söylemedi. Seksi, komik, kararlı ve Ted’i onu sürekli keşfetmeye itecek kadar gizemli olduğundan bahsetmedi. Bir zamanlar Sophia, Ted’in istediği her şeydi. Birilerinin ona bunu hatırlatmasını bekledi ama kimse bir şey demedi.

“İnsanlar olgunlaşırlar,” dedi Riley. “Bizimle kahve içmeye geldiği zamanlar gayet nazik görünüyordu.”

Çünkü ona başka şekilde davranma fırsatı vermemişlerdi. Ted, Sophia’nın gruplarının bir parçası olmayı deneme ko-



nusunda fikrini değiştirmesinden memnun olmuştu. O kadar kötü davrandıktan sonra Sophia'nın onlarla takılmayı hak ettiğini düşünmüyordu ve bunu anlaması için elinden geleni yapmıştı. "O iri mavi gözlerin sizi kandırmasına izin vermeyin."

Callie, ona yatıştırıcı bir bakış attı. "Ted, kocasını yeni kaybetti. *Biraz* anlayış gösteremez misin?"

Hayır. Gösteremezdi. Gardını almak zorundaydı çünkü biraz yumuşasa işin nereye varacağını biliyordu. Daha önce onu bir kez kurtarmaya çalışmıştı. Aradan yıllar geçmişti ama dersini almıştı. "Söylediğim gibi, Skip'in anne-babası ve kızı için üzgünüm. Bir evladı ya da babayı kaybetmek çok zor ama Skip'in kasabada neredeyse herkesi dolandırdığını ve başka bir yerde yeni bir hayata başlayabilmek için kendini ölmüş gibi göstermeye çalışırken öldüğünü öğrenmek..." Ted, Skip'i hiç sevmemişti ama *o kadar* kötü bir şey yapacağını da ummazdı.

"Skip, kendini ölmüş gibi göstermeye çalışırken mi öldü?" Levi, getirdiği kahve ve yoğurdu Callie'nin önüne koyup oturdu. "En son duyduğuma göre, kaza olabileceğini, tekmeden düşüp boğulmuş olabileceğini düşünüyorlardı."

"Kaza değildi," dedi Ted. "Hiç kimse içinde tek kullanımlık, izlenemeyen bir cep telefonu, yedek kıyafetler ve yüz bin dolar nakit bulunan bir sırt çantasıyla tekmeden 'düşmez'. Sizin izlediğiniz haberler FBI soruşturmasının sonuçları açıklanmadan öncekiler olmalı. Bu küçük detaya sahip olan birinin buna 'kaza' olarak bakacağını hiç sanmam. Belki de *intihar*," diye ekledi.

Brandon, kahvesine şeker attı. "Demek ki niyeti denize atlamak, bunun için hazırlanmıştı. Peki, neden hayatta kalmadı?"



Ted, omuz silkti. “Kimse bilmiyor. Bilinmeyen bir nedenden ötürü kaybettiği bir tür can yeleği olduğuna dair spekülasyonlar var. Belki bir köpekbalığıyla ya da kayalıklarla karşılaştı veya uyuyakalıp can yeleğinin içinden kaydı. Onsuz daha hızlı hareket edeceğini düşünerek can yeleğini bırakmış da olabilir. Belki de kıyıya olan uzaklığını ya da akıntıya karşı koyma yeteneğini yanlış hesapladı.”

Noah, kapuçinosunu bitirdi. “Bunu yaptığını hayal edebiliyorum. Her zaman kendine aşırı güvenen biriydi.”

“Herkes yaptığı şey korkunç.” Olivia, ağzındaki portakal suyu kalıntısını sildi. “Özellikle de küçük Alexa. Sophia, ona babasının onları terk etmeye çalışırken öldüğünü nasıl açıklayacak?”

Ted, kimseyi engellemeden bacak bacak üstüne atmak için biraz yana kaydı. “*Ben* o fona yatırım yapmadığım için şükrediyorum ve umarım sizler de yapmamışsınızdır.”

Bunu öylesine söylemişti. *Arkadaşlarının* hiçbirinin kurban olabileceğine inanmıyordu aslında ama Kyle ve Noah birbirlerine bakınca, Ted yerinde doğruldu. “Bana yatırım yapmadığınızı söyleyin.”

“Skip, ikna edici bir konuşma yaptı,” dedi Noah, yüzü kızarak. “Yani, evine bir baksana. Bindiği arabalara ve çıktığı seyahatlere baksana; tabii eskiden. Onun işini iyi bildiğini sandım.”

“Biliyordu!” dedi Ted, kahkaha atarak. “Sizi yatırım yapmaya ikna etti, değil mi?”

Kyle’in yüz ifadesi de Noah’nınki kadar üzgündü ama o, Ted’e meydan okudu. “Bu kadar kendini beğenmiş olma,



Ted. Senin mesafeni korumanın tek sebebi, Skip’e onda senin takdir ettiğin ya da hayranlık duyduğun bir şeyler olduğunu düşünme zevkini tattırmak istememen.”

Bu doğrudu. Hemen hemen herkes gibi, bilhassa saygı duyduğu birçok insan bu fırsata balıklama atladığında, kolay para kazanma vaadi Ted’i de cezbetmişti. Onu durduran, Skip’in Sophia’yla bağlantısı olmuştu.

Bir kez de olsa, Sophia’yla olan mazisi Ted’in işine yaramıştı. “Beni neyin kurtardığı önemli değil, *ben* ona yatırım yapmadım.” Dirseklerini masaya yasladı. “Peki, siz ikiniz ne kadar kaybettiniz?”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum,” dedi Noah. Kyle cevap vermedi.

“Ona çok para vermediniz, değil mi?”

Sevdiği erkeği savunmaya çalışan Adelaide, tek koluyla kocasını sardı. “Sen yanlış bir şey yapmadın, tatlım. *Skip* yaptı. Whiskey Creek’te birçok insanın senden fazla kaybetmesine bahse girerim.”

“Umarım öyle değildir,” dedi Noah, dehşet içinde. “En çok canımı yakan da, ilk arayışlarında onu geri çevirdim. Bildiğiniz gibi, Adelaide’la zor bir sene geçirdik. Ama şahsi problemlerimiz çözüldükten sonra o yağcı pislik bana yeniden ‘fırsat’ önerdi. Ve bunu çok güvenli ve kazançlı gösterdi.” Onu sıkıştıran masayı biraz ileri itti. “Ona inanmak için her türlü sebebim vardı. Yıllardır buranın en zengin adamıydı. *Hiçbiri-miz* bir Ferrari’ye binmedik ya da işe özel şoförle gitmedik.”

“Seni evinden üç metre ötedeki bisiklet mağazana özel şoförün götürmesini mi istiyorsun?” diye gırgır geçti Levi.



“Hayır ama Ferrarilerden birini alacağım.”

“Keşke hayatta olsaydı, onu bir güzel döverdim,” diye homurdandı Kyle.

“Haydi çocuklar, ne kadar kaybettiniz?” Ted, gözünü önce Noah’ya dikti.

Noah, ona el hareketi çekti ama sonra yenilgiyi kabul etti. “Ne olacak be. Tam bir keriz olduğumu kabul ediyorum. Elli bin. Elli bin dolar kaybettim.”

Bunu söyleyiş şeklinden ne kadar utandığı anlaşıyordu.

Brandon ıslık çaldı; Callie kaşığını düşürdü. “Bu çok fazla!” diye haykırdı. “Belki de Levi ve ben, benim hastane faturalarıma şükretmeliyiz. Skip’in bize bulaşmasını gerektirecek miktarda bir paramız yoktu.”

Ted, Kyle’a döndü. “Ya sen? *Sen* ne kadar kaybettin?”

“Kıçımı öp,” dedi Kyle, burnu fincanının içinde.

“Noah az önce rakamı söyledi,” dedi Brandon.

Kyle, ona kaşlarını çatı. “Ne olmuş yani? Ben söylemiyorum.”

Ted, Kyle’ın ters cevabına gülmekten kendini alamadı. Bu, onun Noah’dan da çok kaybettiği anlamına geliyordu. “Eminim yakında gazetede kurbanların listesi çıkar.”

“O zaman bekleyip nasıl bir budala olduğumu okuyabilirsiniz,” dedi Kyle, açıkça.

Riley, Kyle’ın gözünün içine bakabilmek için öne doğru eğildi. “İşlerin harika gidiyordu. *Sen* neden DeBussi’ye yatırım yaptın?”

“Güneş panelleri için talep gittikçe artıyor. Fabrikayı genişletmek istiyordum ama sanırım bunu bir süre ertelemem gerekecek.”



Ted, dikkatini çekmek için ayağıyla Brandon'ın baldırına vurdu. "Sana da gelmemesine şaşırdım, Bay Ekstrem Kayakçı. Altın çağında biraz para kazandığını Skip'in bildiğinden eminim."

Brandon'ın ağzı ukalaca bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Ne?" dedi, araya giren Kyle.

"Bana *geldi*," dedi Brandon. "Kasabaya son gelişinde. Teklifini reddettim."

"Bok herif!" Kyle, elini masaya vurup çatal bıçakları tangırdattı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Brandon onun sert cevabı karşısında afallasa da, ona cevap verirken gülüyordu. "Ne yani? Benim de mi soyulmamı tercih ederdin?"

"Neredeyse," diye mırıldandı Kyle. "Bir sıkıntıya herkes uğramışsa buna katlanılabilir değil mi?"

Kyle dışında herkes kahkahalara boğuldu. Kyle'ın üvey kardeşi Brandon'la iletişimini izlemek, nasıl anlaştıklarını görmek her zaman ilginçti, bilhassa Brandon Kyle'ın istediği kadınla evlendikten sonra. Ara sıra Ted, Kyle'ın Olivia'ya özlemle baktığını görürdü. Bu Ted'i üzerdi çünkü her ne kadar ondan nefret ettiğini iddia etse de, Sophia'ya aynı şekilde baktığını biliyordu.

Brandon, yolda aldığı ikinci donutunu da silip süpürdü çünkü Kara Altın Kafe, donut satmıyordu. "Şey, evet, bunun için teşekkürler, abi."

Kyle'ın cevap vermeye fırsatı olmadı. Olivia araya girdi. "Sizce..."

Duraksayınca, herkes heyecanla bekledi. "Ne?" diye sordu Riley.



Olivia, söyleyeceği şeyden nefret edermiş gibi yüzünü buruşturdu. “Sizce Sophia Skip’in neler yaptığını biliyor olabilir miydi?”

“Hayır.” Callie, başını kararlı bir ifadeyle iki yana salladı. “Sophia, onun insanları, özellikle de buradaki insanları dolandırmasına ortak olmaz.”

“Ben de sanmıyorum,” dedi Riley. “Hepsi Skip’in işiydi. Adamın hiç utanması yoktu. Kendi anne-babasını da dolandırdığını duydum. Emekli ikramiyelerini, birikimlerini, her şeylerini almış.”

Olivia, portakal suyunun kapağını plastik bardağın içine tıktı. “Bu çok trajik ama ben hiçbir zaman DeBussi Ailesi’nin hayranı olmadım.”

“Kim Skip’in erkek kardeşine hayran olabilir ki?” diye sordu Brandon. “O züppe tam bir pislik.”

“Ben Colby’den bahsetmiyordum,” dedi Olivia, ona. En azından, Colby diğer herkesten daha üstünmüş gibi davranmıyor. Bu kasabanın sahibiymiş gibi ortalıkta kasıla kasıla gezinen Skip’in annesiyle babası. Dört Temmuz geçit töreninde lüks arabalarıyla nasıl hava attıklarını gördünüz.” Brandon’la paylaştığı kahveli kekten bir lokma ısırdı. “Yine de, başlarına *böyle* bir şey gelmesini asla istemezdim.”

“Sophia ne yapacak?” diye sordu Callie, endişe dolu bir sesle. “Duyduğuma göre, Skip kalan tüm paraları almış ve şimdi federaller Skip’in nakit parasının tamamına el koyduğuna göre, Sophia nasıl geçinecek?”

Belki de Olivia ona baktığından, Ted onun bu soruyu kendisine sorduğu izlenimine kapıldı. “Ben nereden bileyim?”



“Kızına bakabilmesi için bir işe girmesi gerekecek,” dedi Kyle.

Riley, onunla aynı fikirde değildi. “Hayır, Skip’in ailesi ona yardım eder.”

“Edebileceklerini sanmam,” dedi Eve. “Bu saatten sonra olmaz.”

Levi, fincanını masaya bıraktı. “Skip onları *o kadar* kötü mü kazıklamış?”

Eve, ona çaresizce baktı. “Duyduğuma göre öyle. Sophia’nın fazla seçeneği olduğunu sanmıyorum. Bu yüzden onu Ted’in evindeki kâhyalık işine başvurması için teşvik ettim.”

Ted, neredeyse sandalyesinden düşecekti. “*Ne yaptın?*”

“Şey, aslında onunla bizzat konuşmadım,” dedi Eve, suçlu bir ifadeyle. “Ben sadece... ona bunun bir seçenek olduğunu söyleyen bir mesaj bıraktım.”

“Hayır, bu bir seçenek değil,” diye parladı Ted. “O iş Sophia’ya açık değil.”

“Neden olmasın?” diye sordu Callie, hemen Eve’in tarafını tutarak.

“Unutun bunu.” Ted, durması için ona eliyle işaret yaptı. “Onun hayatı boyunca hizmetkârları oldu. Muhtemelen tuvaletleri ovma ya da yemek yapmak hakkında hiçbir şey bilmiyordur.”

“Hiçbir zaman sürekli hizmetçisi olduğunu sanmıyorum,” dedi Callie.

Sophia’nın bir hizmetçi ordusu tutmaya yetecek parası vardı. “Başından beri bir hizmetçisi olduğuna bahse girerim,” diye karşı çıktı Ted. “Hem ben bu iş için ayda iki bin beş



yüz dolar öneriyorum. Bu para onun spa masraflarını bile karşılamaz.”

“Başvurursa ona bir şans vermeyecek misin?” diye sordu Eve.

“Buna cevap vermem gerekmiyor çünkü asla başvurmayacak. Hayatı daha da kötü bir hal almadan kendine yaşlı ve zengin bir sevgili bulacağından eminim, hatta buradan uzaklaşması gerekse bile.” Ted, onun kasabayı *terk etmesini* umut ediyordu. O zaman her dışarı çıkışında Sophia’yla karşılaşma riski olmayacaktı. Yıllarını ondan kaçmaya çalışarak geçirmişti.

Neyse ki Olivia muhabbet konusunu değiştirdi. Ufak bir değişiklik olsa da, en azından arkadaşları Ted’e eski sevgilisini işe almasını önermeyi kestiler. “Cenazenin ne zaman olacağını bilen var mı?”

“Skip’in cesedi daha birkaç gün önce kıyıya vurdu,” dedi Ted. “Cenazeyi Brezilya’dan buraya getirmek zaman alacağından bir tarih belirlediklerinden şüpheliyim.”

Kyle, kolunu sandalyesinin arkasına attı. “Aranızda ilgilenen varsa, cenaze tarihi *Gold Country Gazetesi*’nde ilan edilir.”

“O haftalık bir gazete,” dedi Noah. “Cenazeyi yakın zamanda yapmaya karar verdilerse bilgi alınacak yer o gazete değil.”

“Burada haberler hızla yayılır,” dedi Brandon, onlara. “Duyacağımızdan eminim.”

Riley, gruptaki arkadaşlarına baktı. “Kim gitmeyi planlıyor? Kyle ve ben gitmeyeceğiz. Orası kesin. Bahse girerim Noah da gitmez.”



Noah, “Kahretsin, hayır,” diye mırıldanarak Riley’yi doğruladı.

“Ya sizler?” diye sordu Riley.

Ted, ellerini yukarı kaldırdı. “Bana hiç bakmayın.”

“Ben, Sophia’ya destek olmak için gideceğim.” Callie, peçeteyle ağzını sildi.

“Ben de öyle. Bu olanlar *onun* hatası değil.” Eve, Ted’e suçlayarak baktı.

“Bunu bilemezsin,” diye üsteledi Ted. “Lisede ortalığı yeterince karıştırdı. “Ayrıca Skip’in kalbini *ve* belden aşağı kısmını da harekete geçirdi ama bunu kabul etmek Skip’in işine gelmiyordu.”

“Biz ona inanmaya karar verdik,” dedi Callie. “Bir ara bunu sen de denemelisin. Her neyse, Gail’in da gideceğini tahmin ediyorum.” Gail DeMarco-O’Neal, Whiskey Creek’te büyümüşü ama üniversite için gitmiş ve bir daha geri dönmemişti. Los Angeles’ta kendi halkla ilişkiler şirketini kurduktan sonra müşterilerinden biriyle, gişe hasılatları kıran sinema oyuncusu Simon O’Neal’la evlenmişti ve öyle meşguldü ki, büyüdüğü yere sık sık ziyarete gelemiyordu.

“Gail’la Sophia ne zamandan beri arkadaşlar?” Ted, onların arasında herhangi bir yakınlık olduğunu hatırlamıyordu. Sophia rakip bir grubun üyesiydi, hatta arkadaş grubundaki kızlar kasabadan taşınana kadar grubun lideriydi.

Eve, ona bakıp kaşlarını kaldırdı. “Gail, Sophia’yı düğününe çağırmıştı, hatırlamıyor musun?”

Kasadaki sıranın bittiğini gören Ted, kahvesini almak için ayağa kalktı. “Hatırlıyorum ama bunu o zaman da tuhaf bulmuştum ve hâlâ tuhaf buluyorum.”



Callie, kollarını kavuşturdu. “Neden?”

“Çünkü Scott Harris, Gail’in abisinin en yakın arkadaşıydı. Gail, onu iyi tanırdı.”

“Scott’un başına gelen şeyden Sophia’yı sorumlu tutabileceğini sanmıyorum,” dedi Callie. “Sophia, onu sarhoş araba kullanmaya *zorlamadı*.”

Ted, cüzdanını çıkardı. “Sophia için olmasaydı Scott partiden ayrılmayacaktı.”

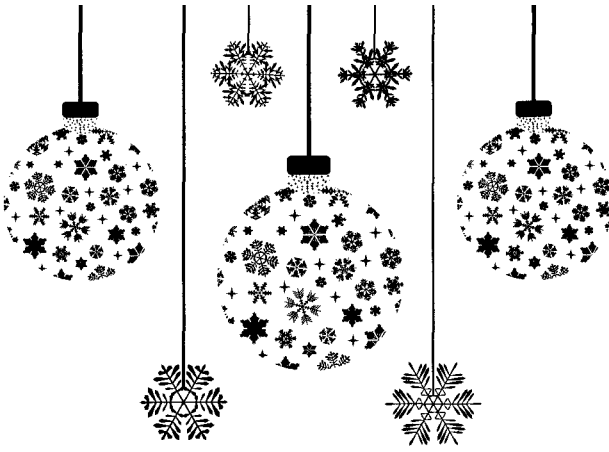
Callie’nin geri adım atmaya niyeti yoktu. “Sophia daha on altı ya da on yedi yaşındaydı, *Ted*. Bir hata yaptı.”

“Oh, iyi. Eylemlerin sonuçları vardır. Onları bir dahaki görüşünde bu konuyu Scott’un ailesine sor, tamam mı?” Ted, eskiden bir kez Callie’nin düşünce tarzını kabullenmiş ve Sophia, onu buna pişman etmişti.

“Muhtemelen eylemlerinin sonuçlarının oralara kadar gidebileceğini hiç düşünmemiştir.” Callie, kullandığı peçeteyi buruşturup tabağına attı. “Sen hiç pişman olduğun bir şey yapmadın mı?”

Ted, kasaya gidiyordu. Bu yüzden Callie’nin sorusunu cevapsız bıraktı. Ama pişman olduğu bir şey *yapmıştı*.

Sophia’ya bulaştığı için her zaman pişman olmuştu.



Bölüm Beş

*S*ophia'nın tahmin ettiği gibi, neredeyse hiç kimse cenaze törenine katılmamıştı. Gelenlerin de söyleyecek fazla bir şeyi yoktu. Tabutun yanından hüznü ve sessizce tek sıra halinde geçtiler. Bazıları Sophia'yı ya da Skip'in annesiyle babasını başıyla selamladı. Kimse gülümsemedi ama kimse de ağlamadı. Sophia bile nasıl davranacağını bilmiyordu. Yaslı bir dul gibi mi davranmalıydı? Yoksa yaralı ve öfkeli bir eş gibi mi?

Bir değişiklik yapıp gerçekten nasıl hissediyorsa o şekilde davranmasını söyledi kendine. Rol yapmaktan yorulmuştu. Ama Ajan Freeman oradaydı; her hareketini, yüzündeki her ifadeyi izliyordu ve bu Sophia'yı geriordu. Gördüklerini nasıl yorumlayacaktı? Sophia'nın söylediği ya da yaptığı



bir şey sonucunda onun da kocası kadar suçlu olduğuna mı karar verecekti? Ajan Freeman, Skip'in karısının bilgisi dışında o kadar suçu nasıl işleyebildiğini anlayamıyordu ama tabii nasıl bir evlilikleri olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Şimdi Sophia, Brezilya polisine kocasıyla mutlu olduklarını, yakın olduklarını söylediği için pişmandı.

Törene sonradan gelmiş olabilecekleri görmek için etrafına bakındığında gözleri anında Freeman'ın gözleriyle karşılaştı ve hemen ona arkasını döndü. Onun orada olmasından nefret ediyordu. Fakat her halükarda duyguları konusunda dürüst olamazdı; olursa aklını kaybetmiş gibi görünebilirdi çünkü her şeyden biraz hissediyordu. Skip'le mutlu olamadıkları için, sonları *öyle* olduğu için yas tuttuğu anlar vardı. Skip öldüğü, artık ondan korkması gerekmediği için şükrettiği anlar vardı. Skip tam da öyle güzel değişim vaatleri ve yeniden sadakat sözleriyle Sophia'nın umutlarını yeşertmişken onlara ihanet ettiğinden, sonsuza kadar cehennemde yanmasını dilediği için kendine inanılmaz kızdığı anlar vardı.

Son on günü Alexa'yı korumak için yapabileceği şeylere odaklanarak ve Skip'in cenazesinin eve gelmesi için gerekli ayarlamaları yaparak bir şekilde atlatmıştı. Cenaze törenini organize etmeye de çalışmıştı ama Skip'in annesiyle babası onun kararlarından bazılarını beğenmemişler ve organizasyonu devralmışlardı. Bu, Sophia'nın canını sıkıyordu; her zaman buyurgan ve kibirliyidiler. Onların Sophia'ya davranış tarzı genç kadının içmek istemesine yol açıyordu. Ama kızı için duyduğu endişe onu alkolden uzak tutmuştu. Kızı için kaygıları, Ajan Freeman'a Alexa babasına veda edene kadar



sorgulamanın beklemesi gerekeceğini söyleme kuvveti de vermişti. Skip'in hayatında *doğru* yaptığı şeyleri anmak istiyordu çünkü böylece, ardında bıraktığı küçük kız babasının eksiklikleri ve hataları yüzünden tamamen yıkıma uğramayacaktı.

Ama ne yazık ki, Skip'in ardından yapılan anma konuşması yetersiz bir teselli oldu. Rahip Rudy Flores, Skip'i doğduğundan beri tanırdı. Orası, çoğunlukla Skip'in ısrarıyla her hafta gittikleri kiliseydi. Skip, o evde olsun olmasın Sophia'nın ayinlere katılmasını isterdi. Fakat belli ki rahip, Skip hakkında herkes kadar hayal kırıklığına uğramıştı. Flores, neredeyse tamamen genelleyici yorumlarda bulundu. Skip'in kanunsuz ve ahlak dışı faaliyetlerine değinmese de, hakkında hiçbir övgüde de bulunmadı.

Sophia, Chanel marka siyah elbisesi, Manolo Blahnik marka topuklu ayakkabıları ve gözlerinin kırmızılığını gizlemek için taktığı Dolce & Gabbana marka güneş gözlükleriyle oturuyordu. Ellerini kucağında sıkıca kenetlemişti. Ensesinde topuz yaptığı saçlarıyla buzlar kraliçesi gibi göründüğünü biliyordu. Ama başa çıkmak için elinden geleni yapıyor, içinin titrediğini kimsenin anlamasını istemiyordu. Ne denli savunmasız olduğunu anlarılarsa, akbabalar gibi topluca üstüne saldırabilirlerdi. Skip'in yaptıklarından sonra Whiskey Creek'te bir hedef arayan pek çok insan vardı. Sophia, onu kemiklerine kadar yemekten gayet mutlu olacaklarını hissedebiliyordu. Kendi şöhretinin de hiç yardımı olmuyordu. Geçmişteki hataları yüzünden onu savunacak, onun Skip'le işbirliği yapmayacak kadar iyi bir insan olduğunu söyleyecek hiç kimse yoktu.



“...tıpkı İsa Mesih’in Baba Tanrı’nın övgüsüyle dirilişi gibi, biz de yeni bir hayatta yeniden yürüeyebiliriz...”

Rahip Flores, monoton bir sesle konuşuyordu ama Sophia onu duymazdan geldi. Onun söylediklerini duymak, Skip’in yeniden dirileceğini düşünmek istemiyordu. Oradakilerin, hatta kalbi kırık kızının ve annesiyle babasının bile, öbür dünyada onu görmekten mutlu olacağından şüpheliydi. *Sophia*, bundan mutluluk duymazdı. O an, ölünün *ölü* olarak kaldığına inanmak istediği bir andı. Yanında oturan, gözyaşları kucığına damlayan Alexa’nın halini görünce, Sophia Skip’e yeterince şans verildiğine ikna oldu. Kim bilir kaç kez onun vahşice çıkışlarını affetmiş ve tekrar denemeye razı olmuştu?

“İyi misin?” diye fısıldadı.

Alexa başını sallayınca, Sophia tek koluyla onu sardı. Keşke onu korkunç gerçekleri öğrenmekten kurtarabilseydi ama bütün kasaba Skip’in herkesi nasıl kullandığını, oyuna getirdiğini ve dolandırdığını konuşurken, Alexa’nın masumiyetini korumak mümkün değildi. Gazetelerde, haberlerde hep bu olay vardı. İnternette, “yakayı ele vermeden kaçabileceklerini” düşündükleri için Skip’le Sophia’nın ne kadar “kendini beğenmiş” ve “küstah” olduklarına dair çirkin yorumlar yapan, “balıketli sevgili” ve “köy uyuzu” gibi çeşitli takma adları olan yabancılar vardı. “Karısı da işin içinde olmalı,” diye iddia ediyordu bazıları. “O kadar güzel bir kadını elde tutmak için para lazım. Adam, karısının önüne dünyaları sermezse onu kaybedeceğini anlamış olmalı.”

Yaşamları mümkün olan en aleni şekilde lime lime edilmiş, kalan parçaları herkes görsün diye ortalığa saçılmıştı.



İki gece önce çocuklar ya da belki yetişkinler evlerine yumurta atmışlardı.

“Buradan taşınabiliriz,” diye fısıldadı Alexa’nın kulağına. Yeni bir başlangıç fikri Sophia’ya umut verdi ama bu öneri, yalnızca kızının gözlerinden *daha fazla* yaş akmasına neden oldu.

“Hayır, Anne. Lütfen!” diye yalvardı Alexa. “Ben... ben gitmek istemiyorum. Arkadaşlarımı ve büyükannemle büyükbabamı, Colby Amca’mı ve kuzenlerimi bırakamam.”

Sophia, bunun sebebini anlayabiliyordu. Whiskey Creek, Alexa’nın o güne kadar bildiği tek yerdı. Sophia’nın da bildiği tek yerdı. Fakat bu, Skip’in aldattığı onca insanla yüzleşmeyi daha zor kılıyordu, özellikle de Ajan Freeman’ın varlığı Sophia’nın da Skip kadar suçlu olabileceğine işaret ederken. Freeman kasabada ne kadar uzun kalırsa, sinsice sorularını sormaya ne kadar devam ederse, insanlar Sophia’nın o lüks hayatı onların paralarıyla yaşadığına daha çok ikna olacaklardı. İnternette çevrimiçi biri, onu bir kenarda büyük miktarda para gizlemekle bile suçlamıştı.

Keşke güvenli bir yerde biraz parası olsaydı. O zaman, Alexa’yı ikna edebilirse gerçekten de başka bir yere *taşınabilirdi*. İçinde bulunduğu durumda, Sophia taşınmanın gerektireceği parayı nasıl denkleştirebileceğinden emin değildi. Evdeki mobilyaları ve kıyafetlerini satabilirdi. Bunlar aslında pahalı şeylerdi ama o tür kullanılmış eşyalar gerçek değerini korumuyordu. Zaten eşyalarını satar satmaz paralarını almak için kapısında sıraya giren insanlar olacaktı.

“Tamam,” diye mırıldandı, Alexa’yı rahatlatmak için onu sımsıkı sararak. “Ben sadece... teklifte bulundum.”



“Yani kalacak mıyız?” dedi Alexa. “Söz veriyor musun?”

“Kalacağız.” En azından Sophia evi elinde tutabildiği müddetçe. Önce arabalar gidecekti. Ödemeleri yapması mümkün değildi. Önceki hafta hepsinin üzerinde kredi borcu olduğunu öğrenmişti. Yatın da kredi borcu vardı. Sophia, elmas yüzüğünün izini bulmaya çalıştı fakat Skip’in onu nereye götürmüş olabileceğine dair hiçbir kayıt yoktu ve yüzük evde veya arabalarda da değildi.

Alexa, annesine minnetle gülümsedi ve Sophia da karşılığında ona gülümsemeyi başardı ama etrafına bakındığında, insanların rahipten çok *onu* izlediklerini fark etti. Bu cenaze töreni hiç bitmeyecek miydi?

Neyse ki Rahip Flores huzursuzluğu sezmiş gibiydi. Sonunda töreni bitirdi. Sonra orgun sesi yükseldi ve muhtemelen kimse çiçek göndermeyeceğinden Skip’in annesiyle babasının sipariş etmekte ısrar ettikleri pahalı çiçeklerden uzaklaşmak ve kiliseden çıkmak için can atan Sophia ayağa kalktı. Hâlâ gidilmesi gereken mezar başı töreni vardı ama mezarlıkta Sophia’ya daha da az kişi katılacaktı ve orada geçireceği vakit kısa bir duayla sınırlı olacaktı. Yakında, meraklı gözlerden kaçabileceği evine gidebilecekti...

“Çok üzgünüm, Sophia. Yaşadığın şeyin... korkunç olduğundan eminim.” Yanına ilk gelen, Gail DeMarco-O’Neal’la film yıldızı kocası oldu ve Gail, Sophia’ya sıkıca sarıldı. Simon’ın törene katılmasını fazla büyütmemeleri, herkesin ne kadar kasvetli olduğunun bir göstergesiydi. Ama elbette onu daha önce de birkaç önemli olayda kasabada görmüşlerdi.

“Teşekkürler.” Sophia, sonunda biri ona biraz şefkat gös-



terdi diye gözlerini yakan yaşları akıtmamayı umut ederek güçlükle yutkundu. “Gelmeniz büyük incelik. Gerçekten.” Geçmiş yıllarda Sophia, Gail’in arkadaş grubuna katılmaya çalışmış, onlarla kahve içmekten hoşlanmıştı. Ted olmasa, o buluşmalara gitmeye devam edecekti. Ted’in onu affetmesini çok istese de, Ted bunu yapamayacağını ve geçmişi unutmayacağını açıkça belli etmişti.

“İşini kolaylaştırmak için yapabileceğimiz bir şey var mı?” diye mırıldandı Gail.

Sophia, iyi bir avukata ihtiyacı olacağını hissediyordu ve avukatlık ücretini nasıl ödeyeceğini bilmiyordu. Kaçınılmaz olan iflas davasının açılması bile birkaç bin dolara mal oluyordu. Ama bu Gail’in problemi değildi. Gail ve Simon zengin olsalar da, Sophia’nın onlardan borç ya da başka herhangi bir şey istemeye hakkı yoktu. O ve Gail bir kez, Gail evlenmeden bir gece önce konuşmuşlardı. Ömür boyu arkadaş değildiler. O güne kadar da hiç arkadaş olmamışlardı. “Hayır, ama teşekkür ederim.”

“Bir şey olursa arayacaksın,” dedi Gail.

Daha kötü ne olabilirdi ki? Sophia, zaten her şeyini kaybetmişti. “Elbette,” diye yalan söyledi.

“Güzel. Korkarım mezarlıktaki törene katılamayacağız. Simon’m Los Angeles’ta işleri var ve çocukları evde bıraktık. Ama seninle birkaç dakika baş başa konuşmak istiyorum.”

“Size minnettarım. Gerçekten de. Bebeklerini bırakmaktan hoşlanmadığını biliyorum.”

“Ty artık bebek sayılmaz. Neredeyse sekiz yaşında! Ama okulu var ve diğer ikisi ele avuca sığmıyor; kısa seyahatlerde



onlarla başa çıkmak çok zor. Her neyse, sen buna değersin.” Gail, taziyelerini sunmaları için sırayı Simon ve Callie’nin kocası Levi’ye vermeden önce Sophia’ya bir iyi niyet kartı verdi. Eve Harmon da onlarla beraberdi ve Sophia’dan çok Ted’e karşı sempati duyduğundan, bu büyük bir nezaketti.

Hepsi Sophia’yla konuştu fakat geri dönen Callie oldu. “Senin için buradayım, biliyorsun. İhtiyacın olan milyonlara sahip değilim ama... eğer konuşmak istersen numaramı biliyorsun, değil mi?”

“Biliyorum. Çok teşekkür ederim.” Yeniden sarıldıktan sonra Sophia başını dimdik tuttu ve onların gidişini izledi. Cenazedeki en samimi insanlar onlar olduğundan onlara dört elle sarılmak, onu tüketen çaresizlikten kurtarmaları için onlara yalvarmak istedi. Onların yardımını hak ettiğini düşünseydi belki bunu yapardı ama onların da kendisini Ted’in suçladığı kadar suçladıklarını biliyordu.

Ajan Freeman onunla konuşmasa da, ona varlığını hissettirecek kadar yakın durdu. Sophia Brezilya’dayken telefonda Freeman’ın derin, yankı yapan sesini duyduğunda, onun genç ve yakışıklı biri olduğunu sanmıştı; elbette bunun bir önemi yoktu ancak zannettiği gibi çıkmadı. Freeman, elli yaşına yakındı, kırlaşmış saçları ve sert bakışlarını daha da belirgin kılan keskin yüz hatları vardı. Ve yaklaşımı, Sophia’ya *Sefiller* adlı romandaki polis müfettişi Javert’ı anımsatıyordu.

Belki de Sophia sadece korkularının esiri olmuştu. Freeman, kolları göğsünde kenetli ve dudakları büzülmüş bir şekilde cenaze alayını bariz bir şüpheyle izliyordu. Tabuta dik dik bakışı, Skip hakkında neler hissettiğine dair çok az kuşku



bırakıyordu. Bir suçluyu cezalandırmak için iki yılını kanıt arayarak geçirmiş ama adaletin yerini bulduğunu görme zevkinden mahrum kalmıştı. Sophia, Freeman'ın bu dolandırıcılık olayında *onun da* suçu olduğuna bu yüzden inanmak istediğini düşündü. Sophia da suçluysa, Ajan Freeman en azından “kötü adamlardan” birini dava edebilecekti.

Gail, Simon, Callie, Levi, Eve, Gail'in erkek kardeşi Joe ve FBI'a ek olarak Skip'in eski öğretmenlerinden bazıları da taziyelerini sunmak için gelmişti. Belli ki Skip, onlardan yatırım yapmalarını istememişti. Ya da yatıracak paraları yoktu. Belki de onu eski masum zamanlarından hatırlıyorlardı. Skip'in asistanı Kelly Petruzzi, arabayla San Francisco'dan birkaç iş arkadaşıyla birlikte gelmişti. İşle ilgili bağlantıları olanlar dışında, son beş yıldır bahçelerinin bakımını yapan bahçıvan, dip bucak temizlik yapmak için ayda bir kez eve gelen Marta (mahremiyetine çok fazla önem veren Skip, kimsenin daha sık gelmesini istemezdi) ve arabalarını yıkayan adam da cenazeye katılmıştı. Sophia, gelenlerin büyük çoğunluğunun ona destek vererek işlerini koruyabileceklerini ümit eden personel olmasının üzücü bir durum olduğunu düşündü.

Cenaze alayının geri kalanı Skip'in birinci dereceden akrabalarıyla sülalesinden oluşuyordu ve Sophia orada değilmiş gibi davranmaya istekli görünüyorlardı. Onu görmezden geliyorlar, Sophia kızının yanında durmuyormuş gibi tamamen Alexa'ya odaklanıyorlardı. Ya da aralarında sessizce konuşuyorlar, Dale ve Sharon'ı teselli etmeye çalışıyorlar, Sophia onların merhametini hak etmiyormuş gibi davranıyorlardı.



“Skip’in söylenenleri yaptığına inanmak istemiyorum. Öyle biri değildi.”

Bu sözler, bir keresinde Sophia’nın sandalyesini çeken ve Skip’i Sophia’ya çok sert vurmaya kıskırtıp acilen dış ameliyatı olmasına sebep olan kuzenden gelmişti.

“FBI hata yapıyor olmalı,” diyerek ona katıldı Skip’in amcalarından biri. “Onun parasının ya da... başka bir şeyin peşindeler. Liberal bir başkanımız var. Belki de bu zenginlerden çalıp yoksullara dağıtmanın yeni bir yoludur.”

“O halde niye firar etmeye çalıştı?” diye sordu halası.

“Çünkü ona tuzak kurduklarını biliyordu,” dedi erkek kardeşi. “Peşinde olduklarını biliyordu.”

“Ama masumsa niye yardım için bize gelmedi?” Bu, yine halasıydı. “Veya iyi bir avukat tutmadı? Onun yerine, su geçirmez bir sırt çantasına yüz bin doları koydu ve Brezilya’ya yüzmeye çalıştı.”

Sonunda gözleri sevgi ve sadakatle daha az kararmış biri çıkmıştı.

“Ya da öyle yaptığını söylüyorlar,” dedi kuzeni, bir kez daha insanların kafalarına şüphe sokarak.

Gerçek Skip’in, sergilediği imajla uzaktan yakından alakası olmadığını bilmiyorlardı. Ve Sophia, onlara anlatmaya çalışsa bile ona inanmayacaklarını biliyordu.

Mezarlıktaki törene gitsek iyi olacak.” Bunu Dale söyledi ama başını kaldırınca gözüne Sophia çarptı ve arabayla mezarlığa gidecek cenaze alayı içinde o yokmuş gibi başını çevirdi. “Haydi, gidelim.”

Aile, tabutu taşımak için Skip’in babası da dahil sadece dört kişi bulabildiğinden, bunun açığa çıkmaması için o



hizmeti cenaze levazımatçısının yapmasına karar vermişti. Ama o günü bitirmeyi ne kadar istese de, Sophia onları pas geçti ve herkes gittikten sonra Alexa'yla kaldı. Kızının babasını son yolculuğuna uğurlaması için biraz özel zamana ihtiyacı olabileceğini düşündü.

“Babana... babana veda etmek için birkaç dakika kalmamın sana bir yardımı olur mu?”

Alexa'nın kirpiklerinden daha çok yaş döküldü ama başını iki yana salladı. “Hayır. Babam burada değil. Tabuttaki o adamın kim olduğunu bile bilmiyorum.”

“Üzgünüm.” Sophia, ona yeniden sarıldı. Onu kimse tanı-mıyordu. Belki de Sophia dışında. Ama bunu dile getirmedi.

Sharon, başını kilisenin içine uzattı. “Alexa, büyükanne ve büyükbabayla gelmek ister misin?”

Alexa karasız görünüyordu fakat Sophia onu hafifçe dürttü. “Sorun değil. Sen git. Ben de bir dakika içinde size katılacağım.”

Alexa, burnunu çekip başını sallayarak dışarı çıktı ve Sophia'yı kocasının cansız bedeniyle baş başa bıraktı.

“Bunu nasıl yapabildin?” diye fısıldadı Sophia, Alexa gittikten sonra. Skip, her zaman *onun* ne kadar kibirli ve bencil olduğunu söylerdi. Sophia, kocasının onu bununla mağlup etmesine izin verirdi çünkü yüreğinin derinliklerinde bunun doğru olduğunu biliyordu. Genç kızlığında birçok kalp kırıklığına neden olmuştu. Onun toyluğu ve düşünce-sizliği yüzünden genç bir adam hayatını kaybetmişti. Ama hiç kimse Skip'ten daha kibirli ve bencil olamazdı.

Tabutu taşıyacak kişiler geri geldiğinde Sophia elinde hâlâ Gail'ın verdiği kartı tutuyordu. Mezarlıkta diğerlerine

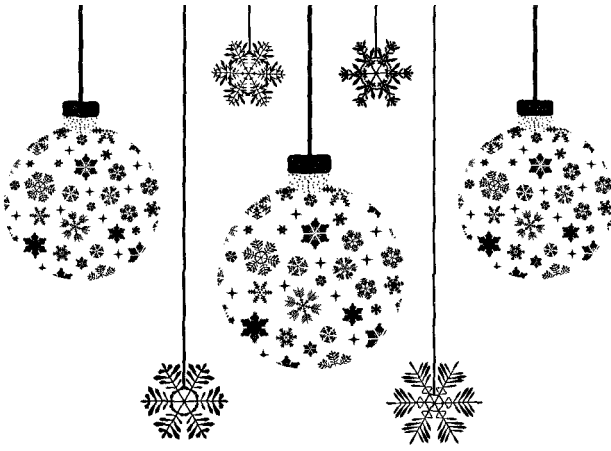


katılmadan önce biraz daha zamana ihtiyacı olduğundan, adamların tabutu cenaze arabasına taşımalarını bekledi ama kartı açmak için geride kaldı. Birkaç teselli sözcüğünden fazlasını bulmayı beklemiyordu fakat kartın arasından yere bir çek düştü. Başka hiç kimse ona para vermemişti. Herkesin zaten yeterince “aldığını” düşündüğünü sanıyordu.

Çeki almak için yere eğildiğinde miktarı gördü. Beş bin dolar! Dikkatini yeniden karta verdi. “Hepimizin zaman zaman yardıma ihtiyacı olur,” yazmıştı Gail. “Umarım bu işine yarar.”

O gün ilk kez kendini tutamayıp ağlamaya başladığında, kelimeler Sophia’nın gözleri önünde bulanıklaştı. “Teşekkürler,” dedi.

Gail onu duyamazdı ama belki Tanrı duymuştu.



Bölüm Altı

Cenazeden iki gün sonra Ajan Freeman, Sophia'nın kapısını çaldı. Genç kadın, onun o kadar beklemesinden etkilenmişti. Skip'i toprağa verdikleri gün, duygusal anlamda sağlam olduğu bir anda açığa vurmayaacağı şeyleri o an açığa vurur umuduyla Freeman peşinden eve gelmediği için şanslı olduğunu düşündü.

“Birkaç dakikanız var mı?” diye sordu adam.

Sophia'nın midesinde anında kaygıdan bir düğüm oluştu; belki de Skip ortadan kaybolduğundan beri oradaydı. Son günlerde, en ufak bir tahrikten korkar gibiydi. Bir sonraki darbenin ne zaman vurulacağını ya da nereden geleceğini bilmiyordu ama FBI soruşturmasından Skip'in cesedinin bulunmasına, bilhassa Whiskey Creek'te dolandırılan insanların sayısının fazlalığına, Skip'in ailesinin umulmadık



soğukluğuna kadar, hemen hemen her gün *başka bir* kötü sürprize gebeydi.

O görüşmeyi daha fazla ertelemenin ona bir bir fayda sağlamayacağını bilen Sophia, kapıdan geri çekildi. “İçeri gelin.”

Freeman, Sophia’nın davetine hemen tepki vermedi. Evin büyüklüğünü ve ihtişamını inceler gibi başını kaldırdı. Skip, malikâneyi yaptırırken hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Her-keste kıskançlık ve hayranlık uyandırmak istemiş ve başarılı olmuştu. Artık hayranlık duyulacak hiçbir şey kalmadığına göre bunun olumsuz sonuçlarına Sophia katlanıyordu.

“Kızınız burada mı?” diye sordu Ajan Freeman, nihayet Sophia’nın yanından geçtiğinde.

“Hayır.” Bu, Sophia’yı biraz rahatlatmıştı. Skip hakkında kötileyici bir şey söylememeye dikkat ediyordu. Alexa’yı babasından tamamen farklı bir anlamda mahrum etmenin, hâlâ sahip olduğu tüm o güzel hatıraları elinden almanın birinin hayatını nasıl kolaylaştıracağını anlayamıyordu. Ama geçen hafta kızı birçok şey duymuştu. Yine de, özellikle kendi evinde kötü şeyler duymaya ihtiyacı yoktu. “Yeniden okula başladı.”

“Bu kadar çabuk mu?”

“Seyahatimiz nedeniyle, Skip kaybolmadan *önce*, bir haftadan uzun bir süre okula gitmemişti. Geri kalmamak için ev ödevlerini yanına almıştı. Ama ikimiz de bir an önce normal hayatına dönmemesinin onun için daha iyi olacağını düşündük. İnsanların bize karşı duyguları yüzünden kasabada dolaşmak... zor fakat babasını hatırlayıp üzölmek dışında bütün gün burada yapabileceği hiçbir şey yok.” Sophia,



Skip'in Belçika'dan aldığı yumuşak deri koltuğu işaret etti. "Oturmaz mısınız?"

Freeman koltuğa otururken, Sophia da yakındaki bir sandalyenin ucuna ilişti. Freeman dirseklerini dizlerine yaslayıp öne eğilince, aralarında Sophia'nın umduğundan daha az bir mesafe kaldı. "Üzgün müsünüz, Bayan DeBussi?"

Sophia, artık Skip'in soyadıyla çağırılmak istemiyordu. Bunu henüz söylemiyordu ama o bir DeBussi değildi ve yüreğinin derinliklerinde uzun zamandır bir DeBussi olmamıştı. Son birkaç haftadır Skip'in ailesinin ona davranış şekli, Sophia'yı onlarla hiçbir zaman ortak bir yanı olmadığına, hiçbir şey, hele hele sevgi paylaşmadığına ikna etmişti.

"O kadar mı etkilenmemiş gibi duruyorum da üzgün olup olmadığımı anlayamıyorsunuz?" diye üstünkörü cevap verdi.

Freeman, bu espiye gülmedi. "Gerçeği isterseniz... kayıtsız gibi görünüyorsunuz."

Çünkü kayıtsız olmak ve kayıtsız kalmak *zorundaydı* yoksa geleceği hakkındaki korkularına ve kuşklarına asla katlanamazdı. "Dış görünüş yanıltıcı olabilir."

"Bu konuda size katılmak zorundayım."

"Kocamın yaptıklarını düşünürsek nasıl hissetmemi beklersiniz?"

Freeman, çenesini ovuşturdu. "Öncelikle, ihanete uğramış."

"Orası kesin."

"Kalbinizin kırıldığını söyleyebilir miyiz?"

Sophia, dürüst olmak ve kalbinin onun kastettiği anlamda kırık olmadığını söylemek istedi ancak bu bilgiyi kendine saklamaya karar verdi. Kızının ve Skip'in ailesinin onu hâlâ



sevdiği gerçeği karşısında duyarlı olmayı tercih etti. Onlarla alenen ayrı safta olmak onu yalnızca daha yalnızlaştırırdı. Zaten kendi adasında yaşıyormuş gibi hissediyordu. Hem Whiskey Creek sakinlerinin ona acıyacağına ondan nefret etmesini tercih ederdi. Skip'in ona nasıl davrandığını, onunla evlendiğinden beri ne kadar mutsuz olduğunu bilseler, Sophia tamamen küçük düşerdi.

“Bunun, kocamın ölümünün yasını ne kadar içten tuttuğumun suçlu ya da masum oluşumla bir alakası var mı, Bay Freeman?” diye sordu. “Sakın bana o paraları sırtına benim yüklediğimi ve onu tekneden ittiğimi düşündüğünüzü söylemeyin.”

Adamın yanağında bir adale seğirdi. Sophia mücadele ediyordu ve Freeman bunu ummamıştı. “Sadece sizi daha iyi tanımaya çalışıyorum. Burada, kasabanızda hakkınızdaki fikirler çok çeşitli.”

“Sevilmediğimi söylüyorsunuz. Durumuma gösterdiğiniz sempati beni şaşırttı.”

Freeman, onun iğneleyici sözlerini umursamadı. “Ben sizin arkadaşınız da değilim. Yapmam gereken bir iş var.”

“Bu işe kocamın ölümünün hemen ardından tanıdığım herkesle hakkımda konuşarak bu haftayı daha kötü hale getirmek de dahil mi?”

“Kocanızın *dolandırıcılık* faaliyetlerinin hemen ardından demek istiyorsunuz sanırım. Kocanız, masum yatırımcılardan atmış milyon doların üzerinde para çaldı, Bayan DeBussi. O görüşmeler, olayları zihnimde doğru şekilde canlandırmama yardımcı oluyor.”

“Doğru olduğunu nereden biliyorsunuz?”



Freeman, onu inceledi. “İşin sırrı, hiçbir görüşe çok fazla güvenmemekte saklı.”

Ama hiç kimse tüm gerçeği bilmiyordu. Sophia, Whiskey Creek’teki insanların nasıl olup da soruşturmaya katkıda bulunacak değerli bilgiler verebileceğini anlayamıyordu. O, artık o eski genç kız değildi ve onun nasıl bir kadına dönüştüğünü bilmiyorlardı. Evet, çeşitli yardım derneklerinde ve kamu organizasyonlarında faaliyet göstermişti. Ama rolünü oynuyor, kasabanın en zengin adamın karısı olarak vazifelerini yerine getiriyordu. Skip orada olmasa bile, eve döndüğünde kıskançlık tepkileri gösterir korkusuyla kimse- nin ona yaklaşmasına izin veremiyordu. Skip’in onu izletmek için özel dedektif tuttuğu kısa bir dönem bile olmuştu.

“Gerçekte peşinde olduğunuz şey ne?” Keşke bu davetsiz ziyarete katlanmak zorunda olmasaydı. Fiziksel olarak değil ama duygusal anlamda tecavüze uğramış gibi hissediyordu.

“Skip’in iş ilişkileri hakkında ne kadar bilginiz vardı?”

“Kesinlikle hiç,” diye cevap verdi Sophia, tereddütsüz.

“Ama Brezilya polisine birbirinize yakın olduğunuzu söylediniz.”

Sophia, gözünü hiç kırpmadan ona baktı. “Yakınlığın farklı çeşitleri vardır.”

Freeman, başını yana eğdi. “Hiç kavga etmez miydiniz?”

En azından Sophia asla direnmezdi. Direnemezdi yoksa işler daha da kötüye giderdi. “Tartışmalarımız ciddi değildi.”

“Eşiniz sizin alkol almanıza öfkelendiğinde bile mi?”

Sophia kaskatı kesilince ama bir açıklama yapmaya yeltenmeyince, Freeman devam etti, “Kayınvalideniz, yakın zamanda rehabilitasyonda bir ay geçirdiğinizi söyledi.”



Kayınvalidesi? Skip'in ailesi oğullarının ölümünden beri çok tuhaf davranıyordu. Sanki Skip'in yaptıklarının suçlusu bir şekilde Sophia'ymış gibi. Sanki onu buna Sophia itmiş gibi. Şimdi de kuşku yaratıyor ve FBI karşısında Sophia'nın güvenilirliğini sarsıyorlardı. "Sanırım sevgili oğulları dışındayla suçlayacak birine ihtiyaçları var."

"Sharon'ın söylediği doğru değil mi?"

Sophia, içini çekti. "*Doğru*. Bu konuyu araştırmadıysanız eğer yolculuğumuzdan hemen önce Los Angeles'ta bir klinikte rehabilitasyon programını tamamladım."

"Neden evden o kadar uzakta?"

Elbette ailenin utancını en aza indirmek için. Ama Ajan Freeman, DeBussi Ailesi'nin tutumunu Sophia kadar anlayamazdı. "Kliniği Skip seçti. Her zaman her şeyi o seçerdi."

Sophia bunu söyleyince Freeman duraksadı ama üzerinde fazla durmadı. "Peki, o zamandan beri ayık mısınız?"

Sophia, uzun rehabilitasyon günlerini, grup terapisinde geçirdiği saatleri, günlük tutuşunu, kitap okuyuşunu anımsadı. O haftalarda Alexa'yı çok özlemiş ama yine de Yeni Başlangıçlar'da kendini güvende hissetmişti. Skip onun tedaviyi tamamlamayacağından korktuğundan onu orada rahatsız etmiyordu. "O zamandan beri hiç içmedim."

Freeman, bu cevap karşısında hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Emin misiniz?"

"Bana inanmıyor musunuz?"

"Doğal Ürünler Marketi'ndeki kasiyerle konuştum."

Ajan Freeman, işini büyük bir titizlikle yapıyordu. "Ve size geçen gece oraya gittiğimi ve birkaç şişe şarap aldığımı söyledi."



“Evet.”

Sophia, *birçok* kez neredeyse kırılma noktasına gelmişti. Geceleri evin içinde dolanıp, içmeden gerginliğini nasıl atabileceğini düşünmek zordu. Ama her defasında, o ilk şişeyi açmak üzereyken Alexa’yı düşünmüştü. “Onları bu sabah çöpe attım. Bana inanmıyorsanız mutfak dolaplarını kontrol edebilirsiniz.”

Freeman, Sophia’ya doğru dizleri neredeyse birbirine değecek kadar kaydı. Sophia’nın tüm dikkatini ona verdiğinden emin olmak ister gibiydi. “Umarım bu doğrudur. Yalancılara hiç saygı duymam.”

“Yalan söylemiyorum,” dedi Sophia. “Onları içmek *istedim* ama...”

“Ama?” diye tekrarladı Freeman.

“Kızımın bana ihtiyacı var.”

“Evet, var.”

Sophia, üst dudığında beliren boncuk boncuk terleri sildi. Skip olsa, bunu çok itici bulurdu. Sophia, her zaman kulsursuz olmak zorundaydı. “Eğer Skip’in işleriyle bir alakam olduğunu düşünüyorsanız, kasabalılar yerine onun elemanlarıyla konuşmalısınız,” dedi.

“Onu da yaptım.”

“Ve?”

“Bazı notlar aldım.”

“Size şirkete nadiren gittiğimi söylediler, değil mi? Herhangi bir konuda asla fikir vermediğimi ya da bir kararın verilmesinde yardımım olmadığını söylediler. Ben nasıl görünüyorsam öyleyim, Ajan Freeman.”



“Yani?”

Sophia, dramatik bir tavırla kollarını iki yana açtı. “Zengin bir adamın eşi.”

“Çok mutlu olduğunuzu iddia etmişsiniz.”

“Skip öldüğüne göre artık bunun bir önemi yok.”

Freeman, bir kez daha etrafına bakındı. “Bayan DeBussi, evi aramama izin verir misiniz?”

Sophia’nın aklından ajanın neler bulabileceği geçti. Aklına suç unsuru olabilecek hiçbir şey geliniyordu. Ama bulduklarını nasıl yorumlayabileceğini de bilmiyordu. Skip evdeki ofisine Sophia’nın da suça ortak olduğunu göstermek üzere hazırlanmış bazı evraklar sakladıysa ne olacaktı? Kendisi dünyanın bir ucunda bir plajda başka bir kadınla güneşleniyor da olsa, Sophia’nın hayatına onsuz devam etmesi fikrini asla kabullenmezdi.

“Arama izniniz var mı?” diye sordu.

“Saklayacak bir şeyiniz var mı?” diye cevapladı Freeman.

“Hayır, ama bulduklarınızı yanlış yorumlayabileceğiniz için mecbur değilsem bu riske girmek istemem. Dediğim gibi, kızımın bana ihtiyacı var. Hapse giremem.”

“Anlıyorum.” Freeman, ayağa kalktı. “O halde hepsi bu kadar.”

Sophia, onun cevabını o kadar kolay kabul edeceğini ummamıştı. “Arama izniyle geri mi geleceksiniz?”

“O kadar ileri gitmemi gerektirecek bir delil olmadıkça hayır, gelmeyeceğim. Şimdilik buradaki işim bitti.”

“Gidiyor musunuz?” diye sordu Sophia, hayretle.

“Evet.”

“Sadece evimden mi yoksa... Whiskey Creek’ten mi?”



“Bu kasabada öğrenebileceğim her şeyi öğrendiğime inanıyorum.”

Sophia, sonunda rahat bir nefes alabilecek miydi? Ajanın arkasından kapıya giderken buna güvenip güvenemeyeceğinden emin değildi. “Size bir soru daha sorabilir miyim?”

Freeman, başını salladı.

“Aklandığımı varsaymam mantıklı mı?”

“Bu, ortaya çıkacak şeylere bağlı,” dedi Freeman. “Ama söylediğiniz kadar masumsanız rahatlayabilirsiniz. Şu ana kadar, bana kocanızın yasadışı faaliyetlerinde önemli bir rol oynadığınızı düşündürecek bir şey görmedim.”

Sophia, duyduğu rahatlamayla adeta çöktü. “Hayatta birçok hata yaptım, Ajan Freeman. Ama Skip’in yaptıklarıyla *hiçbir* ilgim yok. Buna yemin ederim. Ben de herkes kadar gafil avlandım.”

“Umarım bu doğrudur.” Freeman, ona bir kez daha uzun uzun inceleyerek baktı. “Bana zaman ayırdığınız için teşekkürler.”

O dışarı çıkarken Sophia kapıyı tuttu ama sonra Freeman geri döndü.

“Bayan DeBussi?”

Sophia’nın kalp atışları hızlandı. Darbenin geleceği an *bu muydu?* “Evet?”

“Beni ilgilendirmese de kesin bir gerçeğin farkına varmalısınız.”

Sophia, gerildi. “Nedir o?”

Genç kadının yumruklarını sıkarak en kötüsüne hazırlandığını gören Freeman, ses tonunu yumuşattı. “Alkolden uzak durmak *zorundasınız*.”



Derin bir nefes alan Sophia, onu anladığını göstermek için başını kesin bir şekilde salladı. “Evet, evet, elbette. Uzak duracağım. Dediğim gibi, birkaç kez içmeye çok yaklaştım ama... başardım. Hepsini dışarı döktüm.”

“Bir daha alkol satın alamazsınız. *Bir kez* bile hata yapamazsınız.”

Neden Freeman bu konunun üzerinde bu kadar duruyordu? Bu onu neden ilgilendiriyordu? Sophia *şimdi* bir içki içse ya da içmese bunun davayla bir ilgisi olamazdı ki.

“Çok sevdiğiniz kızınız?”

“Alexa.”

“Tekrar rehabilitasyona girerseniz kayınpederiniz ve kayınvalideniz velayet davası açacaklar.”

Sophia’nın ciğerlerindeki tüm hava boşaldı. “Bunu size onlar... onlar mı *söylediler*?”

“Beni sizin iyi bir eş ve iyi bir anne olmadığınıza ikna etmeye çalıştılar.”

Sophia, ağzının açık kaldığını hissetti.

“Onlara karşı çok dikkatli olun.”

“Ama... benim alkol problemim *var*. Size bunu söyledim. Peki... neden...” Tıkanıp kalan Sophia, sözlerini bitiremedi.

“Sizi neden uyardım? Gördüğüm kadarıyla Alexa’yı en çok seven kişi sizsiniz.”

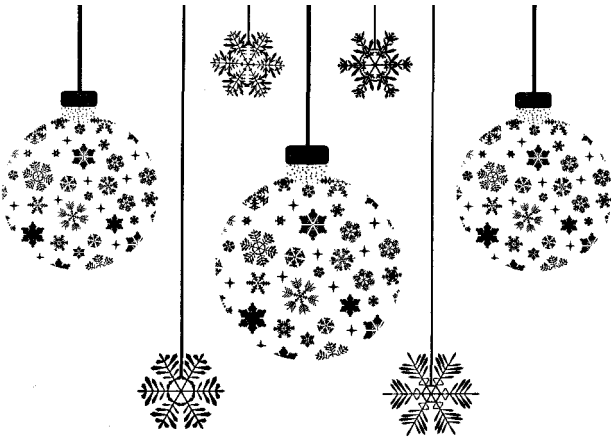
Sophia, gözyaşlarının akmaması için kirpiklerini kırptırdı. “Bunu nasıl anladınız?”

“Benim de bir çocuğum var,” dedi Freeman, güven veren bir gülümsemeyle. “Sakın kendinizi bırakmayın. Kocanızın yaptıklarını gerçekten bilmiyorsanız siz en büyük kurbanısınız. Olanlar hiç adil değil fakat ayık kalmak zorundasınız,



yoksa elinizde kalan ve sizin için en önemli olan şeyi de kaybedeceksiniz.”

“Teşekkürler.” Sophia, onun arabasına gidişini izledi. Freeman ona yardım etmeye çalıştığı için adeta şoktaydı ve bir yabancı ona kayınvalidesiyle kayınpederinden daha çok merhamet gösterdiği için incinmişti.



Bölüm Yedi

*T*ed, bilgisayarının önünde oturmuş az önce yazdıklarını okuyordu ve sonra onları düzeltmeye koyuldu. O gün yazdığı hiçbir şey gözüne güzel görünmüyordu; odaklanamıyordu.

Koltuğunda huzursuzca kıpırdanarak kahramanını bombanın olduğu binadan çıkarmanın daha inandırıcı bir yolunu düşündü. Ama aklına gelen her fikir ona çok... *yapmacık* geliyordu. Hepsi daha önce yapılmıştı ve o anki ruh haliyle daha da iyisinin yapıldığından gayet emindi. *Sıcak Takip*, en kötü kitabı olacağına benziyordu; oysa bir ay önce hikâyeye başladığında kurguyu sevmişti.

Onun nesi vardı böyle?

Cep telefonu çaldı ama kalkıp telefonu bulma zahmetine



girmedi. Gün içinde telefonlara cevap vermezdi. Günlük sayfa kotasını doldurmanın ve kitaplarını son teslim tarihlerine yetiştirmenin tek yolu dikkatinin dağıtılmasına müsaade etmemekti. Ama son bir saattir biri ona ulaşmaya çalışıyordu. Ve geçen hafta Kyle ve Callie'nin Kara Altın Kafe'de Sophia DeBussi'nin Ted'in evindeki kâhyalık işine başvurma olasılığı hakkında söylediklerinden sonra, Ted arayan kişinin kim olabileceğinden korkuyordu. Kızına ve kendine bakabilmek için Sophia'nın *bir şey* yapması gerekiyordu, değil mi? Mevcut olan herhangi vasıfsız bir işin peşinde koşmak dışında ne yapabilirdi ki? Lisede sürekli âlem yapmaktan zor mezun olmuştu. Üniversite eğitimi, iş deneyimi yoktu.

Ted, onun modellik yapabileceğini düşündü. Bunun için yeterince güzeldi. Ama bunu Whiskey Creek'te yapamazdı. Ve durumu haberlerde çıktığı kadar kötüyse kısa bir süre sonra bir arabası olmayacaktı. Banka el koyduğunda bir evi bile olmayacaktı.

Ted, çalışma masasından kalkıp bacaklarını esnetti, yan sehpadaki cep telefonunu gördü ve onu eline aldı. Arama menajerinden gelmişti. Lanet olsun! Telefona bakmalıydı. Ama Jan Andersen'la az sonra ilgilenecekti. Önce yapması gereken başka bir görüşme vardı.

Son on yıldır, yazmaya başladığından beri ev işlerini hiç hizmetçi yardımı almadan idare etmişti. Sophia DeBussi'ye ne olacağı belli olana kadar birkaç ay daha idare edebilirdi ve sonra kapısını Sophia'nın çalabileceğinden korkmadan işe başvuranlarla görüşebilirdi.

Gold Country Gazetesi'ndeki Ed, ilk çalışta telefona cevap verdi. "Senin için ne yapabilirim, Ted?" diye sordu.



Arayan kişinin numarası kayıtlıydı kuşkusuz. “Verdiğim iş ilanını iptal etmek istiyorum.”

“Ama henüz yayınlanmadı bile.”

O zamana kadar Ted, Craiglist web sitesinde ilan vermişti ama fazla ilgi görmemişti. Marta adında, hem de referans olarak Sophia’yı kullanan bir kadın başvurmuştu ama çok sayıda müşterisi vardı ve Ted’in üstünde fazla duramamıştı. Ayrıca yemek yapmıyordu ve bilgisayar kullanmayı bilmiyordu. Ted, kâhya, aşçı ve sekreter olarak çalışacak birini istiyordu. Tüm bu nitelikleri bir arada taşıyan bir yardımcı bulmak kolay olmayacaktı; hem Ted’in adayları inceleyecek zamanı da yoktu. Yani korktuğum *sadece* işe Sophia’nın başvurma olasılığı değil, dedi kendi kendine. Bu süreci ertelemek programı için daha uygundu.

“Bunun farkındayım,” dedi. “Tatilden sonrasına kadar ertelemeyi planlıyorum.”

“Ama tatiller en yoğun zamanlar.”

“Adaylarla görüşecek vaktim yok, Ed. Kimseye iş öğretecek vaktim de yok. Sadece ilanı geri çek, tamam mı?”

“Yani ilanı Craiglist’ten de mi kaldıracaksın?”

“Elbette.” Ted, bu işi hemen yapmak için bilgisayarının başına gidiyordu bile.

“İlgileneceğim. Fikrini değiştirirsen haber ver.”

Başka biri arıyordu. Ted, Ed’e hoşça kal deyip diğer çağrıya baktı. Bu arada hiçbir şey yazamamıştı. “Alo?”

“Ted?”

Bu, babası onları avukat ortağı için terk ettikten sonra Ted’i tek başına büyüten annesi Rayma’ydı. Ted üç yaşın-



dayken annesiyle birlikte San Francisco'nun güneyindeki zengin Atherton'dan Whiskey Creek'e taşınmışlardı ve annesine ilkokulda müdür yardımcılığı teklif edilmişti. Son yirmi yıldır okul müdireliği yapıyordu ama son zamanlarda emekli olup, annesine ve kız kardeşlerine yakın olmak için Bay Area'ya taşınmaktan söz etmeye başlamıştı.

“Ne haber, Anne?”

“Zor bir gün,” dedi annesi. “Ne zamandan beri altıncı sınıf öğrencileri okula silah getiriyor?”

“On iki yaşında bir çocuk okula *silahla mı* geldi?”

“Nehir yatağındaki o beş para etmez insanların yeğeni. Carl Inera ve kabilesi.”

“Carl'ın durumunun uyuşturucuyla çok ilgisi var.”

“Emniyet müdürü Stacy de aynı şeyi söyledi.

“Eee... yani? Konuştuğumuzdan daha mı erken emekli olmayı planlıyorsun?”

“Hayır. O konuda bir değişiklik yok.”

“Farklı bir durum var. Normalde okuldayken beni aramazsın.”

“Ortaokuldaki Bayan Vaughn senden bağış istememi rica etti.”

“Ne için? Sen genelde benim kaynaklarımı kendi okulun için kullanırsın.”

“Burada ne kadar çok şey yaptığının farkında ve oraya da yardımcı olmanın bir çaresini bulabileceğini ümit ediyor.”

“Neye ihtiyaçları var?”

“Yeni bir spor salonu için yardım topluyorlar.”

Ted, buna nasıl hayır diyebilirdi ki? Okul sistemi, annesine hayatını kazanması için bir iş vermiş ve böylece Ted'e



bakabilmesini sağlamıştı. Ve o günlerde okullar hayli zarar gördüğünden, Ted yardım edebileceği her an yardımda bulunuyordu. “Ne kadar?” diye sordu.

“On bin dolar verebilir misin?”

“Bu cepte taşınacak bir miktar değil, Anne.”

“Çok mu fazla?”

Ted, banka hesabını düşündü, bunu karşılayabilirdi. “Hayır, vereceğim.”

“Seninle, başarılarınla gurur duyuyorum. Umarım bunu biliyorsundur.”

Ted, gülümsedi. “Sen neden söz ediyorsun? Kitaplarımı sevmiyorsun bile.”

“Onca cinayet... benim için rahatsız edici ama yeteneğini takdir edebilirim.”

“Buna sevindim. Çünkü ben de seninle gurur duyuyorum,” dedi Ted ve bu doğruydu.

“Cenazeden beri Sophia’yı hiç gördün mü?”

Ted, birkaç mil ötede Carl Inera’nın gecekondu mahallesinden geçen o aynı nehre bakan pencereye yürüyordu. Ama bu soru karşısında donup kaldı. “Hayır. Neden göreyim?”

“Sadece kontrol ediyorum.”

Annesi çekici, güçlü, yetenekli bir kadındı. Ne yazık ki, çok inatçıydı ayrıca sık sık Ted’in işlerine burnunu sokardı ve Ted bundan hiç hoşlanmazdı. “Artık müsait diye onunla yeniden düşüp kalkmamdan endişe ettiğini söylemeye çalışıyorsun.”

“Onu ne kadar çok sevdiğini hatırlıyorum.”

“*Sevdim, geçmiş zaman*, işte anahtar sözcük. Bu günlerde onun hakkında saygı duyduğum tek bir şey yok.”



“Yine de bununla yüzleşelim. Sen, zor durumda olan genç bir kadın için tam yolunacak kazsın. Ve o da çok çekici. Bunu inkâr edemem. Fakat lütfen kendini Sophia’nın yardımına koşup onu günahlarından kurtarmak zorunda hissetme.”

Annesinin sözlerine cevap olarak Ted’in söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki, nereden başlayacağını bilemiyordu. “Skip’in yaptıklarından *onun* sorumlu olduğuna mı inanıyorsun?”

“Öncelikle, onunla evlenen Sophia. O zamanlar kaçık olduğunu düşünmüştüm. Tıpkı annesi gibi.”

Ted, yüzünü buruşturdu. “Sence belden aşağı vurmuyormusun? Annesinin akıl hastası olması Sophia’nın elinde olan bir şey değil ki. Annesinin bile elinde değil.”

“Üzgünüm ama Sophia’yı hiçbir zaman sevmedim ve bunu hiçbir zaman gizlemedim.”

Ted, boynunu kaşıdı. “Çünkü üniversiteyi bitirmeden onunla evlenmemden korkuyordun.”

“Ve çünkü ahlaki değerleri berbat durumdaydı.”

“Değişmediğini nereden biliyorsun? Olgunlaşmadığını?” Tanrım, Ted de arkadaşları gibi konuşmaya başlamıştı. Sadece annesi onu tartışmanın diğer tarafına *o kadar* kolay itebilirdi. Annesini seviyordu ama birbirlerine çok benziyorlardı, ikisi de inatçı, hükümran insanlardı.

“Değişmediği ortada.”

“Evleneceği kişiyi yanlış seçen birçok insan var.”

Ted, annesinin babasıyla evlenme kararını ima etmek istemese de, bu sözlerin ardından gelen sessizlik annesinin Ted’i o şekilde anladığını gösteriyordu.



Ted, ona açıklama yapmak için ağzını açtı ancak annesi ondan önce konuştu. “En azından ben para için evlenmedim,” dedi. “Ve Skip’le nasıl nişanlandığını da biliyoruz. Bir yandan Skip’le görüşürken bir yandan da seni gelecek vaadiyle kandırıyordu.”

“Sophia da ben de çok gençtik. Ben uzakta üniversite okuyordum, bu yüzden birbirimizi sadece hafta sonları görebiliyorduk ve benim okul dışı aktivitelerim yüzünden kasabaya çok seyrek gelebiliyordum. Her neyse, hamileydi ve muhtemelen kendini köşeye sıkışmış hissetti. Artık geçmişi geride bırakmanın zamanı geldi.” Ted, o anda Callie onu duymadığı için memnundu...

“Onu *savunuyor musun?*”

Ted, elini saçlarının arasına geçirdi. “Hayır, elbette savunmuyorum. Sadece olaylara bir bütün olarak bakmaya çalışıyorum. Neredeyse on buçuk yıl önce iki sene beraber olduk. Aradan artık kin beslemeyecek kadar uzun zaman geçti.”

“Ne kadar zaman geçtiği umurumda değil. Sophia’nın karakteri bozuk ve seni yeniden hedef aldığı anda bunu hatırlaman gerekiyor.”

“Beni tekrar elde etmeye çalışacağını nereden biliyorsun?”

“Paraya ihtiyacı var ve eminim senin artık zengin bir yazar olduğun dikkatinden kaçmamıştır. Evlendiğini görmek isterim ancak hayatını onunla birleştirmeni asla *istemem*. İlk defasında kalbini yeterince kırdı.”

“Yine aşırı korumacı davranıyorsun. Ben yetişkin bir erkeğim ve kararlarımı kendim verebilirim, teşekkür ederim. Her



halükârdâ, endişe etmeni gerektirecek bir şey yok. Sophia'yı görmedim ve görmeyi de planlamıyorum.”

“Güzel.”

Ted cevap veremeden annesinin ofisine biri girdi –arka planda bunu duyabiliyordu– ve annesinin telefonu kapaması gerekti. Bu, Ted’in işine geldi. Konuşmanın kesilmesi bir tartışmayı engellemiş olabilirdi. Rayma ona zaten bildiği şeyleri söylüyor olsa da, Ted onun Sophia hakkında konuşmasından hoşlanmıyordu.

Keşke annesi yeniden evlenip tekrar çocuk sahibi olsaydı. O zaman dikkatini hepsi arasında paylaştırmak zorunda kalırdı.

O gün için hedeflediği sayfa sayısını bitirmeye kararlı olan Ted, menajerini daha sonra aramaya karar verip bilgisayarın başına geçti. Ama yazmaya başlamadan önce her zaman yaptığı gibi elektronik postalarını kontrol ederken, tüm Whiskey Creek’e gönderilmiş bir mesaj buldu. Skip’in yatırımcılarının birçoğu, kayıplarının bir kısmını nasıl tazmin edebileceklerine dair ertesi akşam Sophia’yla konuşmak için birleşmeye çalışıyorlardı. İki Ferrari’den ve onların ne kadar edeceğinden bahsetmişlerdi. Sophia’nın kullandığı Mercedes. Evdeki sanat eserleri ve heykeller. Aralarından biri Skip’in o eşyalar için kredi çekmiş olabileceğini söylediğinde, grubun diğer bir üyesi Sophia’nın kıyafetlerini ve mücevherlerini hatırlatmıştı.

Ted, kendine tüm bunlardan uzak durmasını söyledi. O yatırım yapmamıştı, bu yüzden konunun onunla bir ilgisi yoktu. Ama herkesin toplanıp Sophia’ya saldırıya hazırlanması fikri canını o kadar sıktı ki, Kyle’ı aradı.



“Kalan mal varlığı hakkında Sophia’yla yapılacak görüşmeye katılmayı planlıyor musun?”

“Hayır,” dedi Kyle. “Elinde kalan son şeyleri de almak istemem. Kocasına ona kazık attı. Tepesine üşüşmenin bize ne faydası olur ki?”

“Peki, ya Noah? O gidecek mi?”

“Sanmam. O da tıpkı benim gibi, Skip’in yaptıklarından Sophia’yı sorumlu tutmuyor.”

Telefonu kapadıktan sonra Ted’in morali düzeldi. Arkadaşları ertesi akşamın planlarına ortak değildi. Ama Sophia’nın kıyafetlerini ve mücevherlerini isteyen yirmi veya otuz tane öfkeli adamla yüzleşeceğini hayal etmek onu bütün gün huzursuz etti.



Sophia, Ajan Freeman’in anlayışı ve tavsiyeleri için minnettardı. Bundan yararlanmaya kesin olarak karar vermişti. Ama onunla görüşmesinden sonraki hafta yaşadığı bunalım onu öyle güçsüz düşürmüştü ki, yataktan zor kalkıyordu. Kalkıp Alexa’ya kahvaltı hazırlamak için kendini zorluyor, sonra yeniden örtülerin altına kıvrılıp Alexa eve gelene kadar uyuyordu.

En azından kızı, okul hakkında her şey yolundaymış gibi konuşuyordu. Çocukların ne kadar zalim olabileceklerini düşününce, bu Sophia için beklenmedik bir teselli olmuştu. Alexa, ısrarla ona iyi davranıldığını ve iyi davranılmadığında yardımına arkadaşlarının koştüğünü söylüyordu. Zor



olan adaptasyon sürecinden başarıyla geçiyor gibiydi. Ama Sophia'nın pejmürde halini her görüşünde gözlerindeki kaygı çok şey söylüyordu. Adeta: *Elimde kalan son şey sensin ve sana güvenememekten korkuyorum. Haline bir bak! Seni hiç böyle görmemiştim*, diyordu. Belki de: *Sanırım babam haklıydı*, diyordu.

Sophia, Skip'in ona acı bir hayal kırıklığı olduğunu söylediği tüm zamanları hatırlıyordu. Bir yanı, bunu duymayı hak ettiğine inanıyordu. Belki de bu yüzden mücadeleci ruhunu kaybetmişti; Skip'e o kadar koz vererek gerçekte kendi kendini mağlup etmişti. Ama bunalımının sebebi ne olursa olsun, artık spor salonuna gitmiyordu. Kendinde evi temizleyecek hali bulamıyordu. Hatta düzenli olarak duş almıyor ya da dişlerini fırçalamıyordu.

Uyanık olduğu zamanlar kendine kızsada, Alexa'nın hatırına daha iyi olmak için kendine yalvarsada, gitgide daha çok buhrana giriyor, kendinden nefret ediyor ve alkol almak için daha kötü bir şekilde istek duyuyordu. Alkole yenik düşmemişti ama evde alkol olmadığı için ve kocasının dolandırdığı kasabalılarla karşılaşmaktan korktuğundan evden çıkmadığı için.

Kısa bir süre içinde dolaplarda çok az yiyecek kaldı ve konserve çorbayla beslenmeye başladılar. Ama hiç kimse "Whiskey Creek'in Kraliçesinin" o kadar çabuk düştüğünü bilmiyordu çünkü kimse onu ziyarete gelmiyordu.

Normalde pek fazla ziyaretçisi olmasada, ev işlerine yardım eden birileri hep olurdu. Hepsinin gitmesine izin vermek zorunda kaldığından artık onlar bile gelmiyorlardı.



Tek ziyaretçisi Sharon'dı ve o da onlar için endişelendiğinden gelmiyordu. Cenazeden sonraki ilk hafta Alexa'yı almaya gelmişti. Neyse ki Sophia o gün o kadar kötü görünmüyordu. Yine de Alexa'nın eşyalarını toplamasını beklerken Sharon girişte durmuş, başını tiksindircesine iki yana sallamıştı. "Bu böyle *devam edemez*, Sophia," demişti, sert ve kısık bir sesle.

Sophia, onu umursamamıştı. Alexa birkaç günlüğüne emin bir yere gideceği için memnundu; böylece yataktan hiç çıkmak zorunda kalmayacaktı. Bir yanı, Sharon'm o hafta sonu da gelip Alexa'yı almasını umuyordu. Belki o zaman bir şişe cin ya da tekila, herhangi bir şey alması mümkün olabilirdi. Gece geç saatte içki dükkânına gidebilir ve...

Ama yeniden cuma günü olduğunda Sharon gelmedi. Ertesi gün ve onun ertesi gün de gelmedi. Alexa, büyükannesiyle büyükbabasının evi satışa çıkardıklarını ve elli dakikalık mesafede, Rancho Murieta'da emeklilerin yaşadığı bir köyde bir apartman dairesine taşınacaklarını söyledi. Sophia, onların kendi hayal kırıklıkları ve kaygılarıyla uğraştıklarını anladı. Belki Skip'in dolandırdığı kişiler onların da peşini bırakmıyordu. Sophia ev telefonuna nadiren cevap verse de —cep telefonunun şarjı bitmiş olmalıydı; nerede olduğunu bile bilmiyordu— birileri Skip'in ofisindeki telefona mesaj bıraktığında, telesekreterdeki sesleri duyabiliyordu. Belli ki eski kocası, evin ipoteği de dahil olmak üzere, her şeyin ödemesinde birkaç ay gerideydi.

Bu, hiç iyi bir haber değildi. Alexa'yla evde kalabilecekleri süreyi kısaltıyordu ve Sophia'nın nereye gidebileceklerine dair hiçbir fikri yoktu.



“Anne?”

Sophia, kendini o kapkaranlık cehennemden çıkarmak için mücadele etti. O günün çarşamba olduğundan gayet emindi ama belki de değildi.

“Hiç yiyeceğimiz kalmadı.”

“Gidip bir şeyler alacağım,” diye mırıldandı Sophia.

“Ne zaman?”

“Yakında.”

“Hep aynı şeyi söylüyorsun.”

“Yarın.”

“Neden *şimdi* değil?” diye sordu Alexa.

“Kendimi iyi hissetmiyorum.”

“*İki haftadır* hastasın.”

“Yakında iyi olacağım. Biraz daha çorba iç.”

Kızı, bezgin bir tavırla iç çekti. “Domuz pastırmalı fasulyeden bıktım.”

“Aç kalmaktan daha iyidir, değil mi?”

Alexa cevap vermedi. Annesinin sesindeki öfkeyi duymuş olmalıydı. “*Benim* gitmeme izin verir misin?”

“Tek başına mı? Yürümek için çok uzak bir mesafe.”

“Doğal Ürünler Marketi uzak olabilir ama Mel’in Hızlı Marketi uzak değil.”

Sophia’nın bu konuşma için enerjisi yoktu. “Orada fazla bir şey yok.”

“Bizim evdekinden daha fazlası var! Ekmek, süt, mısır gevreği, peynir alabilirim...”

Alexa *öyle* dik başlıydı ki. Neden kızının gitmesine izin vermeyecekti? Whiskey Creek gayet güvenli bir yerdı. Ve Sophia, yalnız kalmak istiyordu. “Pekâlâ. Çabuk dön.”



“Hangi parayı kullanmalıyım?”

Para. Sadece bu sözcük Sophia’nın dehşetle donakalmasına sebep oldu. Yakında tek kuruşları kalmayacaktı...

Alexa, onun omzunu tuttu. “Anne? Beni duydun mu? Cüzdanını alabilir miyim?”

Beynini eldeki probleme odaklayan Sophia, cüzdanında ne kadar para kaldığını düşündü. Banka hesaplarına dokunmadığından, Gail’in ona verdiği çeki bozdurmuştu. Ama bahçıvanın, Skip’in arabalarını yıkayan genç adamın ve ayda bir gelen temizlikçi Marta’nın ücretlerini ödemesi gerekmişti. Bunu yaptıktan sonra da fazla bir şey kalmamıştı; belki bin beş yüz dolar kadar.

Bunun sonsuza dek yetmeyeceğini bilmek, göğsüne oturan endişeyi sanki onu ezecekmiş gibi daha da ağırlaştırdı.

“Cüzdanımdan yüz dolar al.” Sophia, yatakta diğer yana döndü çünkü kızının aklından geçenlerle yüzleşmeye dayanamayacaktı.

Alexa gittiğinde eve sessizlik çöktü. Ve Sophia uykuya daldı. Sonra telefon çaldı ama arayan her kimse mesaj bırakmayıp telefonu kapadı ve sonra yeniden defalarca aradı.

“Alexa?” Sophia, kızının bu sesi kesmesini istedi ama sonra Alexa’nın evde olmadığını anımsadı.

Uykusunu hareket edebilecek kadar açıp yatakta Skip’in tarafına kaydı ve ahizeyi kaldırdı. Aslında niyeti aramayı umursamadan telefonu geri kapamaktı fakat kızının yardıma ihtiyacı olabileceği düşüncesiyle ahizeyi kulağına götürdü.

“Alo?” Tanrım, tek bir yudum bile içmemiş olsa da sesi sarhoş gibi çıkıyordu.

“Bayan DeBussi?”



“Evet?” Bu, Skip’in cenazesini kaldıran Clarence Halloway’in tiz sesiydi.

“Kocanızın cenaze masrafları için sizden bir çek almadım,” dedi. “Bana ne zaman ödeme yapacağınızı söyleyebilir misiniz? Yoksa kasabadaki herkese yaptığınız gibi beni de kazıklamayı mı planlıyorsunuz?”

Sophia, güçlükle oturur pozisyona geçti. “Sizi kazıklamak mı? Size borcu olan Dale ve Sharon. Organizasyonu *onlar* yaptılar.” O pahalı tabutu ve mezar taşını ya da tüm o çiçekleri isteyen *Sophia* değildi. O, Skip’in cesedinin yakılmasını ve böylece her şeyin bitmesini istemişti fakat cenaze işlerini Skip’in ailesi üstlenmişti ve Sophia onlara izin vermişti çünkü o ya da bu şekilde olması için ısrar edecek parası yoktu.

“Onları aradım. Bunun *sizin* sorumluluğunuz olduğunu söylediler. Sanırım Gail DeMarco-O’Neal buraya geldiğinde size biraz para verdi, değil mi? Sharon, o miktarın Bay DeBussi’nin cenaze masraflarını karşılayacağını söyledi.”

Ne? Sophia’nın içi öfkeyle doldu. Skip’in ailesine o nazik jestten hiç bahsetmemeliydi. Gail, ona o parayı böyle bir amaç için vermemişti. Zaten o miktar da yeterli değildi. Her şeyi sipariş eden Skip’in annesiyle babasıydı. Skip’in tüm birikimlerini ellerinden aldığını düşününce, onların o kadar para harcamaya istekli oluşları Sophia’yı şok etmişti ama bunun nedenini alışkanlıklarına ve o sarsılmaz DeBussi gurusuna bağlamıştı. Asla hiçbir konuda dürüst olamazlardı. Tek önemli olan dış görünüştü. Belki Sophia da önceki hayatında aynı şeyi yaptığı için suçluydu. Ama cenaze masrafları için neredeyse on beş bin dolar harcamaktan suçlu değildi!



Korkarım Gail'in parasının çoğu bitti, Bay Halloway," dedi Sophia. "Ben... benim için çalışan insanların ücretlerini ödemek zorundaydım. Ve elimde kalanı da bir iş bulana kadar Alexa'ya bakmak için kullanmam gerekiyor."

"Benim de bakmam gereken bir ailem var," diye bastırıldı adam. "İşin başında size peşin ödeme yapmazsanız cenaze hizmetini üstlenmeyeceğimi söylemiştim."

"Kesinlikle. Ve işin içine Skip'in ailesi girene kadar fikrinizi değiştirmediniz. Siz *onlarla* muhataptınız."

"O kadar uzun zamandır bu camianın üyeleri ki bana bunu yapacaklarını asla düşünmemiştim ama belli ki Skip şerefsizliğini onlardan almış."



Sophia, dolandırıcıymış gibi görülmek istemiyordu. Hâlâ bir şeyleri bundan rahatsız olacak kadar umursaması iyiye işaretti. Fakat Bay Halloway, para diye feryat eden birçok kişiden sadece biriydi. Sophia'nın onların *hepsini* tatmin etmesi imkânsızdı. "Üzgünüm, gerçekten üzgünüm ama... size yardımcı olamam."

"Bu kaybı kabullenmemin benim adıma adil olduğunu düşünmüyorum. Kocanızı gömdüm, değil mi? Şimdi size uğrayıp en azından kısmi bir ödeme almak istiyorum."

Sophia'nın elinde o kadar az para kalmıştı ki. Ama nasıl hayır diyebilirdi? Adama cenaze masraflarının ödenmemesi *adil* değildi. Sophia, başkalarının zarar görmesinden sorumlu olmak istemiyordu.



“Size yüz dolar verebilirim,” dedi ona.

“Hiç yoktan iyidir. Hemen geleceğim,” dedi adam ve telefonunu kapadı.

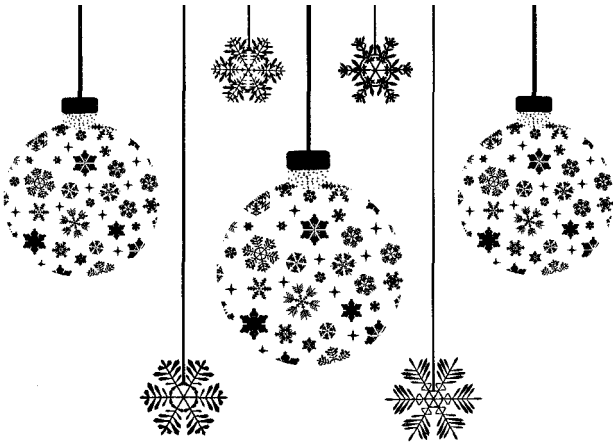
Sophia, içini çekip yastıkların üzerine yığıldı. Başını öyle kötü ağrıyordu ki en son ne zaman yemek yediğini hatırlamıyordu ve vücudunun susuz kaldığını hissetmeye başlamıştı.

Clarence gelene kadar Alexa’nın eve dönmesini umut ediyordu ama zil kızı hâlâ dışarıdayken çaldı. Sophia, kalan gücünü kullanarak yataktan kalkmayı ve kurşun gibi ağırlaşmış ayaklarını kıpırdatmayı başardı. Üzerine bir sabahlık giydi, Alexa’nın mutfak tezgâhına bıraktığı cüzdanından parayı aldı ve kapıya gitti.

Cenaze levazımatçısı, onu görünce kaşlarını yukarı kaldırdı ama sonra gözlerini ondan kaçırıp parayı aldı. “Önümüzdeki ay yeniden uğrayacağım,” dedi ters ters ve başka bir şey söylemeden gitti.

Sophia, kapıda durup adamın siyah Cadillac marka arabası gözden kaybolana kadar ardından baktı. Önümüzdeki ay?

Güzel. O anda bu Sophia’ya sonsuzlukmuş gibi geldi. O zamana kadar hayatta nasıl kalacağına dair bir fikri yoktu ve bir yanı, kalmamayı ümit ediyordu.



Bölüm Sekiz

*N*eye bakıyorsun?”

Eve Harmon, pencerede yanına gelen Cheyenne Amos’a bir göz attı. Cheyenne Dylan’la evlendiğinden beri genelde B & B’de eskisi gibi geç saatlere kadar çalışmıyordu. Hastanın annesi ve sorunlu kız kardeşiyle birlikte yaşarken, evden uzak kalmak için her türlü sebepten faydalanırdı.

“Eve gittiğini sanmıştım,” dedi Eve, ona.

“Yeni brunch menülerini bitirmek istedim.”

“Dylan, oto tamirhanesinde fazla mesai yapıyor olmalı.”

“Bu akşam Aaron geliyor. Dylan evde yemek yapıyor.”

“Tanrım, yemek de mi yapıyor?” Eve, gülümsedi. Cheyenne’e seksi kocası hakkında sık sık takılırdı. En iyi arkadaşı adına mutluydu —Cheyenne’i daha önce hiç o kadar mutlu



görmemişti— ama yine de kendini dışlanmış hissetmekten, hatta biraz da kıskanmaktan alamıyordu. Tatmin olmak için bir erkeğe ihtiyacı olduğuna hiç inanmamıştı ama birçok arkadaşları evlenince o da hayatını paylaşacak birini bulabilmeyi dilemeye başlamıştı.

“Biftek,” dedi Cheyenne. “Ne zaman yemek pişirse biftek yapar.”

“Daha kötü yemekler de olabilirdi.” Eve, neredeyse arkadaşına Dylan’ın erkek kardeşi Aaron’ın bir dahaki gelişinde onu davet etmesini söyleyecekti. Bunu daha önce de dile getirmeyi düşünmüştü fakat Aaron’ın öfke kontrolü sorunu vardı. Ne kadar yakışıklı olsa da, Eve’in onunla ilişkiye girmesi aptallık olurdu, bilhassa da Cheyenne’in kız kardeşi aynı yoldan geçmiş ve sonunda kırık bir kalple kalmışken.

“Haklısın,” dedi Cheyenne.

Dikkatini yeniden pencerenin dışındaki manzaraya verince Eve’in gülümsemesi soldu.

Cheyenne, onun bakışlarını takip etmeye çalıştı ama Eve’in birkaç dakika önce fark ettiği yalnız kişi sağa doğru hayli uzakta, büyük bir mezar taşının gölgesinde oturuyordu.

“Soruma cevap vermedin,” dedi Cheyenne. “Bana yine Küçük Mary’yi düşündüğünü söyleme.”

Altı yaşındaki Mary Margaret, yüz yılı aşkın bir süre önce otelin bodrum katında boğularak öldürülmüştü. *Belki de* onların kalıcı hayaletiydi. Eve, Mary’nin yaşamına devam etmediğine hiç ikna olmamıştı. “Bu kez değil.” Whiskey Creek Mezarlığı’ndaki en yeni parseli işaret etti. “Alexa DeBussi orada.”



Cheyenne, yanında market poşetiyle küçük kızı görünce kaşlarını çatı. “Zavallı kız.”

Babasının mezar taşına sokulup otururken Sophia’nın kızının ağladığı belliydi.

“Acaba Sophia onun burada olduğunu biliyor mu?” dedi Cheyenne.

“Sophia’yı son birkaç haftadır görmedim. Sen gördün mü?” Eve, Sophia’nın ceptelefonunu birkaç kez aramış, hatta bir defasında mesajında Ted’in evindeki iş imkânından da söz etmişti fakat Sophia ona geri dönmemişti.

Cheyenne, başını iki yana salladı. “Hayır. Cenazeye katılamadığım için çiçek gönderdim. Ve iki kez de evine uğradım ama kapıyı kimse açmadı.”

Cheyenne’in cenazeye katılamayışı Eve’e Wyatt’ı hatırlattı. “Yeğenin nasıl oldu?” diye sordu. Cheyenne’in kız kardeşinin çok sevimli bir oğlu vardı. Annesi için o her şeydi. Küçük çocuk Cheyenne için de çok önemliydi. Bu yüzden o ve Dylan, cenaze günü Presley’nin yaşadığı Fresno’da hastanede ydiler.

“Şimdi iyi. Zatürreden kurtuldu. Tanrıya şükür. Ona bir şey olsaydı Presley ne yapardı hayal bile edemiyorum.”

“Sence babası Wyatt’ın hayatının bir parçası olacak mı?”

“Bundan şüpheliyim. Presley onu nasıl bulacak ki? Biliyorsun, Presley’in Arizona’da tanıştığı avare bir adamdı.”

“Adamın baba olduğunu bile bilmeden ortalıkta dolaştığını düşünmek çok üzücü.”

“Zaten Wyatt’ın hayatında olmasını isteyeceğimiz türden bir adam olduğunu sanmıyorum.”



Hırkasına iyice sarıyan Eve —hava değişecekmiş gibi görünüyordu— dikkatini yeniden annesi *bir bakıma* arkadaşları sayılan Alexa'ya yöneltti. Arkadaş grubunun yarısı Sophia'yı geçmişte yaptıkları için affetmiş gibi görünüyordu. Ama diğerleri, Ted gibi, onu kesinlikle affetmemişti. Eve, nasıl hissettiğinden emin değildi. Sophia'nın başlattığı birçok kavgaya ve dedikoduya dair kötü anıları vardı ama kin tutan türde bir insan olmaktan nefret ederdi. “Onun için ne yapmalıyız?” Alexa'yı işaret etti. “Onu orada öyle yalnız bırakamayız.”

“Belki de yas tutmak için zamana ihtiyacı vardır,” dedi Cheyenne. “Skip’le yakın olduklarını biliyorum.”

“Ölüm çok zor.”

“Bazen.” Bu yorumu yaparken Cheyenne’in sesi düşünceliydi. Onu büyüten kadın da o mezarlıkta yatıyordu ama onun ölümü daha çok kurtuluş olmuştu.

“Belki de gidip bir merhaba demeli, nasıl olduğuna bakmalıyım,” dedi Eve. “Sen eve, Dylan’a git. Bifteğini yakmasını istemezsin.”

“Eti asla yakmaz. Çok az pişirir,” dedi Cheyenne gülümseyerek. “Ama öyle yumuşak olur ki ağzında erir.”

Eve, bir kez daha onu kıskandığını hissetti. “Seni bu kadar çok seven biri olduğu için çok şanslısın.”

Cheyenne, onun koluna dokundu. “Yaşlılığını düşünüyorsun, değil mi?”

“Otuz dört yaşındayım, Cheyenne ve çocuk sahibi olmak istiyorum.”

“Olacaksın.”

“Burada, Whiskey Creek’te mi?” Eve, ona şüphe dolu bir bakış attı. “Tüm bekâr erkekleri tanıyorum. Hemen hemen hiç



ciddi şekilde düşünmediğim tek kişi Aaron. Dylan'ın diğer erkek kardeşleri bana göre çok gençler." Eve, şaka yapmış gibi kahkaha attı ama Cheyenne'in nasıl tepki vereceğini içten içe merak ediyordu.

"Aaron'ı severim ama... onunla ilişki yaşamak istemezsin," dedi Cheyenne.

Eve, gülümsemek için kendini zorladı. "Elbette istemem." Başını pencereye çevirdi. "Gitsem iyi olacak."

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Onu fazla bunaltmaya gerek yok. Hemen hemen hiç tanımadığı bir yetişkin yeter."

Cheyenne, onu kucakladı. "Çok iyisin."

Eve, onunla daha çok zaman geçirdiği eski günleri özledi. Şimdi Cheyenne, Gail ve Callie evliydi. Noah'nın bile bir eşi vardı ve bebek bekliyorlardı. Eve, gruptaki en büyük playboyun ondan önce evleneceğini hiç düşünmemişti. Kendini partiden son ayrılan biri gibi hissediyordu...

Ama o *son* kişi değildi. Ted evlenmemişti. Sophia'dan beri kimseyle ciddi bile olmamıştı. Riley, Baxter ve Kyle da bekârdı ama onlar pek sayılmazdı. Riley'nin bir çocuğu vardı; hatta aralarında ilk çocuk sahibi olan oydu. Baxter homoseksüeldi ve Noah'ya âşıktı ama Noah ona âşık değildi. Ve Kyle evlenmişti. Kısa sürede karısının şeytanın ta kendisi olduğu ortaya çıkmıştı ve birkaç ay içinde boşanmışlardı fakat en azından Kyle romantizmin tadına *biraz* varmıştı. Aslında hâlâ üvey kardeşiyle evlenen Olivia'ya âşıktı. Peki, *Eve'in* aşk hayatı neden o kadar olaysızdı?

Hayatta kalacağı, dedi kendi kendine. Yalnızlık krizlerinden çok daha büyük sorunlarla mücadele eden insanlar



varken, kendine acıyarak debelenmemeliydi. Sophia gibi insanlar. Bir zamanlar okulun en popüler kızı, belediye başkanının kızıydı ve kasabanın en zengin erkeğiyle evlenmişti. Onca şeye sahipken bir anda toplumdan dışlanmak nasıl bir histi? Hayatındaki bu ani değişiklik bile tek başına ona travma yaşatmış olmalıydı. Peki, ya zavallı Alexa?

Eve'in mükemmel bir anne ve babası vardı. Babasının bir şerefsiz olduğunu öğrenmek nasıl bir şeydi, hayal bile edemiyordu.

Eve yanına gittiğinde Alexa hıçkırarak ağlıyordu. Aslında o kadar çok ağlıyordu ki, Eve'in yaklaştığını duymadı.

"Hey, ufaklık. İyi misin?" diye sordu Eve, elini onun omzuna koyarak.

Alexa, kendinden öylesine geçmişti ki ürkmedi bile. Hıçkırıp yanaklarını sildi ve başını kaldırdı. "Ben..." mezarlığa bakındı "...burada olmamam mı gerekirdi?"

Eve, onun yanına diz çöktü. "Babanın mezarını ziyaret etmen çok güzel bir şey. Sadece konuşacak birine ihtiyacın varsa diye yalnız kalmanı istemedim. Sen beni pek iyi tanımazsın ama ben annenin bir arkadaşayım."

"Öyle mi?" Alexa'nın sesi şüpheli çıkmıştı ve bunun için sebebi vardı. Eve, Sophia'nın evine gitmemişti bile. Birkaç kez diğerleriyle birlikte Kara Altın Kafe'de kahve içmişlerdi. Hepsi bu kadardı.

"Liseye birlikte gittik," dedi Eve, iddiasını desteklemek için.

Alexa, burnunu çekip elini yeniden ıslak yanaklarında gezdirdi. "Oh."

"İyi olacak mısın?" Eve, mezarı süsleyen çiçekleri gösterdi. "Sevdiğin birini kaybetmenin zor olduğunu biliyorum."



“Sence doğru mu?” diye sordu Alexa.

Eve, Alexa’nın gözlerine bakmak için başını eğdi. “Bence ne doğru mu?”

“Babamın o korkunç şeyleri yaptığı doğru mu? Bizi söylediği kadar sevmediği doğru mu?”

Hadi be... Eve, onu yaralamak yerine ona yardımcı olacak bir cevap bulmaya çalışırken derin bir nefes aldı. “Bazen, işler kötü gittiğinde, insanlar paniğe kapılırlar ve aptalca hatalar yaparlar. Bence son zamanlarda babanın ruhi dengesi yerinde değildi. Yaşasaydı eminim yaptıklarından pişmanlık duyardı. Seni seviyordu. Bundan hiç şüphen olmasın.”

“Ama herkesin parasını *çaldı* ve bizi terk ediyordu?”

Alexa’nın yüzünde yalvaran bir ifade belirdi. Gerçekleri duymak için yalvarır gibiydi ve bu yüzden Eve, söyleyeceklerini duymak acı verici olsa da Alexa’ya dürüst olmak zorunda kaldı.

“Deliller öyle gösteriyor, tatlım.”

Küçük kızın güzel mavi gözlerinden, annesininkine çok benzeyen gözlerinden iki damla daha yaş aktı. “Ve şimdi hiç kimsem yok,” dedi, sanki az önce dünya durmuş gibi.

Eve, çok ileri gitmiş olmaktan korktu. “Annen var. O hiçbir yere gitmiyor.”

Alexa’nın gözyaşları daha da hızlı akmaya başladı ve “Annem eskisi gibi değil. Yardıma ihtiyacı var,” diye ağzından kaçırırken nefes almak için yutkunmak zorunda kaldı.

“Nasıl yani?”

“Belki yine içiyordur. Gerçi sanmıyorum çünkü evde hiçbir şey yok ama... benden saklıyor olabilir.”



Eve, farklı şekilde alarma geçti. “Annenin sarhoş olduğunu mu söylüyorsun?”

Alexa, omuz silkti. “Yataktan kalkamıyor.”

Sophia’nın alkol problemi mi vardı? Eğer öyleyse bunu kimsenin bilmesini istemezdi ve bu da Eve’e kendini bir araba kazasına aval aval bakan, burnunu her şeye sokan, her şeye müdahale eden üçüncü bir kişi gibi hissettirdi. “O da acı çekiyor, tıpkı senin gibi. Bu süreç hepimizi farklı etkiler.”

“Bundan daha fazlası var,” diye üsteledi Alexa. “Yemek yemiyor, perdeleri açmama izin vermiyor, benimle neredeyse hiç konuşmuyor.” Bir tutam çim kopardı. “Büyükanne mi aramak zorunda kalacağım ama...” yaşlı gözlerini babasının abartılı mermer mezar taşına çevirdi “...ama o zaman gidip onunla kalmamı isteyecek.” Ayağa kalkıp market poşetini aldı. Öyle bitkin görünüyordu ki güçlkle hareket ediyordu.

Eve, onun eve tek başına gitmesine müsaade edemezdi. “Neden ben de seninle gelmiyorum?” dedi. “Hem anneni kontrol eder, yapabileceğim bir şey var mı diye bakarım.”

Bu yardım çağrısıyla Alexa’nın rahatlayacağını ummuştu ama küçük kızın dudakları büzüldü. “Teşekkürler ama... gelmesen daha iyi olur. Kimsenin bilmemesi gerekiyor,” dedi ve poşeti neredeyse sürükleyerek yürümeye başladı.

Eve, ne yapması gerektiğinden emin değildi. Olduğu yerde durup birkaç saniye onu izledi, sonra ona yetişmek için yavaşça koştu. “Alexa, sana söylediğim gibi ben annenin arkadaşayım. Ve anlattıklarına bakılırsa, şu anda bir arkadaşaya ihtiyacı varmış gibi görünüyor.”

“Ama o zaman sana söylediğimi öğrenir,” dedi Alexa.

“Sen sadece onu sevdiğin için ve ona ihtiyacı olan yar-



dımı sağlamak için bunu bana söyledin.” Eve, kızın elinden poşeti aldı. “Şimdi bunu arabama koyalım ve birlikte gidelim, tamam mı? Onu yeniden ayağa kaldırmak için elimizden geleni yapacağız.”

Alexa, zavallı kız umut etmekten bile korkarmış gibi baktı. “Sence işe yarar mı?”

“Bazen sevdiklerimiz için mücadele etmemiz gerekir. Duruma müdahale etmemiz gerektiğini düşünüyorum.”

Alexa hâlâ şüpheliydi. “Müdahale rehabilitasyon gibi bir şey mi? Çünkü zaten rehabilitasyona gitti. Eylül ayı boyunca oradaydı.”

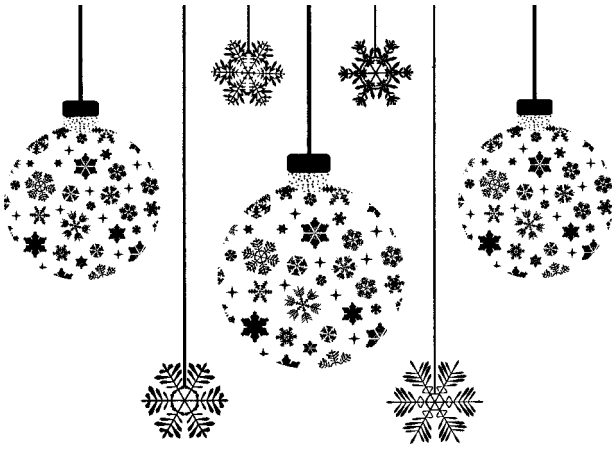
Eve, masum Alexa’nın açığa vurduğu bilgi karşısında irkildi. Ama en azından bu, Sophia’ya daha sempatik bakmasını sağladı. Sophia, her zaman her şeye sahip olan bir kız olmuştu. Ama belki sadece sorunlarını gizlemekte daha becerikliydı. “Rehabilitasyon değil. Sevdiklerinin seni kanatlarının altına alması, zorla hizaya sokması, seni geri döndürüp doğru yola yönlendirmesi.”

Eve onunla karşılaştığından beri Alexa ilk kez çenesini yukarı kaldırdı ve gözyaşlarına hâkim olmayı başardı. “İşe yarayacak mı?”

“Denemeden bilemeyiz.”

Küçük kızın burun çekişi öncekinden daha kararlıydı. “Evet,” dedi başını sallayarak. “Duruma müdahale etmek istiyorum.”

Eve, boş olan elini ona uzattı. “Haydi, yapalım,” dedi ama oradan ayrılmadan poşeti kontrol etti, içinin mısır gevreği ve aperatif yiyeceklerle dolu olduğunu görünce kendi mutfağından birkaç malzeme almaya karar verdi.



Bölüm Dokuz

*S*ophia, sesler duydu. İlk başta hâlâ rehabilitasyonda olduğunu, yoldaş hastaların -kendilerine şakadan öyle söylüyorlardı- odasının dışındaki koridorda konuştuklarını sandı. Ama gözlerini açıp kırpıştırarak tavana bakınca evde olduğunu fark etti. Sonra son bir aydır olanları anımsadı. Skip ölmüştü ama Sophia'nın uzun zamandır umut ettiği gibi hayatından öylece çıkıp gitmemişti, önce onu mahvetmek için elinden geleni yapmıştı. Kendine ait bin dolar kadar parası vardı ve fazlasını kazanmasının bir yolu yoktu. Alexa'nın ona ihtiyacı vardı ama Sophia, Skip'in onu hep suçladığı gibi berbat bir anne olup çıkmıştı. İşte tüm bunlar ona neden uyanmak istemediğini hatırlatıyordu. Kızını kaybedecekti.



Ajan Freeman onu uyarmıştı. Bu konuda yapabileceği en ufak bir şey yoktu. Uyumak dışında. Uyku tek kaçıydı.

Yeniden uykuya dalmak üzereydi ama Alexa, evlerinin katedralleri andıran girişinde biriyle konuşuyordu ve Sophia'nın merakı üstün geldi. Kızı eve okuldan bir arkadaşını mı getirmişti?

Hayır, eve bir süre önce gelmişti. Tek başına. Ona her zamanki gibi iyi davranıldığını iddia etse de, Sophia kızının hayatının normale döndüğüne dair bir kanıt görmemişti. Onunla takılan kızlar neredeydi? Evlerine gelip oyun odasında oynamayı seven kızlar? Ya da Skip'in iki Ferrari'sine bakmak için garaja giden kızlar? Ya da zemin kattaki büfede dondurma yapmaya çalışan kızlar?

Sophia, bunları düşünmek istemiyordu, *düşünmeyecekti*. Kızının söylediğinden daha çok sıkıntıya katlandığını, annesini düşündüğü için acısını saklıyor olabileceğini düşünmek canını yakıyordu.

Alexa, okuldan sonra markete gitmek için evden çıkmıştı. Orada biriyle karşılaşmış olmalıydı.

"Alexa?" diye seslendi Sophia.

Konuşmalar bir an için durdu, sonra kızı cevap verdi. "Evet?"

"Eve sağ salim döndün mü?"

"Evet."

"Yanında kim var?"

"Bir... bir arkadaş getirdim."

Güzel. Alexa'nın bir arkadaşına ihtiyacı vardı.

Mutfağa gittiklerinde Sophia onları artık duyamıyordu. Bu yüzden, battaniyeyi kafasına kadar çekti. En azından kızı



güvendediydi. En azından çorba dışında yiyecek bir şeyi vardı. Şimdi Sophia'nın onu tek başına dışarı gönderdiği için pişmanlık duymasına gerek kalmamıştı.

Keskin sarımsak ve domates kokusu bir süre sonra Sophia'yı uyandırdı. Uzun zamandır uyuduğunu zannetmiyordu ama kızının tıpkı bir İtalyan restoranındaki gibi enfes kokular yaratacak aşçılık becerisine sahip olmadığını biliyordu. Belki de arkadaşı ona yardım ediyordu... Neler olduğunu öğrenmek için Alexa'ya seslenmek üzereydi ki merdivenlerdeki ayak seslerini duydu ve odaya bir kızın değil, bir kadının başını uzattığını gördü. "Selam."

Sophia, gözlerini kısarak kadını tanımaya çalıştı ama öyle karanlıktı ki onu göremedi. Perdeleri kapalı tutuyordu. En son uykuya dalışından beri güneş batmıştı. Komodinin üzerindeki saat de ona bunu söylüyordu. "Kim o?"

"Eve."

"Ted'in arkadaşı mı?" Sophia, ne kadar kötü durumda olduğunu Ted'le ilişkisi olan birinin görmesini kesinlikle istemiyordu.

"*Senin* arkadaşım."

Bu doğru olamazdı. Sophia'nın hiç arkadaşı yoktu. Gençken, hayatının en büyük hatasını yapıp Skip'le evlenmeden önce onları kendinden uzaklaştırmıştı. Ama o düşkün halinin Ted'in kulağına gitmesini istemiyordu. Onun için sesine biraz enerji katmaya çalıştı. "Oh, selam. Üzgünüm, kendimi iyi hissetmiyorum. Belki başka bir zaman gelebilirsin."

"Ama o zaman Alexa'yla *senin* için hazırladığımız enfes yemeği kaçırırsın. Sabahlığın nerede?"



“Ne?” Sophia, onun özür dileyip müsaade isteyeceğini sanmıştı. Birçok insan öyle yapardı. Birbirlerini çok iyi tanımıyorlardı ki.

“Aşağıda senin için güzel bir masa hazırlayan genç bir hanım var. Yapımına yardım ettiği tüm o harika şeyleri annesine göstermeyi bekliyor. Onun için seni sabahlığına sarıp aşağı götüreceğim ve akşam yemeği yiyeceksin. Belki midene biraz yemek girince duş alacak gücü de bulursun.”

“Yapamam,” dedi Sophia. “Ben... ben hastayım.”

“O zaman seni doktora götürürüz.”

Sophia, doktor istemiyordu. Doktorun ona söyleyebileceklerinden, annesi gibi akıl hastanesini boylamaktan korkuyordu. Tek istediği, yeniden ayakta durabilene kadar tüm dünyadan saklanmaya devam etmektir. “Daha sonra kalkarım. Belki başka bir gün.”

“Bunu erteleyemezsin, Sophia.”

Sophia, başını kaldırdı. “Neden?”

“Çünkü erteledikçe işin daha da zorlaşacak.”

Bunda gerçeklik payı vardı. Sophia bunu biliyordu. O karanlık noktaya nasıl gelmişti? Kendini o kadar kaybolmuş, o kadar çaresiz hissetmek çok aşağılayıcıydı. Skip olsa, bu haline asla katlanmazdı. Sophia, kendinden utandı. Onu ezik ve yıkık görmekten zevk alacak o kadar çok düşmanı vardı ki ve bildiği kadarıyla Eve de onlardan biriydi. “Dert etmene gerek yok. Birkaç gün içinde iyi olurum.”

“Ben de öyle umuyorum. Aç mısın?”

Olmalıydı ama... “Bilemiyorum.”

“Demek ki çok uzun zamandır açsın. Sana biraz yemek yedirelim.”



Işık yandı. Sophia, ışığın acı veren parlaklığına karşı yüzünü gizlerken, Eve sabahlığıyla terliklerini aldı ve giymesine yardım etti. “Hazır mısın?”

“Ne için?” Sophia, bunun olduğuna inanamıyordu. Daha önce, yani liseden beri Eve ona karşı hiç ilgi göstermemişti ve o zamanlar da arkadaş değildiler.

Ayağa kalkarken Sophia’nın ağırlığının çoğunu taşıyabilmek için Eve başını onun kolunun altına soktu. “Sofraya doğru yolculuk için.”

Onunla ilgilenmek için hiçbir sebebi olmayan bir kadına yaslanırken Sophia’nın göğsü daraldı. Yatağa düştüğünden beri ağlamamıştı. Cenazeden beri hissiz gibiydi. Ama şimdi daha ayık hissetmeye başlamıştı ve canlanmaya başlamanın yakıcı ve iğneleyici hissi öyle acı veriyordu ki, buna güçlüklerle dayanabiliyordu.

“Eve?”

Kapıya doğru dikkatle birkaç adım attılar. “Evet?”

“Bana neden yardım ediyorsun?”

“Çünkü hayat zaten yeterince zor. Bir de en kötü zamanlarına tek başına katlanmaya çalışmanın bir anlamı yok.”

Sophia, gözlerine dolan yaşları tutmaya çalıştı. “Skip’in yaptıklarını bildiğime inanıyor musun?”

“Biliyor muydun?” diye sordu Eve, koridora girip uzun, geniş merdivenlere yaklaşırlarken.

“Hayır.”

Eve, duraksayıp Sophia’nın yüzüne baktı. “O halde onun seni alt etmesine müsaade etmeyi *kes* artık,” diye fısıldadı. “Yaptıkları korkunçtu. Ama *mücadele edersen* kendin ve



Alexa için hâlâ güzel bir hayat kurma şansın var. Beni anlıyor musun?”

Sophia, başını salladı. Elbette Eve haklıydı. Sophia düşünme tarzını değiştirmeli, bunalımdan çıkmalıydı. “Nasıl başlamalıyım?” diye fısıldadı.

“Günü birlik yaşayarak. O da ağır geliyorsa saatlik yaşayarak.” Eve, onu daha sıkı sardı. “Deneyecek misin?”

“Deneyeceğim,” dedi Sophia ve bunda ciddi idi.

“O zaman iyi olacaksın.” Eve, onu yüzünde umut dolu bir gülümsemeyle Alexa’nın beklediği yemek odasına götürdü.

“Yemekler çok güzel kokmuyor mu, Anne? Ve masa çok güzel görünmüyor mu?”

Sophia mezelere, spagettiye ve köftelere, salata ve sarmısaklı ekmeğe baktı. Alexa, bu İtalyan yemekleri ziyafeti için en iyi kristallerini, porselenlerini ve gümüş servis takımlarını çıkarmıştı. Su dolu bardağında bir dilim limon bile vardı.

Sophia, bu yemeğin bir şey ifade ettiğini fark etti: Yeni bir başlangıcı ifade ediyordu.

“Her şey çok güzel görünüyor,” dedi nefes alarak ve otururken kendine bir söz verdi. İşler ne kadar kötüleşirse kötüleşsin pes etmeyecekti. Kayınvalidesinin Alexa’nın velayetini almasına izin vermeyecekti. Alkolün onu mahvetmesine müsaade etmeyecekti. Skip’in ve tüm kasabanın yanıldığını ispatlayacaktı. Herkesin sandığından daha metanetli, daha güçlü olduğunu kanıtlayacaktı. Ve bunu bir iş bulup Skip’in onu içinde bıraktığı karmaşadan çıkmaya çalışarak yapacaktı.

Fakat biraz yemek yiyip konuşup gülmeye, Skip ortadan kaybolduğundan beri ilk kez kendini iyi hissetmeye başladıktan hemen sonra kapı çalındı.



Sophia kimseyi görecek durumda olmadığından kapıya Alexa baktı.

“Kim o?” diye sordu Sophia, Alexa geri geldiği an.

Alexa, ona bir zarf uzattı. “Adının Bay Groscost olduğunu söyledi.”

“Traktör yerini Noah’nın babasından satın alan adam mı?” dedi Eve.

Alexa omuz silkince, Sophia Eve’e bakıp mektubu açtı.

“Ne istiyormuş?” diye mırıldandı Eve, Sophia mektubu okurken.

Eski korkularını yeniden duyan Sophia, güçlkle yutkundu ve mektubu daha dikkatli okudu. “Skip’in yatırımcılarının ‘bir kısmı’ benimle toplantı yapmak istiyorlarmış.”

Eve’in beti benzi attı. “Ne için?”

““Seçeneklerini’ konuşmak için.”

“Ne seçeneği?”

“Bir çeşit geri ödeme, sanırım.”

“Ne zaman?”

“Yarın akşam.”

“Sakin buraya geleceklerini söyleme,” dedi Eve.

“Hayır. Kilisede buluşmak istiyorlar.”

Eve, mektubu alıp kendi okudu. İmza atanlar arasında Rahip Flores de vardı. O da Skip’e yatırım yapıp para kaybetmiş olmalıydı. Bu yüzden toplantı yeri olarak kiliseyi önermişti. “Gitmek zorunda değilsin. Doğrusunu istersen, gitmemeni öneririm.”

“Eve’i dinle, Anne,” diye yalvardı Alexa.

Sophia, kızının gözlerinde yeniden beliren o korku dolu



bakışı görmekten nefret ediyordu. “Belki bunun bir faydası olur,” dedi.

“Nasıl?” diye sordu Eve.

“Sonsuza dek bu evde saklanamam. Az önce bunu kabul etmiştik, değil mi?”

“Ama o insanların sana nasıl davranacaklarını bilemiyorum. Aslında, bir fikrim *var*. O yüzden tedirginim.”

“Onlara hınçlarını çıkarma şansı verirsem, atmak için can attıkları yumrukları atmalarına müsaade edersem belki iyileşmeye başlarlar ve böylece ben de iyileşebilirim.”

Eve, bir sandalyeye çökerken içini çekti. “Bu fikir hiç hoşuma gitmedi.”

“Olanları geride bırakabilmek için bu insanlarla bir gün yüzleşmem gerekiyor,” dedi Sophia. “O gün şimdi de olabilir.”

Eve, gergin bir tavırla alt dudaklarını ısırды. “O halde ben de seninle geleceğim.”



Ted, o toplantıya katılmak için bir nedeni olmadığını biliyordu. Sophia DeBussi’den mümkün olduğunca uzak durmalıydı. Belki onu sevmiyordu ama çekimine hâlâ kapılıyordu ve bu tehlikeli bir birleşimdi. O yüzden, kilisenin önüne ilk park ettiğinde neredeyse geri dönüp oradan uzaklaşacaktı, ta ki park yerindeki arabaların sayısını görene kadar. Sophia’nın onca kalabalığın arasında yapayalnız kalacağını anlayınca park etti. Bunu hak etmiş olsa da düşene



tekme atma taraftarı değildi. Özellikle de bir kadına. Bunun da ötesinde, çocuklu bir kadına. İşlerin çığırından çıkmayacağından emin olmak istiyordu.

Gözlerinin içerideki ışığa alışması zaman aldı. Tam güneş batımına karşı araba sürmüştü. Ama içeri girdiğinde gördüğü kadarıyla Sophia henüz gelmemişti. Kilisenin arka tarafında ayakta durdu ve minberin yakınında toplanan taşkın, öfkeli grubun Sophia'dan şeytanmış gibi bahsedişlerini dinledi. Paralarını Skip'in değil onun çaldığına inanmak istiyorlardı. Ted, Eric Groscost'un Sophia lüks içinde yaşamayı sürdürmeyi talep etmese Skip'in asla öyle şeyler yapmayacağına söylediğini duydu ve bazıları da ona hemen katıldılar.

Ted, gözlerini devirdi. Sophia kuşkusuz Skip'in parasından ve ona sağladığı saygınlıktan hoşlansa da, bu insanların Skip'in ne kadar küstah ve egoist olduğunu hemen unuttuklarından emindi.

Rahip Flores, Ted'i diğer herkesten önce fark etti. "Ted," dedi, onu karşılamak için koridorda hızla yürürken. "Gelebildiğine çok sevindim. Senin de bu işe bulaştığını *hiç* bilmiyordum."

Ted, yatırımcı *değilken* neden toplantıya katılmaya karar verdiğini açıklamak zorunda kalmamak için homurdandı ve arka sırada bir koltuğa oturdu.

"Bize ön tarafta katılmak istemez misin?" diye sordu Flores. "Sophia az sonra burada olur."

Sophia, kendisi için neyin iyi olduğunu bilse oraya gelmezdi. Ama Ted, o sabah arkadaşlarıyla kahve içmişti ve Eve, onunla birlikte katılmayı planladıklarını söylemişti.



“Arkada iyiyim,” dedi. “Belki siz bana... Bu akşam burada ne elde etmeyi umut ettiğinizi söyleyebilirsiniz.”

“Ne demek istiyorsun?” dedi Flores. “Paramızın ne kadarını alabilirsek onu almayı umut ediyoruz.”

Eve, Sophia’nın durumunun çok kötü olduğunu söylemişti. Skip’in herkesten çok karısını kandırdığını anlayamıyorlar mıydı? “Nereden alacaksınız? Eski bir deyim vardır, bilirsiniz: Taştan kan çıkaramazsın.”

“Sophia taş değil, Ted. Yalnızca nikâh yüzüğü bile buradaki insanların yarısının parasını karşılayabilecek değerde olmalı.”

“*Nikâh yüzüğünü* satmasını mı bekliyorsunuz?”

“Evet, satmasını bekliyorum. Ben hayatımın birikimini kaybetmişken, Sophia neden ortalıkta o kaya gibi taşla gezinsin? Satabileceği başka şeyler de var.”

Ted, kalabalığı işaret etti. “Buradaki herkesi tatmin etmeye yeter mi?”

“Hiç yoktan iyidir. Sana zalimce gelebilir ama doğru olan şey zararımızı tazmin etmeye çalışması. Bu Tanrı’nın yolu.”

“Tanrı’nın yolunun affetmek olduğunu sanırdım,” diye mırıldandı Ted.

“Tövbe için önce meyve vermek zorunda.” Rahip, Ted’e haddini bildirmiş gibi çenesini yukarı kaldırdı ama Ted’in işin peşini o kadar kolay bırakmaya niyeti yoktu.

“Bunun şartı ne?”

“Dediğim gibi elinden geleni yapması. Skip’in bindiği Ferrarilere ne oldu?”

“Muhtemelen ipotekliler. Skip’in yaptığı şeyi yapması için bir insanın çok çaresiz olması gerek. Yeni bir hayata



başlamak için evini, karısını ve kızını terk etmeden önce tüm kaynaklarını tükettiğinden eminim.”

“Bu doğru olabilir fakat şimdi en azından bunu Sophia’nın ağzından duyma şansımız olacak. Onun Skip’in yaptıklarını bilip bilmediğini merak ediyor olmalısın.”

“Ben Skip’in o kadar suçla nasıl sıvışabildiğini merak ediyorum ama onun yaptıklarından ille de Sophia’nın sorumlu olduğuna inanmıyorum. Onu kasabanın yarısının önünde alçaltmanın bir faydası olmayacak. Kocasının yaptıklarını biliyor olsa da, her şeyi o tezgâhlamış olsa da masum olduğunu söylemek zorunda. Aksi takdirde, bu kalabalık onu linç edebilir.”

Rahip Flores, yatıştırıcı bir hareket yaptı. “Hayır, bu barışıl bir toplantı. Bunu temin etmek için Polis Şefi Stacy de burada olmayı planlıyor.”

“Sadece durumu kontrol altında tutmak için mi? Yoksa Sophia’nın mücevherlerini satması için baskı yapmalarına yardım etmek için mi?”

“O da Skip’e yatırım yaptı. O da bizim gibi parasını geri almak istiyor. Üniversitede okuyan bir oğlu ve bir kızı var, biliyorsun.”

Ted, geçim giderleri için gerekli olan parayla yatırım yapılmasının saçmalığıyla ilgili bir şeyler söylemeye başlamıştı ancak buna fırsat bulamadı. Arkasındaki kapının açıldığını duyunca ve rahibin yüzünü görünce Sophia’nın geldiğini anladı.

Başını çevirdiğinde onun her zamanki gibi güzel göründüğünü gördü. İnsanları etkilemek amacıyla giyinmişti. Ama görünmek istediği kadar iyi olmadığını gösteren birkaç



belirti vardı. Öncelikle, yüzü bir hayaletinki kadar beyazdı. Ted, onun bembeyaz yanaklarının altındaki mavi damarları gördü. Ve hayli kilo vermişti.

Yürürken başını dik tuttu fakat güneş gözlüklerini çıkarmadı. Eve, onu kolundan tutuyordu. O sabah hep Sophia'yı savunmuş, hatta ona manevi destek vermek için arkadaşlarından bazılarını toplantıya katılmaya ikna etmeye çalışmıştı. Ama Noah ve Kyle'ın ne kadar para kaybettiği düşünülünce başarılı olamamıştı. Hiçbiri Sophia'nın hayatını berbat etmek niyetinde değildi fakat onu savunmaya da hazır değildiler. Cheyenne ve Callie iki istisnaydı ancak onların da akşam için başka planları vardı.

"Bayan DeBussi, bize katıldığınız için teşekkür ederiz," dedi Rahip Flores, Eve'i hiç dikkate almadan. Ted, buna sebep olarak Eve'in agnostik oluşuna ve Pazar günleri ibadet için kiliseye gelmeyişi, bu yüzden Flores'in onu tanımayışına inanmak istedi. Ama Flores'in Sophia'dan başka kimseyle ilgilenmediğini de tahmin etti. "Artık sizin için Bayan DeBussi miyim, Rahip?" Sophia, soğuk bir tavırla gülümse-di. "Bu size burada oluş nedeniniz hakkında daha iyi hissetmeniz için gerekli mesafeyi mi sağlıyor?"

"Ben yanlış bir şey yapmıyorum. Bir yanlış *düzeltmeye* çalışıyorum."

"Keşke benim adıma da düzeltebilseydiniz," diye mırıldandı Sophia.

Ted'i fark edince Eve'in gözleri kocaman açıldı ama koridordan üzerlerine doğru gelen adamlardan dolayı öyle şaşkıncı ki hiçbir şey söylemedi. Sophia, Ted'e bakmadı bile.



Kaçmak istiyormuş da kendini tutmaya çalışıyormuş gibi gerilmişti. Kaçmak yerine, kararlı bir şekilde onlara doğru yürüdü.

“Kızımı bir arkadaşının evine bıraktım. Birlikte ev ödevlerini yapıyorlar. Bu işi bir an önce bitirmek istiyorum ki çok geç yatmak zorunda kalmasın.”

“Uzun sürmeyecek,” diye temin etti onu Bay Groscost. Şimdi güzel Sophia’yla yüz yüze olduğundan çok daha özenliydi ama Ted, hiçbir şeyin onu amacından caydıramayacağını biliyordu. “Oturun.”

“Sizin için mahsuru yoksa ayakta durmayı tercih ederim.” Oturmak diğerlerinin de umurunda değilmiş gibi görünüyordu. O kadar heyecanlıydılar.

“Pekâlâ.” Groscost boğazını temizledi. “Kocanızla birlikte kandırdığınız insanlar için işleri yoluna koymak amacıyla ne yapmayı planladığınızı öğrenmek için sizinle görüşmek istedik.”

Sophia, işin içinde olmadığını iddia etmedi, kendini savunmaya çalışmadı. Sadece anahtarlarını havaya kaldırdı ve Groscost elini uzattığında onları adamın avcunun içine bıraktı. “Bunlar evin anahtarları. Mobilyalar, kıyafetlerim... elimde tek kalan bunlar. Ne isterseniz alın. Sizden tek isteğim kızımın odasından uzak durmanız.”

Sophia o kadar çabuk pes etmişti ki, Groscost nasıl tepki vereceğini bilemedi. Kaşlarını yukarı kaldırıp, gözlerini kırpıştırarak, “İş kolaylaştırdığınız için çok... çok teşekkür ederiz, Bayan DeBussi. Ama herkes adına en çok nikâh yüzüğünüzle ilgilendiğimizi söylemek isterim,” diye kekeleyen Flores’e baktı.



“Yüzüğü bulursanız alabilirsiniz,” dedi Sophia. “Skip, ölümünden birkaç hafta önce onu almıştı. Sigortalatmak için yüzüğe değer biçtiyeceğini söylemişti. Geri vermedi ve yüzük evde değil.”

Tanrım, kadının nikâh yüzüğünü de almış...

“Anlıyorum.” Allak bullak olan Rahip Flores, yeniden Eric Groscost’la bakıştı. Belli ki devam edip etmeme konusunda kararsızdı ama Groscost, onu destekledi.

“Para edebilecek başka bir sürü güzel şeyiniz var.”

“Dediğim gibi, Bay Groscost, evdeki mobilyalarım ve kıyafetlerim var.”

“Bu da bir başlangıç. Eminim Whiskey Creek’teki dost-larınızı yatıştırmaya bir katkısı olur.”

Sophia, gözlerini onların üzerinde gezdirdi. “Benim Whiskey Creek’te hiç dostum yok.”

“Belki de onları hak etmediğinizdendir,” diye parladı bir başkası.

“Belki hak etmiyorumdur,” dedi Sophia. En azından Ted öyle söylediğini düşündü. Genç kadın öyle kısık sesle konuşmuştu ki, Ted onu duymakta zorlanmıştı.

Eve, bunun doğru olmadığını söylemiş gibi Sophia’nın kolunu sıktı. Sonra içeride tam bir karmaşa patlak verdi. On-ları bunu yapmaya zorlayan Şef Stacy henüz gelmemişti ve Sophia o muhteşem evini onlara açıyor, ne isterlerse almalarına müsaade ediyordu.

Öfkenin yerini heyecan aldı. Sophia, onlardan Skip’in yatırımcıları olduklarına dair kanıt bile istemiyordu. Borçlu olunan miktara dair kanıt da istemiyordu. Yalnızca kapılarını onlara açıyor, intikamlarını almalarına izin veriyordu.



Bu çılgınlıktı. Ted, neredeyse ayağa kalkacak ve herkese evine gitmesini, Sophia'yı rahat bırakmasını söyleyecekti. Kadın kocasını kaybetmişti. Daha da kötüsü, kocası onu terk ederken ölmüştü. Ted, bundan daha çok acı verecek iki darbe daha düşünemiyordu. Üstüne üstlük, Skip hayatı boyunca parası olan ve geçimini sağlamaya kesinlikle hazır olmayan Sophia'yı meteliksiz bırakmıştı.

Ama tam Ted konuşmak üzereyken, Sophia döndü ve onu gördü. Onun kim olduğunu fark edince, Ted'in oradaki varlığı sırtına inen başka bir kamçı darbesiymiş gibi ürktü. Sonra başıyla kibarca, kararlılıkla onu selamladı ve yanından geçti.

Eve, ona birkaç şey söylemek istermiş gibi duraksadı ama Ted, onun Sophia'yı yalnız bırakmaya cesaret edemediğini anladı. Ted'e gülümsese de, Ted onun gözlerindeki yaşları gördü. O da bu olanlar hakkında Ted'le aynı şeyleri hissediyor, bunu şahitlik etmekte zorlandığı bir zalimlik olarak görüyordu. O gözyaşlarıyla tepki verirken, Ted öfkелendi.

Bu öfke onu Sophia'nın evine götürdü ve orada yine müdahale etmek istedi. Ama olanların onunla bir ilgisi yoktu. Sophia'ya karşı bir sorumluluğu yoktu. Skip'e yatırım yapmamıştı bile. Bu insanlara ne tepki vermeleri gerektiğini nasıl söyleyebilirdi ki? Zarar görmüş, ihanete uğramışlardı ve belki bazılarının uğradığı hasar diğerlerinininkinden daha büyüktü.

Kendini arabada kalmaya zorlayan Ted, kasabalı dostlarının Sophia'nın eşyalarını taşımalarını izledi. Mobilyaları alabilmek için bazıları gidip kamyonlarla geri dönmüştü. Ted'in gördüğü kadarıyla evi adeta soyuyorlardı ve Sophia, onları



durdurmak için hiçbir şey yapmıyordu. Muhtemelen o noktada onları *durduramazdı*; olay tam bir çılgınlığa dönüşmüştü.

Sophia neredeydi? Eskiden beri ona hayran olan o insanlar taşıyabilecekleri kadarını gasp ederken, öylece salonunda mı duruyordu? Ted, onun Eve'le içeri girdiğini görmüştü ama ikisi de bir daha dışarı çıkmamıştı.

Bir saat sonra Şef Stacy göründü. Şef yanından geçerken Ted camını indirdi. "Hey, Şef," diye seslendi. "Partiye biraz geç kaldınız."

Stacy, buna pişman olmuş gibi kaşlarını çattı ve başını iki yana salladı. "Çevirmede takıldım. Sürücünün yanında bir çanta dolusu esrar vardı. Bazı turistlerin buraya neler getirdiğine inanamazsın."

"İyi ki varsınız da sokaklarımızın güvenliğini koruyorsunuz."

İşte bu Şef Stacy'nin tam da duymayı istediği şeydi. Göğsü gururla kabardı. "Bu benim görevim."

Ted, onun sahte tevazusunu yutmamıştı. Hiçbir zaman Stacy'den hoşlanmamıştı. Son birkaç yıldır Cheyenne'in kocası Dylan'a, Dylan'ın erkek kardeşi Aaron'a ve Callie'nin Kocası Levi'ye yaptığı bazı şeyleri duyduktan sonra onu daha da az sever olmuştu.

Ama herhalde Şef Stacy de herkesin bir kadına, hem de büyük sıkıntılar yaşayan bir kadına karşı saldırıya geçmesini istemezdi.

"Artık burada olduğunuza göre bu soytarılığa bir son vereceksiniz, değil mi?"

Stacy, şaşırmış görünüyordu. "Ne soytarılığı?"



“Sophia DeBussi’nin sahip olduğu her şeyi gasp eden o insanlar.”

“Duyduğum kadarıyla onlara bunu ve daha fazlasını borçlu.”

“Belki Skip’in yaptıklarını bilmiyordu. Belki olanlarda bir rolü yoktu.”

Stacy, parmağını çenesine götürdü. Eşinden boşandığından beri göbeğı küçülmüş gibiydi; sonunda biraz kilo vermişti.

“Paramızın harcanmasında kesinlikle rolü var.”

“Bilerek değil.”

“Bundan emin misin?”

“Her durumda, zaten yeterince acı çektiğini düşünüyorum. Ve kızı kaç yaşında... on üç mü? O yaşta bu olanlarda *onun* payının olması mümkün değil. Bu çılgınlık sona erdiğinde nasıl geçinecekler? Bunu düşünen kimse var mı?”

Stacy, Ted’in boşuna endişe ettiğini söylercesine suratını ekşitti. “Büyük olasılıkla bizim bilmediğimiz bir servete sahiptir. Her neyse, geçinmek için yirmi bin dolarlık bir kanepeye ihtiyacı yok. Hepimiz bundan çok daha azıyla geçiniyoruz, öyle değil mi?”

Stacy gitti ve on beş dakika sonra yeniden göründü. Arabasına bir tablo taşırken cepleri sarkıyordu. Ted, ondan sonrasını izlemeye tahammül edemedi. Evden çıkarılan onca şeyi gördükten sonra içeride fazla bir şey kaldığını sanmıyordu. Bazıları Sophia’nın gümüş çatal-bıçak takımlarını, tabaklarını ve küçük aletleri bile alıyordu. Neden Eve buna bir son vermiyordu?



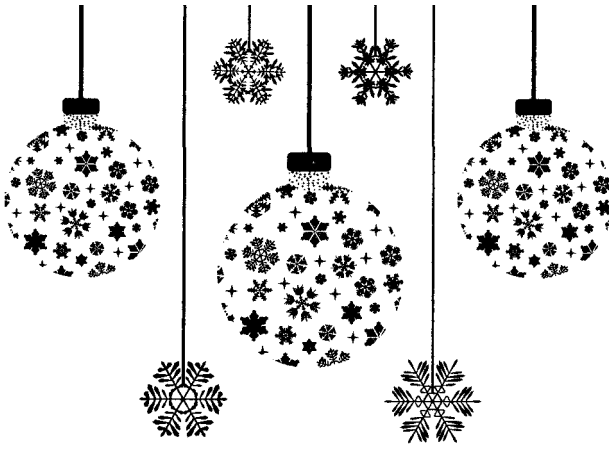


Ted, Eve'e bir mesaj yazıp bunu yapmasını söyledi ve oradan uzaklaştı. Ama eve gidemeyecek kadar üzgündü. Liseye gidip, okulun öğrenci temsilcisi olarak birçok konuşma yaptığı ve Sophia'yı mezuniyet balosuna götürdüğü spor salonunun önünde park etti. Sonra nehre gitti ve on yedi yaşında Sophia'yla çırılçıplak yüzdükleri yerlerde yürüdü. İlk kez seviştikleri, terk edilmiş altın madenine bile gitti. Sophia'dan nefret etmesini gerektirecek tüm nedenleri hatırlamak istiyordu. Ve oraları ziyaret etmesinin buna yardımcı olmalıydı çünkü Ted'e bir zamanlar Sophia'nın onun için ne kadar önemli olduğunu hatırlatıyordu. Ted üniversiteyken, onun Skip'le ciddileşip tüm planlarını altüst ettiğini anımsatıyordu. Sophia, bir başkasıyla görüştüğünü hiç söylememişti. Öyle bir şey yokmuş gibi davranmıştı. Sonra Ted'in annesi, kasabadaki dedikodular yoluyla Sophia'nın hamile olduğunu duymuştu.

Ted'in ona olan öfkesi uzun zaman dinmemişti. Son on buçuk yıldır birçok kez Sophia'nın neleri kaybettiğini, yaptığı şeyin ikisi için de nelere mal olduğunu fark etmesini dilemişti. Konuşan gururuydu elbette. Terk edilen her âşık gibi o da Sophia'nın bir başkasını seçtiği için pişman olmasını istemişti. Ama onu ne kadar suçlasa da, genç kadını yıkılmış görmeyi asla istememişti.

Şimdi de öyle görmekten nefret ediyordu.

Belki de bu, onu ne kadar sevmiş olduğunun en doğru kanıtıydı.



Bölüm On

Kabul etmene çok şaşırdım!”

Eve’in biraz aşırı bulduğu tepkisine gülümseyerek karşılık veren Ted, pencereden salona yürüyüp duruyordu. Eve döndüğünden beri volta atıyordu. Ve saat gece yarısına yaklaşırsa da, hafta sonunda bile birini aramak için çok geç olsa da, kendini tutamayıp Eve’i aramıştı.

“O kadar şaşıрма,” dedi. “Tamamen *kalpsiz* değilim.”

Sadece çılgındı. Onu ne ikna etmişti? Oysa kendine Sophia’ya bir daha asla bulaşmayacağını söylemişti. Scott’un ölümünden sonra onu bir kez affetmişti. Sophia gözyaşları içinde ona gelmiş, hâlâ onunla olmak istediğini, onun sevdiği tek erkek olduğunu söylemişti.



Ve Ted, kasabadaki hemen herkesten aldığı olumsuz tepkilere rağmen onun yanında olmuştu. Peki, ondan sonra Sophia ne yapmıştı? Ted uzakta üniversitedeyken hamile kalıp Skip’le evlenerek aşkını kanıtlamıştı.

Ve şimdi Ted, o başvuracak diye korkudan Craiglist’ten ilanını geri çekmesine rağmen, kâhyalık pozisyonu için Sophia’nın onu aramasını öneriyordu!

Annesi çılgına dönecekti. Her zaman iyi bir anne olduğundan, Ted kendini bu konuda biraz suçlu hissediyordu. Babası onunla hiç ilgilenmemişti; ikinci ailesiyle çok meşguldü. Bu yüzden Ted, hep arkasında duran annesine karşı kendini normal bir çocuğa göre daha borçlu hissediyordu. Fakat sonu hata da olsa, özellikle *bu* konuda kendi kararlarını vermekte hep ısrarcı olmuştu.

“Fikrini ne değiştirdi?” diye sordu Eve. “Yıllardır ağzından Sophia’yla ilgili güzel bir söz çıkmadı.”

“Yine onunla ilgili güzel bir şey söylemiyorum,” diye açıkladı Ted. “Artık onu doğru dürüst tanımıyorum bile. Ben sadece... *biraz* yardım almazsa nasıl ayağa kalkacağını düşünemiyorum. Ve Skip’in ailesinin ya da başka birinin ona merhamet gösterdiğini sanmıyorum.”

“Ona nasıl kötü davrandıklarını bilsen,” dedi Eve. “Sana detayları anlatırdım ama bu bir bakıma... güven yıkmak gibi olur diye düşünüyorum.”

Eve’in yorumu Ted’i kızdırdı çünkü sözleri Sophia’ya karşı güçlü bir sadakat duyduğunu gösteriyordu. Oysa ortaokuldan beri Eve’le takılan Ted’di. “Birdenbire onunla benimle olduğundan daha iyi arkadaş mı oldun?”



“Hayır! Tabii ki öyle değil. Ama şu an çok savunmasız, çok kırılgan. Ve sen... sen her şeyi kontrol altında tutuyorsun. Bunu kabul edelim. Kimse hayatı ya da başka bir şeyi senin kadar iyi idare edemez.”

“Senin hep alaya aldığın katılığım sayesinde,” dedi Ted, duygusuzca.

Eve, kahkaha attı. “Aynen öyle! Ama o katılığa özdisiplin de denebilir. Sen her zaman grubun en başarılısı oldun.”

“Gururumu okşamaya çalışmaktan vazgeç. Sophia için beni bırakıyorsun.”

“Hayır, bırakmıyorum!” dedi Eve. “Ama ona yaptığın teklifin harika olduğunu söylemeden edemeyeceğim. Bu akşam evinin altını üstüne getirirlerken onu görmeliydin.”

Ted, detayları duymak istediğinden emin değildi. Dışarıdan izlemek bile yeterince zor olmuştu. Ama yine de sormadan edemedi: “Ağlıyor muydu?”

“Hayır. Keşke *ağlasaydı*. Ağlamak keder ve acıya karşı normal bir tepkidir. Birçok insan hayal kırıklığıyla ağlayarak baş eder. Ama Sophia’nın ıstırabı çok daha derine gidiyor. Bunalımda. Hissiz. Tamamen kaybolmuş. İster inan ister inanma, arka merdivenlerde oturup bir sigara içti ve öylece boşluğa baktı. Eşyalarının hiçbirini, hatta duygusal değeri olanları bile korumaya çalışmadı.

Ted, göğsünde hissettiği sıkışmayı kabullenmek istemedi ve muhabbeti yeniden uygulamaya -işin ayrıntılarına- getirmek için ağzını açtı ama Eve, konuşmaya devam etti.

“Her şeyini yangında kaybeden insanlar hakkında ne söylerler bilirsin.”



Bu, Ted'in ilgisini çekti. "Hayır. Ne söylerler?"

"Bir insanın başına gelebilecek en büyük felaketlerden biri olduğunu söylerler. Bir an evi hep görmeye alışık olduğu gibi ve hemen ardından neredeyse her şey gidiyor."

Kocasını da dahil, diye düşündü Ted. Birinin Skip gibi ki-birli bir adama karşı nasıl derin duygular besleyebileceğini anlayamamasına rağmen, Sophia'nın onu özleyip özlemediğini, sevip sevmediğini merak etti.

"Gelen insanlar çekirgeler gibiydi," diyordu Eve. "Hemen hemen her şeyi aldılar."

"Onlara engel olmadın mı?"

"Sonunda oldum. Keşke daha çabuk harekete geçseydim. Ben sadece... Sophia'yı o kadar iyi tanımıyorum ve sen o mesajı atana kadar bunun üstüme vazife olmadığını düşündüm. Sonra ilk başta kapıda durup içeri girmelerine engel olmadığım için kendime çok kızdım."

Ted, Şef Stacy'yle konuşmasını anımsadı. "Zor bir durum. Yaptıkları şeyde haklı olduklarını düşünüyorlar."

"Birinin, 'parasını ödedim, onu neden almayayım?'" dediğini duydum.

"Sophia'nın kıskandıkları tüm o şeylerden mahrum kaldığını görmekten mutlular."

"Sanırım öyle. Berbattı, tek bildiğim bu."

"Ne zaman sigara içmeye başlamış?" Ted, Sophia'nın hiç sigara içtiğini hatırlamıyordu. Gençken asla sigara içmemişlerdi.

"Sanırım bu akşam başladı," dedi Eve. "Eve giderken beni benzin istasyonunda durdurdu. Elinde bir karton siga-



rayla geri döndüğünde ona sebebini sordum ve “Çünkü alkol alamam,” dedi. Sigaranın onu öldürmesini ve ıstırabından kurtarmasını umut ettiğini söylüyordu ki, tepkimi görünce sesini kesti.

“Neden alkol alamazmıs?”

Kısa bir duraksama oldu. “Şey... sormadım.”

“*Benim* evimde sigara içemez.” Ted, sigara kokusundan nefret ederdi. O zor dönemi atlatabilmesi için Sophia’ya iş vermeye kararlıydı ancak aralarındaki ilişkiyi tamamen profesyonelce tutmayı planlıyordu. Müsamaha gösterilmeyecekti.”

“İçmez. Seni mutlu etmek için her şeyi yapacak.” Eve, inledi. “Tanrım, o kadar rahatladım ki. Sen aramadan önce oturmuş hesaplarımı inceliyor, ona B & B’de iş vermenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Fakat... bilhassa ölü sezona girerken bütçe planımda yeni birini işe almak yok.”

“İsterse Pazartesi başlayabilir. Hazır değilse, hafta içi başka bir güne ya da önümüzdeki pazartesi gününe kadar bekleyebilir.”

“Dolaplarının hali düşünülünce, sanırım bir an önce başlaması gerekiyor.”

“Sakın yiyeceklerini de taşıdıklarını söyleme!”

“Öncesinde de fazla yiyeceği yoktu.”

“Kahretsin.” Ted, durumun sandığından da kötü olduğunu hissedebiliyordu.

“Ama şimdi her şey yoluna girecek.” Eve, kakhaha attı. “Ne kadar yufka yürekli olduğunu biliyorsun, değil mi?”

“Bunun duyulmasına izin verme. Tek seferde sadece bir hayır işini üstlenebilirim.”



“Sophia bunu söylediğini duymaktan nefret ederdi.”

Ted, onun sesindeki hoşnutsuzluğu fark etti. “Duymayacak çünkü ona söylemeyeceksin.”

“Ona el uzatmanın *tek* nedeni bu mu? Zor bir dönemden geçen birine yardım etmek mi?”

“Elbette,” diye parladı Ted, öfkeyle. “Başka ne için bunu yapayım ki?”

“Bazen ona karşı hâlâ hislerin var mı diye merak ediyorum.”

Diğer arkadaşları da bunu merak ediyordu ve bu durum Ted’in yaptığı şeyi daha zorlaştırıyordu çünkü onların tepkileriyle muhatap olmak zorunda kalacaktı. “Cevabım hayır.”

Peki ya bunca yıldan sonra Sophia’yı soyma fikri onda yine ilkelce bir heyecan uyandırır mı? Bu hiçbir şey ifade etmezdi. Birçok insan eski sevgilisini arzulayabilirdi.

Asıl problem, Ted’in çok uzun zamandır bir ilişki yaşamamasıydı. İşi hakkında kaygılanmaktan vazgeçmeli ve birileriyle çıkmalıydı. “Ve bir daha bu konuyu açma.”

“Anlaşıldı. Bir daha niyetlerin sorgulanmayacak.”

“Ukala,” diye söylendi Ted. “Peki, sence ayda iki bin beş yüz dolarla geçinebilir mi? Fazla bir miktar değil; alışkın olduğuyla kıyaslandığında metelik etmez.”

“Ama özellikle Whiskey Creek’te kazanabileceği en yüksek miktar bu. Burada fazla iş imkânı yok.”

“Neden başka bir yere taşınmıyor?”

“Kızını alışık olduğu çevreden ayırmak istemiyor. Alexa bildiği yerde, arkadaşlarının olduğu yerde kalmak istiyor.”

“Sophia bunu önemsiyor mu?”

“Elbette! Alexa onun her şeyi.”

“Belki de düşündüğüm kadar korkunç biri değildir.”



“Ted, kes şunu.”

Ted, gözlerini devirdi. “Tamam. Umarım maaşı temel ihtiyaçlarını karşılar. Ve çalışma saatleri konusunda da esnek olacağım. Ben yazmaya çalışırken gürültü yapmadığı sürece Alexa okuldan sonra buraya gelebilir. Sophia akşam yemeğini hepimiz için hazırlayabilir. Gitmeden önce burada yiyebilirler. Ben onlar eve gittikten sonra yerim.”

“Tanrı seni onlarla birlikte yemekten korusun.”

Ted, boynunu ovaladı. “Beni şimdiden pişman ediyorsun.”

“Pişman olma çünkü çok adil bir teklif sunuyorsun. Keşke onu affedebilseydin ve arkadaş olarak yeniden başlayabilseydiniz. Sophia, eskisinden çok farklı.”

“Eminim öyledir.”

“Bu doğru!”

“Merak etme. Son derece nazik olacağım.”

Kısa bir sessizlik oldu ama Eve, ona daha fazla meydan okumamaya karar vermiş olmalıydı. “Onu arayıp istiyorsa daha önce sözünü ettiğim işin hâlâ uygun olduğunu söylemek için sabırsızlanıyorum!” dedi. “Herkesi dışarı çıkardıktan sonra onu o bomboş evde otururken bırakmak o kadar zor oldu ki. Eve geldiğinde Alexa’nın yüzünü görmeliydin. O da annesi kadar kaybolmuş hissediyor. Dün onu mezarlıkta ağlarken buldum.”

Eve, kahve içerken bunu anlatmıştı ama Ted, yeniden anlatmasına izin verdi. “Babasını mümkün olan en kötü şekilde kaybetti. Elbette ağlayacak.”

“Ama babası için değil, annesi için ağlıyordu!”

Eve, *bundan* söz etmemişti.



Ted, içini çekti. Kendine olaylara *fazla* müdahil olmayacağına söyleyerek Eve’i aramıştı. Sophia’ya iş verecekti. Her şey bundan ibaretti. Ona hizmeti karşılığında para dışında bir şey vermek çılgınlık olurdu. “Müsaade edersen bunları duymamayı tercih ederim. Ben ev işlerini yapacak birini arıyorum. Daha iyisini bulana kadar bu işe devam edebileceğini düşünüyorum.”

“Anlaşıldı,” dedi Eve. “Duygusal bağ yok.”

“İşte şimdi anladın.”

“Peki, ona görevinin neleri içereceğini söyleyeyim?”

“Yemek yapmak. Temizlik yapmak. Günlük işleri yapmak. Biraz bilgisayar işi. Herhalde bilgisayar kullanmayı biliyordur, değil mi?”

“O bilmesede Alexa biliyordur,” diye espri yaptı Eve. “Günümüzde çocukların hepsi bilgisayar kullanabiliyor.”

“Hiç komik değil. Alexa yapılması gerekenleri yapamaz.”

“Tamam. Mecbur kalırsam Sophia’ya ders veririm. Ya da senin sekreterlik işlerini B & B’de çalışırken ben yaparım. Mutfak haricinde bir ofisim ve bilgisayarım var ve çok süratli yazabiliyorum.”

Ted, evinin arkasındaki nehre vuran ay ışığını görmek için perdeleri araladı. “Neden bunu sen üstlenesin ki?”

“Çünkü üzerime düşeni yapmak istiyorum.”

“Hayır işlemek için mi?”

“Benim için o kadar gayrı şahsi bir durum değil. Ben *ona* yardım etmek istiyorum!”

O halde her şey yolunda gidecekti, değil mi? İkisi de sevap işlemiş olacaktı.



Ted, kendini bir şekilde buna ikna edince biraz daha rahat nefes alabildi. Ama ertesi sabah Sophia onu aradığında, sesi Ted'i lise günlerine geri götürdü.



Bu, rahat bir konuşma olmayacaktı. Sophia öyle gergindi ki midesinde kelebekler uçuşuyordu ve bu çok aptalcaydı. Tam otuz dört yaşındaydı! Ama Ted Skip'le nişanlandığını duyunca onunla yüzleştikinden beri aralarında gerçek bir muhabbet olmamıştı. Hamile olduğunu öğrenen Ted öyle kırgın ve öfkeliydi ki, Sophia'nın fazla bir şey söylemesine izin vermemişti.

O günden sonra Sophia birkaç kez özür dilemeyi denemişti. Onu incittiği için suçluluk duyuyordu ama o zaman içinde bulunduğu açmazdan çıkmanın başka bir yolunu bulamamıştı. Aldığı dini terbiye yüzünden kürtaj olamazdı. İş ya da hayatını kazanacak bir yolu olmadan tek başına çocuk büyütemezdi. Her zaman yaslandığı kaya olan ailesine de artık güvenemezdi çünkü onların hayatı da gözlerinin önünde parçalanıyordu. Yüreği ne kadar isyan etse de, Skip en iyi seçenek gibi görünmüştü. Ve Sophia'ya sahip olmaya, ona eş olmakla doğru seçim yaptığını ispatlamaya çok kararlıydı.

Verdiği sözler gerçeklerden çok farklıydı ama Sophia, düğünden önce onun tacize meyilli olduğunu bilmiyordu. Sadece Ted'in evliliğe hazır olmadığını ve onunla kalabilmek için ondan kendisinin olmayan bir çocuğu kabul etmesini istemesi gerekeceğini biliyordu. Zaten Skip de böyle bir şeye izin vermezdi.



“Az önce Eve aradı. Dedi ki...” Konuşmaya devam edebilmek için Sophia’nın boğazını temizlemesi gerekti. “... evinde bir... bir iş fırsatı olduğunu söyledi.”

Eve, daha önce de bu iş imkânı için onu aradığını iddia etmişti ama Sophia o mesajı almamıştı. Skip’in ölümünden sonraki birkaç hafta gelen mesajları hiç dinlememişti; arayanların hepsinin alacaklılar olduğunu düşündüğünden buna gerek duymamıştı.

Sessizlik o kadar uzadı ki, Sophia Eve’in o mesajı *bırakmamış* olmasından korkmaya başladı. Eve onu kandırmış olabilir miydi? Belki Ted işle ilgili herhangi bir şey söylememişti ve Sophia onu durup dururken aramış olmuştu. O günlerde insanların iyiliğine o kadar az güveniyordu ki. Ama sonra Ted konuştu. Sophia onunla ve arkadaşlarıyla kahve içmeye gittiğinde arada geçen birkaç kısa yorum dışında Ted ona yıllardır ilk kez hitap ediyordu. Hep onu görmezden gelmeyi tercih etmişti.

“Bu doğru. Ev işlerini ve asistanlığımı yapacak birini arıyorum. Senin bu işi yapabileceğini düşündüm. Tabii ilgileniyorsan.”

Sophia’nın ağzı kurudu. “*Kesinlikle* ilgileniyorum.”

“Yemek pişirebilir misin?”

“Ne tür yemekler yapmamı isteyeceksin?”

“Fazla karmaşık şeyler değil. Sağlıklı ve lezzetli yiyecekler.”

“Bu ikisi her zaman birbirine uymaz,” diye espri yaptı Sophia ama Ted gülmedi. Onun kararlı suskunluğu hâlâ kırılgın olduğunu gösteriyordu. Bu değişmemişti. Peki, o halde



neden Sophia'ya yardım etme zahmetine giriyordu?

“Sadece ana yemekler,” dedi Ted. “Yağsız et. Sebze. Ara sıra bir tatlı.”

Sophia da onunla aynı tonda, tamamen profesyonelce konuştu. Belli ki Ted, aradaki mesafeyi korumayı tercih ediyordu. “Yemek işini halledebilirim.”

“Temizlik yapabilir misin?”

“Elbette. Benim... benim ayda bir kez gelen, pencereler, gardırop içleri, dolap içleri gibi derin temizlik işlerini yapan bir kadının vardı. Ama diğer tüm işleri kendim yapıyordum.” Sophia, sözlerini bitirince dudagını ısırda çünkü *herkes* temizlik yapabilirken o bundan gurur duymış gibi görünmekten korkmuştu.

“Burada birkaç camı temizlemen de gerekebilir. Ve evle arka taraftaki konuk evinin banyolarını. Buraya Marta gibi biri gelmeyecek.”

“Marta'yı tanıyor musun?”

“Bu iş için başvurdu.”

“Gayet iyidir.”

“Ama aradığım kişi değil.”

Peki, ne arıyordu?

Bir anda Sophia'nın aklına daha önce gelen bir düşünce, duyduğu umutla beyninden attığı bir düşünce yeniden hücum etti. Ted, onu nispet için mi işe alıyordu? Başarısıyla onu ezmek mi istiyordu? Bir çeşit intikam mı almayı düşünüyordu?

Sophia, bunun doğru olabileceğini düşünmekten nefret etti...

Ama sonuçta ne fark ederdi ki? Sophia'nın onun teklifini kabul etmekten başka şansı yoktu. Whiskey Creek'te başka



kim onu işe alırdı ki? Kısa bir süre sonra arabası da olmayacak, iş için uzak bir yere gidemeyecekti. “Elbette. Ne istersen yapacağım. Ben... ben bu fırsat için sana minnettarım.”

“O halde iyi geçinmeliyiz. Yanında getirebileceğin bir dizüstü bilgisayarın var mı?”

Sophia, önceki geceyi hatırlayınca parmaklarını şakağına bastırdı. Ted kilisede olsa da, ki bu Sophia’yı onun da Skip’e yatırım yapmış olma ihtimalinden dolayı çok korkutmuştu, onu evde görmemişti. Bu yüzden, Sophia’nın elinden almalarına izin verdiği şeyleri bilmemesi olasıydı.

“Vardı ama... gitti,” dedi sadece. Nasıl ya da neden olduğunu hatta Ted’i gördüğünü itiraf etmeyi bile hiç istemiyordu. Utancına Ted’in de şahit olmuş olması öyle aşağılayıcıydı ki, bu konuyu konuşmak bir yana düşünmek bile istemiyordu.

“Problem değil. Burada kullanabileceğin bir bilgisayar var.” Sophia bunun sebebini anlayamasa da, Ted’in sesi bir dakika öncesinden daha sert geliyordu.

Yanlış bir şey söylememiş ya da ne kadar muhtaç durumda olduğunu belli etmemiş olmayı ümit etti. Bu iş, son birkaç haftanın tek güzel olayıydı ve sadece para yüzünden değil. Belki sonunda Ted’den özür dileme şansı olurdu. Belki bir süre sonra Ted onu affedebilirdi ve Sophia duyduğu pişmanlıktan kurtulurdu.

“Yani bilgisayar kullanmayı biliyorsun, doğru mu?” dedi Ted.

“Sekreterlik yönünden en iyisi sayılmam,” diye itiraf etti Sophia. “O konuda tecrübem yok. Ama öğrenebilirim. Ça-



buk öğrenirim.” Bunu niye eklediğinden emin değildi. Çaresizlikten olduğunu düşündü.

“Düzgün bir mail yazabilir misin? Bunu öğretmek çok kolay değil.”

“Yazabilirim. *Aptal* değilim.” Belki *Ted* onun aptal olduğunu düşünüyordu. Sonuçta onun gibi üniversite eğitimi almamıştı.

“O halde bir deneyelim,” dedi Ted. “Ne zaman başlamak istersin?”

Denemek? Bu, çok kesin bir ifade değildi. “Eve, Pazartesi gününden bahsetmişti.”

“Pazartesi Cadılar Bayramı. Ama ihtiyacın olursa erken çıkabilirsin.”

Alexa, Cadılar Bayramı planlarından söz etmemişti fakat Sophia, her ihtimale karşı hazırlıklı olması gerektiğini düşündü. “Teşekkürler. Saat üçe kadar çalışırım.”

“Tamam. Kızını okula bırakır bırakmaz buraya gel. Saat kaçta bırakıyorsun?”

“Evden yedi buçukta çıkıyoruz.”

“O halde saat sekiz diyelim mi?”

“Gayet uygun.”

“Pazartesi görüşürüz.”

Sophia, Ted’i telefonu kapamadan yakalamak için acele etti. “Bir şey daha var...”

“Nedir?”

“Bir konuyu netleştirmek istiyorum aslında. Eve, ben işimi bitirene kadar Alexa’nın okuldan sonra senin evine gelebileceğini söyledi. Bu doğru mu?”



“Doğru. Akşam yemeğini burada yiyebilirsiniz. Böylece bir kez yemek pişirmiş olursun.”

“Bunun için minnettarım.”

“Problem değil.”

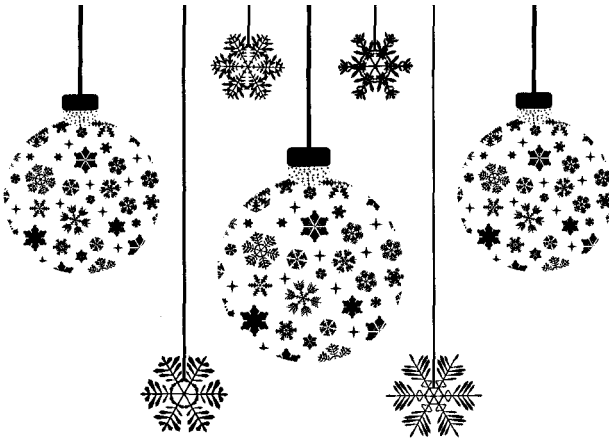
Sophia’nın hayalinde, Ted’i kahve içerken ya da kasabada her görüşünde anımsadığı bir hatıra canlandı. Ted, üniversiteden eve ilk kez gelmişti. Birbirlerini neredeyse bir aydır görmemişlerdi ve birbirlerine dokunmak, öpüşmek, cırlıçıplak kalmak için öyle hevesliydi ki güçlükle nefes alabiliyorlardı. Sophia, Ted’in onu doğrudan o terk edilmiş kulübeye götürdüğü o güne kadar hiç öyle heyecan verici bir cinsel ilişki yaşamamıştı. Onu aylar önce oraya götürdükleri eski yatağa adeta çivileyen Ted’in baskısını hâlâ hissedebiliyordu.

“Sophia?”

Genç kadın, telefonu daha sıkı kavradı. “Evet?”

“Hepsi bu kadar mı?”

“Evet, teşekkürler.” Sophia, o geceyi ve birlikte geçirdikleri diğer tüm zamanları unutmaması gerektiğini söyledi kendine. Bu fırsatı kaçıramazdı. Yoksa Skip ve yaptığı şeyler onu tamamen mahvedecekti.



Bölüm On Bin

Hafta sonu çabuk geçti çünkü Sophia'nın dört gözle beklediği bir şey vardı. Çalışmanın, bilhassa Ted için çalışmanın kolay olmayacağını biliyordu. Ted, yerici ve ısrarcı olabilirdi ve Sophia'dan hoşlanmıyordu. Ama bir işi olduğunu, ayda iki bin beş yüz dolar kazanacağını ve kışı geçirebileceğini bilmek üzerindeki kara bulutları dağıtmıştı. Sabahları yataktan kalkabiliyordu. Duş alıyor, giyiniyor ve makyajını yapıyordu. Hatta evi bile temizleyebiliyordu ve artık ev neredeyse bomboş olduğundan bu çok daha kolaydı.

Neyse ki hâlâ birkaç parça eşyası vardı. Adamlar dolaplarının içlerine girmeye başlayınca ve Sophia'nın temel yaşam ihtiyaçlarını da almaya çalışınca Eve çileden çıkmış



ve herkesi evden kovmuştu. Onun zamanında müdahalesi sayesinde Sophia'nın su ısıtıcısı, ekmek kızartma makinesi gibi gereçleri duruyordu. Ve sonunda kendini Alexa'yla vakit geçirecek kadar enerjik hissediyordu. Keşke son iki haftada da kızına daha fazla destek olabilseydi ama diğer olumsuz duygularla birlikte bu pişmanlığını da defetmeliydi yoksa yenik düşebilirdi.

Hep ileri bakmak, elinden gelenin en iyisini yapmak zorundaydı.

Elinde kalan paranın bir kısmını market alışverişi yapıp dolapları yeniden doldurmak için kullanmışlardı. Hatta Sophia bir pazar akşamı müsriflik yapmış ve milkshake içmek için kızını Anne Yemeği adlı restorana götürmüştü. Onun için bu, yardımına koşan umudun ve nezaketin bir kutlamasıydı.

"Daha iyi görünüyorsun." Alexa, dondurmasını kaşıklarken annesine baktı.

Enerjisini geri kazandığı için rahatlayan Sophia gülümsedi. "Öyleyim."

"O halde yeni işine gidebilecek misin? Şu anki halin... mutluluğun... devam edecek mi?"

Zavallı çocuk *neye* güveneceğini bilmiyordu.

Sophia da yeniden depresyona girmekten onun kadar korkuyordu fakat Alexa'yı rahatlatmaya çalıştı. "Merak etme, tatlım. Yeniden ayağa kalktım. Her şey güzel olacak." Eski haline dönme, çok geç olmadan düştüğü yerden kalkma şansına sahip olmak boğazında bir düğümün oluşmasına yol açtı. Neredeyse pes etmek üzereydi!

Hiçbir zaman gerçek dost olmadıklarından duruma Eve'in müdahale etmiş olması ve ortak mazilerine rağmen ihtiyacı



olan işi ona Ted'in teklif etmesi çok manidardı. Ted, onun usulüne uygun şekilde iş başvurusu yapmasını istememişti bile.

Sophia, Eve'in ve Gail'in gerçekten minnettar olduğu samimiyetine güvenebilirdi ama Ted'inkine güvenemiyordu. Daha dün Gail onu arayıp iyi olup olmadığını kontrol etmişti. Söz konusu Ted olduğundaysa, fazla umutlanmak, beklenti içinde olmak, bu iş teklifine olduğundan fazla anlam yüklemek istemiyordu. Fakat... teklif cezbediciydi. Skip'le sevişirken sık sık öyle bir tiksinti hissederci ki, bilhassa Skip inlemesi, kıvrınması ve zevk almış gibi yapmasını istediğinde, sırf katlanabilmek için onun yerinde Ted'in olduğunu hayal ederdi. O fantezilerinin devam etmesine izin verirse durumunu karmaşık bir hale sokacağını biliyordu.

Restorana Alexa'nın yaşlarında bir grup çocuk girdi. Alexa'yı fark ettiler ama selam vermek için uğramadılar. Onu orada otururken görmek komikmiş gibi ellerinin ağızlarına götürerek fısıldaşıp kıkırdadılar.

Milkshake'ine yeni başlamış olmasına rağmen, Alexa onları fark eder etmez kaşığını bıraktı. "Gidebilir miyiz?"

Sophia, saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. İnsan içine çıkmak onun için de kolay değildi. Sevilmediğini ve istenmediğini hissediyordu. Fakat Skip'in yatırımcılarının evi soymalarına izin vermesi en kötü düşmanlarını etkisiz hale getirmiş gibi görünüyordu. Markette alışveriş yaparken ve hatta o an bile kendisiyle kasabalılar arasında geçici bir ateşkes olduğunu hissetmişti. Kimse onu gördüğüne memnun olmuş gibi davranmıyordu ama önceki gibi düşmanca da bakmıyordu. Genelde başlarını çeviriyorlardı.



“Ne yani, gitmeye hazır mısınız?” diye sordu Sophia. “Ama buraya gelmek için çok heyecanlıydın ve bu, senin en sevdiğin milkshake.”

“Yeterince içtim.”

Kızlar, duvar kenarında bir oturma bölümünde toplanıyorlardı. Sophia, onları tanıdı; Skip’in ölümünden beri gelmeseler de, geçmişte birçok kez evlerine gelmişlerdi. “Sen artık bu grubun parçası değil misin?” diye sordu.

Alexa, başını iki yana salladı.

“Ama okulda her şeyin yolunda gittiğini söylemiştin.”

Alexa, gözleri yiyeceğinin üzerinde omuz silkti. “İyi geliyor. Bununla başa çıkabilirim.”

“Peki, konu babanla mı ilgili? Yoksa başka bir şey mi var?” Sophia, o yaşlarda hayatın nasıl olduğunu biliyordu. Bir gün en iyi arkadaşın olan kızların ertesi gün arkadaşın bile olmadığını biliyordu. O yaşlarda ilişkilerin tüm detaylarını anlamaya çalışırlar ve hemen hemen her şeyi denerlerdi. Ama bunun zamanlaması kesinlikle şüpheliydi.

Alexa, koltuğunda yayıldı. “Bu konuda konuşmak zorunda mıyız?”

“Problemlerimizle birlikte yüzleşirsek daha iyi olmaz mı?” Sophia, sesini alçalttı. “*Sana* ihtiyacım varken sen bana yardım ettin.”

Bu sözler, ardından hafif bir gülümseme ve isteksizce bir cevap getirdi. “Amberly’nin babası fona yatırım yapmış.”

Fon. Yüz kızartıcı SLD Değer Artışı Fonu. Alexa’dan başka yedinci sınıftaki hangi çocuk bu yatırım terimini bu kadar iyi bilirdi ki? “Geçen geceki toplantıda onu görmedim.” Adam Sophia’yı aramamıştı veya bildiği kadarıyla aramamıştı.



“Neden gelmediğini bilmiyorum,” dedi Alexa, “ama Amberly’ye artık benimle konuşamayacağını söylemiş. Clara’nın ailesi de para kaybetmiş.”

Sophia, kızının toplumdan dışlandığını bilmekten nefret ediyordu. Elbette bunun olmasından endişe etmişti fakat Alexa bunu inkâr ettiğinden, Sophia gerçeklerden kaçabilmişti. “*Bütün* arkadaşların sana sırt mı çevirdi?” diye sordu yumuşak bir ses tonuyla.

Kızının yanakları kızardı. “*Hepsi* değil.”

Sophia doğruyu duymak için üstelercesine ona bakmaya devam edince Alexa neşesiz bir kahkaha attı. “Yalnızca popüler olan grup.”

“Ama onlar senin en yakın arkadaşlarını.”

Alexa, dondurmasından bir kaşık daha aldı fakat mahzun ifadesi değişmedi. “Önemi yok. Hâlâ softbol takımımдан Emily var.”

“Her gün birlikte öğle yemeği yediğin kız mı?”

Alexa, başını salladı.

Emily, hiçbir zaman kızının en sevdiği arkadaşlarından olmamıştı bile. “Ben hesabı öderken sen gidip arabada bekle, tamam mı?”

Alexa, eski arkadaşlarına hiç bakmadan restorandan hızla çıktı ama bu, onların dedikodu yapmalarına mani olmadı.

“Linda Teyze’m, onun herkesten daha üstün olduğunu düşündüğü için başına gelenleri hak ettiğini söylüyor,” dediğini duydu Sophia içlerinden birinin. O anda kızların *on-dan* söz ettiklerini tahmin etti ama bunu önemsemedi. Kendi hakkında söylenenleri umursamıyordu. Ancak küçük kızını



rahat bırakmalarını söylemek için ölüyordu adeta. Artık toparlanmaya başladığından, duyduğu acı öfkeye dönüşüyordu. Bunun *iyi* bir şey olduğundan emin değildi; muhtemelen onunla diğerleri arasında daha da derin bir uçurum açacaktı. Fakat Skip'in yatırımcılarının uğradıkları zarar Sophia'yla Alexa'nın suçu değildi. Bunları yapmasını Skip'ten onlar istememişti. Ve öfke, çaresizlikten daha iyiydi. Sophia'ya savaşmak için, kendini bulmak için, pes etmek yerine kızına bir dayanak sağlamak için ihtiyacı olan gücü veriyordu.

Bir anda, tüm dünyaya hareket çekmek istedi. Son birkaç haftadır, Skip'in annesiyle babasının ve kasabalıların ona o kadar kötü davranmalarına izin verdiğine inanamıyordu. Neredeyse geri dönüp o çocuklara tam olarak neler hissettiğini söyleyecekti. Bunu yapacaktı ama on üç yaşındaki çocuklara sözlü olarak saldırmak durumu düzeltmeyecekti. Onun müdahalesi Alexa için işleri yalnızca daha da kötüleştirirdi; bu yüzden kendini tuttu.

Gitmek için masanın üzerine hesabı bırakıyordu ki, Polis Şefi Stacy restorana girdi. Sophia'yı görür görmez gözleri kısıldı ve onu boş bir masaya yönlendiren garson kız başka bir yoldan gitse de, Stacy Sophia'nın yanından geçmeyi ihmal etmedi.

"Şimdiden iyileşmişsiniz, Bayan *DeBussi*." Sophia'nın soyadını sanki bir küfürmüş gibi söylemişti.

Eve'in söylediğine göre, Sophia'nın mücevherlerinin epeyce bir kısmını Şef Stacy almıştı; diğerlerinden daha az yatırım yaptığını itiraf etmesine rağmen, cuma günü eve gelenlerin arasında en açgözlülerden biri oydu. Hatta Eve, Rahip Flores'in ona bu konuda bir şey söylediğini bile duymuştu.



“Burada olamamam için bir sebep mi var?” diye sordu Sophia.

“Yerinizde olsam ortalık yerde yüzümü göstermezdim. İnsanlar vicdan azabı çekmediğinizi düşünebilirler.”

“Skip’in yaptıklarıyla benim hiçbir ilgim yok.”

“Buna inandığımdan emin değilim,” dedi Stacy. “İnansaydım bile, başkalarının paralarıyla eğlenmek hiç derdiniz değilmiş gibi görünüyor.”

Stacy, onunla alay ederek canını yakıyordu çünkü Sophia’nın bu konuda hiçbir şey yapmayacağını düşünüyordu. Ama genç kadının canına yetmişti. “Ben nasıl eğleneceğimi bilirim,” diye çıkıştı. “Bilhassa da *sizin* paranızla. Yatırım yaptığınız için teşekkürler.” Gözleri yuvalarından fırlayan adam aniden duraksadı. Sophia’nın o kilise toplantısından sonra evde gördüğü yıldırılmış, hoşgörülü kadın olmadığını anlamak onu şaşırtmış olmalıydı. “Beni kışkırtmayı mı düşünüyorsunuz gerçekten?”

Sophia, duyduğu tüm nefreti ona bakışlarıyla anlattı. “Canım nasıl isterse öyle yapacağım. Ve kanun dışı bir şey yapmadığım sürece bu konuda yapabileceğiniz hiçbir şey yok.”

“Kendinize dikkat edin,” dedi adam, boğuk bir sesle. “Bana hayatınızı olduğundan daha da zorlaştıracığımı bir koz vermek istemezsiniz.”

“Ne yaparak zorlaştıracaksınız?” diye sordu Sophia. “Daha fazla mücevherimi alarak mı? Alexa dışında kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı, Şef. Ve eğer biri ona zarar verirse beni tanıdığına çok pişman olur; buna siz de dahilsiniz.”

Stacy, Sophia’yı kolundan tutup durdurdu. “Sizi tanıdığım *zaten* çok pişmanım. Bütün kasaba öyle.”



“Cehenneme kadar yolunuz var!” Sophia, kolunu çekip kurtardı ve hızla arabasına gitti.

“Ne oldu?” diye sordu Alexa, annesi arabaya binince.

“Hiçbir şey.” Sophia güzel Mercedes’ini çalıştırdı. Eski-
den olduğu kişiyi özlüyordu. O hayranlığı ve saygıyı özlüyor-
du. Özel eşyalarını da özleyecekti. Ama küstah polis şefiyle
karşılaşması ona Skip’i özlemeyeceğini hatırlatmıştı. Başka
bir erkeğin onu kontrol etmesine *asla* izin vermeyecekti.

“Emin misin?” dedi Alexa. “Çünkü nefes nefesesin. Ve...
yüzün allak bullak.”

Sophia, arabayı geri vitese aldı. “Şef Stacy’yle ufak bir...
tartışma yaşadık.”

“Duygularını mı incitti?”

Sophia, yola çıkmadan önce kızının koluna hafifçe vur-
du. “Merak etme. Ayakta kalacağım. Bunları birlikte aş-
cağız.” Stacy, onun duygularını incitmemişti. Sophia’yı o
kadar öfkeliendirmişti ki, ona ağzının payını vermek genç
kadına çok iyi hissettirmişti.

Direnmenin ağlayıp kendine acımdan çok daha iyi ol-
duğuna karar verdi.

Sürekli kurban olmak canına yetmişti.



Sophia pazartesi sabahı işe başlamak için Ted’in evine
gittiğinde Skip’e, onun anne-babasına, Şef Stacy’ye, ne-
redeyse herkese hâlâ öfkeliydi. Artık onu itip kakmalarına
müsaade etmeyecekti. Ama tam kapıyı çalacakken o öf-
kenin bir kısmı dindi ve korkuyla kuşku geri geldi. Ted’in



ona önerdiği iş, tamamen çöküşle arasında duran tek şeydi; direnmesini mümkün kılan tek şeydi çünkü şimdi geçimini sağlamasının bir yolu vardı.

Peki, ya Ted yemeklerini beğenmezse? Ya da Sophia ondan beklenen sekreterlik vazifelerinin üstesinden gelemeyse? Veya birbirlerinin etrafında olmaları uygunsuzsa?

Sophia, daha fazla hayal kırıklığına ve reddedilmeye katlanabileceğinden emin değildi.

Hele ki Ted tarafından.

Belki de Ted, sonradan elinden alabilmek, umudunu kırmak, onu sepetlemek için Sophia'ya iş veriyordu. Onu, bir zamanlar onun Ted'i yaraladığı gibi yaralamak için.

Sophia arkasına dönüp, Ted'in araba yolunu kapamamak için çakıl taşı döşeli bir yere park ettiği Mercedes'ine baktı ve neredeyse arabasına geri gidecekti. Ted Dixon'la yaptığı herhangi bir anlaşmanın başarılı olacağını düşünmesi çılgınlıktı. Onca insanın arasında eski erkek arkadaşı için çalışıyor olacaktı. Çok fazla mazileri vardı; geçmişi asla arkalarında bırakamazlardı. Sophia Kara Altın Kafe'de onun arkadaşlarına katıldığında, Ted ona karşı zorla kibar olabilmişti.

Ama Sophia tek bir adım atamadan kapı açıldı ve her zamankinden daha yakışıklı görünen Ted girişte durdu. Her zaman uzun ve incedi; uzun bacakları, rock yıldızlarını andıran bir vücut yapısı vardı. Doğruyu söylemek gerekirse, otuz dört yaşında bile *fazla* incedi fakat son on yıldır rahat bir on kilo almıştı. Soluk renkli kot pantolonu ve pahalı görünümlü ev ayakkabılarıyla giydiği dar gömleğin altında artan adaleleri göze çarpıyordu.



Yüz hatları bir şahininkini andırıyordu. Elbette Sophia bunu daha önce de fark etmişti. Yüzü kemikli yapısını korumuş olsa da, gözleri öyle zeki bakıyordu, ağzı öylesine etkileyici ve güçlüydü ki hayranlık uyandırmasa da hemen dikkat çekiyordu.

Bakışları Sophia'ya çekici geldi ama bariz seksiliği kadar değil. Bir kadının vücudu da dahil olmak üzere, dayanılmaz, bencil bir domuz olmadan *her şeyin* kontrolünü ele alan bir tavrı vardı. Bu, Skip'te asla olmayan bir özellikti.

Her halükârda, ona baktığı anda Sophia'ya geçen enerji genç kadını korkuttu. Yeni patronunun o denli *farkında* olmak çok riskliydi.

“Erkencisin,” dedi Ted.

Sophia, Alexa'yı saat yedi buçuk yerine yediyi çeyrek geçe evden sürüklerken geç kalmaktan korkmuştu. Zaten daha ilk günden Cadılar Bayramı dolayısıyla işten saat üçte çıkacaktı. “Üzgünüm. Alexa'yı okula bırakır bırakmaz geldim.”

“Güzel. İçeri gir.”

Ted'in evi, eski bir kereste fabrikasından dönüştürülmüştü ve yatak odası olması muhtemel en üst kademe dışında hepsi açık dört kademeden oluşuyordu. Tuğla duvarları, ahşap kirişli tavanlarıyla çatı katları benzeri, gösterişli ve özgündü.

Sophia, onun her yere astığı popüler sanat eserlerini de sevmişti. “Çok güzel bir yer.”

“Teşekkürler.”

Bu evin ardında bir hikâye olmalıydı. Sophia, onun eski kereste fabrikasını ne zaman eve dönüştürdüğünü biliyordu. Kahve içerken arkadaşlarının bunu konuştuğunu duymuş ve Skip kasaba dışındayken birkaç kez gizlice oradan geçmişti.



Ama Ted'in orayı satın almak ve o kadar köklü değişiklikler yapmak için neden esinlendiğini bilmiyordu ve Ted de detayları anlatmadı.

“Çantanı ve paltonu oraya bırakabilirsin.” Ted, oluklu metalden, bir yanında kancalar olan etajeri gösterdi. “Sana mutfağın nerede olduğunu göstereyim.”

Yerleri cilalanmış taş kaplı, pencereleri nehre bakan, geniş ahşap adanın üzerinde bakır cezveler asılı gurme mutfağına girmeden önce yarım kat merdiven ve sonra bir yarım kat daha merdiven indiler. Çok geniş olmasına ve Sophia'ya bir ortaçağ malikânesini anımsatmasına rağmen, evin bu bölümünün sıcacık bir havası vardı. Bir uçtaki ocakta yanan bir ateş, diğer uçta bir kiler ve Sophia'nın tahminine göre bir şarap mahzenine inen merdivenler vardı. Sophia, meşe masadan fazla uzak olmayan kurutma rafında asılı taze nane kokusunu ve yoğun kahve kokusunu içine çekti.

Burası çok hoş bir ortam olacaktı...

“Black Gold'un en iyi kahvesinden bir demlik hazırladım,” dedi Ted. “Rahat ol, kendine bir fincan al.”

Sophia, bir şey yiyip içemeyecek kadar gergindi. “Belki kuşluk vakti mola verdiğimde.”

Ted, bir an için duraksadı ve gözleri genç kadının üzerinde dolaştı. Sophia, acaba uygunsuz mu giyindim diye düşündü. Kot pantolon, hafif bir kazak ve tenis ayakkabıları giymişti ve belki evde yoktur diye yanında bir önlük getirmişti. “Bu uygun mu?” diye sordu.

“Ne uygun mu?”

“Kıyafetim.”



Ted, sanki az önce ona bakmıyormuş gibi gözlerini kaçırdı. “Elbette. Nasıl istiyorsan öyle giyin. Gün boyunca çalışırken nadiren ziyaretçim olur.”

Demek Ted’in ıssız evinde saatlerce yalnızca ikisi olacaktı...

Sophia, terleyen avuçlarını kalçalarına sürdü. “Kitabının son teslim tarihi ne zaman?”

Ted, onu yeniden merdivenlere yönlendirdi. “Aralık ayı sonunda.”

“Yetiştirebilecek misin?”

“Belki.”

“Yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

Teşekkür etmek yerine Ted döndü ve evin içindeki geziye devam etmeden önce ona bir kez daha değerlendirircesine baktı. Son derece resmi olan yemek odasından geçerlerken Sophia, Ted’in genelde mutfakta yediğini tahmin etti. Oturma odasının daha yaşanır bir havası vardı. İçinde bilardo masası, dart, video oyun sistemi ve geniş ekran bir televizyon bulunan oyun odası da öyleydi. Ted’in ona göstermediği tek yer yatak odası oldu. Sophia’nın daha önce tahmin ettiği gibi, yatak odası en üst katta olmalıydı.

Üçüncü seviyede, Ted’in çalışma alanı çift kanatlı kapılarla çatı katının kalanından ayrılıyordu. İçeride Sophia fazladan bir çalışma masası gördü. Ted, ona vereceği sekreterlik vazifelerini orada yapacağını söyledi ve sandalyeyi işaret etti.

“Senin için mahsuru yoksa bilgisayarda yazma denemesi yapmamızı istiyorum.”



“Şimdi mi?” diye sordu Sophia.

Ted’in kara kaşlarından biri kalktı. “Şimdi olmasının bir sakıncası mı var?”

“Hayır.” Sadece heyecanı yüzünden Sophia’nın midesi bulanmaya başlamıştı. “Ne yazmamı istiyorsun?”

Ted, camdan olmayan iki duvarda uzanan raflardan bir araştırma kitabı aldı. “Bundan yarım sayfa yazmaya ne dersin? Sadece hızınla ilgili genel bir fikir edinmek istiyorum.”

Sophia, aşçılığı sekreterlikten çok daha iyi yapabiliirdi. Kendini ispatlamaya mutfaktan başlamayı tercih ederdi ama bunu bahane uyduruyormuş gibi görünmeden söylemesi mümkün değildi. Evde, internette gezinmek ve alış-veriş yapmak için dizüstü bilgisayar kullanmıştı. Klavyede acemice yazabiliyordu ama kimse onun başarılı bir sekreter olduğunu söyleyemezdi.

Sophia aynısını yazmaya çalışırken Ted kitabı tuttu. Ama Ted’in o kadar yakınında onu izlemesi, genç kadının sinirlerini iyice bozdu. Elleri öyle kötü titriyordu ki hata yapmasına engel olamıyordu. Kısa süre sonra gözleri de tutmaya çalıştığı yaşlarla yanmaya başladı ve bu da okumasını zorlaştırdı. Ted’in ruhen çökmek üzere olduğunu anlamasından korktuğundan gözlerini kırptı, kırptı ve sonunda neredeyse her kelimeyi katlederek paragrafı bitirdi.

Ted, kitabı kapadı. “Belki de sana internet üzerinden yazmayı öğretecek birini bulabiliriz.”

Sophia’nın dudakları hafif bir gülümsemeye kıvrıldı. “Bana bu bilgisayarı ödünç vermenin bir mahsuru yoksa yavaş olduğum için büro işlerini eve götürüp kendim yaparım; tabii senin için uygunsa.”



Ted, onu işe almakla hayatının en kötü hatasını yapmış gibi burun kemerini sıktı. “Pekâlâ.”

“Şu an görüldüğüm kadar kötü değilim,” diye üsteledi Sophia.

“Dediğim gibi, bana uyar. Bu, becerilerine daha uygun bir şey bulana kadar geçici bir görev sadece. Birlikte çalışabiliriz... her neyse.”

Başka bir deyişle, Ted vicdanı rahat bir şekilde onu başından savıncaya kadar ona katlanacaktı.

“Peki, sence becerilerime daha uygun olan ne?” diye sordu Sophia.

Ted, Sophia sonunda başka bir iş bulduğu sürece umursamıyormuş gibi omuz silkti. “Satış elemanlığı olabilir. Ya da... belki burada çalıştığın süre içinde başka alanlarda beceri edinmek için internet üzerinden eğitim alabilirsin. Tıbbi çeviri veya... web tasarımı. O tip şeyler.”

Sophia, yüzünü buruşturdu ama bunu Ted’in anlamamış olmasını ümit etti. “Güvenoyu için teşekkürler.”

Ted onun iğnelemesini duysa da tepki vermedi. Başını sallayarak kendi çalışma masasına gitti. “Birkaç sayfa yazacağım. Temizlik malzemeleri çamaşır makinesinin üzerinde. Belki işe evle başlayabilirsin.”

Sophia, tırnaklarını avuçlarına batırdı. Ted’in ses tonu, *Bunu herkes yapabilir*, diyordu. “Kahvaltını saat kaçta istersin?”

Ted, belgesini açıyordu. “Daha önce kahvemın yanında tost yedim.”

“Yani kahvaltıyı geçelim mi?”



“Evet.”

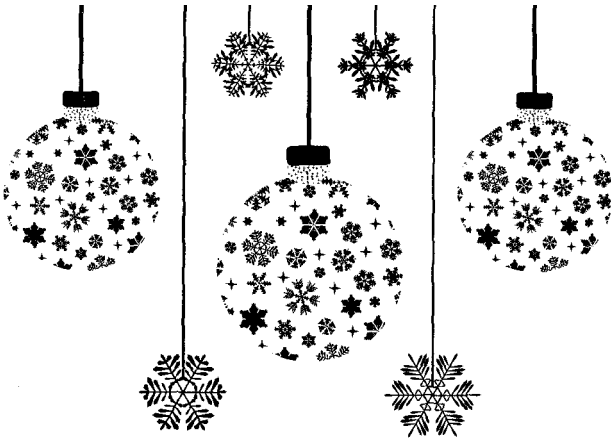
“Öğle yemeği?”

“Sadece sana kabataslak bir program vermek amacıyla, saat birde ve beşte yiyeceğim. Öğle yemeğini buraya getirip o çalışma masasına hazırlayabilirsin.” Ted, Sophia’nın kullandığı masayı işaret etti. “Yiyebildiğim zaman yerim. Akşam yemeği saat beşte hazır olmalı. Böylece eve gitmeden önce Alexa’yla birlikte yiyebilirsiniz. Ben çalışmayı bıraktığımda artanları yerim.”

Sophia, birlikte aynı evin içinde olacak olsalar da Ted’in onu çok sık görmeyi düşünmediğini fark etti. Bilgisayarda yazı yazamadığından cehenneme sürgün edilmişti. “Anladım.”

Sophia hemen gitmeyince, Ted dönüp ona baktı. “Başka bir şey var mı?”

“Düşündüğün kadar işe yaramaz olmayabilirim,” dedi Sophia ve odadan çıktı.



Bölüm On İki

O, tam bir budalaydı. Fazla bir fedakârlık olacağını düşünmeden Sophia'yı birkaç aylığına işe alabileceğini sanmıştı ama bu bir şakaydı adeta. Sophia Ted'in evindeydi ve Ted, ofisinden her çıkışında onunla yüz yüze gelmek zorunda kalacaktı. Genç kadın, hafta sonları dışında her gün ve bütün gün orada olacaktı.

Ted, yazmak yerine sonraki saatleri son olaylara verdiği kendi gülünç tepkilerine küfrederek geçirdi. Bu yüzden, telefonu çaldığında rahatsız olmak yerine dikkati dağılacağı için memnun oldu. O anki ruh halinde iyi bir hikâye yarata-mazdı. En iyisi telefona cevap vermektir.

Ama arayanın annesi olduğunu görünce az daha telefonu elinden bırakacaktı. Ona Sophia'ya bulaşmayacağını söylemiş ve tam tersini yapmıştı. Şimdi annesinden bunu duya-



cağından emindi. Ama cevap vermezse Rayma ona ulaşana kadar denemeye devam edecekti. Rayma olanları hâlâ duymadıysa neden ona kötü haberi verip bu konuya bir nokta koymayacaktı ki?

Dügmeye bastı. “Merhaba?”

“Bana bunun doğru olmadığını söyle,” dedi annesi açıkça. Pekâlâ, öğrenmişti. “Sana kim söyledi?” diye sordu Ted.

“Benzin istasyonunda Sharon DeBussi’yle karşılaştım. Torununun ona senin sayende iyi olacaklarını söylediğini anlattı.”

“Herkesin bazen yardıma ihtiyacı olur, Anne.” Ted, eylemleri tamamen mantıklı ve savunulabilirmiş gibi davrandı. Ama Sophia geldiğinden beri o da kendine güveninin büyük kısmını yitirmişti. Onu işe almak bir hataydı. Sophia, bilgisayarda yazı bile yazamıyordu ve bu, bir anda Ted’e onun için üzüldüğü zamanlardakinden daha önemli görünmeye başlamıştı. Geçmişte *o kadar* zengin bir kadının yemek ya da temizlik yapabileceğinden de ciddi şekilde şüphe duyuyordu. Sophia, Ted’in eskort kızı olmaktan ileri gitmemek üzere evine yerleşmişti. Zaten *Ted* ne sanıyordu ki? Onu kendi kötü seçimlerinden kurtarmak *Ted’in* sorumluluğu değildi fakat buna rağmen olaya balıklama dalmıştı ve şimdi bunun sonuçlarıyla uğraşmak zorundaydı.

“Neden ona *başkasının* yardım etmesine izin vermiyorsun?” diye sordu annesi.

“Çünkü başka kimse yardıma yanaşmadı!” En azından bu doğrudu. Sophia’nın daha iyi bir seçeneği, hatta *başka* bir seçeneği olduğunu bilse Ted ona iş teklif etmezdi. “Bildiğim kadarıyla, sevgili Whiskey Creek sakinleri yalnızca tepesine üşüşmek istediler.”



“Bunun için sebepleri var.”

“Sophia, insanlarda çok fazla öfke uyandırıyor. Bunu anlıyorum. Ama bu kadarı da fazla.” Bu da doğrudu ve bunu o kadar kesin bir dille ifade etmek Ted’i az da olsa cesaretlendirmişti.

“Seni yeniden ağına düşüreceğini biliyordum.”

Annesinin ses tonu Ted’in sinirini bozmuştu. Öyle bencil olabiliyordu ki. “Kes şunu. Ben *onun* ağında filan değilim. Başka bir insana iyilik yapmaya çalışıyorum.”

“O serseriye sana tercih ederek kalbini kıran aynı insana mı?”

“Hatırlattığın için teşekkürler. Ama babam bizi terk ettiğinde ne kadar zorlandığımızı unuttun mu?” diye sordu Ted. “Senin çocuk nafakan, eğitimin ve iyi bir işin vardı. *Onun* elinde ne var?”

“Belli ki seni avlayıp merhametini kazanmak gibi olağanüstü bir yeteneği var.”

Annesi hiç yumuşamıyordu. Genel bir kural olarak kolay affetmezdi. Hem kendine hem de başkalarına karşı aşırı talepkârdı. Hele ki *Ted’e* yanlış yapmış birini affetmesini beklemek... Unut gitsin. Aralarında savaşılabılır, sürekli birbirleriyle kafa kafaya toslaşabilirlerdi ama annesi, onu savunmak uğrunda ölebilirdi. İlişkilerini o denli karmaşık kılan da buydu. “Burnunu sokmak” ve “sevmek” arasındaki çizgiyi sık sık karıştıran, *o kadar* fedakâr birine her şeye burnunu sokmaktan vazgeçmesini söylemek çok zordu.

“İş için bana Sophia gelmedi, Anne. Ona ben iş teklif ettim.”

“Şaka yapıyorsun.”

“Hayır.”

“O halde başına gelecekleri kesinlikle hak ediyorsun!” Ted’in kulağında telefon sinyali çınladı.



Ted, annesinin en son ne zaman yüzüne telefonu kapadığını hatırlamıyordu. Rayma, bu konuya *gerçekten* çok öfkelenmişti. Ama buna hakkı yoktu. Tanrı aşkına, Ted *yetişkin* bir adamdı. Kendi kararlarını verebilirdi.

Sandalyesine çöküp, editörünün ona Noel için gönderdiği döner denge toplarını çalıştırdı. İşinin başına dönmesi gerekiyordu. Kitabı teslim tarihine yetiştirmek istiyorsa bir gün daha kaybedemezdi. Ama kafası öyle karışık ki...

Aklına yeni bir fikir gelince topları durdurdu. Acaba Sophia'yı başka birine, Sacramento ya da Körfez Bölgesi'ndeki birine kakalama şansı olabilir miydi?

Bu mümkün olabilirdi... *eğer* Sophia'mn satılabilir iş becerileri olsaydı.

Hâlâ bir çıkış yolu arıyordu ki, odaya hoş bir koku dolmaya başladı. Ted, gözlerini kapayıp kokuyu derin derin içine çekti ve Sophia'mn ne pişirdiğini tahmin etmeye çalıştı. Kurabiye? Kek? Muffin?

Uzun süre düşünmesi gerekmedi. Birkaç saniye sonra ofis kapısının vurulduğunu duydu ve dönüp baktığında Sophia'nın elinde bir tabak ve bir bardak sütle odanın diğer ucunda durduğunu gördü. Genç kadın, kapıya vurmak için dizini kullanmış olmalıydı çünkü elleri doluydu.

Ted tabakta ne olduğunu görmek için ona yaklaşıncı Sophia'nın muzlu ekmek getirdiğini fark etti. Böyle bir şey yemeyeli sanki sonsuz bir zaman geçmişti. Hemen hemen her pazar günü annesini Anne Yemeği adlı restorana götürürdü ve orada yediği yemekler de hep güzeldi. Ama pişerken kokusunu almak bir yana, en son ne zaman muzlu ekmek yediğini anımsayamıyordu.



Sophia, ona daha cazip gelecek bir şey getiremezdi... en azından yiyecek anlamında.

“Rahatsız etmek istemezdim,” dedi Sophia. “Sadece kahvaltıda fazla bir şey yemediğinden kuşluk vakti enerji veren bir şeyler yemekten hoşlanacağını düşündüm.”

Sophia’nın çekingen gülümseyişi ve erkeğin cevabını tereddütle bekleyişi, Ted’e sevmek için can atan ama onun yerine tekmelenmekten korkan bir hayvanı anımsattı. Ted onun hayatının bir parçasıyken genç kadının gözlerinde hiç o ürkek bakışı görmemişti. Ondaki değişimi kilisede Skip’in yatırımcılarıyla yaptığı o görüşmede de sezmişti. Sophia, artık neye güveneceğini, *herhangi birinden* nasıl bir tepki alacağını bilmiyordu.

“Güzel kokuyor,” dedi Ted.

İşte bu, Sophia’nın beklediği olumlu işaretti. İçeri girebilmek için kapıyı tutarken gülüşü rahatladı ve Ted’in öğle yemeğini onun bırakmasını söylediği yere bıraktı.

“Yemek için hazır olduğunda burada olacak. Tabağı daha sonra alırım.”

Sophia odadan öyle hızlı çıktı ki, kapı kapanmadan önce Ted’in teşekkürler demekten başka bir şey söylemeye fırsatı olmadı.

Üzerine tereyağı sürülmüş tatlı ekmek Ted’in ağzında neredeyse eridi. İki dilimi de hızla midesine indirdikten sonra inledi ve keşke somunun tamamı orada olsaydı diye düşündü.

Son lokmasını çiğnediğinde cep telefonu sinyal verdi. Gelen, Eve’den bir mesajdı.

Sophia nasıl?



Daha iyi, diye cevapladı Ted ve biraz daha ekmek almak için mutfğa indi.



Sophia Ted'in dört banyosunun ikisini temizlemeyi bitirdiğinde, tam öğlen olmasa da yorulmuştu. Tabii öyle yorucu işler yapmayalı hayli zaman olmuştu. Ted'in yatak odasının yanındaki kadar büyük bir gömme banyoyu *hiç* ovnamıştı mesela. Kendi evindeki duşlar ve banyolar da daha zarif bir şekilde büyük ve lükstü ama onların temizliğini Marta yapıyordu.

En azından meşgul olmaktan hoşlanmıştı. Belki biraz gerçek çaba ve alnteriyle kendini kanıtlamayı başarabilirdi. O gün öğleden sonra Ted'in ofisindeki dizüstü bilgisayarı birkaç dakikalığına ödünç alacak, internette bir evin nasıl temiz ve düzenli tutulacağına dair ipuçları arayacaktı. Hatta sağlıklı öğünler için çeşitli tarifler de arayabilirdi.

Yeni işine her şeyini vermeye, yetenekleri hakkında yarıldığına Ted'i ikna etmeye kararlı bir şekilde mutfğa geri döndü. Öğle yemeğini hazırlama vaktiydi. Ondan sonra da çamaşır odasını temizleyip çamaşırları yıkayacaktı. Ted'in yatak odasında gördüğü kadarıyla fazla kirli kıyafeti yoktu ama bazı pantolonlarının ve gömleklerinin ütülenmesi gerekiyordu. Gardırobunun daha iyi düzenlenmesinin de daha iyi bir yolu vardı. Sophia, bunu kendi gardırobunu düzenlemeye gelen uzmandan öğrenmişti.

Ted'in eşyalarının yerlerinin değiştirilmesine kızmamasını ümit etti... Sophia'ya o kadar az talimat vermişti ki. Yemek



ve temizlik yapmasını söylemişti ancak ne pişirilmesini ya da nerenin temizlenmesini istediğini belirtmemişti. Sophia, elinden gelenin en iyisini yapmaya karar verdi. Eğer Ted herhangi bir şeyi onaylamazsa bunu söylemek zorunda kalacaktı.

Bilgisayarda yazma yeteneğiyle ilgili onu nasıl hayal kırıklığına uğrattığını anımsayınca Sophia gözlerini devirdi. Ted'in açışözlü olma konusunda kesinlikle hiçbir sıkıntısı yoktu.

Kilerin yakınındaki raftan bir yemek kitabı alıp mutfak masasına geçti ve tarifleri incelemeye başladı. Muzlu ekmek somununun neredeyse bittiğini fark etmemişti ama gözü geriye kalan ufak parçaya takılınca hıncını çıkardığını düşünmekten alamadı kendini. Ted, ekmeği beğenmişti. Ona bir şey söylememişti ama kanıt ortadaydı. Ted, tam *beş* kişiye yetecek kadar muzlu ekmek yemişti.

Belki Sophia öğle yemeği konusunda da o kadar şanslı olurdu...

Sayfaları çevirirken gözüne haşhaş tohumuyla süslenmiş bademli ve böğürtlenli salata resmi çarptı. Bu, Ted'in o ana kadar koyduğu tek şarta uygun şekilde sağlıklı ve lezzetli görünüyordu. Salatayı öğle yemeği için yapacaktı. Akşam yemeğine iştah açıcı bir çorba pişirecekti. Akşamları öyle soğuk olmaya başlamıştı ki, mayalı ekmekle servis edilecek bir kâse çedar peynirli brokoli harika olabilirdi. Ve yine sağlıklı bir öğün olduğundan, Sophia o konuda da doğru yolda olacaktı. Ted'in brokoli seviyor olmasını umdu...

Ona sormayı düşündü. Zaten malzemeleri almak için markete gidebilir mi diye sorduğunda onu rahatsız etmek zorunda kalacaktı. Fakat mutfaktan çıkamadan zil çaldı.



Sophia, kapıya bakmanın kendi vazifesi olduğunu, evde bir hizmetkâr bulunmasının amacının Ted'e daha fazla yazmak için vakit kazandırmak olduğunu düşünerek aceleyle merdivenleri çıkarken sahanlıkta neredeyse Ted'e çarpacaktı.

"Oh, kapıya kendin mi bakmak isterdin?" diye sordu.

Ted, ellerini havaya kaldırdı. "Üzgünüm. Alışkanlık işte."

"Yani sen çalışırken ziyaretçileri karşılamak benim görevim olacak, değil mi?"

"Aynen öyle."

"Anlaşıldı." Sophia, kapı koluna uzandı. "Beklediğin biri var mı?"

"Hayır. Dedğim gibi, gün içinde fazla ziyaretçim olmaz." Ted'in ses tonu, gelenin kim olduğunu bilmediğini doğruluyordu.

Sophia, sorunun cevabını bulmak için kapıyı açtı: Ön verandada Şef Stacy duruyordu.

Dün geceki tatsız münakaşalarını anımsayan Sophia, Şef onu baştan aşağı süzerken dimdik durdu.

"Demek doğruymuş," dedi Şef Stacy.

Sophia, nabzının daha hızlı attığını hissetti. "Ne doğruymuş?"

"Ted'in seni işe aldığı." Adam başını iki yana salladı. "Bazı insanlar asla ders almıyorlar."

Kapının arkasında gizli kalan Ted, kapıyı Sophia'nın elinden aldı ve onu hafifçe yana iterek girişte belirdi. "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Ona güvenilmeyeceğini senin herkesten iyi bilmen lazım."

Ted'in yanağında bir adale seğirdi ama ona cevap vermek yerine Sophia'ya baktı. "Sen işine geri dönebilirsin."



Sophia, onun söylediğini yapması gerektiğini biliyordu. Ted, onun patronuydu. Ama restoranda duyduğu öfke yeniden canlandı. Stacy, Skip'in teknelerinde kaybolduğu geceden beri Sophia'nın ayaklarının üzerinde ilk duruşunu sabot etmek için mi oraya gelmişti?

“Buraya beni şikâyet etmeye geldiyse ona herhangi bir borcum olduğunu iddia edemez,” dedi. “Cuma gecesi evime geldiğinde Eve’e söylediğine göre Skip’e beş bin dolar yatırmış. Ama evimden en az o kadar edecek eşya aldı. Belki *tüm* yatırımcıların paralarını geri ödeyemem ama Şef Stacy tatmin olmuş olmalı.”

“Sen hiçbir şey bilmiyorsun,” dedi Stacy.

Ted, ona bakmadı bile. “Bu konuyla ben ilgilenirim,” dedi Sophia’ya.

Stacy ne söylerse söylesin, Ted Sophia’ya inanmayı seçecek miydi? Yoksa Sophia’nın işini korumaya çalışması bile çılgınlık mıydı?

Bir yanı çılgın olduğunu, Ted onu kovmadan kendi çıkıp gitmesini söylüyordu. Ama bunu yaparsa... sonra ne olacaktı? Elinde azıcık bir yiyecek ve beş kuruşsuz, adeta soyulmuş evine gidecekti ve muhtemelen, kısa süre önce kontrolü eline almış o korkunç bunalıma yeniden girecekti.

Sophia ve Alexa için bu, olabilecek en kötü şeydi. Sonuncusu gibi bir düşüşten bir daha kurtulamaz diye çok korkuyordu. Sadece bu sebepten ötürü, o riski göze alamayacağı için alkol kullanmıyordu. Depresyondan kaçınmak amacıyla, bir zamanlar küçümsediği Ted’e iyi taraflarını görmesi için güvenmesi gerekse de, gücü dahilinde her şeyi yapmalıydı.



“Benim markete gitmem gerekiyor,” dedi. “Belki de şimdi uygun bir zamandır.”

Ted, cüzdanından bir miktar para çıkardı. Sophia’ya iki yüz dolar uzattı ve ihtiyacı olan her şeyi almasını söyledi.

“Malzemelerle birlikte marketten geri döneceğinden emin misin?” diye taş attı Stacy.

Ne kadar zor olsa da, Sophia onu duymazdan gelmeyi başardı. Adam, onu kışkırtmaya *çalışıyordu*.

“Teşekkürler,” dedi Ted’e. Sonra çantasını aldı, parayı içine koydu ve iki erkeğin yanından geçip gitti. Birkaç dakikalık özgürlük için, doğru yeri mi temizliyorum, doğru şeyi mi pişiriyorum, bilgisayarda olduğu gibi sonunda Ted’i hayal kırıklığına mı uğratacağım diye düşünmeden geçireceği birkaç dakika için can atıyordu.

Arabasına gidene kadar Şef Stacy’nin onu izleyen bakışlarını üzerinde hissetti. Sonra Stacy eve girdi ve Sophia da yola çıktı.



“Sizin için ne yapabilirim?” diye sordu Ted, Stacy oturma odasında karşısındaki koltuğa oturunca.

Polis şefi, dudaklarını büzüp gözlerini Ted’in evinde gezdirdi. “Bu biraz farklı, değil mi?”

Beğenmediği belliydi. “Evimi görmeye mi geldiniz?”

“Hayır, Sophia hakkında konuşmaya geldim.”

“*Benimle mi?*” Ted, elini göğsüne götürdü. “Neden?”

“Bana yardımcı olabileceğini düşünüyorum. Birçok insana olduğu gibi bana da borcu var.”

Ted bu konuda nasıl yardımcı olabilirdi? “Siz ona karşı



mahkeme kararı alıp kurallara uygun kanallardan gitmediğiniz sürece onun maaşını haczedemem. Hem zamanınızı neden harcıyorsunuz ki? Tahminime göre iflas başvurusunda bulunmak zorunda kalacak. Herkesin alacağını ödeyecek kadar para kazanamaz. Siz bu işten o kadar iyi yırttığınız için şanslısınız.”

“İyi yırttığım için mi?” diye tekrarladı Stacy. “Bu oyunda senin bildiğinden çok daha fena kazıklandım.”

“Nasıl yani? Eve, yatırdığınız miktar konusunda yanılmış mı? Yoksa Sophia’nın evinden aldığınız mücevherlerin ve eşyaların o kadar etmediğini mi düşünüyorsunuz?”

“İkisi de değil. Son dört aydır Pam Swank’le görüşüyorum. Sana bir hayli ciddi olduğumuzu söylememin mahsuru yok.”

Bunun konuyla ne ilgisi vardı? “Pam Swank kim?”

“Jackson’da yaşıyor. Onu tanımıyor musun?”

“Hiç görmedim.”

“O da yatırım yaptı; hem de çeyrek milyon dolar kadar. Bir yıl önce annesiyle babası öldüğünde ona miras kalan her şeyi yatırdı.”

Ted, *kadının* kaybı karşısında irkildi. “Bu gerçekten büyük talihsizlik. Skip’le nasıl tanışmış?”

“Kasabada akrabaları var. Neredeyse herkesi tanır.”

“Demek büyük paralar kazanacağına dair anlatılan tüm o hikâyelere inandı ve bu fırsata atladı.”

“Skip, ona bir yıl içinde parasını ikiye katlayabileceğini söyledi. Adamın o devasa evi, Pam’i onun işini iyi bildiğine inandırdı. Kendi imzasıyla her şeyini Skip’e devretti.”

Ted, Stacy’nin Sophia’ya karşı nefretini anlamaya başlı-



yordu. Adam, Pam’le evlenirse ulaşabileceği çeyrek milyon dolardan bahsediyordu. Polis şefi, Skip’in, dolayısıyla Sophia’nın, onu yeni eş adayıyla paylaşacağı paradan mahrum ettiklerini düşünüyordu.

“Skip, aşağılık herifin tekiydi,” dedi Ted. “Bu konuda aynı fikirdeyiz. Onun zarar verdiği herkes için çok üzgünüm. Ama... FBI Sophia’nın suçluluğunu araştırdı ve onun bu işte Skip’le ortak olduğuna dair hiçbir kanıt bulamadı. Onun ne kadar yıkıldığını gördükten sonra sizin için hiçbir şey yapamayacağını anlamış olmalısınız.”

Stacy, öne eğildi. “Ben bundan o kadar emin değilim. Bir erkek, onun gibi muhteşem bir kadını ardında bırakıp kaçmaz.” Evde onları duyacak hiç kimse olmamasına rağmen sesini alçalttı. “Bir keresinde Skip bana onun bir erkeğin hayal edebileceği en iyi oral seksi yaptığını söylemişti.” Kahkahası şehvet düşkünü bir hal aldı. “Sadece bunu düşünmek bile seni tahrik etmiyor mu?”

Ted, Stacy’yi evinden kovmak istedi. Ama önce onu oraya getiren nedeni öğrenmek istiyordu. Hâlâ anlayamıyordu. “Skip’in nasıl bir pislik olduğunun bir kanıtı daha. Ne tür bir erkek kendi karısı hakkında bu kadar rezilce konuşur?”

“Haklısın ama o çocuk yüksekte atmayı severdi. Her 4 Temmuz’da kadına ne yaptırdığını hatırlamıyor musun? Sırf bizlere neler kaçırdığımızı göstermek için onu kısacık ve daracık gece elbisesiyle su kayağı yapmaya zorladığını? Skip yakasını ceza almadan kurtarabilecek olsa karısına bikini giydirirdi.”

Ted, gayet iyi hatırlıyordu. Geçit törenine katıldığında, Sophia’nın büyük gösterisini görmezden gelmeye çalışmıştı



ama genç kadının üzerinde o denli dekolte kıyafetler varken bu hiç kolay olmamıştı. “O *Skip*’in fikri miydi?”

“Sophia’nın değildi. Bir keresinde, tam tören başlamadan önce ikisini o konuda tartışırken duymuştum. Sophia, bunun çok utanç verici olduğunu söyledi; onu buna zorlamaması için Skip’e yalvardı ama Skip’in onu o zor durumdan kurtarmaya hiç niyeti yoktu. Bizi kışkırtmak onun için çok *daha* eğlenceliydi.”

Skip’in Sophia’yı ödül olarak sunulan bir fahişeymiş gibi kullanması Ted’i deli etmişti. Ama bu, onu ilgilendirmezdi tabii. Kendine bunu yeniden hatırlatmak zorunda kaldı. “En başından ona bulaşması büyük aptallıktı.”

“Adam o kadar zenginken mi? Sen buna aptalca bir seçim mi dersin hesaplı bir seçim mi bilemem ama kesinlikle bir bedeli vardı.” Tüm cevapları biliyormuş gibi davranan Stacy, geriye doğru sallandı. “Karısının her hareketini Skip belirliyordu. Bir keresinde Sophia, bana sokakta rastladı ve polise bir şikâyetle bulunmak istediğini söyledi. Bana iyi görünmüştü. Bu yüzden ona neler olduğunu sordum ama bir cevap alamadan Skip birden arabasıyla önümüze çıktı ve ona arabaya binmesini söyledi.” Stacy güldü. “Kadının nasıl irkildiğini görmeliydin. Arabaya binmek için o kadar acele etti ki, bana veda bile etmedi.”

Ted, arkadaşlarının zaman zaman bazı şişlikler ve morluklardan söz ettiklerini duymuştu. Sophia’nın bu yaralanmalar için hep iyi bahaneleri olduğunu söylemişlerdi ancak bunların suçlusunun Skip olabileceğine dair bir söylenti de olmuştu. “Hangi konuda şikâyetçi olmak istediğine dair bir fikriniz var mı?”



“Kim bilir? Belki de Skip onun harcamalarına ya da başka bir şeyine son vermeye çalışıyordu,” dedi Stacy gülerek. “Doğrusu şu ki, Sophia patronun Skip olduğunu biliyordu. *Benim eşim?* Tam tersiydi, çok zor bir kadındı. Boşandıktan sonra daha da kötüleşti.” Stacy boynunu esnetti. “Dostum, ondan kurtulduğum için çok mutluyum.”

Ted, ondan kurtulduğu için asıl eski karısının ne kadar mutlu olduğunu düşündü.

“Her neyse,” diye devam etti Stacy. “Skip’in Sophia gibi bir kadını terk edeceğine inanamam. Çok güzel. Skip’in söylediğine göre yatakta bir rüya gibi. İtaatkâr.” Stacy, bunları kısa ve kalın parmaklarıyla tek tek saydı. “Bu yüzden, ortadan kaybolmaya karar verdiğinde Sophia’yla ilgili bir planı olduğundan şüpheleniyorum.”

“İlginç bir varsayım. Onu terk etmeye çalıştığının çok açık olduğu düşünülünce.”

“Ona ne işler çevirdiğini *söyleyememiştir* çünkü polis çok baskı yaparsa Sophia’nın onu ele vereceğinden korkmuştur. Bunu anlıyorsun, değil mi?”

Ted’in sabrı kaçmaya başlıyordu. Skip’in dolandırdığı ve terk ettiği insanlar pahasına, mümkün olduğunca fazla parayla kaçmak dışında bir planı olduğunu sanmıyordu. Kendi anne-babasını bile soyup soğana çevirmişti. Bu, geçmişiy-le yeniden bağlantı kurma umudu olmadığını gösteriyordu. Ted’in fikrine göre, Skip giderken *hepsinin* üzerine bir bardak soğuk su içmişti.

“Nereye varmaya çalışıyorsunuz, Şef? Neden buradasınız?”

“Bence Bay DeBussi, karısıyla kızını yanma almadan



önce kimliğini değiştirip yeni bir hayat kurabileceği uzak bir yere gidiyordu.”

“Peki, o süre içinde Sophia nasıl geçinecekti?”

“Bir yerlerde onun için bırakılmış biraz para olmalı. Sadece onu bulması gerekiyor. Ve bulduğunda, biz zarar görenler de payımızı almalyız.”

“Listenin başında da kız arkadaşın var.”

“Neden olmasın? Kimse onun kadar para kaybetmedi.”

“Bildiğimiz kadarıyla.”

“Bildiğimiz kadarıyla,” diye kabul etti Stacy.

“Sophia içi para dolu bir çelik kasanın anahtarını bulur diye gözümü ondan ayırmamamı mı istiyorsunuz benden?”

“Kesinlikle. O kadar parayı kaybettiği için Pam’ın aklı başından gitti. Gerçekten de tesellisi mümkün değil. Elimden gelirse ona ve diğerlerine yardım etmek istiyorum.”

Ted, onun en çok kendine yardım etmek istediğini düşündü. “Ya Sophia’nın iyiliği?”

“Bana kalırsa yeterince iyi bir hayat yaşadı. Artık parti sona erdi. Şimdi bizler gibi o da hayatını kazanmak için çalışmak zorunda. Sonunda ağzının payını aldı, değil mi? Ve inan bana, bunu bekleyen tek kişi sen değildin.”

“Benim ne beklediğimi nereden biliyorsunuz?” diye sordu Ted. Stacy’yle hiçbir zaman dost olmamışlardı. Aralarında on yaş fark vardı; birbirlerini o kadar iyi tanımıyorlardı.

“Sophia hakkında neler hissettiğin hiçbir zaman sır olmadı, Ted. Altı ay önce, belediye başkanıyla birlikte maden atıklarını temizlemek için organize ettiğim çalışma koluna Sophia katılır katılmaz sen ayrıldın.”



“Kitabımı teslim etmek için kısıtlı sürem vardı ve grupta yeterince insan bulunuyordu.”

“Haydi, onunla çalışmak istemedin ve bunun için seni suçlamıyorum. Pam’ın kasabada akrabaları olduğunu söylemiştim.”

“Evet...”

“Pam, Scott Harris’in teyzesi.” Stacy, Scott sanki dün ölmüş gibi hüzünlü bir ifade takındı. “Sophia’nın ona ne yaptığını hatırlarsın.”

“Ben *Scott’un* ne yaptığını hatırlıyorum.”

“Oh, numara yapmayı bırak.” Stacy, karnına batmaması için silahını ayarladı. “Sophia’nın yüzünden olmasa Scott asla direksiyon başına geçmezdi. O kadın, Eureka Lisesi’nin gelmiş geçmiş en iyi atletinin ölümüne sebep oldu. Scott’un tüm ailesi ondan nefret ediyor ve ben sebebini anlayabiliyorum.”

Bu iddia kesinlikle öne sürülebilirdi; Ted de bir ya da iki kez aynı şeyi düşünmüştü. Ama Şef Stacy’nin ani ters dönüşü Ted’i rahatsız etmişti. Sophia maden atıklarını temizleme koluna katıldığında, Stacy onun en ateşli destekçisiydi. Şimdi taraf değiştiriyordu çünkü böylece kız arkadaşının parası için baskı yapabilecekti. “Yıllardır Sophia’nın aleyhinde konuşanlar oldu fakat sizin onlardan biri olduğunuzu bilmiyordum.”

Çünkü o güne kadar değildi. Polis şefi, her fırsatta Skip’e ve Sophia’ya yalakalık yapıyordu. Onların parasına ve paranın onlara verdiği güce hayrandı.

“Sonunda doğru olan şeyi yaparsa gayet iyi anlayacağımızdan eminim.” Stacy, ayağa kalktı. “Ben gideyim de sen de işinin başına geri dön. Artık neyin mevzubahis olduğunu bildiğine göre, bizler için gözünü ondan ayırmayacağından emin



olmak istedim. Onu her gün göreceğine göre eğer biraz para bulursa muhtemelen bunu öğrenecek ilk kişi sen olacaksın.”

Ted, onun peşinden kapıya gitti. “Sırf buraya gelip rica ettiniz diye size böyle bir şeyi söyleyeceğimi mi düşünüyorsunuz?”

Stacy, arkasına döndü. “Birçok masum insan para kaybetti. Bunun bir kısmını dahi alabilirsen kahraman olursun. Neden bunu yapmak istemeyeceksin ki? Sophia’ya bir bağlılığın yok, onu sevmek için elinde Harris Ailesi’ninkinden fazla sebep yok.”

“Onu işe aldım, değil mi?”

“Sanırım tuvaletlerini ovması fikri, bir değişiklik olarak üstünlüğü ele geçirme fikri sana cazip geldi.”

Ted, kaşlarını çatı. “Bunu o kadar küçük düşündüğüm için yapmadım.”

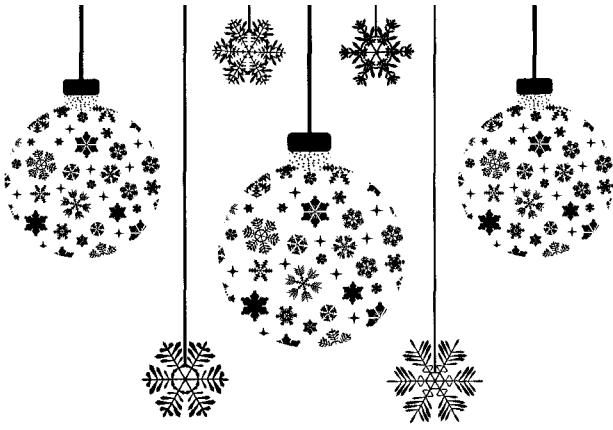
“O halde neler oluyor?” Stacy, durumu değerlendirircesine gözlerini kıstı. “Sana yaptıklarından sonra intikam alma-ya çalışıyor olamazsın...”

“Hayır.” Ted, bunu anında ve muhtemelen aşırı kesin şekilde inkâr etti.

“O halde onu yatağa atmak mı istiyorsun? Sana borcunu sırtüstü yatarak ödemesini mi istiyorsun? Bu ikinizin arasında bir mesele. Ben sadece Pam’ın parasını kısmen de olsa kurtarmanın peşindeyim.”

“Bekle.” Ted, onu durdurdu. “Öncelikle, Sophia’yı cezalandırmaya çalışmıyorum. Artık ona âşık değilim ve yatacak başka birçok kadın bulabilirim. Ev işlerini yapacak birine ihtiyacım var. Bu kadar basit.”

“Eminim öyledir,” dedi Stacy ve kahkaha atarak kapıdan çıktı.



Bölüm On Üç

Sophia, Ted'in ofisinin cam kapılarının yakınında durup onu bilgisayar başında izledi. Elindeki tepside Ted'in öğlen yemeği vardı. Salata mükemmel şekilde süslenmişti. Üzerindeki renkli böğürtlenler ve beyaz haşhaş tohumlarıyla yemek kitabındaki kadar iştah açıcı görünüyordu. Fakat Sophia yine gerilmişti. Ted'le bir karşılaşmasından diğerine ne umacağını bilmiyordu. Hem daha önce uğrayan Şef Stacy'nin ne istediğini merak ediyordu. Acaba Sophia'mın sandığından da kötü biri olduğuna Ted'i ikna etmeyi başarmış mıydı?

Sophia, bunun cevabını kestiremiyordu çünkü marketten döndüğünden beri Ted ofisindeydi. Genç kadın, onu rahatsız etmeye cesaret edememişti. Ayrıca yemek hazırlamak için



acelesi vardı. Zaten programa göre yarım saat gecikmişti. Bir de *bunun* aleyhine işlemesini istemiyordu.

Diziyle kapıya vurduğunda, Ted ona kapıyı açmak için ayağa kalktı.

“Kapıyı hafif aralık bırakırsan yemeğini seni rahatsız etmeden getirebilirim,” dedi Sophia, tepsiyle onun yanından geçerken.

“İyi fikir.”

“Evde yalnızken de kapıyı kapıyor musun?”

Ted, masanın üzerinde yer açarken cevap veremeyecek kadar dalgın ya da resmi görünüyordu. Belki de kapıyı açık bırakırsa Sophia’nın bunu içeri girip çene çalmak için davet olarak göreceğini veya çok gürültü yapacağını düşünüyordu.

“Harika görünüyor,” dedi.

Gerçekten de çok şaşırmış gibiydi. Bu yüzden Sophia, bunu samimi bir iltifat olarak aldı. “Umarım böğürtlen seviyorsundur.”

“Seviyorum. Fazla yemek seçmem.”

“Buna brokoli de dahil mi?”

“Brokoliyi özellikle severim.”

“Akşam yemeği için iyi haber. Unutma, Alexa okuldan çıkar çıkmaz gideceğim. Bu yüzden akşam yemeğini buzdolabından çıkarıp ısıtmak zorunda kalacaksın.”

“Bu akşam için bir şey yapma. Cadılar Bayramı partisine katılacağım.”

Sophia, onun hangi partiden bahsettiğini biliyordu. Bazen, parti sahibinin kim olduğuna bağlı olarak ve Skip kasaba dışındaysa Sophia da katılırdı. Önceki yıl gitmemişti çünkü parti Ted’in evindeydi.



“O halde yarın akşam yaparım.” Tepsiyi masaya bıraktı ama ardına dönüp gitmek yerine geriledi. “Seni yemeğinle baş başa bırakmadan önce Şef Stacy’nin ne istediğini sorabilir miyim? Yani, geliş nedeni bensem?” Sophia, tınaklarının çevresine ne yaptığını Ted’in görmemesi için ellerini arkasında kenetledi. Alkol alamıyordu ve cuma gününden sonra sigaranın da ona uygun olmadığına karar vermişti. Kokusundan dolayı bunu Alexa’dan saklayamazdı ve ona kötü örnek olmak istemiyordu. En son kötü alışkanlığı da zararlıydı ama en azından başkalarına zarar vermeden stresinin ve gerginliğinin bir kısmını alıyordu. Artık Skip olmadığından ve onu aşağılayamayacağından, canı ne isterse yapabilirdi.

Ted, ona baktı. “Bir yerlerde saklı paran olduğunu düşünüyor.”

“Ve hizmetçi olarak çalışıyorum çünkü...”

“Henüz parayı bulamadığımı düşünüyor.”

“Anlıyorum. Fakat... bu konuda neden *seninle* konuşmak istemiş?”

“Ben de ona bunu sordum. Cevap? Parayı bulacak olursan bunu ilk benim fark edeceğimi ümit ediyor. Bu yüzden, evinin çevresinde bir küp altın bulursan hemen bana söyle ki haberi yayabileyim.”

Ted’in her zaman keskin bir espri anlayışı olmuştu. Sophia, onun şaka yaptığını anlamıştı ancak Şef Stacy’nin boş yere umutlanması canını sıkıyordu. Kasabalılar paralarını geri alabileceklerini umuyorlarsa hayal kırıklığına uğrayacaklardı. Sophia, bunun kendisi için de onlar için de adil olmadığını düşünüyordu. Para *gitmişti*. Skip, alışkın olduğu yaşam tar-



zını korumak için çok fazla para harcamıştı. Sophia, Kaptan Armstrong'u sadece yatı elde tutabilmek için *ayda* on bin dolardan fazlasına ihtiyaç olduğunu söylerken duymuştu.

Şef Stacy ve diğerleri gerçeği kabullenip iyileşmek, uğradıkları zararı hazmetmek zorundaydılar. Ve Sophia bunun çok kolay olduğunu düşünmüyordu; o da aynısını yapmak zorundaydı. Skip, okyanusa atlarken kurtarabildiği her şeyi sırtına yüklemiş ve bunun karısına ya da kızına vereceği zararı hiç umursamamıştı.

Bir not bile bırakmamıştı.

“Merak etme, alarm vermen gerekmeyecek,” dedi genç kadın. “Eğer bir şişe süt alırsam bile bu, köpek balıklı sular da yüzmeye benziyor.”

“Henüz çok yeni,” dedi Ted, onu merakla izlerken.

Sophia, sırtını doğrulttu. “Beni bu yüzden mi işe aldın? Neye sahip olup olmadığımı gözlemleyebilmek için mi? *Sen* de Skip’e yatırım yaptın mı?”

Yemeğe başlamak için diğer masanın başına geçmiş olmasına rağmen, Ted tepsideki çatalı almadan önce duraksadı. “Üç soruna da cevabım hayır.”

“Yatırımcılardan *değil* misin?”

“Değilim.”

“O halde... niye diğerleriyle birlikte kilisedeydin?”

Bir anda Ted, yemeğiyle daha çok ilgilenmeye başladı. Ağzına bir lokma alıp bir şeyler geveledi. Bu yüzden her kelimesini duymak kolay olmadı. “Eve gelmemi istedi...”

Sophia, gerisini anlayamadı. “*Niçin?*”

“Olay çıkmayacağından emin olmak için.”



“Anlıyorum. Yani bunu Eve’e iyilik olarak yaptın.”

“Öyle sayılır.” Ted, ağzındakini yuttu ve üzerine buzlu çayından içti. “Gerçekten kim olduklarını bilmiyor musun?”

“Kimlerin?”

“Yatırımcıların.”

“Nereden bileyim?” diye sordu Sophia. “Skip, iş ilişkilerini kendine sakladı. Belki FBI’dan ya da asistanı Kelly’den bir liste alabilirim...”

“Ofisler hâlâ açık mı?”

“Hayır. Hafta sonu Kelly aradı. Ofislerin kapatıldığını söyledi. FBI, mal varlığının kalanını, hatta mobilyaları bile paraya çevirecek. Ama Kelly’nin şahsi bilgisayarında yatırımcıların listesi olabilir. Bu, eve ne kadar iş götürdüğüne ve listeyi saklamak için bir nedeni olup olmadığına bağlı. Ona sormadım. Tüm isimleri bilmek isteyeceğimden emin değilim. İnsanların buna inanacağını sanmıyorum fakat şu halde bile yeterince kötü hissediyorum ve sadece kendi adıma değil.”

“Belki Şef Stacy’yi aramalı ve ona bunları anlatmalısın. Kız arkadaşı çeyrek milyon dolardan fazlasını, yani ona miras kalan her şeyi kaybetmiş.”

“Dün akşam onunla Anne Yemeği’nde karşılaştım. Pek hoş bir konuşma olmadı. Onu aramayacağım. Zaten bana inanmaz.”

“Muhtemelen haklısın. Skip’in seninle yeniden bir araya gelmek için bir plan yapmadan seni asla terk etmeyeceğine ikna olmuş ve onun bu fikrinden hemen vazgececeğini sanmam.”



Sophia, polis şefinin neden öyle düşündüğünü anlayabiliyordu. Skip ona sahip olmayı, ona *hükmetmeyi* severdi ve bununla gösteriş yapardı. İlk başta, Sophia bile onun öylece kalkıp gittiğine, on üç yıl serbest kalabilmeyi diledikten sonra o kadar çabuk ve kolay özgür kalabildiğine güçlkle inanmıştı.

Ama sonra, Skip'in hapse düşmemek için başka çaresi olmadığını anlamıştı. "Kocamı tanıdığım için söylüyorum, seçeneklerini gözden geçirmiş ve en iyisinin herkesle bağlantısını koparıp yeniden başlamak olduğuna karar vermiştir. O noktada, ben onun için sadece ayak bağıydım. Alexa da öyle."

"Bunu söyledi mi?" diye sordu Ted. "Öyle bir şey yapabileceğini hiç ima etti mi?"

"Asla. Maddi sıkıntıda olduğumuzdan haberim yoktu. Bunu benden sakladı. Tüm banka hesap özetlerini ve hatta evle ilgili faturaları bile şirkete götürürdü. Evlilik yıldönümümüzdü." Sophia, yüzünü buruşturdu. "Güya onu kutlayacaktık."

Ted'in çatalı tutan eli havada kaldı. "Yani nikâh yüzüğünü ve tüm paranızı çalıp tekneyi habersiz terk ettiğinde *evlilik yıldönümünüz müydü?*"

Sophia, güçlkle gülümsedi. "Tekneyi Brezilya'ya kadar götürmesi için iyi bir kılıf oldu."

Ted, başını iki yana salladı. "Tanrım, Sophia. Sana gerçekten büyük zarar vermiş."

Bir an için, aralarında yükselen duvarlar yıkılır gibi oldu ama bu durum çok çabuk değişti. Bu değişikliği sezen Sophia'nın yüreği sızladı. "Evet, şey, hepimiz hatalarımızın bedelini ödemek zorundayız, değil mi?"



“Durumundan zevk almıyorum. Umarım bunu biliyorsunuzdur.”

“Alsaydın da seni suçlayamazdım.” Sophia, bir kez daha gülümsemeyi başardı ve bunun hissettiği kadar acı görünmemesini diledi. “Tepsiyi daha sonra alırım.”



Sophia, cepte telefonunun son birkaç faturasını ödeyememişti. Ancak telefonu henüz kullanıma kapatılmamıştı. Hafta sonu marketten satın aldığı ön ödemeli kredi kartıyla internet üzerinden ufak bir miktar ödeme yaptı. Özellikle ev telefonları artık çalışmadığından bunun ilk maaşını alana kadar yetmesini umuyordu. Ted ona ulaşamazsa erken gelmesini ya da gelirken bir şey almasını istediğinde bunu ona nasıl bildirecekti?

Ara sıra, kısmen cepte telefonundan hâlâ arama yapabildiğinden emin olmak için Skip’in numarasını çeviriyordu. Telefon muhtemelen okyanusun dibinde yatıyor olsa da, hesabı halen açık olduğundan hemen sesli mesaja düşüyordu. Skip’in sesini duymak çok tuhaftı fakat Sophia ona mesaj bırakmaktan hoşlanıyordu. Skip’in onları hiç duymayacak olması önemli değildi. En azından Sophia, ona asla söylemediği şeyleri söyleyebiliyordu. Onun hakkında ne düşündüğünü ve onunla evlendiği için ne kadar üzgün olduğunu söylüyordu. Birlikte geçirdikleri yılların tek iyi sonucunun Alexa olduğunu ve onu büyütme hakkını kaybettiğini; hırsızlığın ona kazandırdıklarından çok kaybettirdiğini; sonun-



da bir iş olduğunu ve onun bu konuda hiçbir şey yapamayacağına söylüyordu. Bunun onun için tedavi edici olduğunu hissediyordu. Bu yüzden, otoparktaki kalabalıktan kaçmak için Alexa'yı aldığı, okuldan birkaç blok ötedeki köşeye arabasını çekerken çalan cep telefonu çantasının dışında, konsolun üzerindeydi. Skip'e o mesajlardan birini, iş bulması hakkındaki mesajı bırakmak için az önce bluetooth kulaklığını kullanmıştı.

Çağrı bilgisine göre arayan Eve'di. Sophia, arabasından inmedi. Soğuk, rüzgârlı havaya karşı arabanın sağladığı fırın gibi sıcaklığın tadını çıkararak Alexa'yı beklerken, telefonu cevapladı.

“İlk iş günün nasıldı?”

Sesi neşeli gelen Eve'in Sophia'nın moralini yükseltmek istediği belliydi. Sophia, onun bu çabasını anlayarak heyecanla cevap verdi. “Güzeldi,” dedi ama sonra bazı anları hatırlayınca bir kahkaha attı.

“Bu abartılı bir cevap mıydı?”

“İkimiz de üstesinden geldik. Böyle ifade edebilirim.”

“Bana daha detaylı anlat! En kötü an neydi?”

Sophia, Şef Stacy'nin ziyaretini düşündü ama bundan bahsetmemeye karar verdi. Bu, Cadılar Bayramı gibi şenlikli bir gün için çok olumsuz olurdu. “Sabah oraya gidişimden kısa bir süre sonra bilgisayarda yazı yazma sınavından çıktığım an.”

“Oh, hayır!” Eve de kahkahalarla gülmeye başladı. “Ted sana sınav mı yaptı?”

“Aynen. Ve sonuçtan hiç etkilenmediğini söyleyebilirim.”



“İhtiyacın olursa sana sekreterlik işlerinde yardım ederim. Ne yazmanızı istiyor?”

“Söylemedi.”

“O halde çok önemli değildir.”

“Olsa kendi yapardı.”

“Onunla bu konuda konuşacağım. Ve... gününün en iyi anı?”

Sophia, mutfakta geçirdiği saatleri düşündü. Gerçekten eğlenceliydi. Ted’in evini sevmişti. İnsana kendini özgür ruhlu hissettirecek kadar farklıydı. Skip’le birlikte yaşadığı yaldızlı kafese hiç benzemiyordu. “Yaptığım yemekleri beğenmiş gibiydi. Yeterince yedi. En azından şu anda *bu* yolunda gidiyor. Yarının neler getireceğini kim bilebilir ki?”

“Merak etme, işin gereklerine alıştıkça havaya gireceksin.”

“Umarım gittikçe kolaylaşır.”

“İlk gün her zaman en zor olanıdır.”

Sophia, bunu bilmiyordu. Belediye başkanırken ona çeşitli yardım değnekleri için el ilanları hazırlattırıp dağıttıran ya da toplumsal olaylarda servis yaptıran babası dışında hiç kimsenin yanında çalışmamıştı. Babası, zaten hayli yüklü olan harçlığını artırmak amacıyla ona harcadığı zaman için para verirdi.

Fakat tecrübesizliğini dile getirmek istemedi. Zaten çok uzun zaman Whiskey Creek’te kendini bir istisna olarak hissetmişti. “Bu akşam Cadılar Bayramı partisine gidecek misin?”

Kısa bir sessizlik oldu. “Gideceğim. Sen de gelmek ister misin?”

“Hayır. Davet beklemiyordum. Alexa’yla planlarımız var.” Bu, tam olarak doğru değildi. Alexa, softbol arkadaşı



Emily'yle birlikte kapı kapı dolaşıp şeker ve para toplamayı düşünüyordu. Ama bunu yapamazsa, Sophia onun yanında olmak istiyordu. “Bir kostüme ihtiyacın var mı diye düşünmüştüm.”

“Geçen yılki gibi demode bir barmaid olmayı planlıyordum. Ya da sabahlığı ve bigudileriyle yaşlı bir kadın. Bu yıl bunun için para harcamak istemedim. Sürekli olarak fiyat kıran Manzara Otel yüzünden, otelimde kâr etmekte zorlanıyorum.”

“Tadilat ve büyük açılıştan sonra bile mi?”

“Son iki yıldır durum daha iyi ancak yine de hâlâ mücadele ediyorum.”

“Üzüldüm. Umarım *sen* de Skip'e yatırım yapmadın.”

Eve, yeniden kahkaha attı. “Hayır. O konuda şüphelenmemsin. Sadece tutumlu olmaya çalışıyorum.”

“Yatırımcılardan olmadığına sevindim. Ve bir kostüm almaman iyi olmuş çünkü bende bazı harika kostümler var. İstediyini ödünç alabilirsin. Bana gelip onlara bir göz atmak ister misin? Benden biraz daha uzunsun ama üzerine uyacak bir şey bulabiliriz. Makyajını da yapabilirim.” Sophia, Eve'in cevabını beklerken nefesini tuttu. Daha önce de Ted'in arkadaşlarına bazı yaklaşımları olmuştu; kibarca kabul edilen ancak içtenlikle kabul edilmeyen yaklaşımlar. Eve, ona acıdığından yardım etmeye çalışıyordu. Bu, onunla tam bir dostluk kurmaya gönüllü olduğu anlamına gelmiyordu. O anda birçok kişinin Sophia hakkındaki hisleri düşünülürse, Eve'in mesafeyi koruması doğaldı.

“Yani o leşçil hayvanlar onları da almadı mı?” diye sordu Eve.



“Bildiğim kadarıyla tavan arasındalar. Bayramlık eşyalarım bakmadılar. Ben de bakmalarını önermedim.”

“Tanrıya şükür! Başka her şeyi önlerine serdin. Sonunda sıra iç çamaşırı çekmecelerine geldiğinde onları durdurmak zorunda kaldım.”

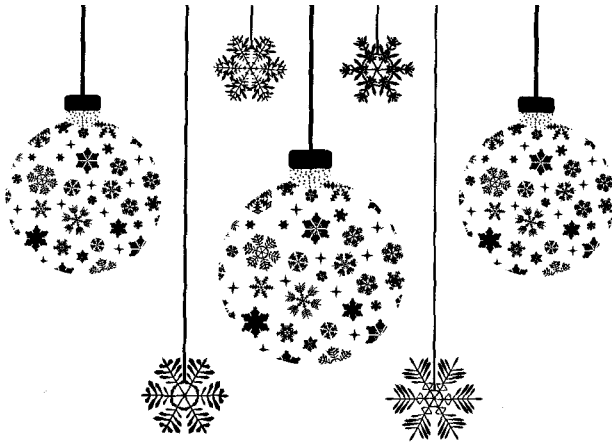
Aslında çekmecelerin içini boşaltıp mobilyaların kendisini almak dışında o kadar ileri gitmemişlerdi. Yine de Sophia, Eve’le bu konuda şakalaşabildikleri için mutluydu. Gülmek, kalp acısını hafifletiyordu. “Bunun için sana koca bir teşekkür borçluyum.”

“Evet, öyle,” diye gırgır geçti Eve. “Borcunu böyle ödeyebilirsin. Hemen geliyorum.”

Sophia, telefonu kapayınca gülümsedi. Bu muhabbet ona birçok şeyin aksine güzel, doğal, gerçek gelmişti.

Alexa, karşıdan geliyordu. Her zamankinden daha geç gelmişti fakat Sophia endişelenmedi. Geceyi kızıyla geçireceği için heyecanlıydı. İlk iş gününü yeni bitirmişti ve kovulmadığı için kendiyile gurur duyuyordu. Ama Alexa yaklaştıkça, Sophia onun neden geç kaldığını anladı: kızının yüzünde izler vardı ve gömleği yırtılmıştı.

“Oh, hayır,” diye fısıldadı Sophia. “Bu *onun* başına gelmiş olamaz.”



Bölüm On Dört

*T*ed'in dikkati fazla eğlenemeyecek kadar dağınıktı. Belki de sebebi, ev sahipliği yapmadığı zamanlarda, uzun yıllardır aynı partiye gidişiydi. Arkadaşlarıyla toplanmayı seviyordu. Gail'la Simon gelememişlerdi ve Baxter henüz gelmemişti ama diğerlerinin hepsi oradaydı: Callie, Levi, Adelaide, Noah, Brandon, Olivia, Kyle, Riley, Cheyenne, Dylan ve Eve. Bu olayla ilgili üzücü bir tek şey vardı sadece. Cheyenne'le Dylan'ın kanepesinde otururken Ted'in akıllı Sophia'ya ve o gün öğrendiklerine takılıyordu. Skip'in onu evlilik yıldönümlerinde nasıl terk ettiğini, her 4 Temmuz'da sanki giydirip gönlünce poz verdirebileceği bir Barbie bebekmiş gibi ona zorla su kayağı yaptırmışını, Sophia'nın poli-



se şikâyetinde bulunmak isteyişini ve bunu yapamadan Skip'in ona müdahale edişini düşünüyordu.

Adam onu taciz mi ediyordu?

O partidekilerin çoğu öyle olduğunu düşünüyordu. Bunu daha önce de tartışmışlar, morlukları görmüşlerdi. Sophia yaralarının sebebinin kapıya veya dolaba çarpmak olduğunu söylediğinde, Ted ona inanmayı seçmişti fakat...

“Bu gece çok sessizsiniz, Bay Dixon.”

Ted başını kaldırınca Eve'i ona gülümserken buldu ve yanına oturabilmesi için Tapınak Şövalyesi kostümünün kılıcını kaldırdı.

“O kafanın içinde neler dönüyor?” diye sordu Eve, ona bir kadeh şarap uzatırken.

“Fazla bir şey değil.”

“Her zaman dönen *bir şey* vardır. Sen bizim sabit entelektüelimizsin. Kafan son kitabını kurgulamakla mı meşgul?”

“Belki.” Ted, gülümseyerek onunla kadeh tokuşturdu. “Bu arada, güzel kostüm.” O yıl Cheyenne, herkesin beşer dolar vermesini ve böylece kostümü en iyi seçilen kişinin ortada biriken parayı almasını teklif etmişti. Ortada bir yarışma olduğunu bilmek şık giyinmeyi daha ilginç kılmıştı. Aksi olsaydı da Ted fazla umursamazdı. Geçmişte katılmış olsa da, o tip şeyler ona pek uygun değildi. O gece kostümünün banal görünmek yerine orijinal olması için neredeyse iki yüz dolar harcamış ve başarılı olmuştu. Ama orijinal görünümlü bir Tapınak Şövalyesi bile Kedi Kadın'ın o versiyonuyla yarışamazdı. Ted, üzerine yapışan, siyah deriden, tek parça giysisi içindeki Eve'den gözlerini zorlukla alıyordu.



Ne zamandan beri Cadılar Bayramı kostümleri o kadar *seksiydi*?

“Neden bana öyle bakıyorsun?” diye sordu Eve.

“Ne gibi?”

Genç kadın, yüzünü işaret etti. “*Gözlerim* burada.”

Ted, daha önce Eve’in göğüslerine hiç arzuyla bakmamıştı. Şimdi bunu yapıyor olması çok tuhafına gidiyordu. Uzun zamandır arkadaşlıklar. Ama Sophia’nın yeniden hayatına girmesi Ted’i bir anda huzursuz, tatminsiz kılmış, sanki başından beri çok daha fazlasını yapması gerekiyormuş gibi hissettirmişti. Flört etmek. Sosyalleşmek. Gençliğinin tadını çıkarmak. Tek düşünebildiği, en son ne zaman seks yaptığıydı...

“O kostümü giyen sensin,” diye homurdandı. “Sana gözlerini dikip bakan tek erkek ben olamam.”

“Geçen yıl barmaiddim.”

“Yani?”

“Yani o kostümün çok daha *fazla* göğüs dekoltesi vardı ve sen başını çevirip bana bakmadın bile.” Saçlarını kabarttı. “Belki de kızıl peruk yüzündendir.”

Ted, onun dalga geçtiğini biliyordu fakat buna rağmen ona ciddi bir tavırla cevap verdi. “Kesinlikle peruk yüzünden *değil*.” Kadehini boşalttı. “Bu yıl evden dışarı yeterince çıkmadım.”

Eve, diğerlerinin duyamaması için sesini alçalttı. “Uzun süredir seks yapmadığını söylemeye çalışıyorsun.”

Eve bunu söyleyince, Ted onun fazla içmiş olduğunu anladı. Hamile olan Adelaide önceden kararlaştırılmış şofördü. Genelde bir kadehten fazla şarap içmeyen Ted de öyle.



Bu da, evi yürüme mesafesinde olmayanların sağ salim geri dönmesini sağlıyordu. “O da var,” diye itiraf etti Ted. “Nasıl tahmin ettin?”

Genç kadının yüzündeki ifade, bunu tahmin etmenin çok kolay olduğunu söylüyordu. “Aynı küçük kasabada yaşıyoruz. Aslında problemimiz aynı.”

Ted, yerinde huzursuzca kıpırdandı. Eve’in normalde böyle bir yorumu Cheyenne’e ya da gruptan başka bir bayan arkadaşına yapacağını biliyordu çünkü Ted’in yanında daha önce hiç *o kadar* dobra olmamıştı. Ama cevap verme şansı olmadı. Kapı çaldı ve Callie bir çığlık attı. “Baxter geldi!”

Bu, hepsinin beklediği andı. Tüm hayatını normal görmeye çalışarak geçiren Baxter North, bir yıl önce eşcinsel olduğunu itiraf etmiş ve bunu kesinlikle gey olmayan Noah’ya aşkını ilan ederek yapmıştı. Bu, çocukluklarından beri olan dostluklarını bozmuş ve herkes bu duruma alışana kadar grup içinde şok dalgalarının yayılmasına neden olmuştu. Bir süre için hiç kimse, Baxter’ın gerçek kimliğinin üstesinden gelebileceğinden emin olamamıştı. Ama zaten birkaç yıldır borsacı olarak çalıştığı San Francisco’ya yerleştiğinden beri durumu iyiye gidiyordu. Neyse ki Noah’yla yeniden dost olmuşlardı. Ted, Baxter’la Callie ve diğerlerinden bir kısmı kadar sık konuşmuyordu ancak o kadarını biliyordu. Noah’nın dokuz ay önce evlendiği Adelaide bile Baxter’ı seviyordu.

Herkes Baxter’ı seviyordu ve onu görmek için sabırsızlanıyorlardı. Fakat onun yanında bir arkadaş getirmesini beklemiyorlardı. Baxter bundan söz etmemişti. Bu yüzden, içeri



Noah'ya çok benzeyen, hatta üzerinde Noah'nın mağaza logosu bulunan bisiklet şortu ve bisikletçi ceketini giymiş bir erkekle el ele içeri girdiğinde, odaya sessizlik çöktü.

En iyi dostuna sarılmak için öne çıkan ve Baxter'ın Skye olarak tanıttığı görsel ikiziyle el sıkışan Noah, şaşkınlığı yatıştırmakta kararlı görünüyordu. "Ceketini sevdim," dedi sırtarak.

"Ama Spandex içinde daha iyi görünüyorum."

Herkes kahkaha attı ve Noah'nın izinden gitti.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diye mırıldandı Ted, sıra ona gelince.

Sonra Skye'ın Baxter'ın ömrü boyunca sevdiği Noah'nın neredeyse karbon kopyası olduğunu görmezden gelmeye çalışarak birbirlerine baktılar.

Partiyi kaldığı yerden devam ettirmek isteyen Cheyenne, boğazını temizledi. "Siz ikiniz, oturun. Ne içersiniz?"

Baxter, Skye'ınkini tutan elini sallayarak kalabalığın arasından oturma odasına geçti. Sonra onun elini bıraktı. "Nasıl da yuttunuz!" diye haykırdı ve Skye'ın sadece iş yerinde tanıştığı bir arkadaşı olduğunu ilan etti. Eşcinsel bile değildi.

"Noah gibi giyinip size bu şakayı yapmama yardım etti. Dehşete düşeceğinizi *biliyordum*," dedi kahkahalar atarak. "Birbirlerine bu kadar benzemeleri çok tuhaf, değil mi?"

Callie de kahkahalarla gülüyordu. "Ama Noah'nın ceketlerinden birini nereden buldun?"

Baxter, işin en kolay kısmı buymuş gibi bir hareket yaptı. "Noah onu bana yıllar önce verdi."

Herkes onun Noah'nın dublörüne âşık olmadığını anladıktan sonra şakanın tadını çıkardılar. Gerginlik yok oldu ve



yeniden rahatladılar. Her zamanki gibi sohbet ettiler, korku filmi izlediler ve oyunlar oynadılar.

Skye'dan dolayı kostüm yarışmasını Eve *kazanamadı*. Noah'ya mezuniyet gecesi ölen çift yumurta ikizinden daha çok benzeyen birini kimse geçemezdi. Keşke Noah da bisikletçi kıyafetleri giymiş olsaydı da, ikisinin yan yana bir fotoğrafını çekebilselerdi.

Gecenin sonunda parti dağılırken Ted, yanına mayo almayı unutmayanları sıcak su havuzuna davet etti ve geride kalan bir avuç kişi onunla birlikte gitti.

Herkes Ted'in evinden ayrıldığında saat neredeyse ikiydi. Sadece Eve kaldı ve Ted buna üzülmeydi. Partiden ayrıldıktan sonra daha çok içmişti ve Eve'in üzerinde bikini vardı.

Ted, neden Eve'in o kadar güzel bir vücudu olduğunu o geceye kadar fark etmediğini sorup duruyordu kendine...

"Bizi adeta şok etti," dedi Eve, sırtını jakuziye yaslarken. Bir kadeh daha şarabı bitirirken su göğüslerinin etrafında fokurdayıp köpürüyordu.

"Skye mı?" Ted, dirseğinin yanında duran şişeden ona bir kadeh daha doldurmak için eğildi.

"Evet. Bence Baxter'ın kendini öyle alaya alması çok iyiydi. Sonunda aşkını kabullendiğini hissedebilmemiz için kendiyle dalga geçmesi ve *bizi* eğlendirmesi."

"Bu tip şeylere kafa tutarak son vermek her zaman daha iyidir. Skye, müthiş bir arabulucu oldu. Ama içeri ilk girdiklerinde Noah'nın neredeyse kalp krizi geçireceğine bahse girerim."

Başını jakuzinin köşesine yaslarken Eve'in kahkahası rahat ve boğuktu. Ted'den daha sarhoştur ama Ted de hızla ona



yaklaşıyordu. “Adelaide da öyle. Baxter, Adelaide kasabaya dönüp Noah’yla görüşmeye başladıktan hemen sonra eşcinsel olduğunu açıklamıştı. Baxter Skye’la geldiğinde, en azından Noah için tedirgin olmuş olmalı.”

Ted, şarabından bir yudum daha aldı. “Sence Baxter Noah’ya olan aşkını yendi mi?”

“Sanmam. Ama onunla asla o şekilde beraber olamayacağı gerçeğini kabullendi ve onun durumundaki birçok kişinin yapacağı gibi Noah’yla arkadaş kalmak istiyor. Sana âşık olmayan birine âşık olmak çok zor. Umarım hak ettiği mutluluğu bulur.”

“Annesiyle babası onu olduğu gibi kabul ederlerse mutluluğu bulması daha kolay olur,” dedi Ted. “Ama bence aralarındaki ilişkide bir ilerleme yok. Sence?”

“Belki *fazla* bir ilerleme yok fakat Baxter, bana onların duruma alışmaya başladıklarını söyledi. Bu umut verici.”

Sessizce yıldızlara baktılar. Dışarısoğuktu ama rüzgâr dinmişti. “Eski duygusal ilişkilerden laf açılmışken,” dedi Eve sonunda. “Sophia’nın burada çalışmasına alışabilecek misin?”

Ted, Sophia’dan bahsetmek istemiyordu. Karşılıksız aşkın ve birini unutmanın ne demek olduğunu gayet iyi anlamıştı. Tam kurtulmuşken yeniden aynı çukura düşmeye niyeti yoktu ama ilk başta onu Sophia’ya ne çektiyse, derinlerde bir yerde hâlâ pusuda bekliyordu. O manyetik çekime karşı savaşmak, Sophia’ya doğru adım atmayacağından emin olmak zorundaydı. O gece, belki de şarabın etkisiyle, birkaç saniye için artık Skip olmadığına göre yeniden denemelerinin nasıl bir şey olacağını düşündü. Sophia’nın yardıma ihtiyacı olduğu



ortadaydı; Ted ona yardım edebilirdi. Ve gerçeği inkâr etmeyi ne kadar denese de, onu tatmak, onu hissetmek için duyduğu özlem dinmemişti.

Ama onun yeni zengin sevgilisi olmak istemiyordu. Bu, Sophia'nın onu eskisinden daha derin bir aşkla sevmesini sağlamazdı. Hem Sophia'yla flört etmesi annesiyle ilişkisini bozardı. Annesi onun dünyadaki en büyük budala olduğunu düşünür ve bu konuda haklı çıkardı. Çünkü Ted'in Sophia'yla yeniden ilişki yaşaması için aptal olması *gerekliyordu*.

Gözleri yıldızlardan Eve'e çevrildi. Neden onun gibi güzel bir kıza âşık olamıyordu? Onu öyle uzun zamandır tanıyordu ki, karakterinin sağlamlığına kesinlikle güvenebilirdi. Belki de gözlerinin önündeki, doğru olan kadını kaçırmıştı. Arkadaşlar sevgili olabilirlerdi; bu hep olurdu. Bazıları için, bir eş bulmak fiziksel çekimden çok karşılıklı saygıyla ilgiliydi. Belki de onlar en iyi ilişkilerdi.

Birçok kişinin söylediği buydu...

Ted, Eve'in Sophia hakkındaki sorusunu düşünürken derin bir nefes alarak cevabını kısa ve öz tutmaya karar verdi. Bu konuda ne kadar az konuşursa o kadar iyiydi. "Her şey yolunda gidecek. Sophia'nın durumundan ötürü, kendisi için başka bir yol bulana kadar ona yardım etmekten başka şansım yok. Fakat... bunun çok uzun sürmemesini umuyorum."

"Onu unuttun mu? Evine her gün gelecek olmasının üzerinde *romantik* anlamda bir etkisi yok mu?"

Ted, onun bunu neden sorduğunu tahmin edebiliyordu. İkisi de, birbirlerinin hayatında niye o özel kişi olamayacaklarını merak ediyordu. Eve tatlı, çekici, sadık ve gerçek bir



bağlılık kurma yeteneği olan biriydi. Evlenip bir aile kurmak istiyordu; Ted de öyle. Otuzlu yaşların ortalarındaydılar ve kimseyle karşılaşmamışlardı. Küçük bir kasabada yaşadıklarından, çok fazla yabancıyla iletişim kurmuyorlardı.

İlişkilerini bir şekilde değiştirebilirler miydi?

Bunu denemeli miydiler?

“Bu sadece bir iş.” Ted, bir anlamda bunun *tamamen* doğru olmadığını biliyordu. Ama gerçeğin yansıttığı gibi olmasını istiyordu ve o yüzden, bu kez kalp kırıklığıyla sona erme olasılığı daha düşük olan yolu seçeceğine dair söz verdi kendine. Bunun için gerekli öz disiplini vardı. Sadece Sophia’nın büyüüne yeniden kapılmamayı diledi...

Eve, köpükleri bir yana itti. “Sophia, bilgisayarda yazma sınavının iyi geçmediğini söyledi.”

“Hayır,” dedi Ted kahkaha atarak.

“Boşluğu doldurmak için ne yapabilirim?”

“Biraz esnek olabiliriz. Sen bunu dert etme.”

“Benim için yardım etmenin mahsuru yok. Bir şey olursa söyle.”

“Söylerim.”

“Bir hayli değişmişe benziyor,” dedi Eve. “İyi yönde.”

Eve, her zamanki gibi dürüsttü. Sophia’ya karşı adil olmaya çabalıyordu. “Meteliksiz kaldığında herkes değişmiş görünür,” dedi Ted. “İflas etmek aşağılayıcı bir tecrübe. İnsan daha uysal yapar.”

“Eskiden huysuz ve sinirliydi, değil mi? Karizmatik ve güzel ama... zalim. Onu hep Scarlett O’Hara gibi görmüşümdür.”

Ted, bu kıyaslamaya hak verdi. Ama Sophia’nın zalimliğinin şımarıklıktan başka bir şeyden kaynaklandığını san-



mıyordu. Sophia, doğduğu andan itibaren göz kamaştırıcıydı, bir çocuk için sağlıklı olandan daha çok ilgi görmüştü. Hepsinin ötesinde Ted, onun üstüne titreyen annesiyle babasının *hayır* kelimesini hiç kullanmadıklarını düşünüyordu. Sophia'nın davranışlarına asla sınır koymadıklarından, Sophia bazı *sınırlar* olduğunu hiç anlayamamıştı. Babası belediye başkanı olduğundan, diğerlerine göre kendisini bir şekilde istisnai görmüştü.

“Yaptıklarından ötürü pişman mıdır, merak ediyorum,” dedi Ted.

“Bence pişman,” diye yanıtladı Eve. “Bu gece giydiğim kostümü bana o ödünç verdi. Beni evine çağırdı ve çatı katında duran envaiçeşit güzel kostüm arasından birini almamı istedi. Sonra makyajım ve peruğumla beni baştan aşağı hazırladı.”

“O bu gece ne yapacaktı?” diye sordu Ted, istemese de merakla. Eğer cuma günleri kahve içmek için onlarla hâlâ buluşuyor olsaydı, Cheyenne'in partisine davet edilirdi fakat Ted, o daveti bilerek kendi yapmamıştı. Onu çalışma saatleri içinde görmek zorunda olması yeterince kötüydü zaten. Sosyal hayatına da dahil etmeye hiç niyeti yoktu.

“Anladığım kadarıyla bir planı yoktu ama bu konuda konuşmadık. Oraya gittiğimde çok üzgündü.”

“Sevgili eşini kaybettiği için mi?” Ted, Sophia'nın Skip'i ne kadar özlediğini, daha çok onu kaybettiğine mi yoksa para ve statüsünden mahrum kaldığına mı üzüldüğünü merak ediyordu.

Yine aklına Skip'in onu taciz edip etmediği sorusu geldi



fakat bunu Eve'e sormadı. Öğrenmemesi çok daha iyiydi. Zaten merhameti yüzünden o anki durumundaydı.

"Hayır, Alexa'yla ilgiliydi. Çocuğun biri okuldan sonra ona saldırmış."

Ted öyle hızlı doğruldu ki sular etrafa sıçradı. "*Hangi* çocuk?"

"Sophia bilmiyor. Alexa söylememiş."

"Nedenini söylemiş mi?"

"Skip'in yaptıkları yüzünden, elbette. Çocuklar sık sık ebeveynlerinin tutumlarını ve davranışlarını taklit ederler."

Ted, şarabını bitirdi. "Yani artık Skip'in karısı gibi kızına da mı sataşılıyor?"

"Sanırım öyle."

Ted, ıslak saçlarını yüzünden çekti. "Bu çok kötü. Bugün Cadılar Bayramı. Alexa'nın kapı kapı dolaşıp para ve şeker toplaması gerekiyordu, dayak yemesi değil." Ve belki Sophia Cheyenne'in partisine davet edilseydi...

"Bu konuda berbat hissediyorum. Zavallı Sophia'nın yeterince problemi var zaten."

"Yalan değil."

Birkaç saniye sessiz kaldılar. Sonra Eve ayağa kalktı. "Şey, çok geç oldu. Gitsem iyi olacak."

Ted, genç kadının göğüslerinin arasında bir damla suyun süzülüşünü izledi. "Gidemezsin."

Eve, şaşırmış görünüyordu. "Niye?"

Bir kere arabası yoktu. Ted'le birlikte gelmişti. "Çok alkol aldın ve ben de seni götüremem çünkü *ben de* çok alkol aldım."



Eve'in dudakları seksi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Yani..."
Ted de gülümsedi. "Burada kalmak zorundasın."

Eve'in gözleri Ted'in gözlerine kenetlendi. "Nerede uyuyacağım?"

Ted, kendine bakamayacak kadar yaşlandığında annesinin yaşayacağını düşündüğü, sağdaki konuk evini gösterdi. "Konuk evi var." Teklif etmek üzere olduğu şey ağzının kurumasına yol açtı. "Veya..."

"Veya?" diye kışkırttı Eve onu.

"Benimle yatabilirsin."

Eve, ona bakarken alt dudağını dişlerinin arasına aldı.

"Sen de bunu düşünüyorsun," dedi Ted.

"Bir erkekle olmayalı... uzun zaman oldu. Bunu özledim."

"Bu problemi çözebilirim."

"Ama bu skandal olur..."

"Neden?" Eve beraber olmamaları için bir sürü sebep sıralamaya başlamadan Ted araya girdi. "Birbirimizi çocukluğumuzdan beri tanıyoruz ve birbirimizi seviyoruz."

"Bu, o şekilde bir sevgi değil."

"Belki olabilir."

Eve, ikna olmuşa benzemiyordu. "Callie'yle Kyle'a ne olduğunu hatırla. Callie'yle konuştum. Onunla yattığı için çok pişman; bunun hata olduğunu söylüyor."

"Kyle, eski ilişkisinin üzüntüsünden kurtulamamıştı. Başka bir ilişki için hazır değildi. Sonra Callie karaciğer hastalığına yakalandı ve belki de yazı çıkaramayacağı düşüncesiyle baş etmek zorunda kaldı. Doğru nedenlerle bir araya gelmemişlerdi."



“Bizim için farklı mı olacak?”

“İkimiz de bir ilişki için hazırız.”

“Aynı zamanda biraz sarhoşuz ve sekse açız,” dedi Eve, kahkaha atarak.

“Bazen hayatımızın sorumluluğunu üstlenmeli, isteklerimizin peşinden gitmeliyiz. Senden daha iyi birini bulacağımı düşünemiyorum.”

Ted ne yapıyordu böyle? Bir yanı, kendini Sophia’dan kaçmak için tam gaz bir uçuşuma doğru gidiyormuş gibi hissediyordu. Ama diğer yanı, daha ısrarcı yanı, bir değişiklik yapıp doğru kadını sevmemesi için bir neden olmadığını söylüyordu.

Eve, ona daha dikkatli baktı. “Yalnızca tek geceden söz etmiyorsun, değil mi?”

“Elbette öyle değil. Seni asla o şekilde kullanmam. Seninle çift olabiliriz, değil mi?”

Eve, diliyle dudaklarını ıslattı. Bu, Ted’in onu heyecanlandırıldığının kanıtıydı. “Bu çok hoş bir teklif. Sana bayılıyorum, bunu biliyorsun. Ve muhteşemsin. Bunu hiç fark etmemiş gibi davranamam. Ama... neden şimdi? Birbirimizi yıllardır tanıyoruz ve önceden bana hiç asılmadın.”

“Belki ikimiz de aşkın bizi bulmasını bekliyorduk. Belki işler o şekilde yürümüyordur, en azından herkes için. Olaya fazlasıyla sonuç odaklı bakıyorsun. Yaşlanıyoruz. İkimiz de aile kurmak istiyoruz. Zaten harika bir ilişkimiz var. O halde... neden olmasın?”

“İkimiz de bir başkasını bulamadık” mantığını kullanmak en romantik yaklaşım olmadığından, Ted sözlerini biraz yu-



muşatmaya çalıştı. “Sadece diyorum ki... neler olacağını kim bilebilir? Niye birbirimize bir şans vermeyelim?”

Eve’in kahkahası daha çok kıkırdama gibiydi; Ted’in daha önce ondan duymadığı bir şeydi. “Kalbimin delice çarptığını söylememin bir sakıncası yok sanırım.”

“Benimki de öyle.” Ted, ona uzandı. “Gel buraya. Sana dokunmak nasıl bir hismiş görelim.”

Eve, ona yaklaştı ve Ted onu kucağına çekince bacaklarını açarak erkeğin üzerine oturdu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Ted. “Yeterince uyumlu muyuz? Bundan hoşlanmaya başlayabilir miyiz?”

Eve, gözlerini yumdu ve kendini onun erkekliğine bastırdı. “Çok iyi hissediyorum,” diye itiraf etti. “Öyle iyi ki doğru dürüst düşünemiyorum. Peki ya arkadaşlarımız...”

Eve üzerindeki baskıyı artırdıkça, Ted başını geriye attı. “Ne olmuş onlara?”

Eve, Ted’in boynunu önce çekinerek ama sonra daha büyük coşkuyla öptü. “Sonunda birbirimizden nefret edersek ve birlikte aynı yerde olmayı reddedersek bizi öldürürler.”

“Çoğu evli. Düşünmeleri gereken bizden daha önemli meseleleri var. Hem senden asla nefret edemem.”

Ted, onu ikna etme çabalarında çok ileri gidiyor olmaktan korkuyordu. Ama Eve öyle sıcak, öyle yumuşak ve uysaldı ki. Ted, onun vücudunda kaybolmak, Sophia’yı düşünmesine engel olacak bir şey, *herhangi* bir şey yapmak için ölüyordu adeta.

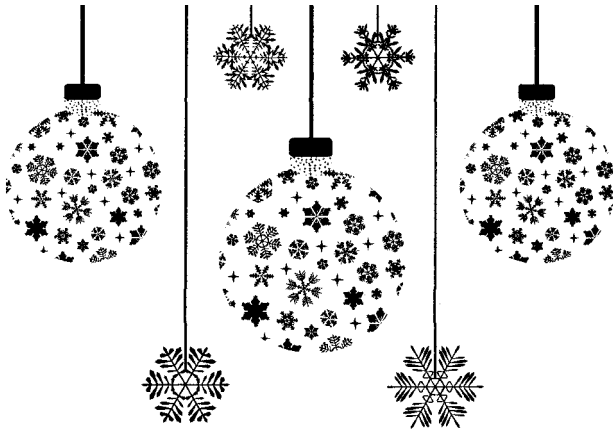
“Ben de senden nefret edemem.” Eve, onun üzerinde haz kıvılcımları yaratarak hareket etti. Ted, tıpkı düşündüğü gibi



onunla problemsiz sevişebildi. Ama ona bağlılık sözü de verebilir miydi? Çünkü Eve'i yatağa atmak bir başkasıyla olmaktan farklıydı. Sonrasında onu incitmekten korkmadan hayatına öylece devam edemezdi.

Bir an için paniğe kapıldı, onu fazla zorladığını fark etti. Eve'i seviyordu ancak Sophia'yla yaşadığı yoğun duygusal çekimi hissetmiyordu. Sophia'yla *yaşadığı* tutkuydu. Âşık olmaktı, boğulacağını bilse umursamayacak kadar derinden âşık olmaktı. Fakat Eve iyi bir kadındı; istediği eşe ve be-beklere sahip olmayı hak eden bir kadındı. Ted ona bunları verebilirdi, değil mi? Belki zamanla ona karşı da Sophia'ya hissettiklerini hissedebilirdi.

Her iki şekilde de, Eve bikinisinin üstünü çıkardığında vazgeçmek için artık çok geçti.



Bölüm On Beş

Ertesi sabah işe gittiğinde Sophia hâlâ Alexa için endişeliydi. Kızı, bir gün önceki saldırıya rağmen okula gitmekte ısrar etmişti. Gitmezse matematik dersinden kalmaktan korkuyordu. Notları düşüyordu ve yaşadıkları şeyler düşünülürse bu bir sürpriz değildi. Fakat onun okula gitmesine izin verdiği için Sophia'nın içi rahat değildi. Gece geç saatte, Cadılar Bayramı için hiç dışarı çıkmayıp bütün akşamı birlikte geçirdikten sonra Alexa sonunda dökülmüş ve olanları anlatmıştı. Skip ölmeden önce en fazla takıldığı kız arkadaşı olan Babette ona sırt çevirmişti. Kavga etmekten ve okul kırmaktan ötürü sık sık ceza alan bir kız olan Connie'ye



Alexa'nın onun hakkında çok kötü şeyler konuştuğunu söylemişti. Bu yalandı elbette fakat diğerleri öylece izleyip Alexa'nın geri çekilişine ve diğer kıza tezahürat yaparken, Connie intikamını almıştı.

Olay başlı başına saçma ve aptalcaydı; adice, haince oyunlardan ibaretti. Alexa dışlandıktan sonra popüler grubun lideri olmak Babette'in hoşuna gitmişti ve Connie de muhtemelen yaptıklarının ona kazandırdığı kötü şöhretten haz alıyordu.

Sophia, dün yaşanan olayın son olmamasından korkuyordu. O yüzden, kasabadan taşınma olasılığını bir kez daha açtı. Bu kez Alexa bu fikre daha ılımlı yaklaştı ancak Sophia, henüz bir yere gidemeyeceklerini biliyordu. Taşınmak para gerektiriyordu. Kira parası ve otomobil ödemesi gerekecekti. Henüz Sophia bunların ikisini de ödemiordu. Aynı zamanda, gidecekleri yeni kasaba ya da şehirde iş bulabileceğini garanti etmesi lazımdı. O zamana kadar Ted'e işi bırakmayı düşündüğünü söyleme riskini göze alamazdı.

Uzun lafın kisası, o an için Whiskey Creek'ten ayrılmak uygulanabilir bir seçenek değildi. Ama Alexa'ya bunun için çabalayacaklarına söz verdi. Sonunda oradan gidecekler ve başka bir yerde yeni bir hayata başlayacaklardı.

Ted'in evine vardığında öyle dalgındı ki, Ted kapıya cevap vermeyince fazla düşünmedi. Dünkü izlenimine göre Ted, kendi işine bakmayı ve onu istediği gibi yemek pişirmesi, temizlik yapması için rahat bırakmayı tercih ediyordu. Onun için Sophia kapı kolunu çevirip kilitli olmadığını görünce içeri girdi. Ted bilgisayarının başında mı ya da duş



mu alıyor diye anlamak için üçüncü kata kulak kabartırken birkaç yerde su birikintisi gördü.

Temizlik malzemelerinin olduğu dolaptan bir havlu alıp birikintileri temizledi. Birikintiler merdivenlerden yukarı doğru uzanıyor, Ted'in ofisinin önünden geçiyordu. Sophia, onun gece jakuziye girdiğini ve içeri girerken kurulanmadığını düşündü çünkü sular yatak odasına kadar gidiyordu.

Sonra başka bir şey gördü. Tırabzanlarda bir bikini üstü sallanıyordu. Aynı bikininin altı Ted'in yatak odasının tam dışında, sanki yatağına giderken çıkarılmış gibi en büyük su birikintisinin içindeydi.

Lanet olsun! Sophia, hemen merdivenlerden geri inmek için döndü. Onu başkasıyla görmek, bunun ona hissettirecekleriyle yüzleşmek istemiyordu. Ama o anda yatak odasının kapısı açıldı ve *Eve* çıktı. Üzerinde *Ted'in* eşofmanları vardı.

"Sophia, üzgünüm," dedi, ikisi de olduğu yerde donakalıp birbirlerine bakarken. "Çalanın kapı zili olduğunu anlayamadık. Biz... biz akşamdan kalmaydık. Uyku sersemiydik."

Biz. Sophia, Eve midesine sert bir yumruk atmış gibi hissetti. Sebebinden emin değildi. Ted, istediği kişiyi, hatta yakın bir arkadaşını bile yatağa atma hakkına sahipti. Sophia, onun başka kadınlarla yattığını hep düşünmüştü. Otuzlu yaşlarda bekâr ve güçlü bir erkekti. *Elbette* başka kadınlarla yatacaktı. Sırf Sophia başkasıyla evlendi diye ömrü boyunca seksiz kalmayacaktı ya.

Ama Sophia, onun duygusal bir ilişki yaşadığını görmek zorunda kalmamıştı hiç. Ayrıldıklarından beri Sophia'nın bildiği tek bir kalıcı kız arkadaşı olmamıştı. Ve tabii *Eve'le* yattığını hiç düşünmemişti!



Yanakları kızarınca Eve'in bunu fark etmemesini diledi ama Eve de aynı derecede utanmıştı. "Problem değil. Ben... ben dışarıda arabayı görmedim. Yoksa içeri girmezdim. Ted'in duşta olduğunu sandım."

Eve, elleriyle saçlarını karıştırdı. Onları kulaklarının arkasına aldı ya da düzeltti; hepsi içine düştüğü durumun birer kanıtıydı. "Arabam burada değil. Ben... ben dün gece Ted'in arabasıyla geldim."

Sophia, başını salladı. Elindeki havlu ne yaptığını belli ediyordu ama yine de Ted'in yatak odasının önünde oluş sebebini açıklamak zorunda hissetti. "Buraya geldim çünkü yerdeki su birikintilerini gördüm ve biri kaymasın diye onları kurulamaya çalışıyordum." Bikiniyi aldı ve iki parçasını da Eve'e uzattı. "İki kişilik kahvaltı hazırlayacağım." Merdivenlerden indi ama sahanlıkta duraksadı. "Yemek odasına mı hazırlayayım yoksa tepsiyle yukarı getirmemi mi istersin?"

"Kalmayı planlamıyordum," dedi Eve. "Eve gidip giyinmem ve B & B'ye gitmem lazım."

Sophia, nabzının yavaşlamasını diledi ancak nafileydi. "Emin misin? Çünkü hemen bir yumurta yapabilirim."

"Ted, duş alıyor. Bu birkaç dakikasını alır, o yüzden... ben işe gidip orada yerim. Belki başka bir zaman üçümüz birlikte yemek yiyebiliriz." Eve, bu bir olasılıkmış gibi gülmüsediyordu ama Sophia, öyle olmadığını biliyordu.

"Kesinlikle. Seni götürmemi ister misin?"

Eve, elindeki anahtarları salladı. "Ted, onun arabasını almama izin verdi."

"Anladım."

"Bu arada, kostümün oyun odasında bir sandalyenin üze-



rinde katlı duruyor. Ödünç verdiğin için teşekkür ederim. Dün gece çok eğlenceliydi.”

Sophia’nın bundan şüphesi yoktu. Kaç kez yeniden Ted’in yatağında olduğunu hayal etmişti? O fanteziler ve çok miktarda alkol, yanlış kişiyle yaptığı on üç yıllık evliliğe katlanmasına yardımcı olmuştu.

Duyduğu acı, Sophia’yı tırnaklarının etrafını çok derin yolduğuna dair uyardı ama acısı, duyduğu rahatlamadan daha ağır basmıyordu. Ellerini nasıl çirkinleştirdiğini bilmek bile ona engel olmuyordu. “Yardım edebildiğime sevindim. Sen... sen bana çok iyi davrandın.”

Sophia, Eve’in ardındaki odada bir kıpırtı duydu. Ted’in sadece yüzünde tatminkâr bir gülümseme ve üzerinde bir boxer şortla karşısına çıkmasından korkup, kaçmak için güçlü bir çaba gösterdi. Onun Eve’e veda öpücüğü verdiğini görmek istemiyordu. Sophia’nın merdivenlerin dibinde onlara kıskançlıkla baktığını görmesini de istemiyordu. “Gidip kahve yapayım.”

Mutfağa sığındığında bir sandalyeye çöktü ve başını ellerinin arasına aldı. *Ne bekliyordun ki? Ted’in seni seçmesini mi?*

Elbette onu seçmeyecekti. Bunu neden yapacaktı ki? Hem Sophia Eve’i seviyor ve onun mutlu olmasını istiyordu.

“Daha sonra görüşürüz.”

Üzerinde hâlâ Ted’in eşofmanları olan Eve Cadılar Bayramı kostümünü geri vermek için başını mutfağa uzattığında, Sophia sıçradı. “İyi... iyi günler,” demeyi başardı kekeleyerek.

Eve, duraksadı. “Burada senin için her şey yolunda olacak mı?”

“Oh, evet. Gayet iyi olacak.” Yüzüne yeni bir gülümseme



yerleştiren Sophia, kahve yapmaya başlamadığını Eve'in fark etmemesi için dua etti. Dengesini yeniden kazanmaya çalışmak dışında hiçbir şey yapmamıştı henüz.

"Bunu duyduğuma sevindim." Eve, el sallayıp gitti. Kısa bir süre sonra Ted aşağı indi. Duş almış, üzerine bir tişörtle önceki gün giydiğinden daha koyu renk bir kot pantolon giymişti. Tıraş olmamıştı ama bu, onu daha kötü göstermek yerine daha iyi gösteriyordu. Neyse ki o geldiğinde Sophia kahveyi kaynamaya koymuştu ve yumurta çırpıyordu.

"Günaydın," dedi Ted.

Sophia, başını kaldırmadı. "Günaydın."

"İyi misin?"

Sophia, ilk başta onun hislerini okuduğunu sandı. Ama sonra başparmağının kanadığını fark etti ve kanı silmek için bir parça kâğıt havlu aldı. "İyiyim."

Ted, ona yaklaştı. "Elini mi kestin, yoksa..."

Sophia, ellerini arkasına sakladı. "Hayır."

Ted'in gözlerinin arasında iki çizgi oldu. "Kan gördüğümü sandım."

"Önemli bir şey değil. Yara bandı yapıştırırım."

Ted masaya oturduğunda, Sophia içinden küfretti. Ted, kahvaltı hazır olana kadar orada kalacaktı. O bilgisayarda yazışını izlerken, genç kadın çok zorlanmıştı. Onun için o anda yaptığı işe özellikle dikkatini vermeye çalıştı.

"Eve, bana dün Alexa'nın başına gelenleri anlattı," dedi Ted. "Bu konuda çok üzgünüm."

Sophia, gözlerini tavaya dikti çünkü henüz Ted'e bakmaya cesaret edemiyordu. "Teşekkürler. şey... istersen sen çalışmaya başlayabilirsin. Hazır olunca kahvaltayı yukarı getiririm."



“Az sonra gideceğim.” Sandalyesi yerde gıcırdadı ama Sophia az önce ona mutfaktan kaçması için mükemmel bir fırsat vermiş olsa da, Ted ayağa kalkmadı. “Ayrıntıları öğrenebilecek misin?”

“Pardon?” Sophia, kendini ona bakmaya zorladı.

“Kavgadan bahsediyorum, Alexa’ya olanlardan.”

Sophia, dikkatini yeniden yemeğe verdi. “Detayları öğrensem de bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.”

“Okula gidebilirsin, müdürle konuşabilirsin.”

“Alexa, bunu yapmamam için yalvardı. Bunun yalnızca çocukların ona daha kötü davranmalarına yol açacağını söyledi.”

“Yani bugün evde mi, yoksa...”

“Matematik dersini kaçıramazdı. Notları... olması gerektiği gibi değil. Dikkatli olmazsak ikimiz de yedinci sınıfı tekrar etmek zorunda kalmasından korkuyoruz ve bunu istemiyoruz.”

“Elbette istemezsiniz.”

Neyse ki yumurtalar hazır oldu ve Sophia onları tabağa koydu. “Kızarmış ekmek ister misin?”

“Lütfen.”

Sophia, kızartma makinesine iki dilim ekmek koydu ve bir fincan kahve doldurup yumurtalardan önce onu masaya götürdü. Krema ya da şekerle uğraşmadı. Ted’in sade kahve sevdiğini biliyordu. “İstersen biraz meyve de kesebilirim.”

Ted, tabağı masaya koyan Sophia’nın elini yakaladı ve parmaklarındaki yaraları görünce kaşlarını çattı. “Kendine ne yapıyorsun böyle? Canın *acıyor mu?*”



“Pek sayılmaz,” diye yalan söyledi Sophia, ellerini yeniden saklayabilmek için uzaklaşırken.

“Kötü görünüyorlar.”

“İyiler. Bu akşam çaresine bakarım.”

“Neden şimdi bakmıyorsun? Banyomda yara bandı var.”

Sophia, onun ısrarlarına son vermesi için her şeyi yapabileceğini belirten bir işaret yaptı. “Pekâlâ. Sana yarın yeni bir kutu getiririm.”

“Bir kutu yara bandının fiyatını düşünmüyorum.”

Kızarmış ekmekler makineden çıkınca Sophia onlara tereyağı sürmeye koyuldu. Kahvaltısının geri kalanını Ted’in tabağına koyup, o yemeyi bitirene kadar mutfaktan uzaklaşmaya niyetliydi ama kapıya varamadan Ted konuştu.

“Seni taciz ediyor muydu, Sophia?”

Genç kadının kasabada dolaşan dedikodulardan haberi vardı ve Ted’in Skip’ten bahsettiğini biliyordu. Tek başına sesinin tonu bile Sophia’nın dürüst olması, sonunda gerçekleri kabul etmesi için rica niteliğindeydi. Sophia öyle uzun zaman yalan söylemek zorunda kalmıştı ki. Ama çektiklerinin Alexa’nın kulağına gitmesini istememişti.

Hem o anki durumuyla bile yeterince acınacak haldeydi. “Hayır.”

“Morlukları nasıl açıklayacaksın?”

Sophia, onun gözlerine bakamadı. Her bakışında onu Eve’le hayal ediyordu. “Sanırım sadece sakarım.”



Ted, çalışma masasına geri döndü ama önceki günden daha fazla yazamıyordu. Gece olanları ve Eve’le yattığını



düşünüp duruyordu. Ne yaptığının farkındaydı. Eve’i yatağa atmak için bilinçlice karar almıştı. Peki, neden o gün kendini berbat hissediyordu?

Sophia evi temizlerken elektrik süpürgesinin sesini dinledi. Genç kadın çok sıkı ve hızlı çalışıyor, Ted’e bir keresinde bir reklamda gördüğü beyaz kasırgayı hatırlatıyordu. Onu ara verip öğle yemeği yemeye bile ikna edemiyordu.

Ve elleri. Lanet olsun, onlara *zarar veriyordu*.

Skip’in onu taciz edip etmediğini sorduğunda onun nasıl tepki verdiğini düşündü. Ağzı hayır demişti ama gözleri...

Telefonu çaldı. Ted, her zamankinin aksine arayanın annesi olmasını diledi. Ona Eve’le çıktığını söylemek, sonunda annesini ve diğer herkesi mutlu edecek ciddi bir aşk ilişkisine başladığı için onun sesindeki heyecanı duymak istiyordu. Belki bu Ted’in içini kemiren şüpheleri silebilir, doğru karar verdiğine inanmasını sağlayabilirdi.

Ama arayan Rayma değildi. Yeni kız arkadaşıydı.

“Selam.” Ted, telefona cevap verirken sesine hissettiğinden daha fazla heyecan kattı. “Bugün nasılsın?”

“İyi. Sen?”

“Harika. Harika olmamam için bir sebep var mı?” Ted, gözlerini devirdi. Tuhaf davrandığını kendi bile anlayabiliyordu.

“Gergin değil misin?” Eve’in sesi kuşkuluydu. Güveninin tazelenmesine ihtiyacı vardı.

Ted, alnını ovaladı. “Elbette değilim.”

“Bunu duyduğum için rahatladım. Çünkü dün gece...” Eve, kahkaha attı. “... dün gece aklımı başımdan aldı ve beraber olduğumuzu öğrenen herkesin aklını başından alacak.



Ama sadece şunu söyleyeceğim; yatakta *o kadar* iyi olduğunu bilseydim çoktan üstüne atardım.”

Eve de yatakta kötü değildi. Ve Ted’in gururunu okşaması çok hoştu. Peki, neden masasının altına saklanacakmış gibi hissediyordu? “İnanılmazdı,” dedi zayıf bir sesle.

“İnanılmaz bir gece daha geçirebiliriz.”

Ted, korkuyla sindiğini hissetti. “Ne zaman?”

“Akşam yemeğe gelebilirsin.”

Akşam mı? Hayır. Onu o kadar çabuk görmek istemiyordu. Toparlanmak için zamana ihtiyacı vardı. Fakat bunu itiraf edemezdi. Kendine ne olursa olsun o işin sonunu getirmek için söz vermişti. “Geç saate kadar çalışmam lazım ama... sonra olur mu?”

“Elbette. Tatlı yeriz.”

“Anlaştık.”

“Sekiz buçuk senin için uygun mu?”

“Evet, ama arabam sende.”

“Ben seni alırım.”

“Harika.”

“Şey...”

Eve veda etmeyince Ted çenesini sıktı. *Lütfen, tanrım, beni sevdiğini söylemesine izin verme. Onun dışında her şey olabilir.* “Ne oldu?”

“Diğerlerine ne zaman söyleyeceğiz?”

Ted’in göğsü öyle fena sıkıştı ki, güçlükle nefes aldı. Sanki biri onu boğazlıyordu. Ayağa kalktı. *Rahatla... henüz nişanlı değilsin.* “Birbirimize birkaç hafta verelim. İlişkimizdeki değişikliğe onların alışmasını istemeden önce *biz* alışmalıyız. Sen de öyle düşünmüyor musun?”



“İyi bir noktaya değindin.”

“Akşam görüşürüz o halde.”

“Bir şey daha.”

Ted, telefonu diğer kulağına aldı.

“Pişman olmadığından emin misin?”

“Ya *sen*?” diye sordu Ted.

“Hem de hiç değilim!”

“Ben de öyle.”

“Aslında hamile kalmış olmayı umuyorum.”

Ted, o anda bir şey yemediğine sevindi çünkü boğulabilirdi. “Neden *öyle* söyledin? Prezervatif kullandık. Hamile kalmak için bir sebep...”

“Hayır. Sadece... bebek sahibi olmak istiyorum.”

“Ben buna kesinlikle hazır değilim, Eve,” dedi Ted.

Eve, kıkırdadı. “Biliyorum. Şu an ödünü kopardığımdan eminim.”

Gerçekten de öyleydi. “Lütfen, bir süre için bebeklerden söz etmeyeceğine söz ver bana.”

“Pekâlâ,” dedi Eve. “Ama sen bunu zaten biliyorsun.”

Bu doğrudu. Son birkaç yıldır Eve bundan birkaç kez söz etmişti; bir aile kurma fırsatına sahip olamamaktan korkuyordu.

“Sophia iyi mi?” diye sordu.

Ted, sadece Sophia’nın adının anılmasıyla gerilmekten nefret ediyordu. “İyi. Neden iyi olmasın?”

“Bu sabah onu görünce çok utandım ve ben hâlâ oradaydım. O da utandı. Bunu anladım. Yüzüme bakamadı. Sana bu konuda bir şey söyledi mi?”

Ted, ofisinin camdan duvarlarına gidip bir kat aşağıda



salonu süpüren Sophia'ya baktı. Genç kadın, izlendiğinden tamamen habersiz yüzündeki teri silmek için duraksadı ve sonra önceki kadar enerjik bir şekilde işine devam etti. O sabah sanki hızlı çekime girmiş ve oradan çıkamıyormuş gibiydi. "Hayır. Hiçbir şey söylemedi. Bunun onu ilgilendirmediğini biliyor." Zaten umurunda da değildi. Neden olacaktı? Sophia, tam on dört yıl başkasıyla yatmıştı.

"Bazen, Kara Altın Kafe'de sana bakarken yüzünde özlem dolu bir ifade görürdüm ve..."

"Kes şunu. Sen hayal görmüşsün."

"Bu sabah yatak odandan çıktığımda onu görmedin. Öylesine üzgün görünüyordu ki."

"Bizi öğrenince birçok kişi şok olacak." Şok olmak ve üzülmek tam olarak aynı şey değildi ama Ted, bunu kasten geçiştirmişti.

"Haklısın."

Bir anda, Sophia dönüp başını kaldırdı ve Ted'in orada olduğunu, onu izlediğini görünce elektrik süpürgesini kaptığı gibi gözden kayboldu.

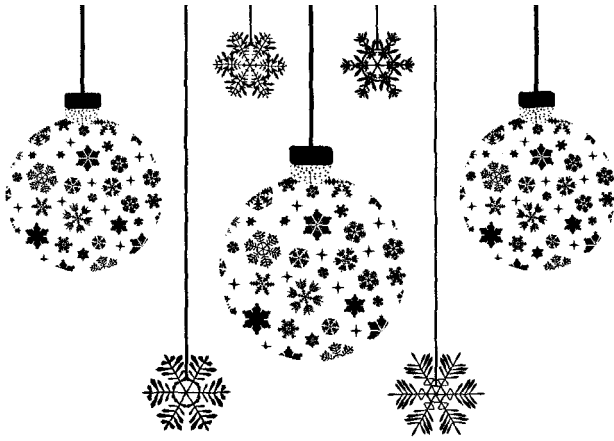
"Her şey güzel olacak," dedi Ted. "Sadece... biraz ağırdan alalım." Bunu Eve'in korkularını dindirmek için mi söylüyordu, yoksa kendi korkularını mı?

"Pekâlâ," dedi Eve.

Ted, hemen konuyu değiştirdi. "Akşam gelirken bir şeyler getirmemi ister misin?"

"Prezervatif iyi olur," dedi Eve ve telefonu kapadı.

Ted, telefonuna bakakaldı. "Tanrım, ben ne yaptım?" diye mırıldandı ve başını cama vurdu.



Bölüm On Altı

*S*ophia, kulaklıklarını takmış yüksek sesle müzik dinliyordu ve elleri meşguldü. Hiçbir şey için endişelenmek istemiyordu; ne küçük kızının başına okulda neler geldiğini ne o gün arabasının elinden alınabileceğini ne de Ted’le Eve’i her düşüncesinde niye midesinin bulandığını düşünmek istiyordu. Tek yapmak istediği çalışırken müziğe dalmak, ılık hızıyla geçsinler diye saatlerini işle doldurmaktı. Sonra eve gidebilir, Alexa’yla olabilir ve kızının sağ salim olduğunu görerek rahatlayabilirdi. Arabası kendi evinde daha büyük tehlike altındaydı. Bir repo şirketinin onu kolaylıkla bulabileceği bir yerde fark edildiği anda ortadan yok olabilirdi ama belki Ted’den uzaklaşmak, onun Eve’le olan beklen-



medik ilişkisine farklı bir açıdan bakmasını sağlardı. Ted'i asla geri kazanamayacağını biliyordu. Fakat *sonunda* Eve gibi bir arkadaş bulduğu için çok mutlu olmuştu. Eve son bir hafta boyunca ona çok iyi davranmış olsa da, Sophia Ted'le yatan biriyle asla yakın olamazdı. Kendi düşünceleri ve hisleri hakkında büyük vicdan azabı duyardı.

Tüm sabahı evi süpürmekle, toz almakla ve dolap içlerini temizlemekle geçirdi. Ted, evini derli toplu ve bir şekilde düzenli tutmuştu ancak çoğu erkek gibi o da fazla derin temizlik yapmamıştı. Sophia, bu konuda hayli yol aldığıının farkındaydı ama öğle yemeğini hazırlamak için ara vermesi gerekiyordu.

Mutfğa geri döndüğünde Ted'e ızgara panini ekmeğinden sandviç ve yanında dilimlenmiş meyve hazırlamaya karar verdi.

Bunları hazırlaması uzun sürmedi. Ted'in yemeğini götürüp ona fark ettirmeden ofisten geri çıkmayı denedi. Böylece müziğine ve kirlerle savaşına geri dönebilecekti. Fakat tam kapıyı kapatacakken Ted onu durdurdu ve Sophia'nın yapması gereken bazı sekreterlik işlerini gözden geçirmelerini istedi.

"Elbette. Elimden gelenin en iyisini yapacağım," dedi Sophia ve masasına oturabilmek için yemek tepsisini sehpanın üzerine aldı.

Ted, sandviçinin yarısını alıp Sophia'nın başına geldi. "Bilgisayarı nasıl çalıştıracığını biliyorsun, değil mi?"

Sophia, ona aptal olmadığını söyleyen bir bakış attı ve bilgisayar açtı. Bilgisayar gerekli evrelerden geçerken Ted ye-



meğini yedi fakat hiçbir şey söylemedi. Sophia bulmasını istediği Excel dosyasını ararken, o da sandviçinin kalanını aldı.

“Bu çok lezzetli,” dedi.

Sophia, ona bakmadı. “Beğendiğine sevindim. Bana hangi yiyecekleri daha çok beğendiğini söylersen onlardan bir liste yapabilirim.”

“Şu ana kadar salata ve sandviç mükemmeldi. Belki yarın bir tür makarna deneyebilirsin.”

“Bunu yapabilirim.”

Sophia, onun istediği Excel dosyasını açmayı başardı ama hiç Excel’de çalışmamıştı, hakkında en ufak bir şey bilmiyordu. Bu yüzden, yazma sınavında olduğu gibi sinirleri gerilmeye başladı.

“Göründüğü kadar zor olmayacak.” Ted’in sesi cesaret vericiydi; Sophia’nın biraz bunaldığını fark etmişti.

Kalın bir tomar föy getirdi ve bunların eyalet fuarında ve başka çeşitli etkinliklerde Ted’in elektronik posta listesinde yer almak için kaydolun kişilerden olduğunu açıkladı. Onlara haber postası gönderebilmek için Sophia’nın bunları bir Excel tablosuna eklemesini istiyordu.

“Sadece isimleri ve e-mail adreslerini mi gireceğim?” diye sordu Sophia.

“Aynen öyle. Veri girişi. Tabii isimleri ve e-mail adreslerini yanlış yazmamaya dikkat et.”

Sophia, el yazılarını okuyabildiği sürece bunun problem olmayacağını düşündü. Hepsini iki kez kontrol edecekti. “İsimleri hangi sütuna kaydetmeliyim?”

“Sana göstereceğim.” Ted, onun sayfayı formatlamasına yardımcı oldu. Ona doğru eğilip fareyi kullanarak sütunları



nasıl isimlendireceğini ve gerektiğinde nasıl büyüteceğini gösterirken, Sophia onun tıraş losyonunun kokusunu, hatta vücudunun sıcaklığını duydu.

Neyse ki Ted haklıydı. Sophia, sadece birkaç tıklamayla işe başladı. Sonrasında iş sıkıcı ve sürekli tekrarlı ancak kolaydı.

Sophia, işin püf noktasını öğrendiğinden emin olunca föylerin etrafına paket lastiği geçirdi ve bilgisayarı kapamaya başladı.

O sırada Ted kendi masasındaydı ama Sophia'nın sandalyesinin gıcirtısını duyunca ona döndü. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Araya öğle yemeği girince temizliği bitiremedim. Gidip o işi bitirmeyi ve birkaç işi daha halletmeyi düşündüm. Ama merak etme. Bunları eve götüreceğim ve yarın haber postası gönderebileceksin."

"Burada vaktin varsa evde çalışmana gerek yok. Temizlik bir yere kaçmıyor."

Sophia, yiyebileceği zamana kadar sandviçini buzdolabına koymasına gerektiğini düşündü ama bir süreden bir şey çıkmayacağına karar verdi. Başını sallayarak bilgisayarı tekrar açtı ve işe geri döndü.

İki metre kadar uzağında Ted'le oturarak bir saatten uzun zaman geçirdi. Arada bir ona bakıyor, ne kadar yakışıklı olduğunu, Alexa'mn babası o olsaydı hayatının ne kadar farklı olacağını düşünüyor ve sonra kendi kendini yakalıyordu. Çocuk sahibi olacaklarının ya da evleneceklerinin bir garantisi yoktu ki. Hem verdiği kararları değiştiremezdi. Hele



şimdi Ted Eve’le görüşürken, Sophia kararlarının sonuçlarıyla yaşamak zorundaydı. Eve, bir erkeğin isteyeceği her şeye sahipti. Ted onu niye terk edecekti ki?

Saat ikide Sophia dakikaları saymaya başladı. Alexa, bir saat sonra okuldan çıkacaktı. Sophia o zaman kızı adına rahat bir nefes alabilirdi. Ama yalnızca beş dakika sonra telefonu çaldı.

Alexa’nın okulundan aranıyordu.

Sophia, Ted’i yazarken rahatsız etmek istemedi. Zaten Ted telefon sesine dönüp bakmıştı. Bu yüzden Sophia, ofisten çıkarken yumuşak bir ses tonuyla konuştu.

“Alo?” Korkuyla midesi kasılmıştı ama her zamanki gibi konuşmaya çalıştı.

“Bayan DeBussi?”

“Evet?”

“Ben Bayan Vaughn, Whiskey Creek Ortaokulu müdiresi. Korkarım kızınızı bir an önce almanız gerekiyor.”

Sophia’nın boş elinin tırnakları avucuna battı. “Ne için? Kızım iyi, değil mi?”

“Fiziksel olarak iyi fakat okuldan uzaklaştırıldı.”

“Ne?” Alexa eski arkadaş grubuna dahilken fazla sosyalleşmeye ve sınıfta dersleriyle yeterince ilgilenmemeye meyilliydi. Eylül ayında Okula Geri Dönüş Gecesinde birkaç öğretmeni onun çok konuştuğunu söylemişti. Ama Alexa, asla müdürün odasına gitmesini gerektirecek bir şey yapmamıştı.

“Beşinci sınıftan bir kıza saldırdı,” diye açıkladı Bayan Vaughn. “Kızın yüzünü ne kadar kötü çizdiğini görmelisiniz.”

Sophia, Bayan Vaughn’a önceki gün kendi kızının yüzünün ne hale geldiğini görüp görmediğini sormak istedi



ancak hâlâ *saldırdı* kelimesinin etkisinden kurtulmaya çalışıyordu. Alexa'nın saldırgan olabileceğine inanamıyordu. "Kız kimdi?"

"Birkaç yıldır kasabada olan bir kız. Adı, Connie Ruesch."

Belki Connie uzun zamandır kasabada değildi ama Sophia'nın duyduğuna göre kasabaya geldiği günden beri sorun çıkarıyordu. "Bu, dün okuldan sonra Alexa'ya saldıran kız," dedi Sophia. "Olay olduğunda, Alexa onu aldığım köşeye yürüyormuş. Yani... kavgayı başlatanın o olduğundan *emin misiniz?*"

"Şahitlere göre sebepsiz bir saldırıymış."

"Connie, dün ona birkaç kez vurmuş. Buna sebepsiz demez!"

"Dün her ne olduysa okul sahası dışında olmuş. Olaylar kızınızın iddia ettiği şekilde gelişmiş *olsa bile* bu konuda yapabileceğim bir şey yok."

Bayan Vaughn'un sesindeki şüphe Sophia'yı gerçekten kızdırmıştı. "*İddia ettiği mi?* Onun sözünden kuşku mu duyuyorsunuz? Yalan söylediğini mi düşünüyorsunuz?"

"Bence Connie'nin başının derde girmesini tercih ediyor."

"O öyle bir çocuk değildir, öyle... işbirlikçi değildir."

"Güvenin bana, her şeyi gördüm."

"Ama beni tanıyorsunuz, *onu* tanıyorsunuz."

"Çok sevilen bir çocuk. Bunun için sizi takdir ediyorum fakat hiçbir çocuk kusursuz değildir. Ve ebeveynlerin çocuklarını eylemlerinin sonuçlarından kurtarmasına izin vermem. Whiskey Creek Ortaokulu'nda disiplin öyle işlemiyor."

Sophia, parmak uçlarını alnına bastırdı. "Şahitlerden söz ettiniz."



“Sınıfın çoğu olanları gördü.”

“Öğretmen de dahil mi?”

“Öğretmen bir dakikalığına dışarı çıkmış. Ama geri döndüğünde olanları görmüş ve Alexa’yı Connie’nin üzerinden çekip almış. Elimizde ondan önce olanları doğrulayan birçok çocuğun ifadesi var. Güvendiğim öğrencilerden olan Ella da onlardan biri.”

Fakat Ella popüler grubun bir üyesiydi ve pazar günü Anne Yemeği’nde Alexa’ya kıs kıs gülen kızların arasındaydı. “Babette de sınıfta mıydı?”

“Üzgünüm. Ella’nın adını bile vermemeliydim. Başka birinin çocuğu hakkında bu tür bilgileri veremeyiz.”

“Ne tür bilgiler?”

“Özel bilgiler.”

Sophia, bir kahkaha atmaktan kendini alamadı. Bir ay önce istemiş olsa Bayan Vaughn ona tüm sınıfın isim listesini verirdi. Öğrenme merkezinde bilgisayar eksigi olduğunda ya da yıllık yengeç kutlamasında bir organizatöre, müzayede için bazı pahalı eşyalara ihtiyaç duyduklarında okul Sophia’ya başvurmaktan hiç çekinmezdi. Geçen yıl Sophia ve Skip, teknelerinde bir gezi başışlamışlardı.

Sophia’nın onu ciddiye almadığını sezen okul müdiresinin sesi daha da sertleşti. “Kurallar bunlar, Bayan DeBussi.”

“Uygun olduklarında,” diye mırıldandı Sophia.

“Sizi tartışmak için aramadım. Sadece size kızınızın bir kavga başlattığını ve şimdi diğer herkes gibi cezalandırılması gerektiğini bildirmek için aradım.”

Sophia, içindeki tüm öfkeyi püskürtmeye çok yakındı



ancak kendine bu dürtüyü bastırmayı emretti. Eylemlerinin Alexa'yı nasıl etkileyeceğini düşünmeliydi.

Öfkesini dizginleyerek farklı bir yaklaşım denedi. “Bayan Vaughn, size Alexa'nın babasını yeni kaybettiğini söylememe gerek yok. Babasına ya da bana karşı duygularınız ne olursa olsun, *lütfen* bunun *kızıma* olan tutumunuzu etkilemesine izin vermeyin.”

“Bir çocuğun ebeveynlerine olan hislerimi çocuktan çıkarabileceğimi ima etmenize bile gücendim,” diye yanıtladı müdire hanım.

Ama yaptığı tam olarak buydu. Bunu göremiyor muydu? Skip herkesi dolandırmadan önce bu olay problem olmazdı. Bayan Vaughn, doğrudan Alexa'ya inanırdı. “Bir şey ima etmiyorum,” dedi Sophia. “Sadece potansiyel önyargının farkında olmanızı ve buna karşı tedbir almanızı istiyorum. Yani... Alexa'yı cezalandırmak için yapabileceğiniz başka bir şey yok mu? Onu okuldan sonra alıkoyun veya... veya öğle yemeği saatinde çalıştırın. Bu kavgadan onun sorumlu olmadığını biliyorum. Bunu *biliyorum*. Bu kadar sert şekilde cezalandırılması bana adil gelmiyor. Bir kere, haftanın geri kalanında okuldan uzak kalırsa derslerinden de geri kalacak. Zaten mücadele veriyor... hem de birçok yönden.”

“Belki de bunu dışa vurmuştur. Mantıklı, öyle değil mi? Birkaç dakika içinde görüşürüz.”

Bayan Vaughn kapadığında, Sophia telefonunu fırlatmak istedi. Onun yerine, telefonla alnına vurdu. “Lanet olsun,” diye fısıldadı, gözlerine dolan yaşlarla savaşını kaybettiğinde. “*Hiçbir şey* yolunda gidemez mi? Gerçekten tüm bunları hak edecek kadar kötü olabilir miyim?”



“Neler oluyor?”

Eli yanına düşen Sophia, döndüğünde Ted’i arkasında buldu. Onun ofisten çıktığını duymamıştı. Acaba ne zamandır dinliyordu?

Eliyle yanaklarını sildi. “Hiçbir şey. Alexa’nın okuldan biraz erken alınması gerekiyor, hepsi bu.” O kara gözlerin dikkatli bakışlarından kaçmayı ümit eden Sophia, ondan uzaklaştı. “Umarım kırk dakika erken çıkmamın senin için mahsuru yoktur.”

Sophia, onun cevabını bekleyemedi bile. Merdivenlerden telaşla indi ve ön kapıdan koşarcasına çıktı. Ama arabasına binemedi Ted koşarak peşinden geldi.

Onun ayak seslerini duyunca Sophia arkasına baktı ve Ted, ona yan yolcu kapısını işaret etti. “Kilidi aç. Seninle geliyorum.”



Bayan Vaughn kapıyı kaparken, Ted müdirenin odasında Sophia’nın yanına oturdu. Alexa zaten oradaydı. Köşeye çekilmiş bir sandalyede otururken suçu kanıtlanmış bir mahkûm gibi görünüyordu. Ted’in sandığı gibi yerinden kalkıp annesinin kollarına koşmadı. Kendini savunmadı. Sadece kahverengi kâküllerinin arasından şişmiş gözleri ve yaşlı yüzüyle onlara baktı.

Ona verilen hasar apaçık ortadaydı. Ted, küçük kızın yavaşındaki sıyrığın yeni olduğundan şüphelendi çünkü kanıyordu ama şişmiş dudağı ve morluk o kadar yeni değildi.



“Sizi bu şartlar altında aramak zorunda kaldığım için üzgünüm.” Bayan Vaughn, Ted’e onun bu konuyla ne ilgisi olduğunu idrak edememiş gibi baktı fakat Ted, açıklama yapma zahmetine girmedi. Açıklayabileceğinden emin de değildi. Sadece orada olmak için her türlü hakka sahipmiş gibi davrandı ve okul müdiresi onu engellemeye çalışmadı.

Sophia kızına dönüp gözlerini hızla kırıştırmaya başlayınca Ted, onun tıpkı yolda yaptığı gibi gözyaşlarıyla savastığını anladı. Genç kadın, müdireye cevap vermek için ağzını açtı fakat Ted, ona bu durumla bizzat ilgileneneğini anlatmak için kolunu sıktı. “Talihsiz bir durum. Alexa başını sık sık derde sokar mıydı?”

Alexa’nın bakışları ona yöneldi. Ted’in varlığından onun da kafası karışmış gibiydi ancak hiçbir şey söylemedi. Sadece başını önüne eğip yere baktı.

Bayan Vaughn, masasının ardındaki koltuğuna oturdu. “Hiçbir zaman.”

“Yani bu ilk suçu mu?” Ted, öyle olduğunu biliyordu. Sophia, arabada durumu açıklamıştı. Ted, sadece Bayan Vaughn’a Alexa’nın daha önce hiç sorun çıkarmamış bir çocuk olduğunu hatırlatmaya çalışıyordu. Belki kadın okuldan uzaklaştırma cezasının biraz ağır olduğunu anlardı ve bunlar Alexa’nın tipik davranışları olmadığından, belki ona anlatılardan daha fazla tahrik olduğunu görürdü.

“Evet. Ama bildiğiniz gibi...” Bayan Vaughn’un gözleri Sophia’ya çevrildi “...evinde çok fazla karmaşa var.”

“Bunların hiçbiri Alexa’nın suçu değil,” diye vurguladı Ted.

“Oh, hayır,” dedi müdire. “Onu ima etmiyordum.”



Ted, küçük kıza döndü. “Alexa, bana neler olduğunu anlatabilir misin?”

Sophia onu yüreklendirene kadar Alexa bir şey söylemedi. “Bu benim bir arkadaşım, tatlım. Ona cevap verebilir misin?”

“Kalemini sırtıma batırıp duruyordu,” diye mırıldandı küçük kız.

“Kim... Connie mi?” diye sordu Ted.

Alexa, başını sallayarak onu doğruladı.

Sophia, konuşmanın ortasına dalacakmış gibi bir ses çıkardı fakat Ted, yine onun kolunu sıktı. “Yani kavga çıkmadan önce seni kalemiyle dürtüyordu, öyle mi?” diye sordu.

Küçük kız, tekrar başını salladı.

“Canın yandı mı?”

“Evet!” Alexa’nın sesi daha yüksek çıktı. “Kalemin sivri ucuydu!”

“O halde iz bırakmış olmalı. Bırakıp bırakmadığını biliyor musun?”

“Hayır,” dedi Alexa. “Kendi sırtımı göremem.”

“Biz bir bakabilir miyiz?”

Alexa, annesinden sessizce onay aldıktan sonra ayağa kalktı, sırtını döndü ve annesinin gömleğinin arkasını kaldırmasına izin verdi. Gerçekten de sırtında birçok kırmızı iz vardı. Bir yerde kalemin ucu deriyi delmişti.”

“Bunu öğretmenine söyledin mi?” diye sordu Ted.

Alexa, gömleğini indirdi. “Söyleyemedim. Sınıfta değildi. Zaten söylesem de bir şey olmazdı.”

“Çünkü...”

Küçük kızın sesi öfkeyle doldu. “Sonra Connie ve diğer-



leri daha acımasız olurdu. Onlardan bir grup dün okul çıkışı beni takip etti ve Connie bana birçok kez vurdu.”

“Demek önceden bu kızla kötü bir tecrübe yaşadın.”

Alexa başını sallarken çenesi göğsüne vurdu.

“Bugün sana kalem saplarken ne yaptın?”

“Ona durmasını söyledim. Ama Babette’le Ella, kahkahalar atarak onu kışkırtmaya devam ettiler. Bunu bir daha yapması için ona bir dolar vereceklerini söylediler. Sonra kurabiyeyle bir paket cips teklif ettiler. Kalem batırmadığı zaman da saçımı çekiyordu.” Alexa, beyaz gömleğini gösterdi. “Hatta kalemiyle gömleğimi çizdi ve artık paramız olmadığından bir hayır kurumu mağazasından yeni bir gömlek almam gerektiğini söyledi.”

Ted, bunun *kendi* savaşı olmadığını biliyordu ama oraya gittiği için çok mutlu oldu. Sophia, son derece duygulanmıştı. Konuşmayı denese gözyaşlarına boğulacaktı.

Ted ona bakınca Bayan Vaughn boğazını temizledi. “Acıklı bir hikâye ama diğer çocuklar bunların çoğunun doğru olmadığını söylüyorlar. Connie’nin, Alexa’nın kıyafetlerini hayır kurumu mağazasından alması gerektiğine dair bir yorum yaptığını ve hepsinin bundan ibaret olduğunu söylüyorlar.”

Ted, ayağa kalkıp küçük kıızı işaret etti. “Peki ya o sırtındaki izler? Onlar nasıl olmuş?”

Müdire, bu konuda tartışmadı. Alexa kendi kendini o şekilde yaralayamazdı. “Dediğiniz gibi, öğretmenine gitmeliydi.”

“Bana bir şey söyleyin, Bayan Vaughn.” Bunun onu daha etkileyici gösterdiğini bilen Ted, ellerini kalçalarına koydu. “Onun yerinde olsaydınız ne yapardınız?”



“Bana saldırmayı kesin, Bay Dixon. Alexa’nın yaptıklarına göz yumamam. Kavga etmek hiçbir şeyi çözmez.”

“Bu doğru. Peki, onu buna kıskırttığı için Connie’nin cezası ne olacak?”

Müdire, disiplin defterini kaldırdı. “Ona okuldan sonra alıkonma cezası verdim.”

“Babette ve Ella?”

“Babette ve Ella mı?” diye tekrar etti kadın. “Onların olayla ilgisini ilk kez duyuyorum.”

“Yani artık onların da kabahatli olduğunu bildiğinize göre diyorum.”

“Maalesef olaya karışmış *olabilecek* her çocuğa tamamen adil olmak imkânsız. Ben orada değildim. Sadece şahitlerin ifadelerine göre işlem yapabilirim ve öğrenciler fiziksel müdahaleye giriştiklerinde sert bir sınır çizmem gerekir. O sınırı aşan kişi Alexa.”

“Size sırtındaki izleri az önce gösterdi. Bu da bana gayet fiziksel geldi.”

“Ama o izlerin nasıl olduğuna dair bir fikrim yok. Belki de ilk önce Alexa kalem batırmıştır çünkü onun anlattıkları diğerlerinden duyduklarımın tam tersi.”

Ted, Alexa’nın gözlerine baktı. “Alexa, biraz dışarıda bekleyip annenle birlikte Bayan Vaughn’la özel olarak konuşmamıza müsaade eder misin?”

Kapı kapandıktan sonra Ted, küçük kızın bekleme odasından onu duymaması için sesini alçalttı. “Burada fiziksel şiddete göz yumduğunuzu öğrendiğim için çok üzgünüm, Bayan Vaughn. Annem de okul müdiresi olduğundan, sizden ve eğitim sistemimizden daha fazlasını beklerdim.”



Kadın, yerinde doğruldu. “Ben... fiziksel şiddete göz yumuyorum, Bay Dixon!”

“O halde neden suçlu yerine kurbanı cezalandırıyorsunuz?”

“Her davranışın bir sonucu vardır. Bir çocuk diğerine vurdu ve şimdi sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda.”

“Uzaklaştırma cezası verdiğiniz çocuğun ilk alay edilen, itilen ve işkence gören çocuk olması sizin için önemli değil mi?”

Kadının burun delikleri kabardı ama cevap vermedi.

“Sanırım yeni spor salonu için büyük miktarda para bağışlamayı taahhüt etmiştim. Fakat bu okulun işletilme şekinden dolayı hayal kırıklığına uğradığım için korkarım bu projeden desteğimi geri çekmek zorunda kalacağım.” Ted, Sophia’ya döndü. “Gidelim.”

Bayan Vaughn, telaşla yerinden kalktı. “Benim yaptığımı düşündüğünüz bir şey için *çocukları mı* cezalandıracaksınız?”

“Neden olmasın? Siz Connie’nin yaptığı bir şey için Alexa’yı cezalandırıyorsunuz.”

“Ama zaten Bay DeBussi’nin bu proje için söz verdiği parayı kaybettim!”

“Bu birçok şeyi açıklıyor, değil mi?”

Bayan Vaughn gözlerini yere eğene kadar birkaç dakika birbirlerine öfkeyle baktılar. “Adil olmadığımı hissediyorsanız özür dilerim.”

“Ben bir şey *hissetmiyorum*. Buna ikna olmuş durumdayım.” Bunu bilinçli veya bilinçsizce yapıyor olabilirdi ama Bayan Vaughn, Sophia’nın kızını savunacak durumda olmadığını biliyordu. Ted’e göre, o da tıpkı Şef Stacy gibi Skip’in günahları için Sophia’yla Alexa’yı cezalandırabileceğini düşünmüştü.



“Daha uygun bir ceza olarak ne önerirsiniz?” diye sordu istemeyerek.

“Connie’ye okuldan sonra alıkoyulma cezası verdiniz. Belki Alexa da aynı cezayı almalı.” Ted, Sophia’ya baktı. “Sence de öyle değil mi?”

Genç kadın, başını salladı.

“Yine de bir çocuğu sürekli olarak kurtarmanın yanlış olduğunu söylemeliyim,” dedi Bayan Vaughn. Sesi ve tutumu suçlayıcıydı. “Bu, çocuğa yanlış ilkeler öğretir.”

Ted, onun masasındaki isim levhasını düzeltti. “Alexa’nın başını ilk kez derde soktuğunu kabul etmemiş miydiniz?”

Kadın, bu soruya cevap vermedi. İçini çekerek Sophia’nın imzalaması için hazır olan belgeyi buruşturup çöp kutusuna attı. “Pekâlâ. Yarın itibariyle beş gün boyunca okul çıkışı burada alıkonulacak. Ama Connie’yle birlikte kalacak olması *benim* suçum değil ve bir daha kavga ederlerse ikisini de hoş görmem.”

“Yanlarında sürekli bir öğretmen olacak mı?” diye sordu Sophia. “Alexa’nın o kızla yalnız kalmasını asla istemiyorum.”

Bayan Vaughn’un ona güvence vermeye isteksiz olduğunu anlamak çok kolaydı. Durumu kontrol altına almak için *kendi* seçtiği yöntemin daha iyi olduğunu üstelemeyi tercih ederdi. Ama Ted’in geri adım atmaya hiç niyeti yoktu. Sophia’ya karşı olan önyargılardan ve adaletsizlikten sıkılmıştı ve insanların Skip’in yaptıklarına verdiği tepki yüzünden sürekli Sophia’nın hayatına dahil olmak zorunda kaldığı için öfkeleniyordu. Sophia olmasa, en iyi arkadaşlarından biriyle ilişkiye girmezdi. Fakat bunu düşünmek, pişmanlık



duymak istemiyordu çünkü bir şeyleri değiştirmek için artık çok geçti.

“Bir öğretmen olacak,” dedi müdire.

Sophia, çenesini doğrulttu. “Teşekkürler.”

Bayan Vaughn, onları bekleme salonuna götürdü. Orada Alexa’nın sırt çantasını alıp gelmesini beklediler. “Yani artık spor salonu için bize yardım edeceğinize güvenebilir miyim?” diye sordu kadın.

Ted, Alexa’nın müdür odasında sırt çantasını omzuna almadan önce gözyaşlarını sildiğini gördü. “Önümüzdeki hafta okulun nasıl gideceğini göreceğiz,” dedi. “Alexa güvende olduğu sürece bağışta bulunmaktan mutluluk duyarım.”

Kadının dudakları büzüldü. “Yani... siz ve Bayan DeBussi... *beraber misiniz?*”

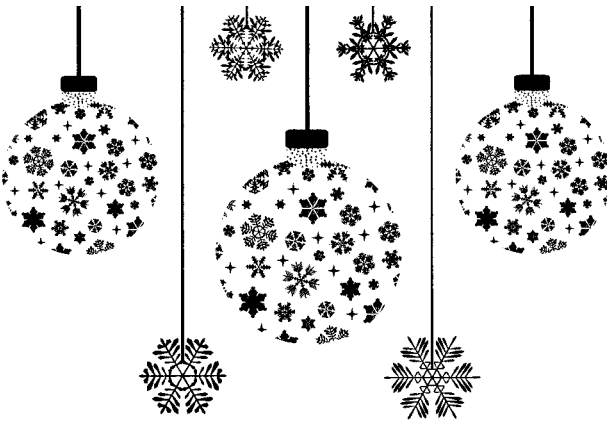
Ted’in oradaki varlığından dolayı kafası halen karışık. İşin mantığını anlamaya çalışıyordu. “Hayır, Bayan DeBussi yanımda çalışıyor,” dedi Ted.

“Ne zamandan beri?”

Ted, onu duymazdan geldi. O sırada Alexa onlara katıldı ve okuldan çıktılar.

“Yardımanın için teşekkürler,” diye mırıldandı Sophia, ön merdivenden inerlerken.

Ted, buna da cevap vermedi. Gittikçe ona doğru sürükleniyordu: bunu hissedebiliyordu. Ama aralarındaki şeye nasıl son vereceğini bilemiyordu. Onunla olmak, onu savunmak Ted’e çok... doğal geliyordu.



Bölüm On Yedi

Beni eve bırakınca evine gidebilirsin,” dedi Ted Sophia’ya, arabayı sürerken. Aslında direksiyon başına Sophia’nın geçmesine izin vermeliydi. Sonuçta repo şirketi elinden alana kadar Mercedes onundu ama yeni hizmetçisi ve onun kızının yanında araba sürmek Ted’in onlardan başka bir şeye odaklanmasını sağlıyordu.

“Önce bana verdiğin şu projeyi bitireceğim,” dedi Sophia. “Sonra akşam yemeğini hazırlayacağım. O arada Alexa ev ödevlerini yapabilir. Nasıl olsa onun okul çıkışı senin evine gelmesini planlıyorduk; yani değişen bir şey yok.”

“İkiniz için de zor bir gün olması dışında. Neden eve gidip biraz dinlenmiyorsun?” Ted, onu ikna etmeyi umuyordu.



Çünkü onun da aynı şeyi yapmaya, Eve onu almadan önce Sophia'yı kendinden uzaklaştırmaya ihtiyacı vardı. En son istediği şey, kendini seçtiği kişiye âşık olmak için ikna etmeye çalışırken sürekli Sophia'yı düşünmekti.

“Hayır, mesaimi tamamlayacağım. Problemlerimin işimi olumsuz etkilediğini düşünmeni istemem.”

“Benim için fark etmez.”

Sophia, elini kaldırdı. “Lütfen, işlerimi bitirmem gerekiyor... senin için olmasa bile kendim için.”

“Peki. Tamam.”

“Payıma düşeni yapmak zorundayım,” diye açıkladı Sophia. “Umarım beni anlıyorsundur.”

“Anlıyorum ve bunu takdir ediyorum,” dedi Ted fakat eve girdiklerinde ve Sophia Alexa'yı mutfak masasına oturttuğunda, Ted onun yenmemiş öğle yemeğini gördü ve *çok* fazla çaba gösterdiğini anladı. Sophia ona öğle yemeğini getirdiğinde, Ted onun hiçbir şey yemediğini fark etmeden önüne iş koymuştu ve genç kadın tek kelime etmemişti.

Ne düşündüğünü açıkça söylemesi gerekirdi.

“Matematikle başla,” dedi Alexa'ya. “Ben bir süre yukarıda ofiste olacağım ama aşağı geleceğim ve akşam yemeğini hazırlarken neler yaptığını göreceğim.”

“Burası çok güzel bir yer,” dedi Alexa, sırt çantasını yere koyarken. “*Gerçekten* hoşuma gitti.”

Ted, gülümsedi. Küçük kız çok sevimliydi ve Skip'in tek kızı olmasına rağmen gayet akıllı başında görünüyordu.

Alexa, ona mahcup bir bakış attı. “Sen o yazarsın, değil mi? Adını gördüm. Annem *hep* senin kitaplarını okur. Onları *çok seviyor*.”



Sophia, hemen oradan toz olup yukarı çıkmaya çalıştı ancak kapıya ulaşmadan Ted onu durdurdu. “Oh, hayır, gitmiyorsun.” Bekleyen sandviçini işaret etti. “Uzun zamandır beklediği için onu atmak isteyebilirsin ama işe dönmeden önce *bir şey* yemen gerekiyor.”

“Sandviçimin bozulmadığından eminim,” dedi Sophia ve onu beraberinde yukarı götürmeden önce mikrodalga fırında ısıttı.

Ted, çantasından kitaplarını çıkaran Alexa’nın karşısına oturdu. “Ne ödevin var? Sadece matematik mi?”

“Keşke öyle olsaydı,” dedi küçük kız. “Sosyal bilgiler ve İngilizce de var. Tonlarca İngilizce.” Suratını buruşturdu. “İkna edici bir deneme yazmam gerekiyor.”

“İster inan ister inanma ama ben de çocukken İngilizce ödevlerinden nefret ederdim.”

“Ve sonra yazar oldun, öyle mi?”

“Ne yazacağına *sen* karar verdiğinde çok daha eğlenceli oluyor.” Sophia, kızına okul sonrası yiyecek atıştırma bir şeyler önermemiştir; muhtemelen bunu Ted’in yiyecekleri konusunda fazla serbest görünmekten korktuğu için yapmıştı. “Çalışmaya başlamadan önce biraz kurabiye ve süt ister misin?”

“Tabii, eğer... eğer mahsuru yoksa.” Annesinin gelip Ted’in teklifini kabul etmesine izin vermesini beklemiş gibi kapıya baktı.

“Hiç sorun değil,” diyerek onu rahatlatmış Ted ve dolaptan biraz beyaz krema dolgu bisküvi çıkardı.

“Oh, *en sevdiğim*,” dedi Alexa bisküvileri görünce.

“Demek ki bir ortak noktamız var.”

“Onları dondurmanın içine koyar mısın hiç?”



“Her zaman.” Ted, ona daha yakından baktı. “Evde biraz dondurma var. Senin için bir karışım hazırlamamı ister misin?”

“Oh, hayır. Sadece o şekilde de güzel olduklarını söylemeye çalışmıştım.”

“Bol bol dondurma var,” diye kışkırttı Ted onu.

“Gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten. Bana kalırsa, bugün gibi bir günün sonunda dondurmayı hak ediyorsun.”

“En kötü günlerden biriydi,” dedi Alexa. “Ama son zamanlarda günlerin çoğu kötü.”

“Hayal edebiliyorum.” Dondurmalı karışımı hazırlarken Ted, Alexa’nın onu izlediğini hissedebiliyordu.

“*Sen* babama yatırım yapmadın,” dedi Alexa, sanki bundan hiç şüphesi yokmuş gibi.

“Hayır.”

“Bu her şeyi açıklıyor.”

Ted, birkaç bisküvi kırdı. “Neyi açıklıyor?”

“Neden bu kadar iyi olduğunu.”

“Olanlar senin suçun değildi. Babana yatırım yapmış olsaydım bile bunun acısını senden çıkarmazdım.”

Alexa, dilini şiş dudağının üzerinde gezdirdi. “Keşke herkes öyle düşünse.”

“Zarar gördüler ve öfkeliler. Bu yüzden, bir günah keçisi arıyorlar. Her şey yoluna girecek.”

“Zaten buradan taşınacağız,” dedi Alexa.

Sophia, kasabadan gitmekle ilgili bir şey söylememişti. “Ne zaman?” diye sordu Ted.

“Paramız olur olmaz.” Alexa, dondurmalı bisküvisini gü-



lümseyerek aldı. “Annem, sil baştan başlamamız gerektiğini söylüyor.”

“Nereye gideceksiniz?”

“Burası dışında her yer olabilir,” dedi küçük kız, gözlerini devirerek.

Ted, onun annesinin sözlerini ve duygularını tekrar ettiğini anlamıştı. “Anlıyorum,” dedi fakat bunu istemesi için birçok sebebi olmasına rağmen, nedense onların gitmesi fikrinden hiç hoşlanmamıştı.

“Kaç kitap yazdın?” diye sordu Alexa, ağzını dondurmayla doldururken.

“Şimdiye kadar on beş tane oldu.”

“Belki *ben* de birini okuyabilirim.”

Ted, kendi dondurmasıyla bisküvisini karıştırmayı bitirdi. “Bunun için biraz küçüksün.”

“Yani içlerinde seks mi var?”

Ted, onun on üç yaşında bu kadar açık sözlü olacağını hiç düşünmemişti. Ama şimdi bu soruyla karşı karşıya olduğuna göre eşit derecede dürüst olmak zorundaydı. “Bazen.”

“Demek *bu yüzden* annem onları saklamak zorundaydı!” Kahkahası, sonunda büyük bir esrarı çözdüğünü gösteriyordu.

“*Senden* mi?” diye sordu Ted.

“Hayır, babamdan.”

Ted, bunun başka sebepleri olduğundan gayet emindi. Öncelikle, kitap kapağında Ted’in adı vardı. Fakat Sophia’nın eserleriyle ilgilendiğini öğrenmek güzeldi. Bunu sık sık merak ederdi. “Sadece benim kitaplarım mı yoksa başka yazarlarınkiler de mi?”

“Bilmiyorum. Ama bir keresinde komodinin üzerinde



senin kitabını bulunca *adeta* çıldırdı. Ondan sonra, annem sadece onun onayladığı kitapları okuyabildi. Babam ona bir liste verirdi.”

Ted, çenesinin gerildiğini hissetti. “Gerçekten!”

“Evet.”

“O listede ne tür kitaplar olurdu?”

“Çoğunlukla Tanrı hakkında kitaplar ve yemek kitapları.”

Ted, kaşığı başka bir bisküviye sapladı. “O tür kitapların insanı kötü yola saptırması zor.”

Alexa, onun ne ima ettiğini bir kez daha kaçırmıştı. “Yemek kitapları dışında.”

“Yemek kitapları nasıl zararlı olabilir ki?”

“Yemek pişirip hepsini yersen şişmanlayabilirsin!”

“Annenin çok yemekle ilgili bir problemi mi vardı?” Ted, espri yapıyordu fakat Alexa, bu soruyu olduğu gibi kabul etti.

“Tatlıysa evet.”

“Annen hiçbir zaman şişman olmadı.”

Alexa cevap verirken tırnaklarını bardağın kenarlarına sürüyordu. “Çünkü başına bela almak istemiyordu.”

“Kilo alırsan başın belaya mı girer?”

“Muhtemelen,” dedi Alexa. “Babam şişman kadınlardan nefret ederdi.”

Ted, Skip’in kocaman bir göbeğinin olduğunu anımsadı. Bu çifte standardı dile getirmek istedi ancak çenesini tuttu. “Annen ve sen gayet iyi olacaksınız. Bunu biliyorsun, değil mi?” En azından artık ne yiyeceklerine veya ne okuyacaklarına karışacak birinin olmadığını eklemek istedi ama bu, çizgiyi aşmak olurdu.

“Annem ilk başta olduğundan daha iyi,” diye kabullendi



küçük kız. Sanırım sen ona iş verdiğin için. Bu yüzden... sana teşekkür ederim.”

“Önemli değil.”

Ted boş bardaklarını lavaboya taşıırken Sophia mutfığa girdi. Onun hâlâ mutfakta oluşuna şaşırılmış gibiydi ama kızıyla konuştu. “Daha ödevlerine başlamadın mı?”

“Henüz değil. Bay Dixon, bana bisküvili dondurma yaptı. Çok *lezzetliydi*.”

Alexa’nın gülümsemesi, ona zaman ayırdığı için Ted’i mutlu etti.

“Bay Dixon gerçekten çok nazik ama onun yazması gereken bir kitabı var,” dedi Sophia. “Umarım... umarım bir şeyler isteyerek onu oyalamadın.”

“Hayır! Yemin ederim!”

Ted, bardaklarını bulaşık makinesine koydu. “Ben teklif ettim.”

Sophia, ellerini kalçalarına sürdü. “Ona bakmak zorunda olduğunu hissettiysen çok özür dilerim.”

“Sakin ol,” dedi Ted. “Ben seni eleştirmiyorum.”

Ted, onun ne ima ettiğini soracağını düşündü fakat Sophia bir şey sormadı. Ted’in ofisine gitmesini bekledi. Birkaç dakika sonra o da ofise gitti ve kendi masasında sessizce çalıştı.

Ted, birkaç sayfa yazmayı başardı. Dikkatinin ne kadar dağınık olduğu düşünülürse bu bir mucizeydi. “Saat beş,” dedi Sophia’ya, saati fark edince. “Gidebilirsin.”

Genç kadın, çalışmaya devam etti. “Birkaç isim daha kaldı.”

“Onları da yarın girebilirsin.” Ted, sesindeki sertliği Sophia’nın duyduğunu umut ederek kaşlarını çatı. Onun gitmesi için hazırdı. Son birkaç saattir onun arkasında ol-



duğunun sürekli bilincindeydi. Neredeyse *nefesini* duyacak gibiydi. Buna odaklanmadığı zamanlar da onun taşınmayı planladığını düşünüyordu.

Ama Sophia işini bitirmeye öyle kararlıydı ki, başını bile kaldırmadı. “Sadece bir dakikamı alır.”

Elektronik posta listesi eklerini masasına bıraktığında, Ted onun sonunda gideceğini sandı. Ama hayır. Bu kez de mutfağa gidip akşam yemeğini hazırladı. Ted kulak kabartırsa aşağıda onun sesini duyabiliyordu. Bütün gün yaptıklarından sonra çok yorgun olması gerektiğini biliyordu. Aşağı inip ona evine gitmesini emretmeyi düşündü. Ancak kendini tuttu çünkü Sophia’nın kendini iyi hissetmek için çabaladığını biliyordu ve genç kadın, oradaki işinin de bunun bir parçası olduğunu belirtmişti.

Bir saat sonra, üzerinde dumanı tüten, Ted’in hayatı boyunca tattığı en lezzetli çedar peynirli brokoli çorbasıyla geri geldi.



Sophia, iş yerinde kalması gerekenden daha uzun kalmıştı. Ama sonuç olarak o gün başardıklarından mutluydu. Ted’in-ona verdiği veri girişi işini bile bitirmişti.

“Patronun gerçekten çok iyi biri, değil mi?” dedi Alexa, arabaya binerlerken.

Sophia, bütün öğleden sonra gördüğü Ted’i zihninde canlandırmak istemedi. Onun omuzlarının genişliğini ve şeklini ezberlemişti; bir zamanlar çok iyi tanıdığı o vücuttaki tüm değişiklikleri beynine kazırmıştı. “İyi bir adam.”

“Karısı yok mu?”



Sophia, kızına bakınca onun sırt çantasının fermuarıyla oynadığını gördü. “Hayır, ama kız arkadaş var. Eve’i biliyorsun.”

“Eve’le mi birlikte?”

“Evet.”

“Vay! O da çok iyi biri ama... Bay Dixon’ın biriyle olması çok kötü. *Öyle* tatlı biri ki, sence de *öyle* değil mi?”

Sophia, arabayı çalıştırmak yerine ellerini direksiyona koydu. “Alexa, belki de sana bir şeyi açıklamamın zamanı geldi. Seni Ted’e babanın onun kitabını komodinin üzerinde bulunca çok kızdığını söylerken duydum.”

“Ama çok kızdı!” dedi Alexa, bir anda savunmaya geçerek.

Sophia, kızının evlerinde olanlarla ilgili sessiz kalması gerektiğine dair yeni bir konferans beklediğini biliyordu. Skip belli bir imajı koruma konusunda *öyle* saplantılıydı ki, onu olumsuz gösterecek hiçbir şeyi açığa vurmaya izinleri yoktu. Skip bu konuda son derece hoşgörüsüzdü ve hata yaparlarsa *öyle* öfkeleniyordu ki, ikisi de birilerine bir şey söylemekten korkuyordu.

Bunun o konuşmalardan biri olmadığını kızının anlaması için sesini yumuşattı. “Bu doğru. Ama babanın karşı çıktığı şey kitabın türü değildi.”

“*Öyle* mi?”

“Onu da mesele haline getirse de konu tam olarak bu değildi.”

“Neydi o zaman?”

Sophia, kızının ilgisini çekmişti. “Babanla evlenmeden önce biz Ted’le arkadaşık. Aslında yaklaşık iki yıl biz... arkadaştan çok daha öteydik.”



Küçük kızın gözleri hayretle büyüdü. “*Ted* senin erkek arkadaşın mıydı? Bunu bana neden hiç söylemedin?”

Çünkü onun adını anmak bile Skip’le kavga etmelerine yeterdi. “Gereği yoktu. *Ted*, hayatımızın bir parçası değildi. Ama şimdi...”

“Ama şimdi bir parçası.” *Alexa*, bundan gayet hoşnut görünüyordu.

“Evet, fakat geçmişin farkında olman ve yanlış şeyler söylersen *Ted*’le benî nasıl zor bir duruma düşürebileceğini bilmen gerekiyor.”

Alexa, bunu düşünürken bir süre sessiz kaldı. Sonra, “Dikkatli olacağım,” dedi.

“Teşekkür ederim.”

“Sence siz ikiniz yeniden bir araya gelebilir misiniz?”

“Sana söyledim, *Eve*’le çıkıyor.”

“Bu onunla evleneceği anlamına gelmez.”

“Sen benim *flört etmeye* başlamamı mı istiyorsun?”

“Neden olmasın? Babama hiçbir şey borçlu değilsin. *Onun* yaptıklarından sonra değilsin.”

Bu, ilginç bir dönüşümdü. *Alexa*, hep babasının kızı olmuştu. “Baban hakkındaki iyi şeyleri hatırlamaya çalışmalıyız, *Alexa*. Seni severdi. O...”

“Tekneden atlarken çaresizdi, biliyorum. Bunu bana daha önce söyledin. Ama...”

Alexa, etkilenmiş gibi değildi. “Ne?” diye sordu *Sophia*.

“Öyle bir şey yaparken bizi nasıl sevebilir ki?”

“Her şeyin ötesinde, kafası karışıkta.”

“*Kafası mı karışıkta*? Hangi konuda? Ailemizin bir parçası olup olmama konusunda mı? Okulda olanlara bir bak!



Babam onca insana zarar vermeseydi arkadaşlarım hâlâ yanımda olacaktı.”

Sophia, bu konuda ona karşı çıkamazdı. “Doğru ama...”

“Neden sürekli onu savunuyorsun? Tekneden atlayan sen olsaydın o *senin* hakkında hiç iyi şeyler söylemezdi.”

Bunun da doğru olduğuna şüphe yoktu. Ama o Skip değildi ve ona benzemek istemiyordu. “O ayrı mesele.”

Alexa, koltuğuna yayıldı. “Peki, neden?” diye sordu. “Neden onu savunuyorsun?”

“Bunu onun için yapmıyorum. Senin için yapıyorum. Senin için *her şeyi* yaparım.”

“İçmeyi bile bırakır mısın?”

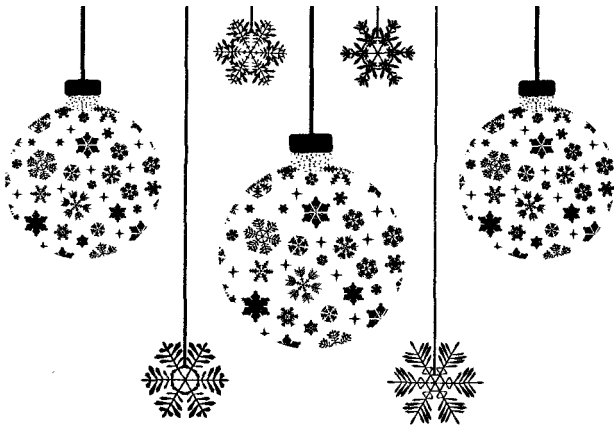
“Evet.”

Alexa annesinin elini tutmak için uzandı ve Sophia kendini gülümsemekten alamadı. Belki son birkaç hafta cehennem gibiydi ama o ateş içinde şekillenen yeni, taptaze ve heyecan verici bir şey vardı. Bir kere, kızıyla elbirliğiyle çalışıyorlar, hiç olmadıkları kadar yakınlaşıyorlardı. Hayata dönen bir anne olmak Sophia’ya kendini çok iyi, yıllardır olmadığı kadar iyi hissettiriyordu.

“Sen iyi bir annesin.”

Kızının sesindeki inanç, Sophia’nın içini coşkuyla doldurdu. Bir an için, Skip’in gerçek kişiliğini göstermesine sevindi. Bu olmasaydı belki Sophia *kendisinin* gerçekte kim olduğunu hiç keşfedemeyecekti.

“Ve sen de harika bir evlatsın.” Sophia, Alexa’nın elini sıktı. Ama arabayı çalıştırıp eve dönüş yoluna girdiğinde o özel an çok uzun sürmedi. Sophia yaşadıkları tepenin en uç noktasına varınca verdikleri savaşın sona ermekten çok uzak olduğunu gördü.



Bölüm On Sekiz

Ted, Eve'in evinden kalbindeki isyanı yenmeye kararlı bir halde ayrıldı. Eve mükemmel bir eş, mükemmel bir anne olacaktı. Onunla birlikteyken Ted asla güven problemleriyle uğraşmak zorunda kalmayacaktı. O halde niye daha ciddi bir ilişki kurma yoluna *gitmiyordu*?

Belki de onca yıl boyunca, aslında durum öyle değilken, Sophia'yı unutamama korkusuyla hep tereddütte yaşamıştı. Yeterince çaba göstermemişti. O günlerde grubundaki arkadaşlarının yarısı evliydi. Ted de aynı değişimi geçirmeye, hayatının bir sonraki evresini kucaklamaya hazırdı. Ve Eve'le mutlu olabilirdi. O gece gerçekten hoş vakit geçirmişlerdi.

Yani *genel olarak* hoş vakit geçirmişlerdi. Ted'in, Eve'in dokunuşlarındaki sahiplenmeden biraz ürktüğü anlar olmuştu.



Ve öpüşmelerine rağmen, Ted'in sevişme havasında olmaması biraz tuhaftı.

Ama Eve onu zorlamamıştı.

İşte, o konuda bile mükemmeldi. Ted, çok kötü bir gün geçirdiğini ve bitkin olduğunu söylemişti. Bunun üzerine birlikte turta yiyip televizyon izlemişlerdi. Onunla hayat basit olacaktı. Peki ya Ted her an yatağa atlamak istemezse? Yalnızca önceden asla cinsel gözle bakmadığı biriyle seks yapmaya alışmak için fırsata ihtiyacı vardı. Hafif bir direnci görmezden gelmek, ayık olduğun zaman o kadar kolay değildi.

Eve varmak üzereyken telefonuna baktı ve Sophia'nın bir kez aradığını gördü. Çağrı, Ted'in evinden ayrılışından kısa süre sonra gelmişti.

Meraklanan Ted, onun mesajını dinlemek için arabayı kenara çekti.

“Ted? Şey... seni rahatsız ettiğim için üzgünüm. Sadece bana ödünç verebileceğin bir silahın var mı diye merak etmiştim. Ama... başka bir yol bulacağım. Merak etme. Geri aramana gerek yok.”

Silah mı? Silahı ne yapacaktı ki?

Ted, onu aramayı düşündü fakat saat gece yarısına yaklaşıyordu. Sophia'nın o saatte uyanık olduğundan şüpheliydi. Uyanık olmamasını umuyordu. Hayatı o kadar kötü giderken dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Ted de o anda biraz dinlenebileceğini hissetti. Sophia yanında çalışmaya başlayalı Ted'in hayatı aynı değildi ve içinden bir ses, bir daha asla aynı olmayacağını söylüyordu. Eve'le görüşmeye devam ederse ertesi yıl bu zamanlar evli olabilirdi.

Arabayı çalıştırıp geriye döndü. Sophia'nın evine gide-



bilirdi. Işık görürse onu arayabilir, her şeyin yolunda olduğundan emin olabilirdi. Whiskey Creek'te hayli güçlü olan Şef Stacy'nin ona karşı o denli düşmanca davranması kaygı vericiydi. Bir de okulda Alexa'nın yaşadığı olay vardı. Belki Connie eve gidip Bayan Vaughn'a anlattığı aynı hikâyeyi ailesine de anlatmıştı ve onlar da bir kötülük yapmaya karar vermişlerdi. Sonuçta, Sophia'yla Alexa o koca evde yapa-yalnızdılar ve herkes nerede yaşadıklarını biliyordu. Ted, kasabalıların *ciddi* şekilde zarar verecek bir şey yapacaklarını düşünmüyordu fakat Sophia silah *istemişti*. Bunun bir nedeni olmalıydı.

Tepenin en üst noktasına vardığında farlarını söndürüp eve doğru döndü. DeBussi malikânesi oradaki tek evdi. Yani Sophia'nın rahatsız olacak komşuları yoktu. Sadece pencerelere parlak ışık tutmak, uyanıksa onu korkutmak istemiyordu.

Gerçeği söylemek gerekirse, tek neden bu değildi; Ted, onu kontrole geldiğini Sophia'nın bilmemesini tercih ediyordu. Oraya yalnızca kendi gönül rahatlığı için gitmişti.

Gaza çok hafif dokundu; eve doğru giderken motoru çoğunlukla boшта çalıştırdı. Ağaçların en uzun olanlarında birkaç parça tuvalet kâğıdı sallanıyordu. Sanki yakın zamanda oraya barbarlar saldırmıştı ve onların ardından orayı temizleyen kişi o kadar yükseğe ulaşamamıştı. Ama çevreye stratejik şekilde yerleştirilmiş loş pagoda ışıkları dışında hiç açık ışık yoktu.

Bu, zaman kayıydı. Sophia ve Alexa, Ted'in tahmin ettiği gibi uykudaydılar.

Rahatlayan Ted, evine gitmek için bahçenin sonundan U-dönüşü yapmak üzereydi. Oradan bir an önce uzaklaşma-



lıydı; saniyeler içinde bunu yapacaktı ki verandada koyu bir şekil gördü.

Şekil insana benzediği için gaz yerine frenlere asıldı.

Sophia'yla Alexa yeni bir yağmaya mı hedef olmuştu? Yoksa biri içeri mi girmeye çalışıyordu?

Oradaki her kimse arabanın sesine dönmedi. Ted, Sophia'nın yuvarlak otoparkına girip arabayı park etti ve hızla eve yürüdü. Neredeyse yanıldığına karar verecekti. Gördüğü şey insan olamazdı. Onun gelişine *hâlâ* bir tepki yoktu.

Sonra nedenini anladı. Bu herhangi *biri* değil, Sophia'ydı. Bahçe mobilyaları evinden alındığından katlanır bir sandalyede oturuyordu. Derin uykudaydı, nefesi soğuk havada buharlaşıyordu. Omuzlarına bir battaniye sarmıştı ve kucağında bir tüfek vardı.

Belli ki bir silah bulmuştu. Ama... ne yapıyordu?

Ted, onu omzundan sarsmak için elini uzatmıştı ki, kırık pencereyi gördü. Cama bir nesne atılmıştı. Sonra ön kapıya sprey boyayla yazılmış *Orospu* kelimesini fark etti. Verandaya da bir şekil çizilmişti. Bir çeşit rokete benziyordu...

Birileri evi yağmalamaktan fazlasını yapmıştı. Bunlar o gece mi olmuştu? Sophia'nın evini koruma çabasını gören Ted, öyle olduğunu tahmin etti.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı ve hasarın gerisini inceleyen ellerini ceplerine soktu.

Sonunda sesi Sophia'yı uyandırdı. Genç kadın, sandalyeden fırlayıp tüfeğine sarıldı fakat Ted, tüfeği onun elinden kaptı.

“Sakin ol,” dedi. “Benim.”

“Ted?” Battaniye omuzlarından kaydı. Üzerinde eşofman



ve tenis ayakkabıları olsa da, Ted onun uğradığı şokun etkisiyle hızla inip kalkan göğsünü gördü.

“Bu soğukta burada ne yapıyorsun?” diye sordu Ted.

Sophia’nın saldırıya uğramadığını fark etmesi biraz zaman aldı. Gözlerini kırıştırdı, sonra hâlâ ikna olmamış gibi bahçeye ve ötesine baktı. “Ben de sana aynı şeyi sorabilirim,” dedi, dikkatini Ted’in yüzüne yönelttiğinde.

“Eve dönerken beni aradığını gördüm. Endişelendim çünkü silah istemişsin. Bu nedenle bir uğrayıp iyi olduğunuzdan emin olmak istedim.”

Sophia, elini saçlarının arasına geçirdi. “Sana da zahmet verdiğim için üzgünüm. Seni rahatsız etmemeliydim. Başka birinden silah alabileceğimi bilseydim seni hiç aramazdım.”

Ted, onun kendince kurduğu savunma alanını işaret etti. “Bütün bunlar ne anlama geliyor?”

“Ben... ben geri gelmeyeceklerinden emin olmaya çalışıyordum.”

“Kim onlar?”

Genç kadın, battaniyeyi aldı. “Nereden bileyim? Eve geldiğimizde burada değildiler. Ama bana bazı kötü sürprizler bırakmışlar.” Kırık camı gösterdi. “Bu bir kısmı. Üzerinde durduğun penis de öyle.”

“Penis mi?” Ted, verandanın zeminine baktı. Roket. Elbette.

Çeşitli yerlere sprey boyayla küfürler yazmışlar ve bazı şeyleri de kırmışlar. Ama beni asıl korkutan... bıraktıkları mesaj.”

“Ne yazıyor?”

Sophia, battaniyeyi tek koluna alıp cebinden evin anah-



tarını çıkardı ve onunla kapıyı işaret etti. “Kendin görebilirsin. İçeride.”

Sophia onu içeri alırken, Ted yana çekildi. “Sana bunu kim verdi?” diye sordu tüfeği kaldırarak.

Genç kadın, kapıyı açtı. “Kimse. Çatı katından aldım.”

“Çatı katında *silahlar mı* var?”

“Gerçek değil.”

Sophia ışığı açınca Ted silahı inceledi. Ona gayet gerçek görünmüştü.

“Bu, Skip’in paintball silahlarından biri.” Sophia, kapıyı kapatıp kilitledi. “Oyuncaklara göre hayli pahalı ve çok güçlü, yani yaralayabilir ama kimseyi öldürmez.”

“Bu şey insanın gözünü çıkarabilir.” Ted, bunu söylerken ona muzipçe gülümsedi. Çocukken annesinin onu aynı şekilde uyardığını duyar gibiydi.

“Eğer bana kendi evimde saldıracaklarsa sanırım girecekleri risk bu. Yara izi almaları daha muhtemel.” Sophia, ona karnının üzerindeki izi göstermek için eşofman üstünü yukarı kaldırdı. “Gördün mü? Verdiği tek zarar bu.”

Tek zarar mı? Sophia’nın göbek deliğinin birkaç santim sağında, karnının pürüzsüz tenine kötü bir kırmızı leke zarar vermişti. Onun karnını uzun zamandır görmemiş olmasına rağmen, Ted’in hatırladığından çok farklı görünmüyordu. Ted, genç kadının en azından doğumdan kalma birkaç çatlağı olacağını düşünmüştü ama hiç iz yoktu.

Bunu bilmesi gerekirdi; hiçbir şey Sophia’nın güzelliğini bozamazdı. Ama tuhaf olan, Ted’i ona çeken şeyin sadece güzelliği olmamasıydı. Onu çeken, o iri mavi gözlerdeki sa-



vunmasızlık ve yaşadığı tüm zorluklara karşın Sophia'nın kızına sevgisini göstermeye çalışmasıydı. Kızını ve kalan eşyalarını korumak için ön verandasında elinde bir paintball tüfeğiyle oturan bir anneye hayranlık duymaması mümkün değildi. “Kendini bir *tüfekle* vurmayı nasıl başardın?”

“Ben vurmadım. Nasıl bir his olduğunu anlayabilmek için Alexa'ya yaptırdım.”

Ted, parmağını yara izinde gezdirirken farkındalıkla sarsıldı. Hissettiği şeyin çok güçlü olması dışında bu onu şaşırtmamalıydı. Tepkisini gizlemek için kapıyı gösterdi. “Dışarıda oturup bela aranmamalısın. Geri gelirlerse neler olacağını kimse bilemez. Bunu yapan Şef Stacy'ye örneğin ve kafasını bozarsan... gerçek bir silahı var.”

“Güzel. Polis şefimizin beni vurabileceğini düşünüyor-sun. Bana kendimi gerçekten güvende hissettirdin.”

Sophia, yeniden battaniyeye sarındı. Ev, dışarıdan pek de sıcak değildi. Ted, onun doğalgaz faturasından tasarruf edebilmek için ısıtma sistemini kapadığını tahmin etti. Enerji şirketi hizmeti iptal ederse, evde ışıklar da yanmayacaktı.

“Her kim olursa olsun... artık cezalandırılmayı sineye çekmeyeceğim,” dedi Sophia. “Hatalar yaptım. Bunu her-kesten iyi sen bilirsin. Ama Skip'le evlendiğimden beri bu topluma hep katkım oldum. Kimse birçok amaç için bağışla-dığımız paraları hesaba katmasa da, ben gönüllü kamu hiz-metlerinde saatlerimi, saatlerimi harcadım.”

“Biliyorum.”

Sophia, Ted'in kasabayı savunmamasına şaşırmış gibiy-di ve sesi yumuşadı. “Herkesin hayal kırıklığına uğradığını



anlıyorum. Ama kimse benden daha büyük hayal kırıklığı yaşıyor olamaz.”

“Bunu da biliyorum.” Ted, paintball silahını gösterdi. “Ama bunun bir yardımı olmaz.”

“Onlara zorbalığa uğramaktan bıktığımı gösterir.”

“Ya da birini sana gerçekten zarar verecek kadar kızdırır.”

“Diğer seçeneğim ne? *Polisi aramak mı?*”

Onun durumunda olsa Ted de polisi aramazdı. Polis teşkilatında Stacy dışında üç memur daha vardı ama onlar da Stacy’ye hesap veriyorlardı ve gözleri öyle korkutulmuştu ki, Ted onları işin içine sokmanın fayda sağlayacağını düşünemiyordu. “Kayınvalidenle kayınpederinden ne haber? İnsanların Alexa’yı hedef aldıklarını bilseler yardım ederler herhalde.”

Sophia, oturmak istermiş gibi etrafına bakındı; bir oyun masası ve mutfaktaki iki katlanır sandalye dışında evinde hiç mobilya yoktu. Salondaki halı daha yumuşak olurdu ama o, duvar boyunca kayıp mermer zemine oturdu ve sırtını ön kapıya yasladı. “Ne şekilde yardım ederler?”

“Orada kalmanıza izin verirler, sizi bu evden alırlar.” Taşınacak ya da çalınacak bir şey kalmamıştı. “Bu ev, insanların seninle Skip hakkında öfkelenildiği her şeyin gözle görülür bir sembolü.”

“Neye öfkeleniyorlardı? Paramız olmasına mı?”

“Arada öyle azıcık bir fark yoktu, Sophia. Kıskançlığın bu olanlarda rol oynamadığını söyleyemeyeceğim.”

“*Neyin* rol oynadığı umurumda bile değil. Olan oldu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.” Genç kadın, diz-



lerini göğsüne çekti. “Her neyse, yardım için Skip’in ailesine gitmeyeceğim. Onlarla yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim.”

“Neden?”

“Çünkü beni ancak senin annenin sevdiği kadar seviyorlar. Ve şimdi oğulları hakkındaki gerçeği kabul etmek zorunda kaldıklarından şaşkınlar, yaralandılar ve acı çekiyorlar. Bizi düşündükleri yok.”

Ted, omzunu duvara yasladı. “Alexa’yı bile mi?”

“Aradıklarında, Alexa onlara iyi olduğumuzu söylüyor. Gerçeği anlatırsa müdahale ederler, belki kızımı benden almaya çalışırlar ve bu benim için şimdiki durumumdan bile kötü olur.” Gözleri boş evde gezinirken, başını kapıya yasladı. “Ya da... belki Alexa’nın onlara gitmesine izin *vermi*liyim. Evi bile ısıtamazken belki onu burada tutmakla bencillik yapıyorum.”

Kendine bakmak için mücadele ederken Alexa’ya da bakmak zor olmalıydı. Fakat kızı, Sophia’nın her sabah kalkması için tek nedendi. Ted, bunu anlayabiliyordu. Eve, ona Sophia’nın bir hafta önce ne halde olduğunu anlatmıştı. Geçici olarak da olsa, Ted onun kızından ayrılmasının akıllıca olacağını düşünmüyordu. “Her ikimiz de biraz uyuduktan sonra bir şeyler düşüneceğiz.”

Sophia, ayağa kalkabilmek için kapı koluna tutundu. “Senin endişelenmene gerek yok. Biz senin problemin değiliz. Eve git ve sonun benimle olmadığı için tanrıya şükret. Eve, mükemmel bir fırsat. Kesinlikle kasabadaki en iyi insanlardan biri.”

Sophia’nın söyledikleri kesinlikle doğrudu. Peki ona Eve’le mutlu olmasını söylerken, neden Ted’in içinde bir



şey isyan ediyordu? “Eve iyidir,” dedi, onunla olmak için fazla heyecan duymadığını gizlemek amacıyla.

Sophia, merdivenlere doğru dönerken ona yorgun bir halde gülümsedi.

“Bekle. Buraya gelen kişinin sana bir not bıraktığını söylemiştin. Onu bana gösterecektin.”

“Gösterecek miydin?” Genç kadın, omuz silkti. “Nedenini bilmiyorum ama ne yazdığını umursamıyorum.”

“Belki kimin yazdığını anlayabilirim.”

“Anlayamazsın. Mum boyayla ve büyük harflerle yazılmış. Bana silahı ver. İhtiyacım olabilir. Dışarı çıktığında kapı otomatik olarak kilitlenecek.”

Sophia, silahı geri aldı ve zarif, döner merdivenlerden yukarı çıkarken battaniyeyi ardından sürükledi. Kıpırdamayacak kadar bitkin görünüyordu. Ted onun yaşadıklarından ötürü o kadar kötü hissediyordu ki, neredeyse ona yatağa kadar yardım etmeyi teklif edecekti fakat ona dokunduğunda duyduğu sarsıntıdan sonra aralarındaki mesafeyi koruması gerektiğini anladı.

Sonunda, genç kadın yukarı ulaştı ve gözden kayboldu.

“Allah belanı verdi, Skip,” diye homurdandı Ted. “Keşke hayatta olsaydın da o kahrolası çeneni kırabilseydim.” Hiç kavga etmemişti ama Skip için bir istisna yapabilirdi. Sıkı bir yumruğu ondan daha çok hak eden biri yoktu.

Kırık camdan içeri soğuk hava giriyordu. Ted, deliği kapamak için bant ve mukavva bulana kadar mutfağı ve garajı aradı. Camı tamir etmek ona kendini bir şekilde daha iyi hissettirdi. Kendi kendine eve gidip yatması gerektiğini söyledi. Her



geçen gün kitabının teslim tarihi yaklaşıyordu. Ama sonra şömine rafının üstündeki beyzbol topu büyüklüğündeki taşı gördü. Cama atılan taş o olmalıydı. Buruşmuş bir dosya kâğıdının üzerinde duruyordu. Demek ki daha önce o kâğıda sarılıp atılmıştı.

Ted, Sophia'nın gelmediğinden emin olmak için merdivenlerden yukarı son bir kez baktıktan sonra salonu geçti ve okuyabilmek için kâğıdı düzeltti.

Güzel Sophia DeBussi'ye bir bakın. Beş parasız. Yapa-yalnız. Hakir görülmüş. Kahkahalarla gülüyorum. Bu kadar düşmek nasıl bir his? Bu, daha iyi bir insanın başına gelmezdi. Ama bırak da seni ilk uyaran kişi ben olayım. Eğer paramızı bir yerlerde saklıyorsan ve FBI araştırmaya son verene kadar gizlenebileceğini sanıyorsan bir kez daha düşünsen iyi edersin. Çünkü eğer yalan söylediğini ortaya çıkarırsam seni ileride pişman ederim.

Bu sözleri tekrar okurken Ted'in kalbi hızla çarpıyordu. Bu boş bir tehdit miydi? Sadece kuru gürültü yapan kasabalı biri miydi? Yoksa tam tersi miydi... sonunda intikamını alana kadar öfkesini büyüten biri miydi?

Sophia'nın kızı ve evinde kalan son eşyaları için nöbet tutmasına şaşmamalıydı. Elinde olanları korumak zorundaydı. Ama bir paintball tüfeği gerçekten kötü niyetli birini durduramazdı.



Ted, merdivenleri ikişer ikişer çıkarak ikinci kata ulaştı. Daha önce Sophia'nın evine hiç girmemişti ama ebeveyn odasını bulmak zor olmadı. Koridorun diğer ucundaki gösterişli çift kanatlı kapılar odanın yerini hemen ele veriyordu.

Genç kadın belki giyinik değildir diye Ted kapıyı çaldı.

“Gel,” dedi Sophia.

Ted, onu halının bir kenarında bir battaniye ve bir yastıkla kıvrılmış halde buldu. O odadaki mobilyalar da alınmıştı.

“Bunu kim yazar?” diye üsteledi Ted, elindeki notu ona göstererek.

Sophia, başını bile kaldırmadı. “Bu günlerde o kadar çok düşmanım var ki, aralarından seçebilirsin. Belki Şef Stacy’dir.”

“Onun seni *tehdit edecek* kadar aptal olduğunu sanmıyorum.”

“Bu konuda bahse girmezdim. Yakasını her şeyden sıyrabileceğini düşünüyor.” Sophia, yastığını yumrukladı. “Belki de öyledir.”

“Artık burada kalamazsın. Bunun farkındasın.” Sophia'nın bir yatağı, ısıtması bile yoktu ve havalar daha da soğuyacaktı.

Genç kadın, gülümsedi. “Oh, öyle mi? Nereye gitmeliyim?”

Ted, kendi konuk evini düşündü. Şu anda orada kimse yoktu. Mobilyalıydı. Isıtma sistemi vardı. Genç kadın, işe kolaylıkla gelebilirdi. Ve Ted, Alexa'yla ona göz kulak olabilirdi.

Ama o zaman da Ted'le birlikte yaşıyor olacaktı!

Hayır, onunla yaşamayacaktı. Ted'e bir çeşit... komşu gibi olacaktı. Ted bu durumu idare edebilirdi, değil mi?



“Banka arabana ne zaman el koyacak?” diye sordu.

“Arabama taşınmamız gerektiğini mi düşünüyorsun?”

“Hayır. Bizi nelerin beklediğini öğrenmek istiyorum.”

“İşle ilgili konular dışında *bizi* hiçbir şey beklemiyor.”

“Soruma cevap ver.”

Sophia, dirseğinin üzerine yaslandı. “Neden? Yapabileceğin bir şey yok.”

“Yalnızca bana bir fikir ver.”

“Uzun sürmez,” diye kabul etti genç kadın. “Bir hafta?”

“Bundan daha fazla zamanın olmalı,” dedi Ted. Birkaç ödemeyi kaçırmadan arabayı elinden almazlar.”

“Skip, tekmeden atlamadan *önce* ödemeleri yapmıyormuş.”

Ted’in cesareti daha da kırıldı. “Buna neden şaşırdım acaba?” diye homurdandı. “Yani... kaç ay geridesin?”

“Beni sürekli arayan tahsilatçının söylediğine göre dört ay olmuş.”

Ted, *hiç* daha kötü durumdaki birini görmüş müydü acaba? Hayır. Asla.

“Ev için de aynı şey geçerli mi?”

“Korkarım öyle.”

“Nasıl oldu da ihbarları almadın?” Sophia, daha önce ona maddi problemleri olduğunu bilmediğini söylemişti. Bu da onun için Skip’in yok oluşu kadar beklenmedik olmalıydı.

“Skip ölene kadar her şey onun ofisine gidiyordu.”

Ted, Skip’in kendi karısına ve çocuğuna yaptıklarını hazmedemiyordu. Başını iki yana salladı. “Pekâlâ, araba meselesine dönelim. Araban olmadan ne yapacaksın. Çünkü önce Mercedes gidecek ve eğer ödemelerde dört ay gerideysen bu çok yakında olacak.”



“Yürüyeceğim.”

“Benim evime kadar mı? Bu on millik bir mesafe. Ya Alexa?”

“Okula bisikletiyle gitmek zorunda kalacak. Ve Sharon’dan her gün okul çıkışı onu senin evine getirmesini istemek zorunda kalacağız... en azından onlar da taşınana kadar. Ondan sonra? O kadar ilerisini planlayamıyorum.”

“Kızını okulda ona eziyet eden o canavara karşı savunmasız bırakamazsın.”

Sophia, kendini iteleyerek oturma pozisyonuna geçti. “Ne söylememi istediğini bilmiyorum! Bir yerlerde bekleyen tomar tomar parayla başka bir araba alacağımı mı? Para filan yok, Ted! Bunu atlatmak için elimden geleni yapıyorum ama çok fazla seçeneğim ve hiç kaynağım yok.”

“Evinde ısıtma bile olmadığını bana söyleyebilirdin!” dedi Ted.

“Isıtmamız var. Sadece faturaları ödeyemiyoruz. Faturayı düşük tutmaya çalışıyorum ki, bizi kapı dışarı etmeden önce elektriği tamamen kesmesinler. Her neyse, hem neden sana sızlanacakmışım? Sen benim işverenimsin. Beni işe aldığın için pişman olmanı istemiyorum. İşim, beni kurtarabilecek tek şey.”

“Sırf yardıma ihtiyacın var diye seni işten atmam.”

“Problem yardıma ihtiyacım olması değil, akli başında hiç kimsenin etmek istemeyeceği kadar çok yardıma ihtiyacım olması. Çok kötü ve aşağılayıcı bir biçimde yere çakılıp yandım. Benden mümkün olduğunca uzak durmak isteyen hiç kimseyi suçlamıyorum. Sen de aynısını yapmalısın.”



“Sana yardım etmeye itirazım yok. Problem bu değil.”

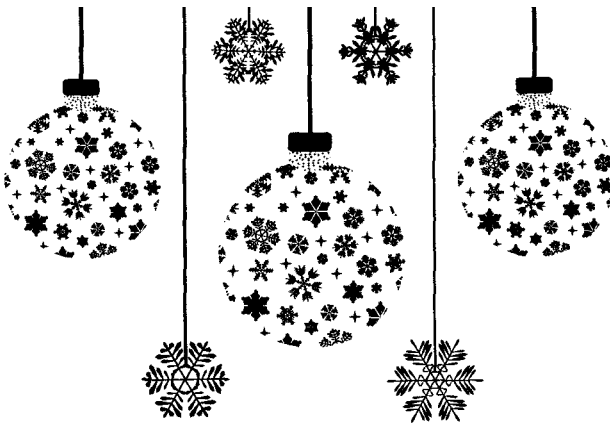
“Ne o zaman?”

Problem, Ted’in onu halen önemsemesiydi. Durumu o denli içinden çıkılmaz kılan şey buydu.

“Bu konuyu sabah konuşuruz,” dedi Ted ve odadan çıktı. Gitmek için tam ön kapıyı açarken ona doğru gelen bir çift araba farını fark etti. Işık öyle parlaktı ki şoförün kim olduğunu, aracın markasını ve modelini göremedi. Dışarı koştu ama sürücü onu hemen fark etti, vitesi geriye taktı ve hızla geri giderken lastik yaktı.

Ted, hemen arabasına atlayıp onu takip etmeye çalıştı. DeBussi malikânesine giden tek bir yol vardı. Ted, onu yakalayabileceğini veya en azından ona aracı tanıyacak kadar yaklaşabileceğini düşündü. Fakat araç adeta buharlaşıp uçmuş gibiydi.

“Orospu çocuğu.” Direksiyonu yumruklayan Ted, Sophia’nın evine geri gitti. Onun eski kız arkadaşı olması umurunda değildi. O şartlar altında onu ve kızını tek başlarına bırakamazdı.



Bölüm On Dokuz

*B*ay Dixon?” Bir el, Ted’in omzunu hafifçe salladı. “Bay Dixon? İyi misiniz?”

İyi olmak, göreceli bir kavramdı. Ted’in boynu tutulmuştu. O kadarının farkındaydı.

Başını kaldırıncı, Sophia’nın kızını odaklamak için gözlerini kısarak baktı. Kızın yüzündeki morluk önceki günden daha kötüydü. Ama sıyrık daha iyi görünüyordu. Alexa, temizlenmiş, süslenmiş okula gitmeye hazırdı. Saçları geriye taranmış haliyle annesinin tam bir kopyasıydı; Skip’le Sophia’nın fiziksel özellikleri arasındaki büyük fark dikkate alınırsa, küçük kız bu konuda çok şanslıydı.



“Mutlak masanızda uyumayı denemek istedim.” Ted, gerinirken esnedi.

“Hiç rahat olmamalı.” Alexa, kaşlarını çatı. Şaşırdığı belliydi. “İnsan neden bunu denemek ister ki?”

Ted’in fazla seçeneği yoktu. Evde muhtemelen otuz tane oda vardı fakat Skip’in zararlarını mümkün olduğunca tazmin etmeye çalışan yatırımcılarının sayesinde görünürde ne bir şilte vardı ne de fazladan bir battaniye.

“Yanımda bir uyku tulumu getirmeliydim,” diye mırıldandı Ted.

Alexa başka bir şey daha söyleyecekti ama Sophia’nın yukarıdan gelen sesi onu böldü. “Alexa, acele et ve biraz mısır gevreği ye. Gitmeliyiz. İşe geç kalamam.”

Ted, suratını ekşitti. “Yoksa ne olur? Gerçekten zalim bir patronu varmış gibi görünüyor.”

Bu, Alexa’yı güldürdü. “Burada olduğunu bildiğini sanmıyorum.”

“Ben de sanmıyorum ama çok yakında öğrenecek.” Ted, sırtındaki ve boynundaki ağrıyı hafifletmek için ayağa kalktı. “Sana kahvaltı için yumurta yapabilir miyim?”

“Bir tavamız olsaydı yapabilirdin,” dedi Alexa. “İyi bir tavamız vardı fakat mobilyalar için geldikleri gece biri onu almış.”

“Anlıyorum. O halde... kahvaltıda ne var?”

Alexa, dolaptan bir çift ucuz plastikten kâse çıkardı. “Bunları marketten aldık. Öncekiler kadar güzel değiller ama sadece bir dolardılar.” Kâselerden birini Ted’in önüne koyup iki plastik kaşık aldı ve kilere gitti. “En sevdiğin mısır gevreği hangisi?” diye sordu içeriden.



“Wheaties marka olan, şampiyonların kahvaltısı. Umarım önceden elinde varsa bile onu da babanın yatırımcıları almamıştır.”

Alexa, kahkaha attı. “Buzluktaki etlerin bir kısmını aldılar ama mısır gevreklerini bıraktılar. Tanrıya şükür,” diye ekledi, “çünkü çorba yemekten bıkmıştım.”

“Üzgünüm, Wheaties yok,” dedi bir dakika sonra, elinde bir kutu Cap’n Crunch’la. “Ancak bu kadar yaklaşıldım.”

“Annen için de bir kâse hazırlamamız gerekmez mi?”

“Hayır, o yemez.” Alexa, masaya sütü taşıyordu fakat bir an duraksadı. “Sanırım yiyeceklerin çoğunu benim için saklamaya çalışıyor.”

“Seni gerçekten seviyor.”

“İnan bana, şimdi ebeveynlerden birinin yokluğunun ne demek olduğunu bildiğimden çok daha tatminkârim.”

Söylediği şey hem çok hoş hem de üzücüydü. “Dün akşam ödevlerini yaptın mı?”

“Evet.”

“İngilizce ödevin için hangi konuyu seçtin?”

“Fiziksel şiddet.”

“Mükemmel seçim. Konu tutkuyla hissettiğin bir şey olmalı ki daha kolay savunabilesin.”

“Sonuç hoşuma gitti. Ama...” sandalyeye çöküp mısır gevreğini boşalttı “...yine de okula gitmek istemiyorum.”

Ted, onun gözlerine bakmak için öne eğildi. “Buna rağmen okula gidecek kadar cesur olman iyi bir şey.”

“İyi deneme fakat bu bana kendimi daha iyi hissettirmiyor.”

“Haydi, senin gibi zeki bir kız mı?” dedi Ted, gülümseyerek. “Hiçbir şey seni uzun süre sindiremez.”



Alexa, onun sütü doldurmasına müsaade etti. “Annem, senin Eve’in erkek arkadaşı olduğunu söyledi.”

Ted, o konunun nasıl açıldığını merak etti. “Biz... görüşüyoruz.”

“Onu seviyorum.” Alexa, mısır gevreğini kaşıkladı. “Senin gibi iyi biri. Ve güzel.”

“Eve çok özeldir,” dedi Ted.

Küçük kız, ona utangaç bir bakış attı. “Ona *âşık* mısın?”

Neyse ki o arada Sophia seslendi. “Alexa?”

Ted onu ele vermemesi için parmağını dudaklarına götürünce Alexa kıkırdadı.

“Efendim?” diye seslendi annesine.

“Yazın kütüphanede aldığın şu bilgisayar derslerini hatırlıyor musun?”

“Evet?”

“Sence o dersleri kışın da veriyorlar mıdır?”

Sophia’nın merdivenlerden indiğini duyabiliyorlardı.

“Bilmiyorum,” dedi Alexa. “Niye sordun?”

“Bilgisayar kullanmayı öğrenmeliyim. İşim için.”

Alexa, kahkahalarını bastırmak için eliyle ağzını kapadı.

“Yoksa ne olur? Bay Dixon seni kovar mı?”

Ted, Sophia’nın cevabını beklerken çiğnemeyi bıraktı.

“Olabilir,” dedi Sophia. “Benden hoşlanmıyor. O kadarını söyleyebilirim.”

Alexa’nın yüzündeki gülümseme kayboldu. “Anne...” Belli ki Ted’in onu duyabileceğini söyleyecekti ama artık çok geçti. Sophia mutfağa girdi, Ted’i masada otururken gördü ve donakaldı.

“Sen burada ne arıyorsun?” diye sordu.



Ted, soruya cevap vermedi. Kendi bir soru sordu. “Senden hoşlanmadığımı kim söyledi?”

“Güvenilir bir tahmin. Bu aralar kimse benden hoşlanmıyor.”

“Benim de fazla arkadaşım yok. Artık yok,” diye lafa girdi Alexa. Ted’in duyduklarına rağmen bir problem yaşamayacaklarını anlayınca rahatlamıştı. “Sadece annemle ikimiz varız.”

“Ve ben,” dedi Ted.

Alexa, onu dirseğiyle hafifçe dürttü. “Ve sen. Mutfak masamızın üzerine çöküp uyumuş,” dedi annesine.

“Açıkça söylüyorum, gerçekten de görüldüğü kadar rahatsızmış,” dedi Ted, kaşlarını abartılı bir şekilde çatarak.

Sophia, onlara yaklaştı. “Dün gece neden evine gitmediğini anlayamadım.”

Ted, Alexa’nın önünde o tehdit mesajından veya gece gördüğü kişiden söz etmek istemiyordu. Çocuğu korkutmanın bir anlamı yoktu. “Kaldım çünkü yardım etmek istedim.”

“Nöbet tutarak mı?”

“Sizi buradan taşıyarak.”

Anne-kız, ona şaşkın şaşkın baktılar. “Nereye?” diye sordu Sophia.

“Konuk evine.”

Kafası karışan Alexa’nın kaşları birleşti. “Ne konuk evi? Bizim bir konuk evimiz yok. Babam, bir tane yaptırırsak büyükannemle büyükbabamın oraya taşınmak isteyeceklerini söylerdi.”

Ne sevgi dolu bir evlat... Ted, bunu söylemek istedi ancak Alexa’nın iyiliği için sustu. “Benim evimin arkasındaki konuk evi.”



Sophia, mutfağın diğer ucuna hızla yürüyüp çantasından anahtarlarını aldı. “Biz senin konuk evine *taşınmıyoruz*.”

“Neden?”

“Çünkü. Sadece... unut bunu.”

“Orada hiç kimse yaşamıyor,” dedi Ted. “Orayı kullanabilirsiniz. Hem o zaman...” Ted, küçük kıza baktı ve söyleyeceği şeyi mümkün olduğunca üstü kapalı şekilde söylemeye çalışarak, “...burada neler olabileceğine dair tasalanmanıza gerek kalmaz.”

“Ya insanlar *senin* camlarına taş atmaya başlarsa?” diye sordu Sophia.

“Atmazlar.” Ted, sırtıttı. “*Beni* severler.”

Sophia, saate baktı. “Alexa, hemen yukarı koşup çantayı topla, tamam mı?”

Okula geç kalma tehlikesi küçük kıızı motive etmek için yeterli olmalıydı ki, hemen ayağa fırladı.

Kızı gidince, Sophia sesini alçalttı. “İnsanların ne söyleyeceklerini biliyorsun.”

Ted, aptala yattı. “Hayır, neymiş?”

“Seninle yattığımızı düşünecekler!”

“Ne düşünecekleri önemli değil.”

“Ya *Eve*? Beni orada istemeyebilir! Şu anda ona rakip olamayabilirim ama sen ve ben... bir geçmişimiz var.”

“Eve’in bunu anlamasını sağlayacağım.” Alexa her an gelebilir diye Ted de sesini alçalttı. “Başka ne yapabilirsin? Buradaki günlerin sayılı. Şimdiden yerlerde uyuyorsun. Konuk evim mobilyalı ve boş. Büyük değil ama en azından güvende olur ve ısınırsınız.”



“Henüz kirayı karşılayamam.”

“Bunu maaşının bir parçası olarak düşün. Sen ayaklarının üzerinde durabilene kadar sana yardım etmek bana hiçbir şeye mal olmaz, tabii faturalar dışında ve onları karşılayacak gücüm var.”

Sophia’nın yüzündeki kuşkulu ifadeden bu teklifin bir nevi tuzak olduğunu düşündüğü belliydi. “Bunu neden yapasın? Bunda senin lehine hiçbir şey yok.”

Ted, Alexa’nın henüz gelmediğinden emin olmak için kapıya baktı. “Sophia, dün gece buradan giderken senin sokağında bir araba gördüm. Sahibi her kimse ille de sana zarar vermek için gelmişti diyemem ancak... beni görünce şüpheli davrandı.”

Sophia, tırnaklarının kenarlarını yolmaya başladı. “Ne gibi?”

“Buradan hemen sıvışmaya çalıştılar.”

“Kim olduğunu göremedin mi?”

Ted, parmaklarını kanatmadan onu durdurdu. “Arabanın farları çok parlaktı. Onları yakalamaya çalıştım fakat... başaramadım.”

“Yine de çözümün konuk evine yerleşmek olduğundan emin değilim.”

“Daha iyi bir fikrin var mı?”

Ted, onları o kadar yakınına aldığı için pişman olabileceğini biliyordu ama onları orada bırakırsa ve bir felaket yaşanırsa daha çok pişman olacaktı. “Birlikte yaşamayacağız, Sophia. İki ayrı evler. Bunun nesi yanlış?”

Sophia’nın ifadesi ciddileşti. “Bu kadar savunmasız olmak istemiyorum.”



Ted, onun dudaklarına bakmaktan kendini alamadı. “Burada çok daha savunmasız olacaksınız.”

“Aynı şekilde değil,” dedi Sophia ama Ted ona cevap vermeden Alexa mutfığa girdi.

“Kaçırdım mı?” diye sordu nefes nefese.

Sophia, kuru meyve ve tahıl karışımından yapılan bir çubuk alıp çantasına attı. “Neyi kaçırдың mı?”

Alexa, sırt çantasını omzuna aldı. “Ted’in evine taşınacak mıyız?”

“Bunu okuldan sonra konuşacağız,” dedi Sophia. “Şimdi gidip arabaya bin.”

Daha kesin bir cevap için can atan Alexa, bakışlarını ikisi arasında gezdirdi ama Sophia, başıyla kapıyı işaret etti ve kızı ona söyleneni yaptı.

“Hoşça kalın, Bay Dixon,” diye seslendi giderken.

“Bundan sonra Ted diyeceksin, tamam mı? Bay Dixon saçmalığı bana kendimi yaşlı hissettiriyor.”

Alexa, ona gülümsedi. “Anlaştık. Hoşça kal, Ted.”

“Hey,” diye seslendi Ted ve küçük kız dönüp baktı.

“Üstesinden geleceksin.”

Çocuğun gözlerindeki minnet, Ted’i onu ve annesini yanına almakla doğru şeyi yaptığına ikna etti. Ama dikkatini yeniden Sophia’ya verdiğinde, onun bir şey söylemek için beklediğini sezdi.

“Orada uzun süre kalmayacağız, Ted,” dedi genç kadın, kızı gittikten sonra. “Söz veriyorum.” Bakışları da sözleri kadar keskindi. “Mümkün olan en kısa sürede hayatından çıkacağım.”



Ted, önceki gün mutfakta Alexa'nın ortaya çıkardığı şeyi anımsadı. "Alexa, Whiskey Creek'ten taşınmayı planladığınızı söylüyor."

"Öyle. Ben yeterli parayı biriktirir biriktirmez. Bize sadece... üç ay katlanabilirsen iyi olacağız. Bu süre şimdi sana sonsuzlukmuş gibi gelebilir ama... çabuk geçecek."

"Üstesinden gelebileceğimden eminim," dedi Ted. Peki, kendisi için hazırladığı tuzığa düşmemeyi başarabilecek miydi?

"Teşekkürler." Sophia'nın ses tonu rahat olduğu kadar kaygılıydı.

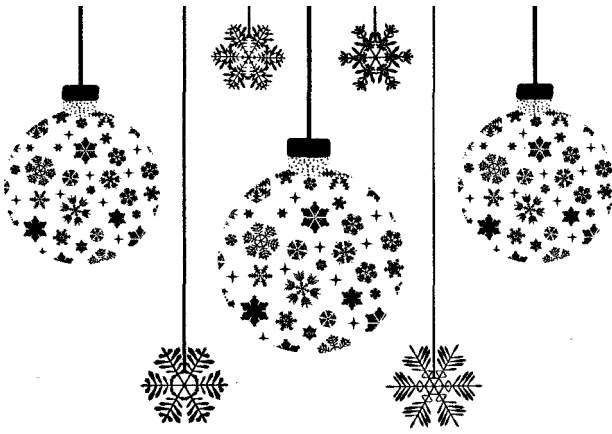
"İzin ver, sen toplanırken Alexa'yı okula ben götüreyim."

Sophia, onun sözlerini düşünürken dudağını ısırды.

Ted, bunu yapmaması gerektiğini bilse de uzanıp onun koluna dokundu. "Gerçekten daha iyi bir seçeneğin yok. Geri dönerken uğrayıp kolilerin bazılarını alırım."

Sophia, başını sallayarak ona anahtarlarını uzattı.

"Benim arabam var," dedi Ted ve hızla evden çıktı.



Bölüm Yirmi

*S*ana neler oluyor böyle?” diye sordu Cheyenne. “Son birkaç gündür bulutların üzerinde geziyorsun.”

Eve, arkadaşına baktı. İkisi de B & B’nin arka bölümündeki küçük ofisteydi. Eve muhasebe işlerini tamamlamaya çalışırken, Cheyenne ayrı bir bilgisayarda reklam veriyordu. Onlar için günün en sessiz zamanı öğle yemeği sonrasıydı. Kat görevlileri boşalan odaları temizliyorlardı, kahvaltı servisi yapılmıştı, mutfak temizlenmişti ve birkaç gün kalmayı planlayan bir çift dışında başka konuk yoktu. “Öyle mi?” dedi Eve.

Cheyenne, ona anlamlı bir bakış attı. “Neden bahsetti-



ğimi anlamazmış gibi davranmayı kes. Çok uzun zamandır arkadaşız. Senin ciğerini okurum.” O an işini bırakıp yerinde dönüverdi. “Anladım! Şu çöpçatanlık sitesine profilini yeniden koydun ve bu kez gerçekten uygun biriyle tanıştın.”

“Hayır. Son deneyimimden sonra o siteye güvenmiyorum.”

“Tamam, birkaç tuhaf tiple tanıştın. *Hepsi* de işlevsiz olmaz ya.”

“Belki de benim şanssızlığımdır ama... tanıştığım şu ilk herifi hatırlıyor musun? Hani bana serbest meslek sahibi olduğunu söyleyen.”

“Sonradan annesiyle yaşadığını ve arka bahçesinde esrar yetiştirdiğini öğrendiğin tip mi?” dedi Cheyenne kahkaha atarak. “Nasıl unutabilirim?”

“İkincisi kayıtlı bir cinsel suçluydu. O *önemsiz* dedikoduyu doğruladığında Şef Stacy’nin beni nasıl eleştirdiğini duymalıydın. Onunla neredeyse çıkacak olmamı çok gülünç buldu.”

“Tuttuğun o özel dedektife güvenmeliydin.”

Geçmişe bakınca, Eve de keşke ona güvenseydim diye düşünüyordu. “Adam o kadar normal görünüyordu ki. Ne duymak istediğimi kesinlikle biliyordu ve bir günah kadar çekiciydi.”

Cheyenne, daha çok güldü. “Bir de şu evli çıkan adam vardı.”

Eve, başını iki yana salladı. “Sana söylüyorum, internet üzerinden biriyle tanışıp çıkmak ürkütücü. Hem de pahalıya patlıyor.”

“Çoğu insan her romantik olasılığın geçmişini araştırmak için özel dedektif tutmuyor.”



“O zaman çoğu insanın sonu, sözünü ettiğimiz heriflerle ya da belki baltalı bir katille flört etmek olabilir.”

“Ben senin gerçekleri araştırmanla dalga geçmiyorum. Tedbirli olduğun için *mutluyum*.”

“Tedbirli olmaktan da *öteyim*, Cheyenne. İnternet üzerinden buluşmaya son verdim. Bildiğin yerin dışında yaşayan birini tanımak çok zor. Ailem, işim, arkadaşlarım hep burada. Bu kasabayla bağlantısı olan bir koca istiyorum.”

Cheyenne, gözlerini kıstı. “O halde niye gülümsüyorsun? Doğru hatırlıyorsam, öyle bir adam bulmaktan ümidini kesmiştin.”

Bilgisayar ekranına odaklanan Eve, cevap veremeyecek kadar meşgulmüş gibi yaptı.

“Eve...”

Cheyenne’in sesindeki şüpheyeye gülen Eve, masumu oynadı. “Ne var?”

“Bana anlatmadığın ne var? Biriyle mi görüşüyorsun?”

Eve, daha fazla sabretemedi. Gerçeği gizleyemeyecek, bilhassa Cheyenne’den gizleyemeyecek kadar mutluydu. Cheyenne, lise birinci sınıf öğrencisi olarak kasabaya geldiğinden beri Eve’in en yakın arkadaşıydı ve birlikte çalışıyorlardı. Ondan *o kadar* muazzam bir sırrı nasıl saklayabilirdi? “Evet.”

Cheyenne sandalyesini çevirdi ve resmen burun buruna geldiler. “*Kiminle?*”

“Henüz söyleyemem,” dedi Eve. “Ama duyunca öleceksin!”

“Beni merakta bırakma! Niye o kadar büyük bir sır ki?”

“Çünkü... çünkü diğerleri tepki göstermeden önce bir süre ilişkimizin nasıl gittiğini görmek istiyoruz.”



“Diğerleri derken...”

“Ailelerimiz ve arkadaşlarımız.”

“Yani kasabadan biri.”

Eve, başını salladı.

“Ben tanıyor muyum?”

Eve, dudaklarını büzüp kollarını kavuşturdu. “Hem de *gayet* iyi.”

Cheyenne, ıslık çaldı. “Joe değil...”

Bir zamanlar Eve, Gail DeMarco-O’Neal’in erkek kardeşiyle çıkmak istiyordu. Ama o, Eve’in ilgisine karşılık vermemişti ama Eve, Joe sancılı bir boşanma süreci geçirdiği için ona yüz vermediğini düşünmeyi tercih etmişti. “Hayır, Joe değil.”

“Bu adam... evlenilebilecek biri mi?”

“Kesinlikle. İyi bir adam, zeki bir adam. Yakışıklı da.”

“Boşanmış mı?”

“Hayır. Sana Joe olmadığını söyledim.”

Cheyenne, dirseklerini sandalyesinin kollarına yasladı ve parmaklarını birbirine kenetledi. “Seni bu kadar heyecandırarak başka biri gelmiyor aklıma. Kaç yaşında?”

“Bizim yaşımızda,” dedi Eve gülümseyerek. “Aynı okula gittik.”

“İşte şimdi beni afallattın.” Cheyenne, ayağa kalktı ve küçük ofisin elverdiğince volta atmaya başladı. “Çıkmak isteyeceğin bizim yaşımızda kim var? *Gerçekten* harika erkeklerin tümü arkadaş grubumuzdan.”

Eve ağzını kapayınca, Cheyenne’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Sakin bana Kyle’la görüştüğünü söyleme. Hayır, o



boşandı. O halde, Riley. Veya Ted. Ted!” diye çığlık attı. “Cadılar Bayramı’nda hiç ayrılmadığınızı fark ettim. Ted’le görüşüyorsunuz!”

Eve, öne doğru sallandı. “Buna inanabiliyor musun?”

“İnanamıyorum. Demek istediğim, hiç hissetmemiştim... anla işte... aranızda bir *elektrik* hiç hissetmedim.”

“Cadılar Bayramı’na kadar yoktu. Ama herkes gittikten sonra...”

Cheyenne, onu omuzlarından tuttu. “Onunla yatmadın!”

Eve, arkadaşının başladığı sözü bitirdiği için bir an akıl sağlığını sorguladı. “Yattım.”

Cheyenne’in heyecanı azaldı ve Eve’i bıraktı. “Oh, hayır.”

“Ne oldu?” Eve de durgunlaştı. “Çevremde ondan daha iyi bir erkek yok.”

“Sana katılıyorum. Ted’i çok severim. Ama... bu, senin için doğru kişi olduğu anlamına gelmez.”

Arkadaşının tepkisiyle hayal kırıklığına uğrayan Eve, sandalyesine çöktü. “Keyfimi kaçırma! Neden benim için doğru kişi *değilmi*ş?”

Cheyenne, bu kez ellerini ovuşturarak ofisi arşınlamaya başladı. “Bilmiyorum. Sence bundan önce bir şeyler hissetmiş olmanız gerekmez miydi?”

“Bu şart değil. Birbirine âşık olmadan önce arkadaş olan pek çok insan var.”

“Oha! *Âşık* olduğunuzu mu söylüyorsunuz?”

“Henüz çok yol kat etmedik ama bu olasılık ikimizi de heyecanlandırıyor.”

Cheyenne, ona doğru döndü. “Ama şimdiden yattınız. Bu çok büyük bir risk.”



“Ted ve ben, nasıl bir işe girdiğimizi biliyoruz.” Cheyenne’in yeni ilişkisi hakkındaki umutlarını yıkmasına izin vermeye niyeti yoktu.

“Buna inanmak isterim,” dedi Cheyenne. “Çünkü Kyle ve Callie başlarını yaktılar...”

“Bu farklı,” diyerek araya girdi Eve. “Biz sadece öylesine takılmıyoruz.”

“Emin misin?”

“Evet. Bahsettiğimiz kişi Ted, Noah değil.”

“Noah evli. Bu konuyla onun ne ilgisi var? Hem onunla yatmadın da...”

“Hayır! Asla! Ama o bir pleyboydu, hepsi bu. Ted, hiçbir zaman mezhebi geniş olmadı. Hayata yaklaşımı çok daha ciddi. Okuduğumuz ilkokulun müdiresi tarafından yetiştirildi, tanrı aşkına!”

Cheyenne, duraksadı. “Yani gerçekten *görüyorsunuz*.”

“Evet.” Eve, bunu kanıtlamak için cep telefonunu çıkardı. “Bak, bu fotoğrafı dün akşam bana geldiğinde çektim. Hoş, değil mi?”

Cheyenne, ofisin içi çok sıcakmış gibi saçlarını geriye itti; halbuki sıcak değildi. “Ted yakışıklı bir erkek. Bunu inkâr eden yok.”

“O zaman... niye bu bir hataymış gibi davranıyorsun?”

“Şok oldum sanırım.”

“En azından ‘mutlu’ ve şok olamaz mısın?”

“Deniyorum,” dedi Cheyenne. “Sadece... tuhaf geliyor.”

“Çünkü bu, grubun dinamiğini değiştirecek. Ama olumsuz anlamda değiştirmesi gerekmiyor.”



Cheyenne, tekrar oturdu. “Diğerlerine ne zaman söyleyeceksiniz?”

“Ted, önce alışmamız için kendimize zaman vermemiz gerektiğini söyledi.”

“Muhtemelen iyi bir tavsiye fakat...” Cheyenne, sandalyesini daha yakına çekti “...onunla yatmak biraz tatsız değil mi? Ben onunla veya Noah’yla ya da onca zamandır takıldığımız arkadaşlarımızdan biriyle seks yaptığımı düşünmüyorum.”

“Ben de tatsız olabileceğini düşünmüştüm,” diye kabul etti Eve. “Ama olmadı. Dediğim gibi, birçok ilişkinin temeli dostluğa dayanıyor.”

“Bir gün Ted’le evlendiğini düşünebiliyor musun?”

“Elbette!”

Cheyenne, içini çekti. “Vay.”

“Benim için azıcık da olsa heyecanlanmadın mı?”

“Heyecanlandım. Sadece her şeyin altüst olmasından korkuyorum.”

“Neden olsun?”

Cheyenne, burnunu buruşturdu. “Zamanlama iyi değil.”

“Hayır, gayet iyi. Yaşlanıyoruz. İkimiz de bir aile kurmak için hazırız. Birbirimizi önemsiyoruz.”

“Peki, bu neden bunca yıl sonra oluyor? Neden *şimdi*?”

“Sana söyledim.” Eve, birden idrak etti. “Dur bir dakika, sen bunun Sophia’yla ilgili olabileceğini düşünüyorsun.”

“Beni yanlış anlama ama Sophia Ted’in yanında işe başladığı gün Ted seninle yattı.”

“Ne olmuş? Ben, ona iş vermesi için Ted’i sonuna kadar



destekledim. *Hâlâ* destekliyorum. Sophia başka ne iş yapabilirdi ki?”

“Onun Ted’in hayatına geri dönüşü seni endişelendirmiyor mu?”

“Niye endişelendirsin? Bu konuyu konuştuk. Ted, onu unuttuğunu söylüyor.”

“Eve, Ted bunu *yıllardır* söylüyor.”

“Ve?”

“Kimse ona inanmıyor.”

Eve, arkadaşının nereye varmak istediğini anladı ama bunu düşünmek istemiyordu. “Dur. Her şeyi berbat etme.” Telefonu çaldı ve arayanın kim olduğuna baktı. “Ted arıyor.” Cevap vermeden önce parmağını dudaklarına götürdü. “Sakin sana anlattığımı ona söyleme. Ve kimseye de bizden bahsetme. Henüz değil, tamam mı? Söz veriyor musun?”

Cheyenne’in karamsarca gülümseyişi Eve’in heyecanına daha fazla gölge düşürdü. “Bahsetmem. Söz veriyorum.”

Eve, Ted’le olan ilişkisini açıkladığından beri içinde uyanan tuhaf duygudan kurtulmaya çalışarak telefonu açtı. “Alo?”

“Hey, ne var ne yok?” diye sordu Ted.

“Fazla bir şey yok.” Eve, Cheyenne duymadan konuşabilmek için ofisten çıktı. “Bugün bir şeyler yazabildin mi?”

“Pek sayılmaz. Başka şeylerle meşguldüm.”

Bu, Eve’i şaşırttı. Ted, önceki gece çalışabilmek için dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söyleyerek Eve’den erken ayrılmıştı. “Ne gibi şeyler? Teslim tarihi yaklaşıyor, unuttun mu?”

“Ne yazık ki başka çıkar yol yoktu.”

“Hangi konuda?”

Eve, Ted’in duraksamasından onun doğru sözcükleri ara-



dığını anladı. “Sophia’yla Alexa’yı benim konuk evine taşımak zorunda kaldım.”

Eve’in kanı dondu. Sophia’yı seviyor, onun adına üzülyordu ama tam da Cheyenne’in söyledikleri üzerine... “Ne?”

“Birileri onları taciz ediyor, eve zarar veriyor, hatta onları tehdit ediyor.”

“Kim?”

“Keşke bilseydim. O zaman belki bu yolu seçmek zorunda kalmadan olaya engel olabilirdim.”

“Ama... ona zaten yardım ediyorsun. Onu kurtaracak bir başkası yok mu?”

“Mesela...”

“Taciz ediliyorsa polise gitmesi mantıklı bir çözüm olur.”

“Şef Stacy ona bayılmıyor. Artık bayılmıyor. Pazartesi günü buraya geldiğinde neler söylediğini sana anlattım.”

Fakat Sophia halen Whiskey Creek vatandaşıydı ve Whiskey Creek vatandaşları, polis şeflerinin işini yapacağına güvenmeliydi. “Bu demek oluyor ki, yedi gün yirmi dört saat senin etrafında olacak.”

“Uzun süreliğine değil. Yeterli parayı kazanır kazanmaz kasabadan taşınmayı planlıyor.”

“Bu aylar sürebilir.”

“Bunu ikimizin de istemeyeceğinin farkındayım.” Ted birinin, belki de Sophia’nın onu duymasından korkuyormuş gibi sesini alçalttı. “Ama bulundukları yerde kalamazlardı. Orada güvende değiller. Sadece o değil, o koca evi ısıtmaya da gücü yetmiyor.”

Eve, Ted Sophia’yı işe alınca ne kadar rahatladığını ve



heyecanlandığını hatırladı. Ted’e minnettar olmuştu. Oysa şimdi... kıskançlık içini kemiriyordu. Sophia, Ted’e yaklaşmak için durumunu mu kullanıyordu? Ted’in merhametini kazanmak için kurbanı mı oynuyordu?

Sophia’nın evine zarar verilmemiş de olabilirdi. Belki her şeyi kendi yapmıştı.

Eve en kötüsünü düşünmekten nefret etse de, Sophia’nın lisedeki halini unutamazdı. “Ted, senin... başarılı olduğunun farkında olmalı.” *Ve hâlâ bekâr*. “Belki de düşündüğüm kadar değişmemiştir. Belki yeni bir ev sahibi arayan bir asalaktır.”

“Sanmam. Öyleyse bile, benden medet ummuyor. Evindeki hasarı kendi gözlerimle gördüm.”

Nasıl? Neden? Sophia onu mu aramıştı? Oraya gelmesini mi istemişti?

Eve, cevapları bilmek istediğinden emin değildi. “Her halükârda ona geri dönmek gibi bir hata yapmayacaksın...”

“Elbette yapmayacağım,” dedi Ted. “Sen ve ben birlikteyiz, değil mi?”

Eve, derin bir nefes aldı ama hâlâ şüpheliydi. “Ben öyle anladım.”

“Bu doğru. Kafana takman gereken bir şey yok. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım.”

Eve’in duymak istediği de tam olarak buydu ancak Ted’in bunu söyleme şekli içinde bir boşluk bıraktı. *O seninle mukayese bile edilemez. Veya sana sahipken neden onu isteyeyim* gibi sözler onurunu daha çok okşardı ve daha ikna edici olurdu. Fakat ilişkileri yeniydi. Eve, henüz Ted’den ona delice âşık olmasını bekleyemezdi.

“Kafama taktığımı itiraf etmeliyim,” dedi Eve.



“Eve, ben pazartesi günü ikimiz hakkındaki kararımı verdim.”

Jakuzide. Sarhoşken. Bu durum Eve’in özgüvenini artırmasa da, Ted’in dürüstlüğüne güvenebileceğini biliyordu. Hem Sophia’ya yardım eden Eve’di. Onu o kadar desteklemişken, Ted’in onun hayatına dahil olmasına kızamazdı. “Biliyorum.”

“Hâlâ bu gece birlikte olmak istiyor musun?”

“Evet.” *Her zamankinden çok.* “Senin evinde, tamam mı?”

Eve, bir duraksama daha olmamasını dilerdi ama oldu. “Elbette.”

“Saat kaçta?”

“Yedi olur mu? Sophia’ya akşam yemeği için fazladan bir şeyler hazırlamasını söyleyeceğim.”

Ted’in Sophia’dan ikisi için yemek yapmasını beklemesi Eve’e kendini daha iyi hissettirdi. “Bikini de getireceğim.”

“İyi fikir. Akşam görüşürüz.”

Telefonu kapadıktan sonra Eve, koridorda kalıp düşündü. Öncesinde o da herkes gibi Ted’in Sophia’yı unuttuğuna ikna olmamıştı. Yoksa şimdi buna sadece inanmak istediği için mi inanıyordu?

“Her şey yolunda mı?” Cheyenne, yüzünde endişeli bir ifadeyle ofisin kapısında duruyordu.

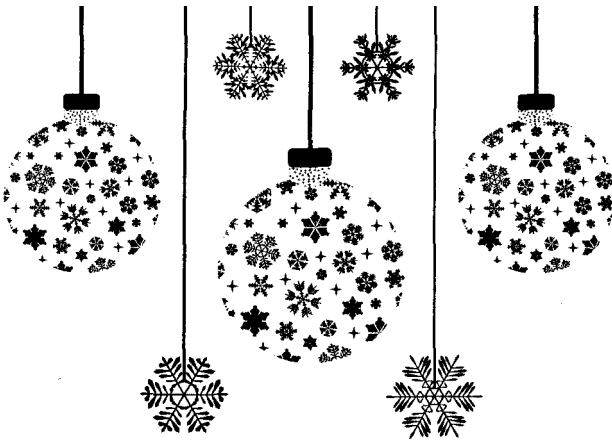
“Elbette. Arayan Ted’di.” Eve, hissettiğinden daha özgüvenli görüldüğünü umut ederek gülümsedi. “Bu akşam ona yemeğe gitmemi istiyor.”

Rahatladığı belli olan Cheyenne de onun gülümsemesine karşılık verdi. “Senin adına mutluyum. Gerçekten öyleyim.”



Eve, arkadaşına Sophia'nın Ted'in konuk evine taşındığını söylemesi gerektiğini biliyordu ama bu yalnızca Cheyenne'in şüphelerini beslerdi ve Eve'in buna ihtiyacı yoktu. Neyse ki, Sophia orada uzun süre kalmayacak, dedi kendi kendine. Ted, onun Whiskey Creek'ten taşınacağını söylemişti.

Eve, bu gerçekleştiğinde mutlu olacağını kabul etmeliydi. Hatta Sophia'nın hemen o an gidebilmesi için ona verecek parası olsaydı keşke...



Bölüm Yirmi Bin

Üst katta ebeveyn odası ve bir banyo, alt katta banyolu bir yatak odası, küçük bir mutfak, bir oturma odası, vestiyer ve çamaşır odasıyla Ted'in konuk evi, Sophia'nın alışkın olduğundan çok küçüktü. Yetmiş beş metrekareden fazla değildi. Ama Sophia, yeniden mobilyalara ve ısıtmaya sahip olduğu için çok heyecanlıydı.

Onca uykusuz geceden, yeni bir işe başlamanın stresinden, Alexa'nın okuldaki durumunun yaşattığı kaygılardan ve Ted'in yan bahçesinden konuk evine koli ardına koli taşımaktan bitkin düşen Sophia, kendini yeni yatağına bıraktı. Ted, en ağır olan kolileri taşımasına yardım etmişti ama sonra çalışabilmek için onu tek başına bırakmıştı.



Şimdi Sophia yalnızdı ve ona Skip'i hatırlatmayan bir yerde yatmak, cennette olmak gibiydi. Güvende hissettiği bir yer. Kimsenin onu bulamayacağı bir yer. Şimdi Ted'in evine geçip çalışmalıydı. Taşınma işinin yarım günden fazla sürmüş olması Ted'e haksızlıktı. Zaten öğle yemeğinde kalan çorbayı ısıtıp içmek zorunda kalmıştı. Yine de Sophia'nın birkaç dakika dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Öyle yorgundu ki...

Yatağın üzerindeki kaz tüyü yorganın altına yerleşip gözlerini yumdu ve derin derin nefes aldı. Keşke orada sonsuza dek saklanabilseydi. Ama uykuya dalmadan kendini kalkmak için zorladı. Ted'in evini temizlemesi gerekirken, Ted'e minnetini uyuyarak gösteremezdi.

Yorgun vücudunu yataktan sürükleyerek çıkardı, canlanmak için yanaklarına hafifçe vurdu ve aşağı indi. O sıcacık konuk evini sevecekti. Ted'in çok daha büyük olan evinin arkasında gizlenmiş ve yoldan görünmeyen ev –ki zaten oradan pek fazla insan geçmezdi– yeniydi ve içeride tavanlar için kullanılmış çam döşemelerin kokusu vardı. Ve manzara! Bir yana muhteşem nehir manzarası, diğer yana Ted'in bakımlı bahçesinin, yüzme havuzunun ve jakuzinin manzarası hâkimdi.

Sophia, Ted'in evine taş basamaklardan oluşan küçük bir yürüme yolundan geçerek girdi. Orası ana arka kapı değildi. Ana arka kapı, salon dışında bir üst kattaki geniş terasa açılıyordu. Ama burası Sophia'nın mutfaka çabucak ve kolayca erişimini sağlıyordu.

Sophia, Ted'in çorba kâsesini lavaboya koyduğunu, ortada bir paket cips bıraktığını gördü ve midesinin gurulda-



dığını hissetti. Bir şeyler yemesi gerekiyordu. O günlerde yeterince beslenemiyordu.

Kendine bir sandviç yaptı ve daha önce kullandığı yemek kitabını karıştırmak için oturdu. İyi bir makarna tarifi bulmayı umuyordu. Ted, o gün akşam yemeği için makarna istediğini söylemişti. Sophia, Skip için defalarca spagetti ve fetuçini makarna yapmıştı ama şimdi kendini bir ay öncekinden tamamen farklı bir insanmış gibi hissediyordu ve bildiği bir yemeği pişirmek için dahi olsa geçmişe dönmek istemiyordu.

Koridordan gelen sesi duyunca başını kaldırdı. Ted, elinde kahve fincanıyla geldi. “Yeni bir kafein etkisine ihtiyacım var,” dedi.

Sophia, sandviçini tabağa bırakıp ayağa kalktı. “Ben yaparım.”

Ted, ona eliyle kenara geçmesini işaret etti. “Ye. Burada işe başladığından beri ağzına koyduğunu gördüğüm ilk şey bu. Engel olmak istemem.”

“Ama çok yorulduğun için kendimi sorumlu hissediyorum ve bana bu kadar... nazik davranman kendimi kötü hissettiriyor.”

Ted, sanki Sophia onu bir şekilde şaşırtmış gibi baktı ve genç kadın, keşke gelmeden önce bir aynaya baksaydım diye düşündü. Sabah gözlerinin altındaki mor halkaları görmüştü. O ışıktaki daha az fark edileceğini umdu.

“Ne var?” diye sordu, saçlarını kulaklarının arkasına atarak.

“Hiçbir şey. Dün gece orada kalmak benim kararımdı. Sen bunu kafana takma.”



“Ama gidebileceğini düşünseydin bunu yapmazdın.”

“Merak etme, ölmem.”

Sophia, masaya geri döndü ama bir anda kendini sandviçini yiyemeyecek kadar gergin hissetti. Ted’e yük olmak istemiyordu. Yüzünü bile görmeyi tercih etmeyeceği eski bir sevgiliyi yüklenme nezaketinde bulunduğu için pişman olmasını istemiyordu.

“Kitap nasıl gidiyor?”

“Pek iyi değil.”

Onsuz evsiz kalabilecek bir kadınla çocuğu sahiplenmek gibi işlerle dikkati o kadar dağılmasaydı muhtemelen çok daha fazla ilerlemiş olacaktı.

“Seni bugün rahatsız etmemek için çok dikkatli olacağım.”

Ted, hiçbir şey söylemedi.

“Hazır buradayken, akşam yemeği için buna ne dersin?”

Sophia, ona kremalı parmesan soslu, İtalyan jambonlu, soğanlı, bezelyeli ve kremalı parmesan soslu kelebek makarna tarifinin resmini gösterdi. “Başlangıç yemeği olarak bu hoşuna gider mi?”

Ted’in kaşları yukarı kalktı. “Kesinlikle.”

“O halde akşam için bunu yapacağım.”

Ted, kahve makinesini çalıştırıp ona döndü. “Ben de seninle bu akşam hakkında konuşacaktım.”

Ted’in sesindeki ciddiyet Sophia’yı alarına geçirdi. “Başka bir yemek mi tercih edersin?”

“Hayır, bu güzel. Eve için de yetecek kadar yapabilir misin?”

Sophia, gülümsemesini korumayı başardı. “Elbette. Bu bir... bir randevu mu özel bir şeyler hazırlamamı ister misin?”



“Fazla sıkıntıya girmene gerek yok. Sadece bir şişe şarap, salata ve belki biraz da tatlı ekleyebilirsin.”

Zaten Sophia, ana yemekle birlikte salata ve ekmek sunmayı planlamıştı. “Bunu yapabilirim. Masayı yemek odasına hazırlayacağım.”

“Harika olur.”

Sophia, kahve makinesini işaret etti. “Beklemene gerek yok. Yardımı olacaksa hazır olduğunda ben sana bir fincan getiririm.”

“Minnettar olurum.” Ted, giderken son anda durup ona döndü. “Bunu neden yaptın?” diye sordu. “Neden Skip’le yattın?”

Bu, Ted’in ona açıklama yapmak için ilk fırsat veriydi. Ama şimdi Sophia nereden başlayacağını bilemiyordu. Hem artık ne önemi vardı ki? Ne başarmayı umabilirdi? Ted’in ses tonundan, onca yıl sonra bile hâlâ suçlayarak ve öfkeyle konuştuğu anlaşılıyordu. Ve Eve’in ona gösterdiği nezaketten sonra Sophia, bir şansı olsa bile onların ilişkilerine müdahale etmezdi. “Bir hata yaptım.”

“Onunla evlenerek daha da kötüleştirdiğin bir hata.”

Kendi de birkaç suçlama ileri sürmeden Ted’in gözlerindeki suçlayıcı bakışa katlanmak kolay değildi. O yaşta bencil olan tek kişi Sophia değildi. Ted, tüm o projeleriyle ve dersleriyle öylesine meşguldü ki, *Sophia’nın* dünyasında olanlarla –ya da olmayanlarla– pek fazla ilgilenmemişti. Önemli başarılarla imza attıktan sonra geri döndüğünde Sophia’nın onu Whiskey Creek’te bekliyor olacağına kesin gözüyle bakmıştı. “Hamileydim. Başka seçeneğim yoktu.”



“Annenle baban sana yardım edebilirdi. Senin için *her şeyi* yapıyorlardı.”

Ted üniversiteye gittikten sonra değil. Ve bilhassa Ted çok meşgul olduğundan hemen hemen hiç konuşamadıkları o son yıl. Annesi artık gerçekliğe tutunamamaya başlayınca, babası bu acıyla baş edememişti. Belediye başkanlığından istifa etmiş, kısa zamanda kolu kanadı kırılmıştı ve eve giren düzenli bir gelir olmayınca birikimleri gitgide azalmıştı. Annesini, ücretini devletin ödeyeceği bir kliniğe yatırmayı başardılar ama neredeyse bunu yapar yapmaz babası kendi hastalığının haberini aldı. Problemlerinin boyutunu kimsenin bilmesine izin vermeyecek kadar gururlu olsalar da –ani bir darbe ile düşmek acı veriyordu– Sophia, Skip olmadan kemoterapiyi ya da diğer masrafları karşılayamazdı. “Paniğe kapıldım.”

“Skip’in istediğin paraya sahip olduğunu söylemeye çalışıyorsun.”

Çaresizce *ihtiyacı olan* para. İkisi arasında fark vardı ve Skip, çocuğunun babasıydı. Ted, Alexa’yı kabul edeceğini mi söylemeye çalışıyordu? Sophia, böyle bir şeyi, yaptıklarını Ted’in affedeceğini hayal edemiyordu. “Eğer olaya böyle bakmak istiyorsan,” dedi.

“Başka bir bakış açısı yok,” diye cevap verdi Ted sert bir tavırla.



Eve’in gelişini haber veren zil çaldığında, Ted Sophia’nın nerede olduğundan emin değildi. Kapıya bakmayınca Ted



onun işini bitirip gittiğini düşündü. Muhtemelen konuk evinde kolileri açıp boşaltıyordu. Onu son görüşünde genç kadın ofisine gelmiş, masasına bir fincan kahveyle biraz dilimlenmiş meyve bırakmış ve gitmişti.

Ted'in birkaç sayfa yazabilmek için ihtiyaç duyduğu sessiz bir öğleden sonra olmuştu. Ama salondan kapıya giderken, aslında Sophia'nın çok yoğun bir öğleden sonra geçirmiş olduğunu fark etti. Evdeki her oda tertemiz ve kusursuzdu. Ted'in burnuna mutfaktan çeşit çeşit enfes kokular geliyordu ve Sophia, çok güzel bir masa hazırlamıştı. Ted, masayı görünce duraksadı çünkü masaya orta süsü olarak konmuş kristal vazoyu ve içindeki çiçekleri tanımadı. Ona eş şamdanları da daha önce hiç görmemişti. Aslına bakılırsa o şık mumlara sahip olmadığından da emindi.

Sophia, o yemeği romantik hale getirmek için fazladan zahmete girmişti fakat Ted, bunun kendisini mutlu ettiğinden emin değildi. Konu Sophia olduğunda çok karışık tepkileri vardı.

Zil yeniden çalındı.

"Geliyorum," diye seslendi Ted.

Kapı açılır açılmaz Eve Sophia'nın siyah Mercedes'ini gösterdi. "Misafirinin burada geçireceği ilk gece olacak sanırım."

Ted, Alexa'nın o gün okulda ne yaptığını merak etti. Sophia onu okuldan alır almaz ev ödevlerini yapması için doğrudan konuk evine götürmüş olmalıydı çünkü Ted onu ne görmüş ne de duymuştu. "Umarım böylelikle repo şirketinin arabasını bulması zorlaşır."



“Haklısın. Yoksa ona sunduğun her şeyin tadını çıkardığı gibi bir de *senin* arabanı kullanacak.”

Ted, bir şey söylemedi. En azından uzun zamandır Sophia’ya gel de kucağıma düş dememişti. Ama insanlığını kaybetmek istemiyorsa ona yardım etmekten kaçmasının hiçbir yolu yoktu. “İnan bana, annem de bu konudan en az *senin* kadar rahatsız. Sophia’nın burada çalışmaya başladığını öğrendiği gün telefonu yüzüme kapadı ve o günden beri onunla konuşmadım.”

“Onu aramayacak mısın?”

“Ona sakinleşmesi için biraz zaman tanıyorum.” Ted, karpıyı tuttu. “İçeri gel.”

“Annen Sophia’yı hiçbir zaman sevmemi,” dedi Eve, Ted’in yanından geçerken.

“Annem *seni* seviyor,” dedi Ted.

Eve’in dudakları kindar bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bu bir başarı. Onu memnun etmek kolay değil.”

“Bence *bu* yetersiz bir ifade.” Ted, gülümsedi. “Aç mısın? Makarna yapılmasını istedim.”

“Çok güzel kokuyor.” Eve, onu öpmek için kendine çekti. Ted, öpüşmeyi bilerek uzattı. Her zaman Sophia’ya karşı duyduğu o aynı ateşi aradı; o ateşle tükenmeyi, yemeği filan bırakıp onu o anda doğrudan yatak odasına götürme noktasına gelmeyi istedi. Ama aynı ateş yoktu. Eve’e karşı her zaman hissettiği saygı ve sevgiyi duydu, hepsi bu.

Geri çekilerek, hayal kırıklığını gizlemek için gülümsedi. “Haydi, gel neler varmış bakalım,” diyerek onu elinden tuttu ve mutfığa götürdü.



Tezgâhın üzerinde Sophia'dan bir not buldu.

Makarna fırında. Servis yapmak için fazla bekleme yoksa kurur. Önce ekmeği on beş dakika ısıt. Şarap, salatayla birlikte buzdolabında soğuyor Ev yapımı salata sosu küçük soslukta. Cheesecake üzerinde böğürtlenle ya da böğürtlen-siz servis edilebilir.

S

Not: Kibritler masada

Mumlar için. Romantik ortamı artırmak için. Ted, bunu anlamıştı.

“Akşamı güzelleştirmek için hayli zahmete girmiş.” Eve’in sesi hafif hırçın çıkmıştı ama sonuçta oraya gelmek isteyen oydu. Akşam yemeğini dışarıda veya onun evinde de yiyebilirlerdi. Ted, onun durumu incelemek, Ted’in üzerinde hak iddia etmek istediğinden oldukça emindi; tabii bunun için onu suçlayamazdı.

Ted salatayla şarabı yemek odasına taşırken zil on beş dakika içinde ikinci kez çaldı.

“Ben bakarım,” dedi Eve ve Ted ekmeği almak için mutfağa dönmeden annesi odaya girdi.



Sophia, pişirdiklerinden bir kısmını akşam Alexa’yla yemek için konuk evine getirmişti. Beraber yemek yediler. Şimdi Sophia’nın yatağında uzanıyorlar, lambanın tavanda



oluşturduğu gölgelere bakıyorlardı. Hâlâ açılacak koliler vardı ama o sessiz an, Sophia'nın gün boyunca yaşadığı en güzel andı. Skip hayattayken Alexa çok küçük yaşından itibaren asla başını annesinin omzuna yaslamazdı.

“Çok güzel bir akşam yemeğiydi.”

“Ben de beğendim,” dedi Sophia.

“Bahse varım Ted senin dünyadaki en iyi aşçı olduğunu düşünüyordur. Eminim seni işe aldığı için çok memnundur.”

Acaba Ted’le Eve yemekleri beğenmişler miydi? Evden çıktığından beri Sophia’nın aklının bir köşesinde hep onlar vardı. Fakat teninin altında sinsice gezinen kıskançlığa yenik düşmeyi reddetti. Markette çiçekler ve mumlar için kendi parasını harcamıştı çünkü onlara tüm yaptıkları için kendince teşekkür etmek istemişti. Ted’in mutlu olmasını istiyordu ve Eve gibi bir kadının onu mutlu edebileceğini biliyordu.

Üzüleceği hiçbir şey olmadığını söyledi kendi kendine. Eve’in de mutlu olmasını istiyordu. Belki o ikisiyle de istediği ilişkiyi yaşayamayacaktı ama buna rağmen onlar için iyi şeyler diliyordu ve nezaketleri için ikisine de borçluydu.

“Nasıl oldu da o erişteyi daha önce hiç yapmadın?” diye sordu Alexa, sessizliği yeniden bozarak.

“Makarnayı mı kastediyorsun? O tarif bende yoktu.”

“Sakın kaybetme.”

“Kaybetmem.” Sophia, parmaklarını kızının saçlarında gezdirdi. “Sence burada yaşamaktan hoşlanacak mısın?”

“Farklı olacak ama... güzel. Ya sen?”

“Hoşlanmam için çok şey var. Sevimli, sıcak ve temiz.”



Alexa, başını kaldırdı. “Her şeye iyi tarafından bakmayı öğreniyorsun.”

Sophia, kahkaha attı. Başka yönden bakmaya korkuyordu. “Bugün okul nasıl geçti pek anlatmadın.”

“İyi geçtiğini söyledim.”

“Biliyorum. Ama... ‘iyi’ ne demek?”

Kızı yüzüstü yattı ve dirsekleri üzerinde doğruldu. “Hiçbir şey değişmedi demek.”

“Okulda fazladan geçirdiğin saatler nasıldı?”

“*Sıkıcı!*”

“En azından oradayken ödevlerini yaptın.” Sophia çok yorgun olduğundan bunun için minnettardı. “Connie sorun çıkarmadı mı?”

Alexa, yorganı çekti. “Bana sürekli dik dik baktı. Ve bir keresinde, odanın arkasından kitap almak için yanımdan geçerken kulağıma beni yalnız yakalarsa *anla artık nereme tekmeyi basacağını* fısıldadı.”

Sophia, yastığını yükseltmek için ayarladı. “Sen ne yaptın?”

“Onu duymazdan geldim.”

“Aferin sana!” Sophia, kızının yanağını okşamak için uzandı. “Peki, ya Babette ve diğerleri?”

“Onları da görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.” Aniden Alexa ona utangaç bir tavırla gülümsedi. “Bugün güzel *tek* şey oldu.”

“Matematik testinden C aldın. Bunu iyi bir gelişme olarak görüyorum. Bir dahaki sefere B alacaksın, değil mi?”

“Tamam. Ama bu çok daha iyi bir şey.”

“Gerçekten mi? O halde duymak için sabırsızlanıyorum.”



Küçük kızın periler kadar güzel yüzünde tatlı bir ifade belirdi. “Beşinci derste beni sınıfıma Royce Beck götürdü.”

“Royce... Bu ismi daha önce duymuştum.”

“Çünkü geçen yıl doğum günü partime geldi.”

“Umarım babası SLD yatırımcısı değildir.”

Alexa, suratını buruşturdu ama kahkaha attı. “Ben de aynıısını umuyorum! Ama olduğunu sanmıyorum. En azından Royce diğerleri gibi çılgınca davranmıyor.”

“Bu çocuk senin için bir şekilde özelmış gibi geldi bana.”

Kısa bir sessizlik oldu ve Alexa yeniden kızardı.

Alexa’yla geçirdiği o anlardan zevk almasına ve kızı yavaş yavaş eski ruh haline döndüğü için rahatlamasına rağmen, Sophia *çok* yorgundu. Uyku, ayak bileklerine dolanan ılık dalgalar gibi onu içine çekiyordu. Ama Alexa’nın sesinin ve yüzünün karanlıkta kaybolmasını istemiyordu. O yüzden göz kapaklarındaki ağırlığa karşı savaştı. “Valla eğer biraz zevkliyse o da senden hoşlanır.”

“Hoşlanmayabilir.” Gülüşü durgunlaştı. “Şimdi... şimdi herkes Babette’in çok seksi olduğunu düşündüğü için onu seçebilir.”

Bu, Sophia’ya enerji desteği verdi. “Babette’in de ondan hoşlandığını söyleme sakın!”

“O her zaman benim hoşlandığım çocuklardan hoşlanır,” dedi Alexa, suratını buruşturarak.

Demek ki kızı hâlâ standartları belirliyordu. “Babette, onun seni sınıfa götürdüğünü gördü mü?”

“Evet. Yolda yanımızdan geçti.”

“Bunun arkadaşlığınıza yardımcı olacağını sanmıyorum.”

Alexa, gözlerini devirdi. “Ne arkadaşlığı?”



Yorgunluğunun geri geldiğini hisseden Sophia, esnemesini bastırdı. “Sence nereye taşınmalıyız?”

“Los Angeles’a ne dersin?”

“Hareketli bir şehirde mi yaşamak istiyorsun?”

Alexa, dudaklarını büzerek düşündü. “Disneyland’e yakın olur.”

Sophia, gülümsedi. “Dünyanın en mutlu yerine” bir yolculuk yapabilirlerdi. Bir an kızının elini tuttu.

“Bu bir artı ama Los Angeles çok büyük bir yer. Orada kaybolabilirmişiz gibi hissediyorum.”

“Ama kaybolmak kulağa hoş gelmiyor mu? En azından kimse babamı ve yaptıklarını bilmez.”

“Doğru. Bu da kesinlikle bir avantaj. Hem daha çok iş olanağı olur...”

“Şimdiki işini seviyor musun?”

Şaşırtıcıydı ama seviyordu. Önceki hayatındaki masaj ve spa terapilerini özlese de, Ted’in evine baktığında tattığı başarı duygusu şımartılmanın eksikliğini telafi ediyordu. Sadece Ted’e karşı borçlu hissetmekten, onunla eşit koşullarda olamamaktan nefret ediyordu. Ve işi Eve’e mal olmuştu. O gece bunun kanıtıydı. Eve belki konuk evine gelir ve yemekleri beğendiğini söyler, en azından Sophia’nın orada oluşunu onayladığını gösterir diye düşünmüştü. Onun oradaki varlığına Eve’in içerlemediğini bilmek isterdi. Fakat yatmadan önce Sophia Alexa’yla bir saat daha muhabbet etti ve kapısını çalan olmadı.

Sorun değil, dedi kendi kendine. Burada olmamdan hoşnut olmayabilir. Hangi kadın olurdu ki?

Neden Skip’le yattım? O günü düşününce Ted’in sesin-



deki tiksinti hâlâ Sophia'nın canını yakıyordu. *Ted* de onun oradaki varlığından hoşnut olmayabilirdi.

Sophia'nın aklma şarap mahzeni ve *Ted*'in orada depoladığı içkiler geldi. Alexa kendi yatağındaydı; emin bir yerdediler. Elbette *şimdi* bir içki içebilirdi. Dertlerine öylesine dalmıştı ki, günlerdir içmek neredeyse hiç aklına gelmemişti. Ama viskinin hafifçe yakarak boğazından geçişini ve sonrasında gelen mutluluk hissini anımsamak onu bir anda avcunun içine aldı ve neredeyse kapıya sürükledi.

Tek bir içki. Yalnızdı, araba kullanması gerekmiyordu, *Skip*'e cevap vermesi gerekmiyordu, kızı için herhangi bir şey yapması gerekmiyordu.

Arada sırada bir içki içmenin zararı olmazdı. Bunu birçok insan yapıyordu ve bir problem yaşamıyordu.

Yataktan kalkıp merdivenlerden indi. Arka bahçeden geçip mutfağa girebilir ve birkaç dakika içinde gizlice bir şişe alabilirdi. *Ted*'le *Eve*'in ruhu bile duymazdı. İlk maaşından içkinin parasını öderdi. O, kocası gibi hırsız değildi.

Ama *Skip*'in sözlerini anımsayınca konuk evinin kapısından bile çıkamadan durdu. *Uyuşuk bir ayyaştan başka bir şey değilsin.*

“Hayır, *Skip*, ondan çok daha fazlasıyım,” diye fısıldadı.

Ama lafla peynir gemisi yürümüyordu. Bunu kanıtlamak zorundaydı.

Ağzı kurusa ve başı ağrısa da –tuhaf bir nedenden ötürü yeniden her şeyden vazgeçiyormuş gibi hissediyordu– yatağa geri döndü ve kendini orada kalmaya zorladı.

Oysa yalnızca dakikalar önce öyle yorgundu ki. Ama

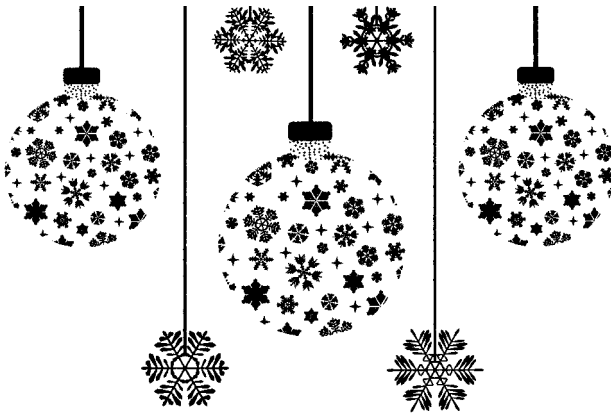


Ted'in mahzenindeki alkol sanki ona sesleniyordu: *İşte buradayım. Gel ve beni al!*

Neden bu tahrik onu rahat bırakıp uyumasına izin vermiyordu?

Yapabilirsin. Olduğun yerde kal. Yeni bir hayatı tuğla tuğla örüyorsun. İçki içmek sana sadece zaman kaybettirir.

Grup terapilerine katılması gerektiğine karar verdi. Skip hayatta olsa buna izin vermezdi. Bunu birinin öğrenmesinden ya da terapide Sophia'yı tanıyan birinin olmasından ödü kopardı. Sophia'nın kasabalılara onu kötülemeleri için daha fazla koz vermesine hiç gerek yoktu. Ama geçmişi değil, şimdi nasıl bir insan olduğu daha önemli değil miydi?



Bölüm Yirmi İki

*S*ophia, uykuya dalmış olmalıydı çünkü gözünü açtığında üç saat geçmişti; neredeyse gece yarısıydı. Banyoya gitmesi gerekiyordu. Pencerenin önünden geçerken dışarı baktı ve Ted'in evinde ışıkların sönük olduğunu fark etti. Eve ya evine gitmişti ya da orada kalıyordu.

Onun orada kaldığını düşününce Sophia yine bir içki için kıvranmaya başladı. Son bir haftadır bağımlılığını bir şekilde geri plana atabilmişti. Ama şimdi diğer problemleri az da olsa çözülünce alkolle olan aşk ilişkisi yeniden ön plana çıkmıştı.

Huzurlu tek bir gece geçiremeyecek miydi?

Yatağa geri döndüğünde tekrar uyumaya çalıştı fakat sürekli Ted'i Eve'le hayal ediyordu.



“Ne isterse yapar,” diye mırıldandı. Ted, doğru kadınla birlikteydi; Eve’in ona verebileceği çok şey vardı. Meteliksiz, hayata yenik düşmüş değildi. Ve Ted’i geçmişte asla incitmemişti. O yüzden aralarında aşamayacakları bir şey yoktu. Sophia, boğularak sağa sola yalpalayan bir insan gibi ona yardım etmeye çalışan herkesi de suyun dibine sürüklemek istemiyordu.

Bu düşünce durumunun gerçekliğini görmesini sağladı. Ama beraberinde çaresizce ihtiyaç duyduğu kayıtsızlığı getirmedi. Bir o yana bir bu yana dönüp, kıskançlığıyla boğuşup durdu.

Sonunda kalktı, bikinisini giydi, bir havlu aldı ve dışarı jakuziye gitti. Sıcak suyun gevşemesine yardımcı olacağını düşünmüştü.

Oluyordu da, ta ki bir kapının açıldığını ve iki çift ayak sesinin yaklaştığını duyuncaya kadar. Gerildi. Işıklar sönük olduğundan Ted’le Eve’in geceyi geçirmek için odaya çekildiklerini sanmıştı!

Ne yapacaktı şimdi? Onlara sıcak su havuzunda yakalanmak istemiyordu. Jakuziyi kullanmasının Ted için bir mahsuru olacağını sanmıyordu ama Eve’le baş başa geçireceği zamana Sophia’nın sekte vurması korkunç olurdu.

Ted’le Eve konuştuklarından, Sophia jakuziden sürünecek çıkmaya çabalarırken su seslerini duymamaları için dua etti. Neyse ki fazla gürültü yapar korkusuyla jetleri çalıştırmamıştı. Ama dolunayın altında jakuzinin üzerini yeniden kapaması ya da görünmeden konuk evine dönmesi mümkün değildi.



Sonunda havlusunu alıp tentenin altına saklandı. Fırsatını bulduğunda bahçenin çevresinden dolanıp kaçabileceğini düşünmüştü. Henüz hareket etmeye cesaret edemiyor, onların dikkatini çekmekten korkuyordu.

“Annenin beni öğle yemeğine davet ettiğine hâlâ inanmıyorum.” Eve’in sesi mutlu geliyordu ve Sophia bunun nedenini anlayabiliyordu. Bayan Dixon öyle dostça bir daveti Sophia’ya yapsa, herhalde şoka girip bayılırdı.

“Neden?” diye sordu Ted. “Annem seni hep severdi.”

“Bunu bana daha önce de söyledin ama bundan emin olmak çok zor.”

Eve’in sesindeki iğneleyici tonu duyan Sophia’nın dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. Bayan Dixon’ın birini *sevmemesinin* nasıl bir şey olduğunu Eve’e gayet güzel anlatabilirdi.

“Annem... hayatına kabul ettiği insanlar hakkında seçicidir,” dedi Ted. “Ama seninle ilgili olarak ilkokuldan beri olumlu bir izlenime sahip. Yani senin için işler başından beri yolunda.”

“Öğle tatillerinde bahçeyi nasıl denetleyeceğini kesinlikle çok iyi bilirdi. Diğer birçok çocuk gibi benim de ondan ödüm kopuyordu,” dedi Eve. Ama o zamanlar Sophia Bayan Dixon’dan korkmazdı. O kimseden korkmazdı. Dünyanın tepesinde oturuyordu sanki.”

Sophia’nın o kadar yüksek bir yerden nasıl hızla düşülebileceğini öğrenmek zorunda kalması gerçekten çok kötüydü.

“Annem çok serttir ama...” Sıcak su havuzuna vardıklarında Ted birden sustu. Sıcak su havuzunun üzerini açık



bulduğuna şaşırmış olmalıydı. Sophia'yı ya da bir başkasını görmeyi bekliyormuş gibi etrafına bakındı ama Sophia gölgelerin içine ve taşıyıcı kirişlerin arkasına iyice büzüldü ve Ted'in bakışları oradan hiç durmadan geçip gitti. Konuk evi karanlık olduğundan, muhtemelen Sophia'nın jakuziyi daha önce kullandığını ve bu konuda nazık olmayı unuttuğunu düşünmüş olmalıydı.

Suyu sıcak tutmak o kadar pahalyken ısınn kaçmasına izin vermek Sophia'nın Ted'in sahip olduğu şeyleri düşünce-sizce kullandığını gösterirdi ve Ted'in öyle düşünme ihtimali Sophia'nın hiç hoşuna gitmemişti. Ama Ted, Eve'in yanında konuyu büyütmedi. Sözü nü bile etmedi ve Eve hiçbir şeyin farkına varmadı. Sadece havuza girdiler.

"Annen, Sophia'nın burada yaşamasından hiç hoşlanmadı." Jetlerin uğultusundan Eve'in sesi güçlkle duyuluyordu. Kuşkusuz sesinin konuk evine gitmemesi için dikkatli konuşuyordu. Ted de cevap verirken dikkatliydi. Ama sadece üç metre ötelerindeyken bu, sandıkları gibi bir fark yaratmıyordu.

"Hiçbir zaman Sophia'nın hayranlarından biri olmadı," diye kabul etti Ted.

Bu Sophia'yı şaşırtmasa da bunu duymaktan nefret etti. O günlerde direnemeyecek kadar savunmasızdı. Ve Eve Ted'in kucağına oturup kollarıyla omuzlarını sardığında, Sophia kendini daha da kötü hissetti. "Dışarısı çok güzel."

"İlman bir sonbahar yaşıyoruz."

"Demek ki kış büyük olasılıkla sert geçecek."

"Bu hafta yağmur bekleniyor."

Onlar öpüşürken Sophia başka yere bakmaya çalıştı.



Bunu görmek istemiyordu ama bakışları güçlü bir mıknatısla çekiliyormuş gibi yeniden oraya yöneldi.

Neyse ki işler daha fazla ilerlemeden Ted öpüşmeyi kesti ve yazdığı kitaptan bahsetmeye başladı. Sonra Eve, Adelaide'ın kız olduğunu öğrendikleri bebeğinden söz etti. Daha sonra Kyle Noah'nın Skip'e yatırım yapması hakkında konuştular. Bunu bilmeyen Sophia çok üzüldü.

Sonunda onu fark etmeyecek kadar meşgul olduklarına karar veren Sophia, çitlere doğru sürünerek gitti. Oradan geniş bir yay çizerek konuk evine gidebilirdi. Vücuduna sardığı havluya rağmen, sıcak su havuzunda ısınan vücudu sıcaklığını gittikçe yitirmiş ve Sophia iliklerine kadar üşümüştü. Ama laf Skip'ten açılınca muhabbet dönüp dolaşıp yeniden Sophia'ya gelmişti ve bu da tüm rahatsızlığına rağmen Sophia'nın duraksamasına yol açmıştı.

“Sophia'ya konuk evinde sigara içemeyeceğini söyledin mi?” diye sordu Eve.

“Hayır, bahsi hiç açılmadı.”

“Sigaraya çok karşı olduğun için onu uyarmalıydım.”

“Onun sigara içtiğini zannetmiyorum. En azından, içtiğini hiç görmedim. Kokusunu da almadım.”

“Güzel. *Çok* sağlıksız bir şey.”

Ted, kollarını jakuzinin kenarlarına uzattı ve başını köşeye yasladı. “Geçen cuma günü telefonda merakımı uyandıran bir şey söyledin.”

“Ne söylemiştim?” diye sordu Eve.

“Sophia'nın alkol alamadığı için sigara içmeye başladığını söyledin.”

Sophia, hızlanan soluğunun duyulmaması için eliyle ağ-



zını kapadı. Eve, onun alkol problemini biliyordu; Eve'in Alexa'yı eve getirip akşam yemeği hazırladığı akşam bu konuyu uzun uzun konuşmuşlardı. Sophia öyle ümitsizdi ki hiçbir şeyi saklamamıştı. Dostluğa öylesine ihtiyacı vardı ki kendini olduğundan farklı göstermeye çalışmamıştı. Ya güvene tutunacaktı ya da bunalımın bataklığına saplanacaktı.

Ama o anda o kadar şeffaf olma ihtiyacı duymuyordu; Eve'in Ted'e bağımlılığından söz etmesini istemiyordu. Zaten yeterince acınacak haldeydi. Ted bunu hiç öğrenmeden kasabadan gitmeyi tercih ederdi.

“Sophia öyle söyledi,” dedi Eve.

“Yani... onu içmekten alıkoyan neymiş?”

Eve'in Sophia'nın sırlarını Ted'den gizlemek için hiçbir nedeni yoktu. Hatta Sophia, onun bunu o güne kadar Ted'e söylememiş olmasına biraz şaşırılmıştı ve Eve gerçeği söylemek yerine onun sırrını gizleyince Sophia tamamen şaşkına döndü.

“Savunmasız haldeydi,” dedi Eve. “Bir de alkolle kafasını bulandırmak istememiştir.”

Rahatlayan ve minnettar olan Sophia, tuttuğu nefesini bıraktı.

“Onun burada yaşamasını problem etmiyorsun, değil mi?” diye sordu Ted.

En azından Sophia öyle duyduğunu düşünüyordu. Ted, artık neredeyse fısıldayarak konuşuyordu.

“Problem etmemeye çalışıyorum,” dedi Eve. “O kadar güzel olmasaydı işim daha kolay olurdu,” diye ekledi, nahoş bir kahkaha atarak.

Ted, onu yeniden öptü. “Sen de güzelsin,” dedi. Sophia

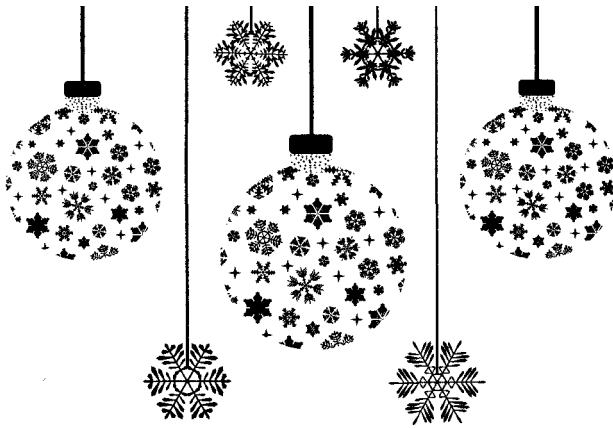


da bunu kabul etmek zorundaydı. Eve'in içi dışından da güzeldi.

Kısa bir süre sonra Eve gitmek zorunda olduğunu söyledi; sabah B & B'ye büyük bir grup, Kırmızı Şapka Derneği'nden antika eşya arayışında olan bir sürü kadın gelecekti. Ted de onunla birlikte havuzdan çıkıp jetleri kapadı. İçeri girdiklerinde, Sophia konuk evine dönme fırsatını yakaladı. Ama o kadar üşümüştü ki titremesine engel olamıyordu.

Acaba Ted geri gelip havuzun üzerini kapar mı diye bekledi. Ama dakikalar geçip de Ted bir daha görünmeyince, Sophia onun unuttuğunu düşündü ve yatmadan önce ısınmaya karar verdi.

Havlusunu yakındaki bir şezlongun üzerine atıp boynuna kadar sıcak suyun içine daldı. Kutsal sıcaklık! Fakat daha rahat edemedi kapının yeniden açıldığını duydu. Ve bu kez Ted onu görmeden jakuziden kaçamadı.



Bölüm Yirmi Üç

Uyduğunu sanmışım,” dedi Ted.

Sophia, çıkmaya başladığı merdivenlerde donup kaldı. “Hayır.”

“Ne zamandır buradasın?”

“Bir süredir,” diye itiraf etti Sophia. “Üzgünüm. Bir şey söylemeliydim ama Eve’i üzmemek, gecenizi berbat etmek istemedim.”

Ted, önceki gibi etrafına bakındı. “Neredeydin?”

Sophia tentenin altındaki karanlık alanı işaret etti. “Size görünmeden konuk evine dönmeyi denedim ama... iyi bir fırsat yakalayamadım. Üzgünüm,” dedi yeniden.

Ted’in kafası karışmış gibiydi. Sanki Eve’le konuştukla-



rından utanmıştı –ya da jakuzinin üstünü açık gördüğünde daha dikkatli davranması gerektiğini hissetmişti– ama sonunda artık bu konuda yapabileceği bir şey olmadığını düşünerek omuz silkti.

“Takma kafana.” Ted, eliyle ona suya geri girmesini işaret etti, jetleri açtı ve kendi de havuza girdi. “Sadece... saat geç oldu ve son birkaç gece çok kötü geçti. Neden uyumuyorsun?”

Sophia, diğer yana kayarak aralarında mümkün olduğunca mesafe bıraktı. “Biraz kestirdim. Sonra...” omuz silkti “...uyandım ve bir türlü gevşeyemedim. Sıcak havuzun yaradımı olacağını düşündüm.”

“Yabancı bir yerde olmak biraz tuhaftır herhalde ama alışacaksın.” Ted, buharın arasından onu inceledi. “Bugün Alexa’nın okulu nasıl geçmiş?”

Ted, gerçekten önemsiyor gibiydi. “İyi geçmiş gibi görünüyor.”

“Connie’yle problem olmamış mı?”

“Sözlü tehditten başka bir şey olmamış.”

“O kız tehdidini yerine getirmezse iyi olur. Ted, arkasına yaslanıp yıldızlara baktı. “Alexa buraya taşınma konusunda ne hissediyor?”

“Memnun görünüyor. Yaşayacak rahat bir yerimiz olduğu için şanslı olduğumuzu biliyor. Sana minnettar.”

“O iyi bir çocuk.”

Sophia, gülümsedi. Kızıyla birbirlerini *gerçek* anlamda ilk kez tanımaya başlıyorlardı ve Sophia gördüklerinden memnundu. “Öyle.”

Ted, başını sallayarak saçlarını yüzünden çekti. “Aradım



ama bugün aldığın fazladan yiyecek malzemeleri ve diğer şeyler, yani çiçekler ve mumlar için bir fatura göremedim.”

“Onlar benim ikramımdı. Bana geri ödemeni beklemiyorum.”

“Eve’le bana çiçekler ve mumlar mı aldın?”

“Fazla bir şey olmadığını biliyorum. Yalnızca akşam yemeğinizi daha da hoşlaştırmak istedim. İkiniz de bana karşı çok cömert davrandınız.”

Ted bir şey söylemedi ancak gözlerini genç kadının yüzünden hiç ayırmadı.

“Ne?” dedi huzursuzlanan Sophia. Ted’le dışarıda, karanlıkta o şekilde birlikte olmak ona düşünmemesi *gereken* şeyleri düşündürüyordu; özellikle de Eve Ted’e onun alkol bağımlılığından söz etmeme nezaketini gösterdikten sonra. Eve’in mutluluğunu bozacak hiçbir şey yapmazdı, o anda ve yıllardır hissettiği özlemi açığa vuramazdı.

“Çok hoştu,” dedi Ted. “Eve memnun oldu.”

Sophia, boğazını temizledi. “Sevindim.” Acaba *Ted’in* de hoşuna gitmiş miydi? Ted bir şey söylememişti fakat Sophia onun da memnun olduğu hissine kapıldı.

Kendini onun çıplak omuzlarına bakarken, keşke bir şeyler farklı olabilseydi diye düşünürken bulunca ayağa kalktı. “Seni biraz yalnız bırakayım.”

“Sophia?”

Genç kadın, yanından geçerken ona baktı.

“Fazlasıyla değişmiş görünüyorsun.”

“Şey, olumlu yönde olmalı, değil mi? Gidecek yalnızca tek bir yol vardı.” Sophia, ciddi değilmiş gibi kahkaha attı



ama Ted'in –ve Whiskey Creek'in yarısının– bu sözlere katılacağını biliyordu.

Havuzdan çıkıp havlusunu aldı fakat Ted o zaman bile gitmesine izin vermedi. “Annen nasıl?”

Biri Elaine'i sormayalı yıllar olmuştu. Annesi Whiskey Creek'ten gideli yıllar geçmişti ve ilk başta yokluğunun cemiyyette oluşturduğu boşluk uzun zaman önce dolmuştu. En azından diğer herkes için öyle gibi görünüyordu. Bir zamanlar kasabanın annesiyle babasının etrafında döndüğünü düşününce, Sophia bunu ironik buldu.

“En son kontrol ettiğimde iyiydi,” dedi. “Onunla çok sık konuşmuyorum.”

“Çünkü...”

Sophia, Skip'i suçlamak istedi. Sophia ne zaman hastaneyi ziyaret etmeyi planlasa, Skip o kadar çirkin davranırdı ki. “Neden anlamıyorum!” diye gürlardı ve genellikle onunla birlikte gitmeyi reddederdi. Ama Sophia, annesiyle görüşmekten kaçmasının gerçek sebebinin çok daha derine gittiğini biliyordu.

“Artık beni tanımıyor,” dedi. Ted'e niye annesinden bahsettiğinden emin değildi. Bu, normalde konuşmadığı bir konuydu. Öylesine ağzından çıkmıştı işte; sanki o kadar acı verici bir şeyi içinde daha fazla tutamıyormuş gibi. Ama kelimeler ağzından döküldüğü anda pişman oldu ve Ted'in yüzündeki şefkati gördü. Ted'in, kendisi için bahaneler ürettiğini ya da onun duygularını kullandığını düşünmesini istemiyordu. O yüzden, daha fazla bir şey söyleyemeyeceği, Ted'i hep çok sevdiğini itiraf edemeyeceği kapalı kapılar ardına gizlenmek için aceleyle gitti.



Cheyenne ve Dylan, ertesi sabah kafedeydiler. Riley, Callie, Levi, Kyle ve Eve de öyle. Ted, bir kez daha haftalık buluşmaya katılmamayı düşünmüştü. Kitabıyla ilgili çalışma planının çok gerisinde kalıyordu. Bu, Sophia hakkında o kadar sabit fikirliiyken ona yardım ettiği için fırça yemekten kurtulmanın en güzel bahanesiydi. Ama sonra Eve arayıp onu almasını istedi ve Ted, Sophia konuk evinde yaşarken Eve'in yanında olmak ve kız arkadaşına güvende hissettirmek için elinden geleni yapması gerektiğini düşündü.

Black Gold Kafe'ye beraber girdiklerinde artık çift olduklarını ilan etmek için ne el ele tutuştular ne de başka bir şey yaptılar. Ama Cheyenne'in yüzünde o kadar büyük bir gülümseme belirdi ki, Ted onun bildiğini anladı. Bu, Dylan'ın da bildiği anlamına geliyordu ve diğerleri de kaçınılmaz olarak öğreneceklerdi. Ted, fazladan baskıya hazır değildi. O ve Eve, yıllar süren arkadaşlıktan sonra grubun içinden çıkan ilk resmi çift olacaklardı ve bu da, Ted'i rahatsız edecek kadar ilgi çekecekti. Özellikle de son günlerde kafasının içinde birçok şey dönüp dururken. Fakat ilişkilerini uzun süre sır olarak saklamayı bekleyemezdi. İkisi de arkadaşlarıyla çok yakındı.

En azından bu ilişki, onun yeniden Sophia'yla olacağı yönündeki şüphelere son noktayı koyacaktı.

Söze ilk giren Noah oldu. "Hey, Ted. Sophia'nın iş bulduğunu duydum."

Masadaki herkes kahkahalarla gülüp birbirine baktı.

"Bunu ben de duydum." Kyle da eğlenceye katıldı. "Belli



ki lisede çok zalim bir kız olduğu için onu affedemediğin hikâyeymiş. Peki... söyle bana, tüm o konuşmalar neyin nesiydi?"

"Kes sesini," diye gürledi Ted. "Sanki içinizden biri çıkıp da ona yardım edecekmiş gibi."

"Sende iş imkânı vardı," dedi Noah. "Kışa giriyoruz, benim en durgun zamanım. Onu işe alabilmem için başkasını işten çıkarmam gerekirdi ve bu bana hiç adil gelmiyor."

Ted, ellerini iki yana açtı. "Onun için üzüldüm, tamam mı? Abartmaya değmez."

"Geçen hafta ne demiştin?" diye sordu Riley. "Her eylemin bir sonucu vardır."

Tanrıya şükür ki kimse Ted'in Sophia'yı bir de konuk evine yerleştirdiğini biliyormuş gibi görünmüyordu.

Eve, Ted'in koluna girdi. "Haydi, çocuklar. Sakin olun. Ne derse desin Ted'in Teksas kadar geniş bir kalbi vardır. Buna şaşırmanmalısınız."

Ted, Eve'in onu savunmasını istemiyordu. Bu, ilişkilerindeki değişikliği açığa vuruyordu. O kadar ki, Kyle hemen Eve'in sahiplenici dokunuşunu fark etti. "Sen onun kalbi hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

Eve, Ted'i bıraktı ve anlamazdan geldi. "Yıllardır arkadaşsınız."

"Hâlâ arkadaş mısınız?" diye sordu Riley, ikisinin de yüzüne dikkatle bakarak.

Ted, gerçeği *inkâr* edemezdi. Ederse ilişkilerinden utanıyormuş gibi olurdu. Bu yüzden, Eve nasıl cevap vereceğini bilemezken Ted sözü aldı. "Biz görüşüyoruz."

Adelaide'nin ağzı açık kaldı. "Görüşüyoruz derken... *flört etmek* gibi mi?"



“Görüşüyoruz demek o anlama gelmiyor mu?” diye sordu Ted.

“Çok uzun zamandır arkadaş olduğunuz ve sürekli görüştüğünüz için emin olamadım.” Adelaide, ilk grubun bir parçası değildi. Liseden sonra kasabada pek görülmemiştir. Bir yıl önce geri döndüğünde, Noah onu gruba dahil etmişti.

“Ne zamandan beri?” diye sordu Callie.

“Cadılar Bayramı’ndan beri,” diye lafa girdi Cheyenne, durumdan haberdar olduğunu gösteren bir kahkaha atarak.

“Vay, belli ki *bazıları* sıcak su havuzunda diğerlerinden daha çok eğlenmiş,” diye dalgaya aldı Riley.

Eve, kızardı. “Bizi bu kadar utandırmak zorunda mısınız? Zaten yeterince büyük bir değişim geçiriyoruz.”

Noah, çenesini ovuşturdu. “Sophia’yı işe aldın ama Eve’le çıkıyorsun. İlginç bir dönüşüm.”

Ted, ona çenesin kapamasını söyleyen bir bakış attı. “Mahsuru yoksa yorumları geçelim.” İlk şok atlatılana kadar gruptan uzaklaşmaya can atar halde Eve’e döndü. “Sana bir şey alayım mı? Yoğurt ister misin?”

“Aman tanrım!” diye haykırdı Cheyenne. “Bundan sonra Eve’in yoğurdu Ted’in alacak olması ne tuhaf!”

Bu gelişmeyi komik bulmayan tek kişi Kyle’dı. “Büyük açıklamadan” beri tek kelime etmemiştir. Yerinden kalktı ve kasada sipariş vermek için sıra bekleyenlere doğru Ted’in peşinden gitti. “Hey, dostum, ne yaptığını bildiğinden emin misin?” Diğerlerine çaktırmamak için yüzüne bir gülümseme yerleştirmişti ama bakışları ciddiydi.

Ted, gerçeği inkâr edemedi, kararsızlığını gösteremedi. Yoksa Eve’e karşı adil davranmamış olurdu. “Elbette.”



Sırtını grubun oturduğu masaya dönen Kyle, bir kez daha denedi. “Callie’yle aramızda neler olduğunu hatırlarsın...”

“Hatırlıyorum,” diye araya girdi Ted, onu bir bir anlatma zahmetinden kurtarmak için.

“Bu kızlardan biriyle samimi olmadan önce çok iyi düşünmelisin.”

“*Düşündüm.*”

Sırada ilerlerken, Kyle ona kuşkuyla baktı.

“Ne var?” diye çıkıştı Ted. Kyle’ın onu hareketlerini ve kararlarını düşünmeye zorlamasına öfkelenmişti.

“Sadece... çok hızlı gelişmiş. Bir gün her zamanki gibi arkadaşsınız. Ve şimdi sevgilisiniz, öyle mi?”

“Böyle şeyler olur. Bunu biliyor olman lazım.”

“Kesinlikle. Peki... ikiniz arasındaki ateş nerede?”

“Belki o tür bir ilişki değildir.”

Sırada önlerindeki kişinin kulak misafiri olduğunu fark edince Kyle sesini alçalttı. “Ama olmalı, değil mi?”

“Eve ve ben her şeyi cinsel çekim üzerine kurmuyoruz. *Her şeyi değil,*” diye tekrarladı Ted, sanki Eve’le sevişmek istemiyormuş gibi göründüğünü fark edince.

“Dinle...”

Önlerindeki adam siparişini verince, onlara daha çok yer fakat o konuşmayı bitirmeleri için gerekenden daha az zaman kaldı.

“Sahip olmak için öldüğüm tek kızı kaybettim,” diye devam etti Kyle.

Ted, Kyle’ın onun için Olivia’yla kıyaslanabilecek hiç kimse olmadığını itiraf etmesine şaşırmıştı.



“Ondan sonra hiç kimseyle aynı olmadı,” diye devam etti Kyle. “Evliliğim birçok neden yüzünden bozuldu ama en önemlisi, Noelle’i hiçbir zaman âşık olmamıştım. Aslında hiç beraber olmamalıydık. Onunla geçirdiğim bir yıl ve boşanma sonrasında kendime gelmek için geçirdiğim, o esnada Callie’yle yattığım bir yıl, hayatımın en kötü yıllarıydı. Bazı günler kötü sonuçlarla yüzleşmek hâlâ zor oluyor. Tüm o duygusal zırvalıkların yanında bir de her ay Noelle’e yüklü bir miktar nafaka ödemek zorundayım. Yani onu hayatımdan tamamen çıkarmam mümkün değil.”

Sadece bunlar değil, Kyle bir de üvey kardeşini gerçekten istediği tek kadınla izlemek zorunda kalıyordu; gerçi o gün Brandon’la Olivia gelmemişlerdi.

“Her neyse,” diye devam etti Kyle, “Senin ya da Eve’in benim yaşadıklarımın benzerini yaşamamanızı istemem.”

Onun konuşmasındaki içten duygular Ted’i korkutmuştu. Başlangıçta Eve’e bağlı kalabileceğinden o kadar emin, o kadar kararlıydı ki. Ama onunla seviştiğinde –dün gece jakuziye girmeden öncesindeki gibi– bu deneyim olmasını istediği kadar tatmin edici değildi. Aslında sonrasında kendini biraz... riyakâr hissediyordu.

Bu işi zorla yürütmeye çalışarak Eve’e haksızlık mı ediyordu? Bir adım geri atıp birbirlerine karşı eskisinden farklı bir şey hissetmediklerini kabul etmeleri daha mı iyi olurdu? Yoksa değişmeyen sadece *Ted’in* duyguları mıydı?

Eve öyle mutlu görünüyordu ki. Ted bunu yıkmak, onu incitmek istemiyordu. Kendine bunu yapmayacağına dair söz vermişti. Hem son kararı vermek için bu ilişkiye yeterince süre verdiğinden emin değildi. Kimseye bağlanamadığı için



hep Noah'yla dalga geçerlerdi. Ted, hiç Noah gibi amaçsızca onunla bununla takılmamıştı ama asıl *kendisinin* bağlanma problemi olduğundan şüphe etti ve bu onda adeta şok etkisi yarattı.

“Neden Eve’le takılmaya karar verdin?” diye sordu Kyle.

Çünkü bu Ted’e güvenli ve akıllıca gelmişti. Yoksa tek neden Eve’in Sophia gibi olmaması mıydı? Ted, kendini aksine inandırsa da Cadılar Bayramı gecesi mantıklı düşünemediğini kabul etmek zorundaydı. Alkolün insan üzerinde işte böyle bir etkisi vardı.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Kasiyer, siparişlerini almaya hazırdı. Bu yüzden Ted, Kyle’ın sorusuna cevap veremedi. Vakit yoktu ve bunun için minnettardı. O anda kendini iki arada bir derede kalmış hissettiğinden ağzından neler çıkabileceğini bilmiyordu. Alkollü olduğunu söylemek istemiyordu. Bu, sadece Kyle’ı Ted’in aslında büyük bir hata yaptığına ikna ederdi.

Fakat Ted’in gözlerinde bir şey kuşklarını açığa vurmuş olmalıydı çünkü Kyle ona bir kez baktı, başını iki yana salladı ve küfretti.



Eve, o gece meşguldü ve ertesi hafta kasabada olmayacaktı. Büyükannesinin sekseninci yaş günüydü. O yüzden, bir aile toplantısı ve parti için annesiyle ve babasıyla Montana’ya uçacaklardı. Bu, Ted’e biraz nefes aldıracaktı. Bundan memnundu çünkü yazmak için zamana ihtiyacı vardı. Yine de eskisi gibi kendini tüm dünyadan soyutlayamıyordu. Sophia hafta sonları izinli olsa da –başlangıçta bir hizmetçi



için ilan verirken Ted'in niyeti buydu— kira ödemediği için öylesine minnet doluydu ve ona borcunu ödemek için her şeyi yapmaya öylesine kararlıydı ki, haftanın hangi günü olursa olsun Ted için yemek yapmakta ısrar ediyordu. Ve o kadar lezzetli yemekler yaparken bundan şikâyet etmek çok zordu.

Sophia'nın çevresinde olmasının başka nimetleri de vardı. Ted, evini daha önce hiç o kadar temiz görmüş müydü emin değildi. Bir de kulak kabartırsa kahkahalar duyuyordu ve bu onu gülümsetiyordu. Kahkahaların sahibi, okul dışında tüm vaktini annesiyle birlikte geçiren Alexa'ydı. Babası Skip olsa da, Ted Sophia'nın kızını sevdiğini fark etmişti.

Cumartesi akşamıydı ve anne-kız mutfaktaydı. Ted mutfağa girdiğinde, Sophia kızına hindili tartın piştiğini nasıl anlayacağına dair talimatlar veriyordu.

“İstedğin bir şey var mı?” diye sordu Sophia.

Alexa, Ted'e gülümsedi ve Ted de ona karşılık verdi. “Yorgunluktan ölüyorum,” dedi. “Bir kadeh şarap zamanı.”

Bakışları hemen annesine çevrilen Alexa'nın yüzündeki gülümseme kayboldu.

“Yanlış bir şey mi söyledim?” diye sordu Ted.

Sophia, cevap verdi. “Hayır, elbette hayır. Ne tür bir şarap istersin?”

“Güzel bir Chablis şarabı.” Sophia mahzene indiğinde, Ted Alexa'yla muhabbet etmek için masaya oturdu ama Alexa'nın dikkati dağılmıştı. Sürekli etrafına bakınıyor, annesini arıyordu.

Ted, onun dikkatini çekmek için elini salladı. “Her şey yolunda mı?”



“Evet,” dedi küçük kız. “Tirbuşonun nerede? Şişeyi açman için getireceğim.”

Ted, bu işi Sophia’nın yapabileceğinden emindi ama onu sağdaki çekmeceye yönlendirdi ve Alexa tirbuşonu getirdi. Sonra Sophia geldiğinde şişeyi Alexa aldı ve Ted’in önüne koydu. “Al bakalım.”

“Teşekkürler.” Ted şişeyi açarken, Sophia ona bir kadeh getirdi. “Sen de ister misin?” diye sordu Ted, şişeyi kaldırarak.

Sophia, şişeye bakmak bile istemiyormuş gibiydi.

“Hayır, teşekkürler,” dedi ve yemek yapma işini bitirmekle meşgul oldu.

Ted, şarabını yudumlarken, “Connie, Babette ve diğerleriyle işler nasıl gidiyor?” diye sordu Alexa’ya.

“Problem yok. Artık onlarla konuşmuyorum.”

“Sana sorun çıkarmıyorlar mı?”

“Bazen beni gördüklerinde gırgır geçiyorlar ama... problem değil.”

Sophia hindili tartı fırından çıkarınca, Ted onun sıfırdan yapılmış olduğunu anladı. Tart, Anne Yemeği Restoran’da kiler kadar güzel görünüyordu. “Muhteşem kokuyor,” dedi.

Sophia, onun sesindeki beğeni üzerine başını kaldırıp baktı. “Umarım güzel koktuğu kadar lezzetlidir de.”

O güne kadar pişirdiği hiçbir şey kötü sonuçlanmamıştı.

Tartı fırının üzerine koydu. “Senin için yemek odasında masa hazırlamıştım ama...” Ted’in oturduğu masayı işaret etti “...burada yemeyi tercih edersen, tabağını buraya getirebilirim.”

Ted, yemeklerini ayrı yemelerini şart koştuğunu anımsadı. Şimdi bu ona aptalca gelse de –aynı yerde yaşamak ve aynı



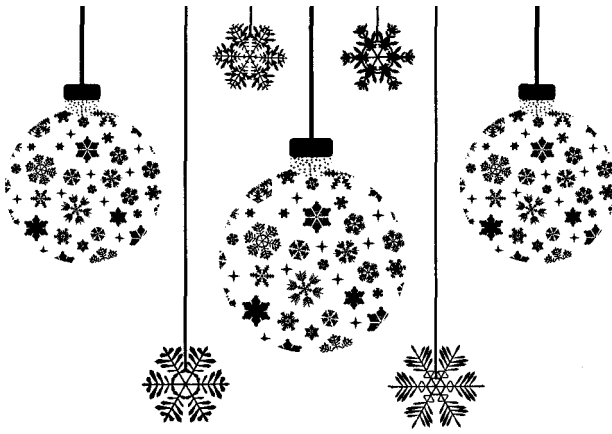
yemeği kasten ayrı yemek– ona katılmalarını söylemedi. Aralarında biraz mesafe bırakmaya ihtiyacı vardı. Birbirlerinin yanında rahat hissetmeye başladılar diye ilişkilerinin yanlış yöne sürüklenmesini istemiyordu.

“Yemek odası uygun,” dedi ve Sophia ona orada servis yaptı. Ted’in Eve’le yediği romantik yemek için aldığı mumlardan birini bile koymuştu masaya. Mumun dans eden ateşini çöken alacakaranlığa hoş bir dokunuş katıyordu. Fakat Ted koca evinin sessizliğinde oturup tek başına yemek yerken, Sophia’nın kızıyla birlikte arka bahçeden geçtiğini gördü. Sohbet ederek yürürlerken ikisinin de ellerinde tencere tutacakları vardı ve yemeklerini taşıyorlardı. İkiisi arasındaki samimiyet her nedense Ted’e kendini dışlanmış hissettirdi.

Belki de bu yüzden kısa bir süre sonra gidip onlara birlikte film izlemeyi önerdi. Ya da belki sebebi Sophia’nın konuk evine kablolu televizyon bağlatmayı reddetmesiydi. Parasını başka şeyler için ayırması gerektiğini söylemişti ve doğruydı da. Ama o kadar sınırlı bir bütçeyle ve televizyonları yokken Ted bir cumartesi gecesi onların nasıl vakit geçireceklerini düşünemiyordu. Kolileri boşaltmaya devam etmeyeceklerdi; zaten bunu günlerdir yapıyorlardı ve Alexa *biraz* eğlenmeyi hak ediyordu. Arkadaşları da dahil sahip olduğu her şey gitmişti.

Bu yüzden Ted, dondurma ve başka abur cuburlar alıp film kiralamak için Redbox’ın yolunu tutarken, sadece son günlerde hayatı çok zor geçen bir çocuk için güzel bir şeyler yapmaya çalıştığına ikna etti kendini.

Ama yüreğinin derinliklerinde, mutlu etmeyi umduğu tek kişinin Alexa olmadığını biliyordu.



Bölüm Yirmi Dört

Ted, Sophia'nın onu geri çevireceğini hiç ummamıştı. Onun durumundaki bir kadının, başka hiçbir neden olmasa bile sırf evden çıkmak için her teklifi kabul edecek kadar çaresiz olacağını sanıyordu. Kocasını o lanet olası tekneden atladığından beri ne eğlencesi olmuştu ki?

Ted, *hiçbir* eğlencesi olduğuna inanmıyordu. Ama kabul etmesi için yalvaran Alexa olmasa, Sophia Ted'i geri gönderecekti. Kızını için geldi ancak içine kapandı.

"Bizi davet ettiğin için teşekkürler." Alexa, neredeyse annesinin de yerini dolduracak kadar hevesliydi. Neredeyse ama tamamen değil çünkü annesi onu rahat bırakmıyordu. Sophia, kızının Ted'in yanında oturmasından huzursuz oluyor, kanepeden kalkması için ikna etmeye çalışıyordu. Oysa



Alexa, annesiyle aynı kaygıları taşımıyordu. Sophia kızının Ted'i sıkıştırdığını ya da sinirini bozduğunu mu düşünüyordu? Veya... daha kötüsü?

Ted, sebebini kestiremedi. O yüzden, Alexa lavaboya gitmek için filmi durdurmasını istediğinde, Ted o odadan çıkana kadar bekledi ve Sophia'ya sordu. "Neden sürekli ona kanepede oturamayacağını söylüyorsun? Ben de kanepede olduğum için mi?"

"Başka koltuklar da var."

"Ama kanepeler birden fazla kişi içindir. Bunda bu kadar büyütecek ne var? Yani... asla ona zarar verecek bir şey yapmam. Bunu biliyorsun, değil mi? Kızına *uygunsuz* bir şekilde davranacağımı düşünmüyorsun herhalde..."

"Tanrım, hayır!" diyerek onu kaygılarından kurtardı Sophia. "Sadece... babası onu gerçekten hayal kırıklığına uğrattı."

Ted, aradaki bağlantıyı hemen anlayamadı. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Epeyce ilgisi var. Seni seviyor, hem de çok. Onun taşındığımızda iletişimini kaybedeceği bir başka erkeğe bağlanmasını istemiyorum."

"Burada aylarca yaşayacak olmanıza rağmen onunla arkadaş olmamamızı garanti etmeye mi çalışıyorsun yani?"

"Burada o kadar uzun süre kalmayabiliriz."

"Yeni bir yere yerleşmek için gerekli parayı biriktirmen zaman alacak."

"Yalnızca kendimi kötü hissediyorum. Eve bizi burada istemiyor ve bu durumumuzu değiştirebilir. Neden kızımın hüsrana uğramasına sebep olayım?"



Sophia, haklıydı. Eve, harika bir insandı fakat kendini tehdit altında hissediyordu ve Ted, ondan uzun süre bu duruma katlanmasını bekleyemezdi. Yine de bir yanı, istediği herkesle, bilhassa yalnız ve ona ihtiyacı olan bir çocukla arkadaşlık etme hakkına sahip olduğunu söylüyordu.

Bunu söylerse nasıl bir etki yaratacağından emin olamadığı için duraksadı. Zaten o sırada Alexa geldi ve Ted konuyu kapatıp filmi başlattı.

“Bu akşam kız arkadaşın nerede?” diye sordu Alexa, filmin hareketsiz bir bölümünde.

Ted, gözlerini kırıştırıp kendini düşüncelerinden sıyırdı. “Eve mi?”

“Birden fazla kız arkadaşın mı var?” diye gırgır geçti Alexa.

Ted, filmle meşgul olduğundan dalgınmış gibi davrandı ama aslında Eve’le yattıktan sonra bile onu kız arkadaşı olarak düşünmekte zorlanıyordu. “Kasaba dışında.”

“Eminim onu özlemişsindir.”

Ted onaylarmış gibi bir ses çıkarınca Alexa bir komplocu edasıyla konuştu. “Annemi hâlâ sevmiyor olman çok kötü.”

“Alexa!” Sophia, kızının adını neredeyse nefesi kesilerek söyledi. “Bunu söylediğini duysa Eve hiç mutlu olmazdı, değil mi?”

Azarı işiten küçük kız başını iki yana salladı.

“O geçmişte kaldı,” dedi Sophia sertçe.

Ama sonunda bunu kızına anlatmıştı. Ted, sebebini merak etti.

Alexa, yeniden Ted’e döndü. “Peki... onunla evlenecek misin?”



Sophia, yeniden araya girdi. “Haydi, tatlım, böyle özel sorular sorma. Bu seni hiç ilgilendirmez.”

Bilmediği bir sebepten tedirgin hisseden Ted, omuz silk-ti. “Problem değil. Cevap verirdim ama... ilişkimiz çok yeni sayılır. Kimse ne olacağını bilemez.” Özellikle de Eve’le evlendiğini *düşünmek* bile tuhaf gelirken. Onu özlemesi gerekmez miydi? Ona dokunmak, onu hissetmek için kıvranıyor olması gerekmez miydi?

Belki de onu daha o sabah gördüğü için öyle hissetmiyordu. Onu özlemesi için yeterince zaman geçmemişti...

Ya da belki aşktan çok fazla şey bekliyordu. On yedi yaşında duyduğu o aynı kuvvetli telaşı otuz dört yaşında yaşamak çok olası değildi. İnsan yaşlandıkça duygular da dinginleşiyordu.

Fakat tanrım, o henüz yaşlı değildi. Sürekli aynı sonuca varıyordu: eksik olan bir şey vardı. Sadece yeterince çabayla bunun değişmesini umut edebiliyordu.

“Üzgünüm,” dedi Alexa. “Kabalık etmek istemedim.”

Ted, gülümsedi. “Problem değil.” Hatta bu soruları Sophia’nın kızından başkası sorsaydı ve televizyonun önünde geçirdikleri o akşam Ted’in düşündüğü gibi sakin ve rahatlatıcı geçseydi daha da az problem olurdu. Ama Ted ve Sophia, asla arkadaş olamazlardı. Ted, onunla ya hep ya hiç tarzında düşünmesi gerektiğini yavaş yavaş anlıyordu. Aralarında öyle bir gerginlik vardı ki, Ted dizinin asabi bir enerjiyle sallanmasına zor engel oluyordu.

Neyse ki dakikalar geçtikçe gerginlik azaldı. En azından Sophia için. Filmin yarısında uyuyakalmıştı.



Alexa, filmi kaçırmamasın diye onu uyandırmak istedi fakat Ted başını iki yana salladı. “Bırak uyusun. Eğer isterse yarın da izleyebilir,” dedi ama filmin sonunda hepsi uyuyakalmıştı. Ted uyandığında filmin giriş müziği çalıyordu ve ne zamandır çaldığına dair bir fikri yoktu.

Kalkıp televizyonu kapadı. Sonra konuklarını ne yapacağını düşündü. Üzerlerine bir battaniye atabilirdi ama kendi yataklarında çok daha rahat uyuyacaklarından emindi. O yüzden, Alexa’yı taşımadan önce kendi evinin arka kapısını ve konuk evinin ön kapısını açtı. Ted onu alt kattaki yatağına dikkatlice yatırırken küçük kız uyanmadı. Sonra Ted, Sophia için eve geri döndü.

“Yorgunluktan uyuya mı kalmışım? Üzgünüm,” diye mırıldandı Sophia ama öyle uykuluydu ki, Ted onu kucağına aldığı anda ona karşı koymadı.

“Sorun değil. Seni yatıracağım.” Genç kadın, kızından çok fazla ağır değildi. Onun için taşıması zor olmadı.

Fakat Ted, onu odasına götürmek için konuk evinin ikinci katına çıkan on basamağı hesaba katmamıştı.

Ted, merdivenlerin yarısında yoruldu. O anda Sophia gerçekten uyanmaya başladı.

“Neler oluyor?” diye sordu. “Neredeyiz? Bekle, ben yürüyebilirim. Üzgünüm, ben...”

“Rahat ol.” Sophia kıpırdanmaya başlayınca, birlikte merdivenlerden yuvarlanmasınlar diye Ted onu daha sıkı tuttu. “Neredeyse geldik.”

“Yere bırak beni! Çok ağırım.”

“Ve gittikçe daha çok ağırlaşıyorsun,” diye espri yaptı



Ted. “Ama bu işe başladığıma göre bitirmeme izin vermeli-
sin yoksa erkeklik gururum kırılır.”

Şaşırtıcıydı ama Sophia mücadele etmeyi bıraktı ve gençlik günlerindeki gibi kahkaha attı. Hatta kollarını onun boynuna dolayarak Ted’in işini kolaylaştırdı ve böylece Ted dengesini sağladı.

“Noah gibi bir atlet olmayabilirim ama bir kızı yatağa taşıyabilirim,” diye mırıldandı. Ağzından çıkana kadar bunun kulağa ne kadar kötü geldiğini fark etmemişti ama Sophia, iki tarafa çekilebilecek bu sözü fark etmemiş gibi yaptı. En azından, bu konuda yorum yapmadı.

“Çok kahramanca,” diyerek espri yaptı. “İşverenlerin çoğu bu kadar kibar olmaz.”

“Seni yerine tek parça halinde götürebilirim kahramanca olacak. İkimiz de boynumuzu kırarsak o şekilde görüleceğinden şüpheliyim.”

“Sana sonsuz inancım var.”

Sophia bu sözleri söylerken samimi görünüyordu ve Ted bunu tuhaf bir şekilde sevindirici buldu. Ama üst kata ulaştıklarında öyle kötü yalpalıyordu ki, ikisi de kahkahalarla gülüyorlardı.

“Birini merdivenlerden bir kat yukarı taşımak sandığımdan daha zormuş.”

“Ve bu uzun bir merdiven ve bahçeyi de geçtin tabii.”

“Ağırlık kaldırma işini daha ciddiye almam lazım.” Ted, yatak odasının kapısını omzuyla itti. “Ama başardık. İşte geldik, leydim.”

Ted, onu yatağın üzerine bıraktı ama geri çekilemeden Sophia’nın elleri boynunu daha sıkı sardı.



Bir an için bu Ted'e dünyanın en sıcak kucaklaması gibi geldi; sanki onca yıl ayrı kalmamışlar gibi.

Neredeyse buna izin verecekti, Sophia'da hissettiği ve onu korkutan tutkuya karşılık verecekti. Fakat bir kadını aldatan erkek olmayı hiçbir şekilde istemezdi. Sonrasında kendini ne kadar alçak hissedeceğini biliyordu.

Adaleleri gerildi ama geri çekilemeden Sophia'nın dudakları kulağına yaklaştı ve fısıldadı, "Üzgünüm, Ted. *Çok* üzgünüm."



Sesindeki yakarıştan, Ted'in ilk başta sandığı gibi onu ayartmaya çalışmadığı açıkça belliydi. Sophia, geçmiş için özür diliyordu. Sonrasında onu hemen bırakması bunu doğruladı. Ona bir daha bakmadı bile. Diğer yana döndü ve bakmaya *dayanamıyormuş* gibi yüzünü yorgana gömdü.

Ted, nasıl davranması gerektiğini bilemedi. Sophia'nın sarılığı Ted'in ayaklarını neredeyse yerden kesmişti; vücuduna o kadar yoğun şekilde erkeklik hormonu salgılanmıştı ki, doğru dürüst düşünemiyordu.

Onu affetmişti, değil mi? Elbette affetmişti. Yoksa ona yardım ediyor olmazdı. Ama onu orada tutan *söylemek* istedikleri değildi; *yapmak* istedikleriydi. Onu bir kez daha altında hissetme arzusu – daha önce pek çok kez yaptığı gibi dudaklarına ve vücuduna sahip olma arzusu– o kadar güçlüydü ki anında sertleştiğini hissetti.



Peki ya Eve?

“Lanet olsun!” Ted, arzuları onu artık dürüstlüğünü umursamayacak noktaya getirmeden merdivenlerden koşarcasına indi.



Sonrasında Ted, Sophia’dan kaçmak istiyormuş gibiydi. Aralarında başlayan arkadaşlığın bir anda bittiğini görmek Sophia’yı üzse de, bir yandan da rahatlatmıştı. Daha fazlasını isterken bir arkadaşlığı sürdürmek kolay değildi. Belki bunu başkasıyla becerebilirdi ama Ted’le mümkün değildi ve aralarındaki yeni sınırlar umutlarıyla düşüncelerini kontrol altında tutmasını sağladı. Özür dilemek için Ted’e sarılırken onu Eve’den çalmaya çalışmıyordu. Sadece samimi şekilde üzgün olduğunu *sonunda* Ted’in de anlamasını istemişti. Kendine düşeni söylediğine göre, artık Ted hayatına devam edebilirdi ve Sophia da çok uzun zamandır içini kemiren pişmanlık olmadan yoluna devam edebilirdi.

“Sence Ted bize kızgın mı?” diye sordu Alexa annesine bir sabah kahvaltı ederlerken. Neyse ki okulu daha iyi gidiyordu. Connie, onunla kavga etmeye duyduğu ilgiyi kaybetmiş gibiydi, Royce onu neredeyse her gün sınıfına götürüyordu ve Royce’un desteği varken diğer çocuklar onunla uğraşmıyorlardı. Ama sorduğu sorudan, Ted artık onunla fazla ilgilenmediği için hayal kırıklığına uğradığı anlaşıyordu.

Sophia, yulaf ezmesine biraz esmer şeker ekledi. “Hayır. Kitabını bitirmeye çalışmakla meşgul.”



“O hep meşgul. Keşke daha çok zamanı olsaydı.”

“Keşke,” dedi Sophia ama sadece uyumlu davranmaya çalışıyordu. Yüreğinin derinliklerindeyse, Ted’e fazla yaklaşmamaya özen gösterirlerse incinmeyeceklerine inanıyordu. Whiskey Creek’te sadece vakit doldurdıklarını unutmamaları lazımdı. Orada fazla kalmayacaklardı. Sophia, maddi problemlerinin detaylı olarak incelemeye başlamıştı. Skip’in tonlarca borcu yüzünden biraz parası olduğu anda iflasını ilan etmek için mahkemeye başvurması gerekecekti. İpotekli olan evlerinin devri için bir sözleşme hazırlıyordu. Yani ev yakında elinden gidecekti. Ferrariler zaten gitmişti. Alexa’yla birlikte bir gün okul çıkışı kontrol etmek için eve uğradıklarında, birinin garajın yan kapısını kırdığını ve iki arabayı da aldığını görmüşlerdi. Sophia, bunu herhangi birinin değil repo şirketinin yapmış olmasını ümit etti ama bu da artık onun elinde değildi.

Mercedes hâlâ duruyordu. Büyük olasılıkla, hak sahipleri arabayı bulamıyorlardı. İpotek hakkını elinde tutan kişi Sophia’yı gittikçe daha sık aramaya başlamıştı. Sophia, bundan araştırmalarını hızlandırdıklarını anlıyordu. Kuşkusuz sonunda kasabadan biri adamı doğru adrese yönlendirecek ve Sophia’nın ulaşım imkânı da kalmayacaktı.

Bunun için sayılı günlerinin kaldığını bilen Sophia, her gün Alexa’yı okula götürmek için evden çıkarken nefesini tutuyor, arabasının gideceği sabahın o sabah olmasından korkuyordu ama o güne kadar işi yolunda gitmişti.

Sürekli içini kemiren bu kaygı dışında hayatına çekidüzen vermeye başladığını hissediyordu ve bunu mümkün kılan kişi Ted’di. Onun için yaptıkları genç kadının onu daha



çok sevmesini sağlamıştı. Ama kendini değil gerçekten Ted'i düşünüyorsa onun özel hayatından mümkün olduğunca uzak kalması gerektiğini biliyordu.

Bu nedenle, sonraki iki buçuk hafta boyunca çok az hata ve yönlendirmeye yemek pişirdi, temizlik yaptı ve Ted'in günlük işlerini yürüttü. Bu süre boyunca Ted ondan sekreterlik işi yapmasını hiç istemedi. Belki de o işleri Eve yapıyordu. Sophia bunu bilmiyordu çünkü arada bir karşılaşırlarsa birbirlerine söyledikleri birkaç nazik söz dışında Eve'den hiç haber almamıştı. Sophia, arkadaşlıklarının bozulmasından nefret ediyordu ama bunun için Eve'i suçlayamazdı. O da Eve'i hiç aramamıştı. Aynı adama âşık değillermiş gibi davranmaya katlanamıyordu.

Cheyenne birkaç kez arayıp hatırını sormuştu ve bu çok hoştu. Fakat o da Eve'le Ted'in arkadaşıydı ve Sophia, onun gruba katılmasından hoşlanmayacaklarını biliyordu. Bu yüzden, onunla olan sohbetlerini içten ancak mesafeli tuttu.

Günler geçtikçe, Ted'le Eve gitgide birbirlerine yakınlaşıyorlardı. Eve, akşamları daha sık gelmeye başlamıştı. Sophia, ara sıra onun bir pencerenin önünden geçtiğini görüyor veya bir iş için dışarı çıktığında kendi arabasının yanında Eve'inkini buluyordu. Bazen de Ted Eve'in evine gidiyordu; En azından Ted akşamları dışarı çıktığında Sophia onun Eve'e gittiğini düşünüyordu.

Sonunda Şükran Günü'nde Ted, Sophia'yla menü seçimi, market alışverişi ya da gömleğinin yerini sormak dışında bir şey konuşmak için konuk evine geldi.

Sophia, ceptelefonunu kapattırmamayı başarmıştı. Böy-



lelikle Ted, bir şeye ihtiyacı olduğunda genelde ona mesaj atıyordu. Onları film izlemeye davet ettiği geceden beri konuk evine hiç gitmediğinden, kapı çalınca şaşırان Sophia kapıya kendi bakmak zorunda kaldı. Okul bir hafta tatildi ve Alexa uyuyordu.

“Günaydın,” dedi Ted, Sophia kapıyı açınca.

Her zamankinden de iyi görünüyordu fakat Sophia bunu önemsememeye çalıştı. Yataktan henüz kalkmıştı ve mak-yaj yapma şansı olmamıştı. “Günaydın.” Gözlerini Ted’in ardından içeri giren güneşten korumaya çalıştı. “Üzgünüm, senin için yapmam gereken unuttuğum bir şey mi var? Bana izinli olduğumu söylediğini sanıyordum.”

“Rahat ol. Elbette izinlisin. Bugün Şükran Günü. Bir şeye ihtiyacım olduğu için gelmedim. Sadece bugün için ne planladığını, akşam yemeğinde bir yere gidip gitmeyeceğini merak ettim.”

“Elbette. Alexa’nın büyükannesiyle büyükbabasına gidiyoruz,” dedi Sophia ama aslında sadece Alexa gidecekti. Sophia’nın DeBussi Ailesi’yle ilişkileri o kadar gerilmişti ki, onların etrafında olmak istemiyordu. Okul tatil olduğundan beri kızıyla hayli vakit geçirmişti. Onun için, eski kayınvalidesiyle kayınpederine Şükran Günü’nü torunlarıyla birlikte geçirmelerini çok göremezdi. Ama ona gelince, istenmediğini ve kabul edilmediğini bile bile onların sofrasında oturmaktansa, evde yalnız kalmayı tercih ediyordu. “Sen annene mi gideceksin?”

“Önce Eve’in annesiyle babasına ve sonra anneme.”

“Bir saniye.” Sophia, mutfığa gidip pişirdiği balkabaklı



Cheesecakelerden birini getirdi. Bu, daha önce denemediği bir tarifti fakat çok güzel görünüyor ve kokuyordu. “Sana bunu getirecektim ama sen geldiğine göre...”

Ted’in kaşları yukarı kalktı. “Bu gerçekten çok... güzel ama hiç gerek yoktu. Böyle bir şey beklemiyordum.”

“Bunu annene götürebileceğini düşündüm. Kendim ve Alexa için –DeBussi Ailesi’yle paylaşmak için– bir tane pişiriyordum ve bir tane de patronum için yapabilirim diye düşündüm. Ve kız arkadaşı için,” diye ekledi Sophia, rahatsız edici sessizliği doldurmak için.

“Teşekkür ederim. Çok memnun oldum.”

Sophia, başını salladı ve kapıyı kapamak üzereydi ama Ted yerinden kıpırdamadı.

“Sophia?”

“Evet?”

“Gelmemin başka bir nedeni daha var.”

Ted’in ses tonu Sophia’yı endişelendirdi. Acaba Eve’e evlenme mi teklif etmişti? Sophia’nın işine sandığından erken mi son verilecekti? “Umarım işime son vermiyorsundur.”

“Hayır, öyle bir şey değil.”

Genç kadın, yine tırnaklarının kenarlarını yolmaya başladı. Bu çok aptalcaydı çünkü daha yeni iyileşmeye başlamışlardı. “Ne o zaman?”

Ted, ağırlığını diğer ayağının üstüne verdi. “Birkaç dakika önce bazı... sesler duydum. Pencereden neler olduğuna baktım ve...”

“Arabam!” Sophia, onun yanından geçmeye çalıştı fakat Ted önünü kesti.



“Çok geç. Onları durdurmaya çalıştım. Bana istediğin zaman geri ödeyebileceğini düşünerek birkaç ödeme yapabilir miyim diye sordum ama... adam razı olmadı. Hem her halükârda o kadar pahalı bir arabayı uzun süre elinde tutamayacağını biliyordum.”

Sophia, arabasını kaybedeceğini biliyordu. Peki, neden bu midesini bulandırmıştı? “Arabayı nasıl buldular acaba?”

“Sordum. Polis karakoluna uğradıklarını söylediler.”

“Ve Şef Stacy onlara yerini söyledi.”

“Pisliğin teki. Bunu zaten biliyoruz.”

Sophia, derin bir nefes aldı. Üzülecek bir şey yoktu. O güne kadar hep bir çıkış yolu bulmuştu; bu son tersliği de atlatacaktı. Ama bu iş başına Şükran Günü gelmek zorunda mıydı?

“Haber verdiğin için teşekkürler,” dedi.

Ted, başını salladı. “Sizi gideceğiniz yere götürebilir miyim? Bunun bir yardımı olur mu?”

“Sorun değil,” dedi Sophia. “Bizi almalarını söylerim. Tatil günü sana yük olmamıza gerek yok.”

“Benim için önemli değil.”

Ama muhtemelen Eve için önemliydi. Hem gerçekte Skip’in ailesine gitmeyeceğini Ted’in bilmesini istemiyordu. “Gerçekten. Biz iyiyiz,” dedi ve kapıyı kapadı.

“Kimdi o?” diye sordu Alexa, yalpalayarak koridorda yürüyüp uykulu gözlerini ovuştururken.

“Ted.”

“Ne istiyormuş?”

“Büyükannene seni almasını söylemek zorunda kalacaksın.”

“Beni sen götürmeyecek misin?”



Sophia, derin bir nefes aldı. “Araba gitti.”

“Oh, hayır. O zaman bütün gün burada olacaksın ve hiçbir yere gidemeyeceksin.” Alexa, parmaklarıyla dağınık saçlarını tararken içini çekti. “Ben de büyükanneme gitmeyeceğim. Seninle kalmayı tercih ederim.”

“Şaka mı yapıyorsun? Onları haftalardır görmüyorsun. Amcanla kuzenlerin de orada olacaklar. Gidip eğlenmene bak. Ben iyiyim. Zamanımı uyuyup dinlenerek geçirebilirim.”

Alexa, gözlerini devirdi. “Bu ‘Zamanımı gribi atlatmakla geçireceğim’ demek kadar eğlenceli geliyor kulağa.”

Alınan arabasına rağmen Sophia kahkaha attı. “Uyku birçok yetişkine çok iyi gelir. Büyüdüğünde bunu anlayacaksın. Hem akşam yemeğinde karnını doyurabileceğim bir hindi ya da pişirecek başka bir şey yok. Burada kalırsan ne yiyeceksin?”

“Sen ne yersen onu yiyeceğim.”

Artık Mercedes de gittiğine göre Sophia ne yapacağını bilmiyordu. Alexa’ya söylemese de, annesini ziyaret etmek için Sacramento’ya gitmeyi planlamıştı. Kararını uygulayabilseydi kafeteryada hazırlanan özel Şükran Günü yemeğini annesiyle birlikte yiyebilirler ya da annesinin özel bir isteği olursa dışarıdan bir şeyler alabilir diye düşünmüştü. Her şey iyi giderse, cesaret bulursa belki Alexa’yı da düzenli olarak anneannesinin ziyaretine götürmeye başlayabilirdi. Skip kızını Elaine’le görüştürmek istemiyordu ama şimdi... işler farklıydı.

Tabii her şey annesinin nasıl davranacağına bağlıydı. Eğer Elaine hastalığına yenik düştüğünden beri sık sık yap-



tığı gibi uygunsuz davranışlarda bulunmakta direnirse Sophia kızını bir daha oraya götüremezdi. “Gitmeni tercih ederim. Gerçekten.”

Hâlâ emin olamayan Alexa, ayaklarını sürüyerek gidip annesine sarıldı. “Benimle gelmeyeceğinden *emin misin?*”

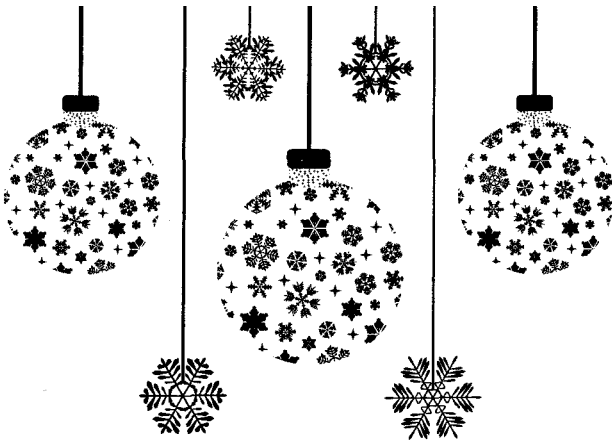
Sophia, gözüne çatal saplamayı tercih ederdi. “Burada daha iyi vakit geçireceğim, söz veriyorum.”

“Tamam... büyükannemi arayacağım.”

Sharon, geleceğini söyledi ancak Alexa gece kalabilir mi diye sordu. Kuzenleri de kalacağı için ve Sophia kızının bir geceliğine de olsa her şeyi unutup eğlenmeye ihtiyacı olduğunu düşündüğünden kabul etti. Saat iki de kızı ve Ted gitmişti ve koca ev Sophia’ya kalmıştı.

Onun tarafından tanınmak, çocukluğuyla ilgili güzel hatıralarla herhangi bir bağ kurabilmek umuduyla annesini aradı. Ama Elaine ilaçlarla öylesine uyuşmuştu ki, neredeyse hiçbir şey söylemedi. Konuştuğundaysa yatağında örümcekler ve yılanlar olduğunu iddia etti.

Annesinin ısrarı üzerine Sophia bir hemşireyle konuştu ve ondan Elaine’i yatağında örümceklerle yılanlar olmadığına ikna etmesi için her şeyi yapmasını istedi ama bunun işe yaramayacağını biliyordu aslında. Annesi, yıllardır aynı hayali görüyordu.



Bölüm Yirmi Beş

*S*ükran Günü yemeği için unuttuğu bir şeyi almak için eve dönen Ted, yemek odasındaki masada bir kutu mısır gevreği, yanında bir kâse ve kaşık görünce bir şeyler olduğunu anladı. O sabah ya da geçen hafta boyunca hiçbir sabah mısır gevreği yememişti. Hele mum ışığında hiç yememişti. Ama Eve'le yedikleri romantik yemek için Sophia'nın aldığı mumlardan biri masadaydı. Mısır gevreğini her kim yediyse sanki buna biraz kutlama havası katmak istemişti.

Ted, odaya girip kutuyu kendine doğru çevirdi. Golden Crisp markaydı ve yeni açılmıştı.

Mum, yeni söndürülmüş gibi kokuyordu ve hâlâ sıcaktı. Şükran Günü'nde eve bir hırsız girip de mum ışığında



Sophia'nın en sevdiği mısır gevreğini yemeyecekti ya. Demek ki bunu Sophia yapmıştı. Ama niye? Niye DeBussiler'de değildi?

Ted, mutfaktan gelen kadın sesinin mırıltılarını duydu. Tamam, Sophia evdeydi. Biriyle konuşuyordu. Alexa'yla mı? Planları suya düşmüş olmalıydı. Ya da belki onun gibi onlar da bir şey unutmuşlardı –Ted'in kilerden almalarını umursamayacağını bildikleri bir malzeme– ve onu almaya gelmişlerdi. Ted, bir şişe şarap için geri dönmüştü. Napa Vadisi'nin Pinot Grigio marka şarabı annesinin favorisiydi ve Ted, her yıl Şükran Günü'nde bunu ona götürürdü. Sabah evden şarabı almadan çıktığına inanamıyordu ama Sophia'nın arabasının alınması ve Eve'i evden zamanında alma telaşı kafasını dağıtmıştı. Bir de Sophia'nın ona verdiği balkabaklı Cheesecake ikilemi vardı. Sophia'nın yaptığını tahmin ederse –ve mutlaka ederdi– annesinin onu asla yemeyeceğini biliyordu. Bu yüzden, onu akşam yemeğine götüremezdi. Evde de bırakamazdı çünkü Sophia büyük olasılıkla görürdü. Eve'in ailesiyle de paylaşamazdı. Sonunda yiyebildiği kadarını arabada yemiş ve kalanını içki dükkânının arkasındaki çöpe atmıştı. Kız arkadaşını almadan önce kek kalıbını da bagaja saklamıştı.

Tatlı, o güne kadar yedikleri içinde en iyilerden biriydi. Ted'e kalırsa, annesi tutumu yüzünden kaybetmişti. Ted, kalanını çöpe attığı için anında pişman olmuştu. Keşke onu daha sonrası için saklamanın bir yolunu bulabilseydi.

“Merhaba?” diye seslendi.

Cevap gelmedi ama Ted merdivenlerden inerken Sophia'nın sesini tanıdı. Alexa'yla konuşmuyordu. Mutfakta da değildi.



Şarap mahzenine inen merdivenlerde oturmuş cep telefonu ile konuşuyordu. Alexa oralardaysa bile *Ted'in* evindeymiş gibi görünmüyordu.

Seslendiğini Sophia'nın duymadığından ve orada olduğunu bilmediğinden emindi. Ona kendini gösterecek, Alexa'nın nerede olduğunu ve neden Şükran Günü yemeğinde olmadıklarını soracaktı ki, Sophia'nın sesinden ağladığını anladı. Genç kadın, annesiyle konuşmaya çalışıyordu fakat hattın diğer ucunda ne söyleniyorsa onu üzüyordu. Sürekli, "Anne, dinle beni. Hemşireler yatağını kontrol ettiler," diyordu. Ve sonra, "Benim, Sophia. Kızın, hatırladın mı? *Sophia?*"

Sonunda öyle öfkelenmişti ki, telefonu kapatıp diğer elinde tuttuğu şarap şişesine boş boş bakmaya başladı. "Hey, neler oluyor?"

Ted konuşunca Sophia öyle korktu ki, ona bakmak için dönerken neredeyse şarap şişesini düşürecekti. Hemen ayağa fırladı. "Ted! Özür dilerim! Ben... ben seni gece geç saatte kadar beklemiyordum."

Yüzü öyle kızardı ki, Ted onun şarap mahzeninin merdivenlerinde ağlarken yakalandığı için ne kadar utandığını anladı.

"Problem yok. Ama sen neden kayınvalidenin evinde değilsin?"

"Oh, ben... ben son anda gitmemeye karar verdim."

Bu doğru muydu? Yoksa davet mi edilmemişti? Bir keresinde Eve, DeBussiler'in ona ne kadar kötü davrandıklarını söylemişti. Ted, buna daha önce pek kafa yormamıştı; aile içinde ilişkiler bir iyi bir kötü gidebilirdi ve bazı ailelerde



bu çok sık olurdu ama Eve'in sözleri o an anlam kazanmıştı.
“Ya Alexa?”

“Bir saat önce Sharon onu aldı.”

“Yani evde yalnızsın.”

“Evet.” Sophia, gözlerinde yaşlar yokmuş gibi gülümsedi. “Güzel bir mola. Ben... ben yalnız olduğum için çok memnunum. Anne olarak kendine asla fazla zaman ayıramıyorsun.”

Söylediklerini yutturmak için çok fazla çaba harcıyordu. Ted, onu bozmadı ama genelde Şükran Günü insanların yalnız olmak istedikleri bir zaman değildi. “Biraz huzur ve sessizlik her zaman güzeldir,” dedi.

“Kesinlikle.” Sophia, şarap şişesini havaya kaldırdı. “Sana bunun ücretini ödeyecektim. Ben... ben onu öylece almayacaktım. Umarım bunu biliyorsundur.”

Ted, ona güveniyordu. Alışveriş yapması için ona kredi kartını vermeye başladığından beri sık sık mutfak tezgâhının üzerinde Sophia'nın kendine veya Alexa'ya aldığı şeyler için iki üç dolarlık fişler ve bozuk paralar buluyordu. “Öde veya ödeme, fark etmez. Sahip olduğum her yiyeceği ve içeceği istediğin gibi kullanabilirsin. Bunu sana daha önce söyledim.”

“Bunun için minnettarım ama istismar etmek istemem. Ve... bil diye söylüyorum, sen yokken sık sık evine gelmiyorum. Sadece...” şarabı tekrar havaya kaldırdı “...bunu almak istedim.”

Ted, yemek odasındaki mısır gevreğinden hiç söz etmedi. “Söylediğim gibi, problem değil.”

“Teşekkürler.” *Gerçek* hislerini gizlemek için kullandığı



bir gülümsemeyle merdivenlerden inip şarap şişesini rafa geri bıraktı.

“Onu istediğini sanıyordum,” dedi Ted, Sophia yukarı çıkınca.

“Oh, hayır. Pek sayılmaz. Yalnızca... bir ara aklımdan geçti ama fikrimi değiştirdim.”

“Ben eve geldim diye mi?”

“Hayır, paramı biriktirmeyi tercih ederim.”

“Onu bir Şükran Günü hediyesi olarak düşün; bana verdiğin o harika tatlı karşılığında bir ikram.”

“Beğendin mi?”

“Emin olabilirsin.”

“Güzel. Benden sonraki hizmetçin için sevdiğin tariflerden bir kitap oluştuyorum. Bunu da ekleyeceğim.”

Onun gitmesi fikri Ted’de karmaşa yarattı. Aynı evde fazla vakit geçirmemeleri ikisi için de kuşkusuz daha iyi olacaktı. Düşüncelerini olması gereken yerde tutmak Ted için sürekli bir savaştı. Halbuki kısa bir süre önce onu başkasına kakalaması da gerekse evinden gitmesini istiyordu. Ama o günlerde böyle hissetmiyordu. Sophia ev işlerini ve yemek işini ele aldığından beri Ted’in hayatı çok daha rahattı. Bunu itiraf etmek istemese de, onu şahsi olarak da özleyecekti. “Bu harika olur.”

Kısa bir sessizlik oldu. “Annen de beğendi mi?”

Ted bu sorudaki umuttan, memnun etme arzusundan nefret etti çünkü Sophia hayal kırıklığına uğramaya mahkûmdu. Annesi, onun yaptığı bir şeyi asla beğenmezdi. “Henüz tatmadı,” dedi Ted. “Ben önden tadına baktım. Daha akşam yemeği yemedik.”



Sophia, avuçlarını kot pantolonuna sürttü. “O zaman geri gelme sebebin...”

Ted, şarap raflarını işaret etti. Sophia’nın başının üzerinden sıra sıra şarap şişelerini görebiliyordu. Sophia onun bir basamak altında duruyordu ve zaten Ted ondan bir hayli uzundu. “Annemin beklediği şarabı almayı unuttum.”

“Oh. Hangisi? Ben getiririm.”

Ted ona hangi şarabı istediğini söyledi ve Sophia getirdi. Keşke Ted onu da yemeğe davet edebilseydi. Şarabı alıp onu büyük bir bayramda orada, tek başına bıraktığı için kendini kötü hissediyordu. Sophia’nın yanında kızı, birilerini ziyaret edebilmesi için bir arabası bile yoktu. Üstüne üstlük bir de annesiyle o üzücü konuşmayı yapmıştı.

“Sen ne yapacaksın?” diye sordu Ted.

“Belki yürüyüş yaparım ya da sıcak su havuzuna girerim.”

Bu, onu sadece birkaç saat oyalardı. Ted, yemek boyunca sürekli onu düşüneceğini biliyordu. “Tamam. Umarım... güzel bir gün geçirirsin.”

“Sen de öyle.” Sophia, Ted’e gitmesi ve onu düşünmesi için cesaret verircesine el salladı. Ama o akşam saat sekiz civarında eve döndüğünde, Ted onun şarap mahzeninden hiç çıkmadığını anladı. Onu taş zeminde, yanında iki boş şişeyle kendinden geçmiş halde buldu.



Biri onu sarsıyordu fakat Sophia kendine gelmek istemiyordu. Çünkü sonra yaptığı şeyle yüzleşecekti ve iyi bir şey yapmadığını biliyordu.



Kahretsin...

Grup terapisine bir gidebilseydi. En yakın yeri bulmak için Ted'in ofisindeki bilgisayarı kullanmıştı ama Whiskey Creek'e yirmi beş kilometre kadar yakında bir toplantı yoktu. Bir sponsoru olmadan arayabileceği biri bile yoktu.

Ted'in konuk evine taşındığından beri grup terapilerine katılmayı düşünmüştü ama kendi kendini vazgeçirmişti. Ted'in o kadar düzenli bir şekilde nereye gittiğini keşfetmesinden korkmuştu. Üstelik Alexa'yı akşamları evde yalnız bırakmak istememişti. Ve dürüst olması gerekirse, alkol alma isteğine kendi başına karşı koyabileceğine inanmaya başlamıştı. Belli ki yanılmıştı.

Tepede asılı duran tek ampulden gelen ışığa karşı gözlemini kısıp etrafına bakındı ve iki boş şişeyi görünce inledi. "Sonunda içine ettim, değil mi?" dedi, ölü gibi bir sesle.

"Zor bir gün geçirdin. Seni tek başına bırakmak akıllıca değildi. Bu konuda kendimi kötü hissediyorum."

Ted. Harika. Tam da onu bulmasını istediği kişi.

Sophia, Ted'i üzerinde belli belirsiz görünce onu itip kalkmaya çalıştı. Bilhassa *onun* önünde kendini küçük düşürmek istemiyordu. Ama kimi kandırıyordu ki? Sarhoş değilmiş gibi davranmak için çok geçti. Ayık bir insan şarap mahzeninde yerde uyuyakalmazdı.

"Denedim," dedi ona. "*Gerçekten* denedim. Umarım bana inanıyorsundur. Ama... grup terapileri buradan çok uzaktaydı. Oraya kadar yürüyemezdim."

"Grup terapisi mi?" Ted kaşlarını çatı, sanki... ne? Öfkeli miydi? Hayal kırıklığına mı uğramıştı? Tiksinmiş miydi?



Sophia, bundan emin olamadı ama en kötüsünü varsaydı. Yenik düştüğü için en kötüsünü hak etmişti.

“Sen alkolik misin, Sophia?”

Sophia, o anda ne söylemesi gerektiğinden emin değildi. En kısa zamanda ondan uzaklaşmalıydı.

Merdivenleri aradı ama sendeledi. Ted onu tutmasa düşecekti.

“Bırak yardım edeyim. Çok hızlı hareket ediyorsun,” dedi Ted ama dengesini sağlamaya yardım etmekten daha fazlasını yaptı. Onu kucağına aldı ve mahzenden dışarı taşıdı.

“Lütfen Alexa’ya söyleme,” diye mırıldandı Sophia, Ted onu kanepeye yatırırken. “Her şeyi berbat ettiğimi bilmesini istemiyorum. Bana güveniyor ve şimdi ben onu yarı yolda bıraktım.”

Ted, endişeli bir tavırla saatine baktı. “Kaçta evde olacak?”

“Yarın.”

“Bu işimizi kolaylaştırır.” Ted, derin bir nefes verdi. “O zamana kadar ayılırsın.”

“Bunu yaptığımı inanamıyorum. Kendime öyle öfkeliyim ki.” Sophia, konuk evine gitmek için ayağa kalkmaya çalıştı. O zaman neler söyleyebileceği ya da yapabileceğine dair endişelenmeyecekti ama Ted onu durdurdu.

“Kahve yapacağım. Olduğun yerde kal.”

“Üç aydır hiç içmedim,” dedi Sophia. “Tek bir kadeh bile. Tam doksan dört gün dayandım. Neden her şeyi berbat ettim?”

“Bence bunun cevabı gayet açık.”

“Öyle mi?”

“Hiç destek almadın.”



“Ama bugüne kadar kendim başardım.”

Ted, onun yanında diz çöktü. “Dinle, Sophia. Ufak bir ak-silik yaşadın. Bu, savaşmayı bırakacağını göstermez. Şimdi ben de neyle mücadele ettiğini bildiğime göre o toplantılara gitmeni ve anneni görmeni sağlayacağım.”

Sophia, başını iki yana salladı. “Annemi göremem.”

“Neden?”

“Sana dediğim gibi, beni hatırlamıyor bile. Onun bana yabancıymışım gibi davranması beni tetikleyen şeylerden biri. Rehabilitasyonda beni tetikleyen şeyin yaşadığım kayıplar ve hayal kırıklıkları olduğunu söylediler. Ama bugün Şükran Günü. Ne yapmalıydım? Kendi annemi kontrol etmemeli miydim?”

Ted, Sophia’nın saçlarını sanki bir çocukmuş gibi alnında çekti. “Sen doğru olanı yaptın.”

Şimdi Ted öyle yakınındaydı ki, Sophia onu gerçekten inceleme fırsatı buldu ve göz kenarlarındaki kırışıklıklara hayranlıkla baktı. Gençken o çizgiler hiç belirgin değildi elbette ama Sophia bundan hoşlandı. Ted’in yüzüne karakter katmıştı. “Sence ben de annem gibi mi olacağım?”

“Bunun için bir sebep görmüyorum.”

“Skip öyle olacağımı söylerdi. Bir gün ses geçirmez bir hücrede olacağımı söylerdi.

Ted’in yüz ifadesi sertleşti. “Korkularını öyle dindirmesi ne hoş.”

Onun bu alaycı sözleri karşısında Sophia gülümsedi. Sanki arkadaş gibiydiler, sanki *Ted* onun tek arkadaşıydı.

“Sana başka ne söylerdi?” diye sordu Ted.

“Gerçeği.”



“Yani...”

“İşe yaramaz, uyuşuk bir ayyaş olduğumu.”

Ted, suratını buruşturdu. “Sakın bunu söyleme! Üç ay içmemeyi başardın, değil mi? Bir daha yıkılmayacaksın.”

“Umarım öyle olur.”

Ted, onun elini tutup parmaklarıyla oynadı. “Sana vurdu mu, Sophia?”

Bir yanı, Ted’in bunu bilmesini istemediğinin farkındaydı ama artık sebebini hatırlayamıyordu. Skip ölmüştü. Sophia isterse tüm dünyaya anlatabilirdi; Skip’in bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Ve Ted onu o halde bulduktan sonra... artık ondan saklayacağı ne kalmıştı ki?

“Önemli değil. Şimdi bana zarar veremez.”

“Yani verdi.”

“Her zaman.” Sophia, ona ön dişini gösterdi. “Bunu gördün mü? Gerçek değil. Gerçek dişimi kırdı. Kızgın olduğunu bile bilmiyordum! Eve geldik ve beni kuzenine asılmakla suçladı. O adamı hiç sevmezdim ve Skip’e bunu anlatmaya çalıştım. Ama onun için önemi yoktu çünkü kuzeni sandalyemi çekmişti ve bu bir şekilde bir işaretti. Sonra bir anda, *bam!*”

“Sana yumruk attı.”

“Tam ağzıma. Sanki yumruğunu değil de bir tuğla ya da... ya da bir boru kullanmış gibi hissettim. Sonrasında bildiğim, yerdeydim ve ağzımdan kanlar boşalıyordu. Görmesin diye Alexa’yı yatak odamıza sokmadı. Ama sonunda ona düşüp ağzımı vurduğumu söyledik ve dişimi bulmaya yardım etmesi için onu odaya aldık. Diş odanın karşı köşesine uçmuştu.” Sophia kahkaha attı çünkü alkol aldığı anda gü-



lebiliyordu. Yaşadıkları sanki hayal dünyasında yaşıyormuş gibi ona gülünç ve hayali geliyordu. “Dişimin yerindeki o koca boşlukla öyle korkunç görünüyordum ki, Skip dehşete düşmüştü. Yaşlı bir cadiya benzersem bana sahip olduğu için kim onun şanslı olduğunu düşünürdü ki?”

Ted onunla birlikte gülmeyince, Sophia gülümsemesinin solduğunu hissetti.

“Yanağında bir morlukla kahve içmeye geldiğin zaman...”

“Oh, o elmacık kemiğimi kırdığı zamandı.” Sophia, sol gözünü gösterdi. “Ama neredeyse iyileşmişti. Makyajla kapattım, kimsenin fark edeceğini düşünmedim.”

“Belli belirsizdi ama biz fark ettik.”

“Her neyse, o bir şey değildi. Acıyordu ama dişim kadar değil.”

Ted’in yanağında bir adale seğirdi. “Neden yardım almadın?”

“Bir kez denedim. Ama...” Sophia, başını iki yana salladı “...o bir hataydı. Benimle işi bittiğinde tam üç hafta evden dışarı çıkamadım.”

Ted, ayağa kalktı, ellerini ceplerine soktu ve odayı arşınlamaya başladı. “Neden ondan kurtulmadığını hâlâ anlayamıyorum.”

“Bu biraz karmaşıktı.”

“Nasıl?”

“Çünkü tüm olanları hak ettiğimi düşünüyordum.”

“Onunla evlendiğin için mi?”

“Yaptığım tüm hatalar için.” Sophia, tane tane konuşmak için mücadele etti çünkü dilinin dolandığını biliyordu. “Li-



sedeyken Scott Harris'in yaptığı o..." acıyla suratını buruşturdu "...kazaya sebep olduğum için. Sürekli öyle şımarık ve bencil davrandığım için. Skip'le olarak seni... seni hayal kırıklığına uğrattığım için."

"Yani seni cezalandırmasına izin veriyordun."

"Sadece o değil, onu terk *edemezdim*. Beni bulursa sağ kalamamaktan korkuyordum. Kimseye bir şey anlatırsam ya da onu terk etmeye kalkarsam Alexa'ya veda edebileceğimi söyledi." Alexa'yı düşünmek bile Sophia'yı o kadar üzdü ki, yanaklarından aşağı yaşlar süzölmeye başladı. "Yani kaçarsam kızımı kaybedecektim."

Ted ağzının içinden bir küfür savurunca, Sophia ona bakmamak için bir kolunu gözlerinin üzerine koydu. Ted Skip'i terk etmediği için mi öfkeliydi yoksa kendini alkole verdiği için mi öfkeliydi anlayamıyordu. Ya da Skip'e mi öfkeliydi? "En azından çoğu zaman kasaba dışında oluyordu."

Ted konuştuğunda, Sophia uykuya dalmak üzereydi. "Sana biraz hindi ve yemekten kalan diğer şeylerden getirdim. Seni yemeye ikna etmemin bir yolu var mı?"

"Şu anda yiyemem ama teşekkür ederim. Mısır gevreği yedim." Sophia, ona bakmak için kolunu kaldırdı. "Güzel bir Şükran Günü geçirdin mi?"

Ted, duraksadı.

"Ters bir şey mi oldu?" diye sordu Sophia.

"Hayır, güzeldi."

"Ya Eve? Onun da hoşuna gitti mi?"

"Sanırım gitti."

"O, çok iyi biri. Sen o gece jakuzide sorduğunda benim alkol problemimi biliyordu ama sana söylemedi. Bunun için



ona her zaman minnettar kalacağım. O, özel biri. Ona sahip olduğun için şanslısın.”

Ted, geri dönüp yeniden ona doğru gitti. “Senden çok daha iyi olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

Sophia, gözlerini kısarak onu odaklamaya çalıştı. “Evet, düzenli bir hayatı var. Benimkiyse tam bir karmaşa. Yani...” Kıkır kıkır gülmeye başladı ve bu hiç yerinde bir davranış değildi. Bir noktada bunu anlamış olmalı ki, kendini susmak için zorladı ve Ted cevap vermeyince, yattığı yerde yan döndü. “Beni işe aldığın için pişman mısın?”

“Hayır,” dedi Ted. “Pişman değilim.”

“Başkası olsa daha az sorun çıkarırdı ve şarap mahzeninde sızıp kalmazdı.”

“Başkası senin yaşadığın zorluklarla mücadele ediyor olmazdı. Elinden gelenin en iyisini yaptığını, çaba gösterdiğini biliyorum.”

“Yarın yeniden deneyeceğim,” diye söz verdi Sophia ve bu Ted’i gülümsetti.

“Bundan eminim.”

“Annen balkabaklı tatlıyı beğendi mi?”

Ted, boğazını temizledi. “Bana bunu sormuşsun.”

Sophia, gözlerini kırıştırarak onun cevabını hatırlamaya çalıştı. “Cevap vermiş miydin?”

Ted, burun kemerini sıktı. “Aslında vermemiştim. Çok beğendi. İki dilim yedi.”

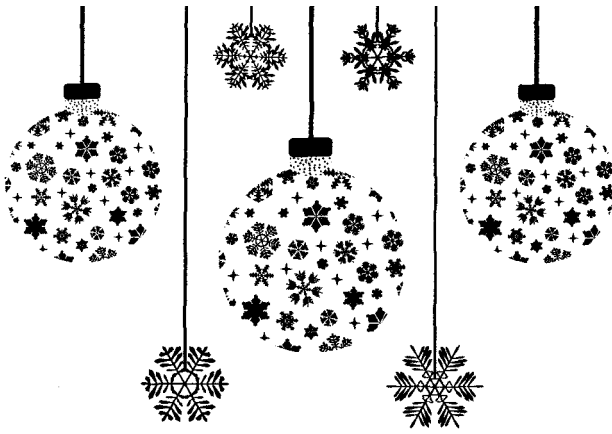
Bu, Sophia’yı mutlu etti. O gün onu mutlu eden tek şey buydu. “Memnun oldum,” dedi. “Bu çok güzel. Anneme de bir parça götürmeyi düşünüyordum ama... arabama ne olduğunu biliyorsun.”



“Biliyorum.”

“Müdire Dixon gerçekten *iki* dilim mi yedi?”

“Uyu artık,” dedi Ted ve Sophia emin olamadı –belki de sadece hayal etmişti– ama Ted’in eğilip onu alnından öptüğünü sandı.



Bölüm Yirmi Altı

*N*eden bana alkol problemi olduğunu söylemedin?” diye sordu Ted.

Eve cevap vermeden önce hattın diğer ucunda kısa bir sessizlik oldu. “Nasıl öğrendin?”

“Sence nasıl olabilir? Şükran Günü’nde bütün gün evde yalnızdı. Arabasına yeni el konulmuştu ve psikozlu annesiyle baş etmeye çalışıyordu. Sence de bu çöküş için yeterli değil mi?”

“Oh, hayır. Umarım iyidir.”

Ted, onu yerde yatarken bulduğu anı hatırladı. Onun yaranmış olabileceğini ya da daha kötüsü olabileceğini düşününce nasıl paniğe kapılmıştı. Aklından intihara teşebbüs ettiği geçmişti. Bu yüzden, sebebin yalnızca alkol olduğunu



anlayınca o kadar üzülmemişti. “İyi. Sızdı. Ama keşke önceden bilseydim; daha hazırlıklı olurum.”

“Nasıl hazırlıklı olacaktın?”

“Şarap mahzenini kilitleyerek. Böylece onun için bir bubi tuzağı görevi görmezdi!”

“Ted, eğer içmeyi çok isterse içmenin bir yolunu bulur zaten.”

“Arabasız mı? Ben kasabanın beş mil dışında yaşıyorum. Bunun için içmeyi gerçekten çok istemesi lazım.”

“Bugün yapacak başka bir işi var mıydı ki? Evde yalnız olduğunu söyledin. O mesafeyi yürüyebilirdi.” Eve’in ses tonu değişmişti. “Eve dönerken yolda içerse geri gelemeyebilirdi ama...”

Ted, bunu düşünmek istemedi. En azından Sophia güvenderdi. “Hâlâ soruma cevap vermedin.”

“Sana söylemememin birçok nedeni vardı.”

“Mesela...”

“Ona kimseye söylemeyeceğime dair söz verdim. Sırf seninle çıkmaya başladık diye onun güvenini kırmak bana adil gelmedi.

Ted, kısa bir süre önce bir kadeh şarap için mutfağa gittiğinde Alexa’nın tepkisini anımsadı ve sonunda bunun nedenini anladı. “Öylesine dedikodu yapmaktan söz etmiyoruz. Sophia benim evimin kâhyası! Sence şarap mahzenimin onun için ciddi problemlere yol açabileceğini bilmeye hakkım yok mu?”

“En son duyduğuma göre, alkol bağımlılığı insanların iş başvurusunda belirtmesi gereken bir şey değil. İşini engellemediği sürece bunun önemli olmadığını düşündüm. Zaten



Skip öldüğünden beri hayatı yeterince zor. Bir de benim ortalıkta gezinip şahsi problemleri hakkında gevezelik etmeme ihtiyacı yok; özellikle de ilk başta onu işe almak istemeyen patronuna. Bana söylediğine göre, alkol tek kaçış yoluymuş. Skip, hayatını *her* yönden kontrol ediyormuş, bir işe girmesine bile izin vermiyormuş. Bu nedenle onu yargılayamadım. Ve sen çok titiz bir insan olabiliyorsun.”

Ted, yattığı yerde doğruldu. “Bu ne anlama geliyor? *Ben* hoşgörüsüz müyüm?”

“Kendin birçok konuda o kadar yeterlisin ki, başkalarının da senin standartlarına uygun şekilde yaşamasını bekliyorsun.”

“Sophia’nın bağımlılığının bununla ne ilgisi olduğunu anlayamadım.”

“İş meselesine ve senin onu işe alıp almayacağın meselesine ek olarak, onun alkolik olduğunu öğrenirsen ona ve bana bakışın değişebilir diye düşündüm. Bunun ilişkimizde belirleyici unsur olmasını istemedim. Sırf rehabilitasyona gitmedim diye beni ona tercih etmeni istemedim. Bir zamanlar ona olduğun gibi bana da sıırılsıklam âşık olmanı istedim. Bir zamanlar ona neler hissettiğini hepimiz biliyoruz, Ted. Senin için neler ifade ettiğini ve onu unutmanın ne kadar uzun zaman aldığını biliyoruz. Benimle birlikte olarsan, bunun *ben* olduğum için olmasını istedim, *onun* gibi olmadığım için değil. Bu sana mantıklı geliyor mu?”

“Tam olarak değil,” diye homurdandı Ted ama aslında öyleydi. Sadece Eve’in endişelerinin yerinde olduğunu kabul etmekte kararsızdı. Son dört haftadır Eve’in onun için belirlediği hedefe yaklaşabilmiş miydi, bilemiyordu.

Ona âşık mı oluyordu? Öyle hissetmiyordu. İlişkilerine



daha fazla zaman vermesi, daha çok baba göstermesi gerektiğini, kendini Eve'e adayıp Sophia'yı düşünmemesi gerektiğini söyleyip duruyordu kendine. Ama kalbine biri yerine diğerini sevmesini emredermiyordu. Ted'i ne kadar yaralamış olsa da, nefesini kesen kadın hâlâ Sophia'ydı.

"Bana, bize gelince, kalbinden çok beyninle ilgili bir kontrol listesine göre hareket etmeni istemem," diye açıkladı Eve. "Hiçbir kadın teselli mükâfatı olmak istemez."

"Ne söylemek istediğini anlıyorum," dedi Ted ama onun beklentilerinin çok yüksek oluşundan korktu. Ted'in kalbine bir zamanlar Sophia'nın sahip olduğu gibi sahip olmayı bekliyorsa, Ted bunu ona veremezdi.

"Anlıyorsun," dedi Eve. "Cevabın bu mu?"

Eve, güvenini tazelemesi için Ted'e bir fırsat vermişti ve Ted, bu fırsatı elinden kaçırmıştı. Bir aydır sevişiyorlardı. Eve'in onca zaman sonra hâlâ Ted'in o ilişkide nerede durduğundan emin olamamasını anlıyordu. Ama Ted ilk sevişmelerinden beri hâlâ evliliğe yakın hissetmezken, onu evliliğe doğru gittiklerine nasıl ikna edebilirdi ki? Daha birkaç dakika önce, *Sophia'yı* yatağına taşımamak için kendini zor tutmuştu. Sophia sarhoş olmasaydı Ted'in ona karşı koyamama olasılığı vardı. "Sana değer veriyorum..."

"Bir ay önce de bana değer veriyordun, Ted." Eve duraksadı ve Ted, gerilmiş bir halde onun devam etmesini bekledi. "Hepsi bu kadar mı?"

Eve'le devam edersen hayatının ne kadar rahat olacağını düşün. Rhett Butler olma!* "Ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

* Amerikan yazar Margaret Mitchell tarafından yazılan 'Rüzgâr Gibi Geçti' adlı romanda Scarlett O'Hara'yı tüm şımarıklıklarına, açgözlülüğüne ve bencilliğine rağmen sevebilen erkek karakter. (ç.n.)



Ted, sanki aklını başına getirebilecekmiş gibi kafasını sertçe kaşıdı. “Senin istediğin şekilde hissetmek *istiyorum*.”

“Ama hissetmiyorsun. Cümlelerin gerisi bu, öyle değil mi?”

Kahretsin. Ted, Eve’in sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyordu. Bunu asla yapmayacağına dair kendine söz vermiş olmasına rağmen onun kalbini kırıyordu. “Henüz değil belki ama... bu, aramızdaki şeyin istediğimiz yönde gelişmeyeceğini göstermez. Sen denemek istediğin sürece ben vazgeçmeyeceğim.”

“Ne kadar onur verici. Benden senin irade gücüne güvenmemi istiyorsun. Senin *kararlılığına*.”

Ted, yanlış şeyi söylemiş, fazla dürüst olmuştu. “Sadece kararlılık değil. Bu senin... bir eşte istediğim her şeye sahip olduğunu bilmek.”

“Yani kontrol listende daha yüksek puan aldım.”

“Benim bir kontrol listem yok!”

“Boş ver. Bence bu ilişki için bir ay boyunca elimizden geleni yapmış olmamız yeterli. Sence de öyle değil mi?”

“Bir ay o kadar uzun bir süre değil, Eve. Daha yeni başladık ve iyi bir ilişkimiz var. Hiç kavga etmiyoruz. Birbirimizden hoşlanıyoruz. Birbirimize *güveniyoruz*.”

“Al işte, mesele bu. Bana güveniyorsun fakat Sophia’ya güvenmiyorsun.”

Sophia’ya kim güvenebilirdi ki? Belki bağımlılığından kurtulamayacaktı. Belki yaşadıkları onu çok derinden yaralamıştı. Ya da belki yeniden ayaklarının üzerinde duracak ama uzaklara gidecekti. “Bak, bir ilişkiyi güvene dayandırmak yanlış bir şey değil. Aramızdaki şey yanlış değil.”

“İlişkimizi olmadığı bir şekle sokmaya çalışmamız dışında.”

Ted, bir şey demedi, diyemedi.



Sonunda sessizliği bozan Eve oldu. “Sıcak su havuzundaki o gece...”

Ted’in başı yastıkların üzerine düştü. O geceyi anımsamak ona zevk vermemeliydi. Ama arada sırada yattığı çeşitli kadınlarla yaşadığından fazla zevk vermiyordu. Sadece Sophia farklıydı. “Ne olmuş o geceye?”

“Neden o geceyi cinsel hale getirdin?”

“Birlikte olmamamız için bir sebep göremedim. Bunun ikimizin de ihtiyaçlarını tatmin edeceğini düşündüm.”

“Sarhoş olduğun için benimle seviştiğini söylememene sevindim.”

“Haydi, bunu daha önce konuştuk.”

“Ama kabul ettiklerinden daha fazlası var. Kendini Sophia’ya geri dönmekten korumak istedin, değil mi? Kendini güvende hissetmek için onunla arana birini sokman gerekiyordu.”

Bu konuşma tehlikeli yerlere gidiyordu ama Ted, konuyu nasıl değiştireceğini bilemiyordu. “Bunu şimdi biliyorsan o zaman da biliyordun demektir. O halde neden kabul ettin?”

“Çünkü inanmak istedim. Senin gibi ben de kendimi kandırmak istedim.”

En azından Eve bu durumla ilgili biraz sorumluluk alıyordu.

Ted, gözlerini yumdu. “Üzgünüm, Eve. Konu Sophia olduğunda beynim hiçbir zaman düzgün işlemiyor.”

Eve, acı bir kahkaha attı. “Merhaba! O zaman aşkın ne olduğunu bilmiyormuş gibi davranmaktan vazgeç!”

“Onun için üzülüyorum ve evet, cazibesine kapılıyorum. Bunun aşk olduğundan emin değilim,” dedi Ted. “Her neyse, zaten aşk bir ilişkiyi ille de başarılı kılmaz.”



Ted, sanki aklını başına getirebilecekmiş gibi kafasını sertçe kaşıdı. “Senin istediğin şekilde hissetmek *istiyorum*.”

“Ama hissetmiyorsun. Cümlelerin gerisi bu, öyle değil mi?”

Kahretsin. Ted, Eve’in sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyordu. Bunu asla yapmayacağına dair kendine söz vermiş olmasına rağmen onun kalbini kırıyordu. “Henüz değil belki ama... bu, aramızdaki şeyin istediğimiz yönde gelişmeyeceğini göstermez. Sen denemek istediğin sürece ben vazgeçmeyeceğim.”

“Ne kadar onur verici. Benden senin irade gücüne güvenmemi istiyorsun. Senin *kararlılığına*.”

Ted, yanlış şeyi söylemiş, fazla dürüst olmuştu. “Sadece kararlılık değil. Bu senin... bir eşte istediğim her şeye sahip olduğunu bilmek.”

“Yani kontrol listende daha yüksek puan aldım.”

“Benim bir kontrol listem yok!”

“Boş ver. Bence bu ilişki için bir ay boyunca elimizden geleni yapmış olmamız yeterli. Sence de öyle değil mi?”

“Bir ay o kadar uzun bir süre değil, Eve. Daha yeni başladık ve iyi bir ilişkimiz var. Hiç kavga etmiyoruz. Birbirimizden hoşlanıyoruz. Birbirimize *güveniyoruz*.”

“Al işte, mesele bu. Bana güveniyorsun fakat Sophia’ya güvenmiyorsun.”

Sophia’ya kim güvenilebilirdi ki? Belki bağımlılığından kurtulamayacaktı. Belki yaşadıkları onu çok derinden yaralamıştı. Ya da belki yeniden ayaklarının üzerinde duracak ama uzaklara gidecekti. “Bak, bir ilişkiyi güvene dayandırmak yanlış bir şey değil. Aramızdaki şey yanlış değil.”

“İlişkimizi olmadığı bir şekle sokmaya çalışmamız dışında.”

Ted, bir şey demedi, diyemedi.



Sonunda sessizliği bozan Eve oldu. “Sıcak su havuzundaki o gece...”

Ted’in başı yastıkların üzerine düştü. O geceyi anımsamak ona zevk vermeliydi. Ama arada sırada yattığı çeşitli kadınlarla yaşadığından fazla zevk vermiyordu. Sadece Sophia farklıydı. “Ne olmuş o geceye?”

“Neden o geceyi cinsel hale getirdin?”

“Birlikte olmamamız için bir sebep göremedim. Bunun ikimizin de ihtiyaçlarını tatmin edeceğini düşündüm.”

“Sarhoş olduğun için benimle seviştiğini söylememene sevindim.”

“Haydi, bunu daha önce konuştuk.”

“Ama kabul ettiklerinden daha fazlası var. Kendini Sophia’ya geri dönmekten korumak istedin, değil mi? Kendini güvende hissetmek için onunla arana birini sokman gerekiyordu.”

Bu konuşma tehlikeli yerlere gidiyordu ama Ted, konuyu nasıl değiştireceğini bilemiyordu. “Bunu şimdi biliyorsan o zaman da biliyordun demektir. O halde neden kabul ettin?”

“Çünkü inanmak istedim. Senin gibi ben de kendimi kandırmak istedim.”

En azından Eve bu durumla ilgili biraz sorumluluk alıyordu.

Ted, gözlerini yumdu. “Üzgünüm, Eve. Konu Sophia olduğunda beynim hiçbir zaman düzgün işlemiyor.”

Eve, acı bir kahkaha attı. “Merhaba! O zaman aşkın ne olduğunu bilmiyormuş gibi davranmaktan vazgeç!”

“Onun için üzülüyorum ve evet, cazibesine kapılıyorum. Bunun aşk olduğundan emin değilim,” dedi Ted. “Her neyse, zaten aşk bir ilişkiyi ille de başarılı kılmaz.”



“Hayır ama sana uğrunda savaşıacak çok daha fazla şey verir ve kazandığında hayatın çok daha güzel olur. Her durumda, ben artık bu resmin dışına çıkıyorum. Yani ona karşı neler hissettiğini anlamak ve öyle ya da böyle üstesinden gelmek zorundasın,” dedi Eve ve telefonu kapadı.

Ted, yatağında ne kadar kaldığını bilmiyordu. Kendiyle boğuşarak ve tavana bakarak orada öylece uzandı. Sophia’ya bir şans vermek istiyordu. Sophia, önemli olan her alanda değişmiş görünüyordu. Ama hayatı karman çorman-
dı. O kadar kötü bir evlilikten çıktıktan, on dört yıl boyunca yaşadıklarına katlandıktan sonra acaba ne istediğini bilecek durumda mıydı?

Ve bağımlılığından kurtulamazsa ne olacaktı?



Eve, Cheyenne’in sesini duyar duymaz telefonu neredeyse kapatacağı ama artık çok geçti. Henüz konuşmamış olsa da aramayı yapan oydu ve ismi Cheyenne’in ekranında mutlaka çıkmıştı.

“Şükran Günün kutlu olsun!” dedi Cheyenne, neşeyle.

“Senin de Şükran Günün kutlu olsun.”

Normalde Eve, yılın o zamanını severdi. En sevdiği ay olan Aralık ayına giriyorlardı. Şükran Günü’nün ertesi günü Noel için Cheyenne’le B & B’yi süslemeleri gelenek haline gelmişti. Arkadaşlarıyla birlikte kahve içtikten sonra çelenkleri ve süsleri tavan arasından taşımışlardı. Pazar gecesi Küçük Meryem Ana, Norman Rockwell’in tablosundan fırlamış gibi olacak, şöminede ateş yanacak ve pencerenin önünde eski Viktoryen tarzı Noel ağacı duracaktı. Kasabanın diğer



ucundaki rakip B & B, birkaç yıl önce tadilata girdiğinde çok para harcamıştı ama Eve, bayramlarda onların kendi otelinin nostaljik cazibesiyle yarışabileceklerini düşünmüyordu. Telkâri desenli demir çitleri ve asırlık mezar taşlarıyla yandaki mezarlık bile ortama ayrı bir hava katıyordu. Ve şansları varsa, kar da yağardı...

Ama Ted'le son konuşmasından sonra oteli süslemek Eve'e eskisi kadar çekici gelmiyordu. Uzun süredir ilk kez hayatında ailesi dışında Noel'i paylaşacağı özel birinin olacağını sanmıştı. Ve şimdi herkes ilişkilerinin bittiğini öğrendiğinde cuma günleri kafedeki toplantılarında da zor durumda kalacaklardı.

"Günü Ted'in annesinin evinde mi geçirdiniz?" diye sordu Cheyenne.

"Günün sonunda oradaydık. Önce annemlere gittik. Ya sen? Planladığın gibi Amos erkeklerini bir araya getirebildin mi?"

"Bizimle akşam yemeği yediler ancak... biraz tatsızdı."

Eve, yorganın altına girdi. "Neden?"

"Presley, erkek arkadaşıyla olacağını söyledi ama sonra kavga etmişler ve beni aradı. Yalnızdı ve gelmek istedi fakat evde Aaron vardı."

"Bir Şükran Günü yemeğini beraber yiyecek kadar da mı anlaşıyorlar?"

"Presley, onunla görüşmek istemiyor." Eve, bir kapının açılıp kapandığını duydu ve sonra Cheyenne sesini alçalıttı. "Başka bir şey oluyor, daha zor bir şey."

Cheyenne'in tavrı, o an için Eve'e kendi üzüntüsünü unutturdu. "Neler oluyor?"



“Sana bunu hiç söylememiştim. Bu sırrı dikkatle sakladım çünkü... çünkü Dylan’a bile söylemedim. Ona *söyleyemem*...”

“*Kocandan* sır mı saklıyorsun? Dünyadaki her şeyden çok sevdiğin adamdan?” Eve, yatağında oturdu. “Hangi konuda?”

“Bunu asla kimseye söylemeyeceğine dair bana söz vermelisin, *yemin* etmelisin.”

“Elbette! Bana kesinkes güvenebileceğin kadar uzun zamandır arkadaşız.”

“*Kendi* sırlarım konusunda sana güveniyorum. Ama bu benim sırrım değil ve tek bir kişiye bile söylemedim.”

Eve, bundan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Yirmi yıl önce anneleri Cheyenne’le Presley’i içinde yaşadıkları o dö-küntü arabayla kasabaya getirdiğinden beri ikisi birçok iniş ve çıkış yaşamıştı. Üstelik haftanın beş günü birlikte çalışıyorlardı. Cheyenne’in onunla *veya* Dylan’la paylaşmadığı bir sır nasıl olabilirdi? “Kimin sırrı? Presley’in mi?”

“Evet.”

“Ve kiminle ilgili?”

“Wyatt.”

“Presley’in oğluyla ilgili bir sır saklaman için nasıl bir neden olabilir ki...” Eve, bir anda aslında onca zamandır gözünün önünde olan şeyin farkına vardı. “Oh, kahretsin! Aaron, Wyatt’ın babası!”

Eve, daha önce bunun bir olasılık olup olmadığını sormuştu. Presley hamile kaldığında, kasabanın çoğu o aralar ya da kısa bir süre öncesinde Presley’in Aaron’la yattığını biliyordu. Ama hiçbir zaman çıkmamışlardı. Ve Presley, ısrarla çocuğunun babasının Whiskey Creek’ten ayrıldıktan sonra Phoenix’te tanıştığı bir adam olduğunu söylemişti.



“Dur bir dakika. Aaron, Wyatt’tan haberdar...” diye başladı Eve ama Cheyenne onun sözünü kesti.

“Presley’in bir çocuğu olduğunu biliyor ama herkes gibi o da babasının Arizona’da olduğunu sanıyor. Hep doğum kontrolü kullanmışlar.”

“Ama işe yaramamış.”

“Demek ki öyle.”

“Presley ona gerçeği hiç söylemeyecek mi?”

“Ona bunu defalarca sordum. Muhtemelen bir gün söyleyeceğim diyor. Ama bunu sürekli erteliyor. Aaron’ın kendi mutluluğunu ve belki Wyatt’ın da mutluluğunu bozmasından korkuyor. Ama benim için iki tarafla da ‘akraba’ olmak gitgide zorlaşıyor. Kocama karşı sadakatsizlik yaptığımı hissediyorum çünkü söz konusu olan onun erkek kardeşi. Yengesi olarak Aaron’a da hainlik yaptığımı düşünüyorum. Ve Presley’i de *kesinlikle* anlayabiliyorum. Aaron, hiçbir zaman istikrarlı biri olması. Presley hamile kaldığında, Aaron bir çocuk için hazır değildi. Zaten gerçeği bilse de ilgilenmezdi. Yani Presley, onun başını beladan kurtararak ona iyilik yapmış oldu.”

“Umarım öğrendiğinde Aaron da konuya bu yönden bakar,” dedi Eve. “Dylan da.”

“Korkarım hiç de o şekilde görmeyecekler ve onları suçlayamam. Bir yanım, Aaron’ın bilmeye hakkı olduğunu söylüyor. Özellikle şimdi değişirken, olgunlaşırken. Hâlâ iniş çıkışları var. Ömrü boyunca öfke ve kırgınlık duyabilir. Ama onda *biraz* olgunluk görüyorum ve onu seviyorum. Onu *sevmemek* neredeyse imkânsız.”



“Kız kardeşini de seviyorsun.”

“Kesinlikle. Kendime onun hiçbir zaman hiçbir şeye sahip olmadığını, Wyatt’ı hak ettiğini söylüyorum. Nasıl büyüdüğümüzü, annemizle olanları biliyorsun.”

“Ama Aaron’ın da zor bir hayatı oldu.”

“Peki ya Wyatt’ın babası üzerinde olumlu bir etkisi olursa? Onun önceliklerini değiştirip uslanmasını sağlarsa?”

“Aaron’ın çocuğun velayetini almaya çalışabileceğini ya da Presley’e sorun çıkarabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Olabilir. Herkes onun delifışek olduğunu biliyor. Ona gerçeği söylersem ve Aaron Presley’in hayatını cehenneme çevirirse ya da kısmi velayet bile talep ederse Presley beni asla affetmez. Öyle bir arada kaldım ki, ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.”

“Tanrım, bu sırrı ne zamandır taşıyorsun? İki yıl mı?”

“Wyatt on dört aylık. Yani... evet, hamilelikle birlikte iki yıldır. Sana söylüyorum, her gün daha da zorlaşıyor. Wyatt büyüdükçe babasına benziyor. Dylan’ın sonunda benzerliği görmesinden korkuyorum. Ben ne söylersem söyleyeyim, apaçık gözünün önünde olan şeyi yalanlayamam. Zaten bana Wyatt’ın Aaron’ın çocuğu olma ihtimalini sordu.”

Eve, telefonu daha sıkı kavradı. “Sorduğunda ona *hayır mı* dedin?”

“Öyle demek zorundaydım! Yoksa erkek kardeşine söyledim. Bundan hiç şüphem yok. Belki her zaman iyi geçinmiyorlar ama Aaron’ı o büyüttü.”

“İki ateş arasında kaldığın kesin.”

“Ve baskı sürekli artıyor. Bu sadece Şükran Günü’ydü. Noel’de ne olacak? Yine Dylan’la birlikte Presley ve Aaron’ı ayrı



tutmanın bir yolunu bulmaya çalışacağız. Sonuçta ya biri ya diğeri yalnız kalacak.”

“Eminim Presley anlayış gösterir. Senden ona sürekli yardım etmeni bekleyemez.”

“Anlayış gösteriyor. Bana hep geride duran tarafın kendisi olacağını söylüyor. Ama desteğime o kadar ihtiyacı var ki. Bir yandan masaj okuluna giderken, diğer yandan o hayır kurumu mağazasında çalışarak kıt kanaat geçiniyor. Şimdi de eski Aaron’dan da kötü bir adamla takılıyor. Eski alışkanlıklarına dönmesinden korkuyorum.”

“Vay canına. Kendi problemlerim hakkında daha iyi hissetmeye başladım.”

“*Ne problemi?*” diye sordu Cheyenne. “İkimizin de sevdiği Noel sezonuna giriyoruz ve Whiskey Creek’in en seçkin bekârlarından biriyle çıkıyorsun.”

“Çıkıyordum,” diye düzeltti Eve.

Telefonda sessizlik oldu. Sonra Cheyenne, “Az önce Şükran Günü yemeği için Ted’in annesine gittiğinizi söyledin,” dedi.

“Gittik. Ama sonrasında telefonda konuştuk ve... yürümediğine karar verdik,” dedi Eve.

“Hangi kısmı yürümüyormuş? Yolunda gitmeyen ne?”

“Tahmin edemiyor musun?”

Cheyenne, içini çekti. “Tahmin etmemi istediğinden şüpheliyim. ‘Sana söylemiştim’ demiş gibi olacak.”

“Sanırım hâlâ Sophia’ya âşık.”

“Üzgünüm, Eve. Gerçekten üzgünüm. Belki seninle Ted’i ilk duyduğumda fazla heyecanlanmadım ama yürümesini



istedim. Demek istediğim, en iyi arkadaşlarımdan ikisinin evlenip birlikte yeni bir hayata başlamalarından daha güzel ne olabilirdi ki?”

“Ted’le ben, seni ve diğerlerini dinlemeliydik. Kısmet olsaydı çok önce olurdu.”

“O belli olmazdı. Senin bu ilişkiye neden bir şans verdiğini anlayabiliyorum.”

Şimdi Cheyenne ilk kaygılarını önemsiz göstermeye çalışıyordu ki, Eve kendini aptal gibi hissetmesin. Bunu yapması hoştu ama etkili olamayacak kadar açıktı. “Yani... Aaron’ın olgunlaşmaya başladığını söylüyorsun. Belki beni ona ayarlayabilirsin.”

“Kayınbiraderimle, yeğenimin babasıyla çıkmanı istemem mümkün değil!” diye haykırdı Cheyenne. “Durum zaten yeterince karmaşık.”

“Şakaydı!” dedi Eve ve bu kez ciddiydi. “Sadece ‘iyi erkekleri’ seçme konusunda hiç şansım yok gibi. Belki de değişiklik yapıp ‘kötü erkekleri’ denemeliyim.”

“Âşık olacağın doğru kişiyi bulacaksın.”

“Belki de Martin Ferris’e razı olmalıyım.”

“Martin Ferris! O da nereden çıktı?”

“Onu tanıyorsun, değil mi?”

“Elbette tanıyorum. Otel için ekmek aldığımız kişi ve ne zaman teslimata gelse sana yazıyor.”

“Ben de bundan bahsediyorum. O *beni* seviyor; seni, Sophia’yı ya da başka birini değil.”

“Aynı zamanda tam bir taş kafa.”

“Dilencinin seçme hakkı yoktur. Şansım varsa, çocuğumuz olursa benim genlerimi alır.”



Cheyenne, kakhaha attı. “Espri anlayışını kaybetmediğine sevindim.”

“Aslında yüreğimin derinliklerinde Ted’in Sophia’yı unutmadığını biliyordum sanırım. Sadece... hepimizin yanlış olmuş olmasını umut ediyordum.”

“Ted, harika bir insan. Denemeye değerdi. Ama ona öfkeli olmadığını söyle bana.”

“Öfkelenmek *istiyorum*. Güzel bir şey yaşayabilirdik.”

“Ve Sophia muhtemelen Ted’in kalbini kıracak. Yaşadıklarından sonra yeni bir ilişkiye girecek durumda olduğundan şüpheliyim.”

“Bunu ben de düşündüm. Yine de... Ted, eskiden beri istediği şeyin peşinden koşma şansını hak ediyor.”

“Vay, durumu kabullenmişsin. Seninle gurur duyuyorum. O halde yarın kahve içmeye geliyor musun?”

“Hayır. *O kadar* da kabullenmiş değilim!” dedi Eve. “Onu bu kadar kısa süre içinde görmeye hazır değilim. Ve diğerlerine anlatmayı da kesinlikle istemiyorum.”

“O zaman bırakalım kahvelerini bizsiz içsinler.”

“Ted giderse onlara anlatması gerekecek. Bundan kaçışı yok.”

“Evet ama en azından biz milletin tepkisini duymak için orada olmayacağız.”

Biz. İşte bu, gerçek dostluğun işaretiydi. Eve, Cheyenne’in uyarılmış olduğu bir konuda aptalca bir hata yapsa da, Cheyenne onun tarafındaydı.

“Bu kışkırtıcı.” Eve, Ted’le geçirdiği samimi anları, ilişkilerinin süreceğini düşündüğü anları anımsayınca utandı.



Tanrı aşkına, daha dün gece sevişmişlerdi ve şimdi aniden Ted bir arkadaştan öte değildi.

Evet, yarın kahve içmeye gitmemeliydi. Dönüşüm çok ani olmuştu. Biraz zamana ihtiyacı vardı. “Ona gerçekten âşık olmaya başlamıştım, Cheyenne.”

“Bunu hissetmiştim ve senin adına *çok* umutluydum. Karakterizlik Ted’e göre değil. Sana ne söyledi?”

“İlişkiyi o bitirmedi. *Benimle* gerçekten ilgilenmediğini, sadece *ondan* kaçtığını anladım. Bu yüzden, onu yeniden Sophia’nın kollarına attım.”

“Gerçeklerle yüzleşmek daha iyidir ama... bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm.”

“Hayatta kalacağım. İki yıl önce Joe *seni* seçtiğinde de ölmemişim, değil mi?” diye takıldı Eve arkadaşına.

“Onu da gayet güzel kabullenmiştin.”

Eve, gözlerini devirdi. “Reddedilme konusunda gittikçe daha başarılı oluyorum.”

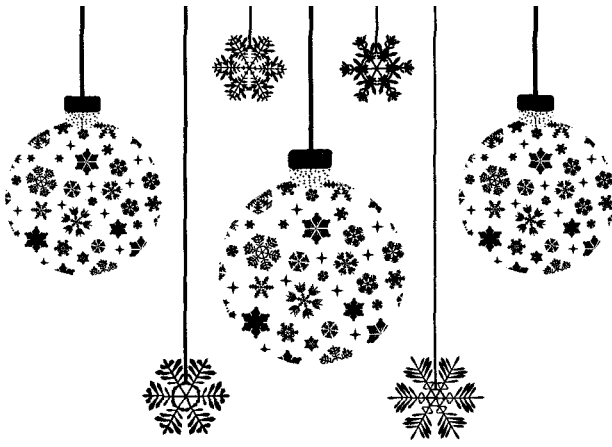
“Sadece bir tane Beyaz Atlı Prens vardır ve dediğim gibi, onu bulacaksın. Bu arada, sabah ilk iş geleceğim ve oteli süslemeye başlayacağız.”

“Hayır. Herkesin grubu böldüğümü düşünmesini istemem. Yarın her zamanki gibi Dylan’la Black Gold Kafe’ye gitmelisin.”

“Emin misin?”

“Kesinlikle.” Ufak bir ihtimaldi ama belki Ted onu özlerdi. Sophia’yla bir araya gelirse belki de aslında hiçbir şey kaçırmamış olduğunu anlardı.

Böyle düşünmek bir bakıma zalimlikti. Fakat Eve, Cheyenne’e Ted’e âşık olduğunu söylerken yalan söylememişti.



Bölüm Yirmi Yedi

*T*ed, Sophia'nın peşine hemen düşmemeye karar verdi. Kısa bir süredir Eve'le beraberdi ve saygı göstergesi olarak ona biraz nezaket borçlu olduğunu hissediyordu. Onun için işleri ağırdan alacak ve bu kez başarılı olma şansları olduğundan kesin emin olana kadar Sophia'yla tensel temasa girmeyecekti. Sophia'nın son zamanlarda çok kötü günler geçiren bir çocuğu vardı. Alexa yalpalıyor, istikrar arıyordu; Sophia Ted'in istediği aşkı ona verebileceğini ve alkol bağımlılığından kurtulabileceğini ispatlayamazsa, Ted Alexa'nın ona bağlanmasını ve yeni babası olacağını düşünmesini istemiyordu.

Bu nedenle kendi yatağında kaldı. Sophia'yı kanepede uyurken bıraktığı alt kata hiç inmedi. Ama onun gibi uyuya-



mıyordu. O kadar uzun zamandır onun hayalini kurmuştu ki, vücudu zaten yeterince beklemiş gibi hissediyordu. Alexa'nın büyükannesiyle büyükbabasinda olması ve Sophia'yla evde yalnız olmaları da durumunu iyice güçleştiriyordu.

Eve'le son konuşmalarını düşündü. Sophia olmasa ilişkilerini yürütebilirler miydi?

Hayır. Ted, kalbini ona vermeyi gerçekten *denemişti* ama işe yaramamıştı. Artık başlangıçta umduğu gibi uyumlu olduklarına kendini inandırmak zorunda kalmayacağı için çok rahatlamıştı.

Annesi hayal kırıklığına uğrayacaktı. Yemekte saatlerce Eve'i övmüştü. Eve'in gelini olacağı günü planladığına hiç şüphe yoktu. Ama Ted'in tek düşünebildiği, ona arabada yediği balkabaklı tatlıyı yapan kadındı.



Sophia, akşamdan kalmış şekilde uyandı ve her acıyı, her ağrıyı hak ettiğini biliyordu. Gece yaptığı şey çok büyük bir hataydı. Bağımlılığına teslim olmak kendine olan güvenini ve elindeki azıcık mutluluğu da yıkmıştı.

“Aptal...” diye mırıldandı, üzerindeki battaniyeyi atıp Ted'in oturma odasına bakınırken. Neyse ki Ted orada değildi. Gece onunla ilgilense de –Sophia, onun parmaklarına yeni yara bantları yapıştırdığını ve başucuna iki tane ağrı kesiciyle su bıraktığını gördü– onu tek başına kendine gelmesi için yalnız bırakmıştı. Sophia, bunun için tanrıya şükretti. Belki oradan sıvışıp gece olanları tamamen unutmayı deneyebilirdi.



Bazen insanların ikinci bir şansa ihtiyacı oluyordu.

Bazen daha fazlasına ihtiyacı oluyordu.

Sophia, kaç şansını yakmıştı?

Çok fazla. Ama Skip hayatından çıktığından beri bu ilk yenilgisiydi. Onsuz, diğer problemlerine rağmen aslında daha mutlu ve daha kontrollüydü. O halde neden pes edip o harika doksan dört günü mahvedecekti? *Bunun* için mi?

Parmaklarını zonklayan başına götürdü ve alkolün verdiği haz yok olduğunda sonrasının nasıl bir şey olduğunu hatırlaması gerektiğini söyledi kendine.

Yukarıdan gelen gıcırtıyı duyunca, zonklayan beynine rağmen başını kaldırıp baktı. Ted kalkıyor muydu? Cuma günleri genellikle arkadaşlarıyla kahve içmeye giderdi. Sophia, onun duşa gittiğini tahmin etti.

Sendeleyerek ayağa kalkıp dengesini sağlamak için duvarlara tutunarak merdivenlerden indi bahçeden geçip konuk evine gitti.

Ancak sağ salim eve girip kapıyı arkasından kilitlediğinde rahat bir nefes alabildi. O gün çalışması gerekmiyordu. Bayramdan dolayı cuma günü ve hafta sonu boştu. Önündeki üç gün boyunca her ikisinin de şarap mahzenini bastığını unutabilmelerini ümit etti.



Şef Stacy marketteydi. Sophia, onu arkadan görünce hemen alışveriş arabasını bir reyon öteye itti. Polis şefinin onu görmesini istemiyordu; onunla konuşmak da istemiyordu.



Başının ağrısı geçmişti ve akşamdan kalmışlığını üzerinden attığından beri kendini daha iyi hissediyordu. Ama ihtiyacı olan şeyleri alıp bir an önce oradan çıkmak için acele etti. Ted'i yeniden görmek için cesaretini toplayınca, boş günü olsa da arabasını kullanmasına izin verirse ona akşam yemeği hazırlamayı teklif etmişti ve Ted de cebinden anahtarları çıkarmak için bilgisayarının başından kalkmıştı. Anahtarları önemsiz bir şeymiş gibi öylece vermişti ama Sophia, onu kasabada Ted'in arabasıyla gezerken görürse Eve'in hiç hoşnut olmayacağını tahmin ediyordu.

Stacy'ye görünmeden kaçabildiğini sanmıştı. Kasadan geçmiş, aldıklarını arabanın arka koltuğuna yerleştirmiş ve motoru çalıştırmıştı ki, Stacy alışveriş arabasıyla marketten çıktı. Sophia geri geri giderken, Stacy orada olduğunu göstermek için arabanın yan kısmına yumruk attı ve camı açmasını işaret etti.

Sophia, onu görmezden gelmeyi düşündü. Yanlış bir şey yapmamıştı. Stacy'nin onu alıkoymaya hakkı yoktu. Ama adam polis şefiydi. Elindeki güç Sophia'yı o kadar korkutuyordu ki, ona meydan okumaya cesaret edemedi.

“Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu.

Adam ona düşmanca bakınca, Sophia güneş gözlüklerini taktığı için şükretti. Aslında hava o kadar sıcak değildi. Güneşi kapatan bulutlar yağmurun, belki daha sonra ısı düşerse karın habercisiydi. Fakat Sophia'nın gözleri dün gecedan dolayı kırmızıydı. Bu yüzden, gözlerini saklamak için önlem almıştı. Skip'le geçirdiği yıllarda her şeyi nasıl kamufle edeceğini öğrenmişti.



“Görüyorum ki savaşmadan yıkılmıyorsun,” dedi Stacy, arabayı işaret ederek.

“kendi arabamı kaybettiğimi görmeye çok hevesli olduğunuzdan, hâlâ etrafta dolaşmanın bir yolunu bulduğum için üzgün olmalısınız.”

Adam, asfalta tükürdü. “O parlak Mercedes’i kaybetmen benim suçum değildi. Ödemeleri yapamıyordun,” dedi Stacy, yapmacık bir *tüh* ekleyerek.

Sophia, dikiz aynasına baktı. Arkasında kimse yoktu. Gitmek istiyordu ancak Şef Stacy onu durdurmaya çalışırsa alışveriş arabası Ted’in aracını çizebilirdi. Onun sorumluluğundayken Ted’in arabasına bir şey olmasına izin veremezdi. “İstedığınız nedir?”

“Bana borçlu olduklarının dışında mı?”

“Hiç param yok. Bunu biliyorsunuz.”

“Yumurtalarından birini bir doğurganlık kliniğine satarak beş bin dolar alabilirsin.”

Sophia’nın ağzı açık kaldı. “Yumurtalarımдан birini mi?”

“Evet. Birçok kadın bunu yapıyor. Çok vaktini almaz bile; o *önemli* pozisyonunu, büyük gerilim yazarının arkasını toplama işini aksatmaz. Hem çocuk sahibi olamayan genç bir çifti nasıl mutlu edebileceğini bir düşün.”

“Parayı vererek sizi de mutlu edebilirim, değil mi?”

“Neden olmasın? Hak haktır. O zaman daha iyi arkadaş olabiliriz.”

“Siz çıldırmışsınız,” dedi Sophia. “Çekilin yolumdan.”

“Sen kocanla başka insanların alın teriyle kazanılmış paralarını hesapsızca harcadıktan sonra bir şeyleri düzeltmeye



çalışmak için elinden geleni yapmanın nesi çılgınlık? *Ben* hiç kasabanın en büyük malikânesinde yaşamadım. Senin ve Skip'in bindiğiniz o lüks arabalara hiç binmedim. Bedelini ödeme zamanı geldi, Sophia.”

Sophia, direksiyonu sıktı. “Hiçbir doğurganlık kliniği benim yumurtalarımı almaz.”

“Elbette alır. Kendine bir baksana. Bir zamanlar tüm Whiskey Creek'in kışkandığı bir kadındın. Mükemmel genlerin var!”

“Öyle mi? Annem akıl hastası ve babam kanserden öldü. Genlerimin sandığınız kadar değerli olduğundan şüpheliyim.”

“Denemeden pes etme.”

Sophia, gözlerini kıstı. “Pencereme o taşı atan kişi siz miydiniz? Evimi yağmalayan kişi?”

Stacy, yapmacık bir masumiyet ifadesi takındı. “Neden söz ettiğini bilmiyorum.”

“*Tacizden* söz ediyorum. Beni taciz ediyorsunuz ve buna son vermezseniz sorun çıkacak.”

“Oh, öyle mi?” Stacy, rol yapmayı bıraktı. “Bu konuda ne yapabilirsin? Kime şikâyet edeceksin? Kimse bana inanmak yerine sana inanmaz.”

“Midemi bulandırıyorsunuz.”

“Bu duygumuz karşılıklı. Kocasının yaptığı katliamı kolaylıkla yenen birinin vicdanı yok demektir.”

“Siz bir zorbasınız. Connie Ruesch'dan hiçbir farkınız yok.”

“Connie kim?”

“Boş verin. Önemli olan kısmı şu: Bana yaptığınız şeyi katlanmayacağım.”



“Başka şansın yok. Benimle savaşmayı seçersen kaybedersin.” Stacy, aniden gülümsedi ve alışveriş arabasından bir şişe şarap çıkarıp camdan Sophia’ya uzattı. Sophia, almak istemedi ama almazsa adamın onu kucağına bırakacağından emindi.

“İyi niyetimin bir göstergesi,” dedi Stacy. “Arkamı döndüğüm anda onu lıkır lıkır içeceğini biliyorum ama bunu tavsiye etmem. Alkollü araç kullanmak pahalıya patlar.”

Stacy, dünyadaki en zeki adammış gibi yumuşak bir kahkaha atıp alışveriş arabasını diğer yöne iterken, “Güzel Sophia DeBussi’ye bir bakın. Beş parasız. Yapayalnız. Hakir görülmüş,” diye seslendi.

Sophia’nın tüyleri diken diken oldu. Bunlar, camını kıran taşa eklenmiş nottaki sözlerin aynısıydı! Stacy’nin, evini yağmalayan kişinin kendisi olduğunu itiraf edecek kadar cüretkâr olması karşısında şaşırıp kalan Sophia, oturup adamın ona verdiği şaraba baktı. Belli ki, her şeyin ötesinde, Stacy onun alkol probleminin farkındaydı. Bunu, Ajan Freeman’a da söyleyen kayınvalidesiyle kayınpederinden duymuş olabilirdi. Ya da belki Ajan Freeman ona söylemişti. Bu bilgiyi vermek için yerel polise güvenemeyeceğini bilmiyordu belki.

“Stacy, seni aşağılık herif.” Sophia, yan aynasından onu izledi ve dışarı çıkıp o şeyeyi onun kafasına atmamak için kendini zor tuttu.



Ted’in yapacak bir sürü işi vardı. Kafasını o sabah arkadaşlarıyla kahve içmeye gidemeyişine o kadar takmamalıydı.



Ama Eve'in artık görüşmediklerini diğerlerine söyleyip söylemediğini çok merak ediyordu. O kadar eminken, en azından umutluyken başarısız olduklarını söylemek onun için utanç verici olmalıydı. *Ted* için de utanç vericiydi. Ama ne yapabiliirdi? Dün geceki konuşmadan ve ondan önce ilişkileri için verdiği bağlılık sözünden uzaklaştıkça kendini daha özgür hissediyordu. Eve'le birbirlerine uygun değildiler. İlişkiyi zorlamaya devam etmek büyük bir hata olurdu. Ne kadar mantıksız gözükse de, yalnızca karakter özelliklerine bakarak eş seçmek, *Ted*'e kalbinin zincirlerini koparmaktan daha güvenli gelmiyordu. Arada belirli miktarda bir çekim olmalıydı.

Kapı çalındığında, FedEx kuryenin yayineviden beklediği çeki getirdiğini düşündü. İmza atması gerekiyordu. O yüzden hemen ofisinden fırladı. Ama ön verandada kurye yerine *Kyle* duruyordu.

"Hey, dostum, ne haber?" diyerek onu karşıladı *Ted*.

Kyle, ona şöyle bir baktı. "İyi misin?"

Kyle, Eve'i biliyordu. *Ted* bunu anlamıştı. Birilerinden bir şeyler duymayı bekliyordu zaten. Eve buluşmaya yalnız gidince elbette *Ted*'in nerede olduğunu soracaklardı ve bu da kaçınılmaz "artık birlikte değiliz" muhabbetini açacaktı. Belki de *Ted* bu yüzden aklını bir türlü arkadaşlarından alamamıştı.

Neyse ki ona ilk yavaşan *Kyle* olmuştu. *Kyle*, onu Eve'le ilişkiye girmemesi için uyarmıştı ama kendi de aynı hatayı *Callie*'yle yaptığından, daha anlayışlı olabilirdi.

"Ben iyiyim." *Ted*, boynunu esnetti. "Aramızda kalsın ama olmam gerekenden daha iyiyim. Asıl endişe ettiğim Eve. Umarım... umarım ona kendini kötü hissettirmemişimdir."



“İyi hissettirmediğin kesin,” dedi Kyle, alaycı bir biçimde. “Sana en başında uzak durman için yardım etmeye çalıştığım şey buydu işte.”

“Biliyorum. Eve bu sabah nasıl davrandı?”

“Gelmedi.”

Demek ikisi de gitmemişti. “O halde nereden...”

“Cheyenne söyledi.”

Eve’le çok yakın olduklarından, ilk duyanın Cheyenne olması gayet mantıklıydı.

Ted, Kyle’ı eve davet etti. “İçeri gel.”

Oyun odasına gittiler ve deri kanepenin birer ucuna oturdular. “Cheyenne haberi nasıl verdi?” diye sordu Ted.

“Pat diye söyledi. Ayrıca Eve’i gördüğümüzde ona seni sormamızı istemediğini söyledi. Bu konuda ona sataşmaya da iznimiz yok.”

Ted, erkek arkadaşlarından bazılarının bu yasağı direne-meyecek kadar kışkırtıcı bulmalarından korktu. Ama muhtemelen Eve’den çok Ted’le dalga geçeceklerdi ve bunun için tanrıya şükrediyordu. “Peki... sence Eve durumu nasıl karşılıyor?”

“Cheyenne, iyi olacağını söyledi. Zamanla ikinizin de iyi olacağını söyledi.”

“Ama yine de ziyaretime geldin.

“Ne kadar zamana ihtiyacın olacağını görmek istedim.”

Ted, alaycı bir şekilde güldü. “Duyarlılığın beni mahcup etti.”

“Pekâlâ. Hatanı yüzüne vurmaya geldim. Haydi, söylediğini duyalım.”

“Neyi söylediğimi?”



“Kyle, seni dinlemediğim için çok özür diliyorum. Yakın arkadaşlarımızın birinden uzak durmam için beni uyarırken kesinlikle haklıydım.”

Ted, ona bir tekme attı. “Siktir git.”

Kyle, kahkaha atarak ayağa kalktı ve bilardo masasındaki topları dizmeye başladı. “Bari neler olduğunu anlat.”

Ted, kalkıp bir ıstaka seçti. Kyle’ın söylemesine gerek yoktu; oyun oynamak istiyordu. Yoksa topları dizmezdi. “Bu konuyu seninle ya da bir başkasıyla konuşmayacağım. Eve’in bu konuda gevezelik etmemden hoşlanacağını sanmam.”

“Hı hı. Tamam. Güzel cevap.” İyi niyetli ve destekleyici görünüyordu ama sonra sırtıttı. “Eee, neler oldu?”

“Sana söyledim...”

“Yani?”

Ted, kaşlarını çatı. “Bu konuyu kapasan iyi edersin!”

Kyle, onun çenesini okşadı. “Aşk yoktu, değil mi?”

Kyle’in gerçeği hiç çaba harcamadan tahmin etmesi Ted’i iyice kızdırdı. “Tamam, seni dinlemeliydim. Şimdi mutlu oldun mu?”

“Oldum,” dedi Kyle. “En azından artık yasak araziye giren tek kişi ben olmayacağım.”

“Bana kendimi *çok daha* iyi hissettiriyorsun.”

Kyle’in dudaklarını kıvıran gülümseme daha da genişledi. “Önemli değil.”

Ted, topları dizdikten sonra ıstaka seçen arkadaşına baktı. “Başlamak ister misin?”

“Önce sen.”

Ted, vuruşunu yaptı ve topların dağılışını izledi. İki çiz-



gili top deliğe girerek ona iyi bir başlangıç yaptırmıştı. Sonraki vuruşu için masanın etrafında dolandı.

Kyle, bir kenarda onu bekliyordu. “Ne zaman Sophia’yla çıkmaya başlayacaksın?” diye sordu.

Ted, başını kaldırıp ona baktı. “Sophia’yla ilgili bir şey diyen oldu mu?”

“Haydi ama.”

“Sophia, bir ilişki için hazır değil.” Ted, Kyle’ı başından savmak umuduyla kayıtsız bir ses tonuyla konuşmuştu ama Kyle öyle kolay kolay pes etmiyordu.

“Yani onunla çıkmayacak mısın?”

“Neden cevabı bu kadar merak ediyorsun?”

“Çünkü Riley de ben de ona çıkma teklif etmeyi düşünüyoruz.”

Ted yeni bir vuruş yapmak için tam eğilmişti ki, bunu duyunca hedeflediği topla birlikte beyaz topu da gömdü.

Kyle, onun sırtına vurdu. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Hayır, çalışmaya koyulun.” Ted, önemsiz bir meseleymiş gibi konuşmuştu.

Vuruşu kaçırma sırası Kyle’daydı. “Ne?”

“Beni duydu.” Ted, Sophia’nın sırf başka kimsesi olmadığını düşündüğü için “karara varmasını”, ona geri dönmesini istemiyordu. Ted’in emin olabilmesinin tek yolu, Sophia’ya başka seçenekler sunmak ve seçim yapmasına izin vermektir.



Ted evden çıktığında, Sophia sıcak su havuzundaydı; yalnızdı çünkü Alexa’nın bir gece daha kalmasına müsaade etmişti.



“Bu akşam hava soğuk,” dedi Ted.

Sophia, başını kaldırdı ama onu tam göremedi. Yağmur yağıyordu. Onun için bulutlar ayı gizlemişti.

Maalesef Sophia’nın ruh hali de hava kadar karanlık ve sıkıntılıydı. Şey Stacy’yle karşılaştığından beri bütçesini düşünüyor, kasabadan ayrılmak için yeterli parayı biriktirmesinin ne kadar zaman alacağını hesaplamaya çalışıyordu. Ama tüm bunlar ona çok uzak görünüyordu çünkü sıfırdan başlamıştı. Bir arabası bile yoktu. “Su harika.”

Ted yaklaşıncı Sophia onun mayo giydiğini gördü ve onun da havuza girmeye niyeti olduğunu anladı. Bütün günü ofisinde geçirmiş, kitabındaki arayı kapamaya çalışmıştı. En azından, Sophia akşam yemeği yaptığında oradaydı. Tepsisini götürdüğünde o kadar meşgul görünüyordu ki, onu zor fark etmişti.

“Mutfak tezgâhının üzerinde bir şişe şarap var,” dedi.

Sophia, soğuk havadan korunmak için suyun içine iyice girdi. “O senin için. Umarım içtiğim şişelerden birini karşılar. Diğerinin de parasını ödeyeceğim elbette; o markayı beğenmiyorsan ikisinin de parasını öderim.”

“Marka güzel. Onu senin elinden alacağım ama dün gece o kadar kötüyken bugün içki reyonunu gezmemeliydin.”

“Onu *ben* satın almadım. Şef Stacy aldı.”

Whiskey Creek’in polis şefinden söz açılınca, Ted Sophia’yı daha dikkatli inceledi. “Ne dedin?”

“Uzun hikâye,” dedi Sophia.

“Önümüzde koca bir gece var.”

Pek öyle sayılmazdı. Sophia’nın biraz uyuması gerekiyordu. Boş zamanlarını daha iyi değerlendirmesi gerektiğine



karar vermişti. Bazı beceriler edinmesi, para kazanmanın başka yollarını bulması lazımdı yoksa sonsuza dek Whiskey Creek'te sıkışıp kalacaktı ve bu da disiplinli bir hayat sürmeyi gerektiriyordu. Ama Ted karşısına yerleşince, markette olanları anlatmak için birkaç dakikasını feda etti. Hem böylece, Sophia'nın gece yarattığı fiyasko dışında konuşacak bir konuları olmuştu.

“Onun konumundaki birinin evini yağmaladığına inanmak çok zor,” dedi Ted. “Kaç yaşında bu adam... on iki mi?”

“Vandal faaliyetler birkaç gün önce ve muhtemelen çocuklar tarafından yapılmıştı. Ama vandalizmin ve camı kıran taşın arkasında Stacy vardı.”

“Onun olduğundan *emin misin*?”

“Kesinlikle. Taşa sarılan notun ilk kısmını aynen tekrarladı.”

Ted, ona hayretle baktı. “Kendini o şekilde ele verdiğine göre adam bayağı cesur.”

“Dayanamadı. Yaptığı şeyden gurur duyuyor.”

“Bu *herkes* için çizgiyi aşmak demek ama özellikle de onun için,” dedi Ted. “Noah'nın babasıyla konuşacağım ve yapılabilecek bir şey var mı diye soracağım.”

Sophia, Ted'in ayaklarının ayaklarına değdiğini, hissedince hemen geri çekildi. “Vaktini boşa harcama. Şef Stacy, belediye başkanıyla seçildiğinden beri samimi.” Köpükleri ittirdi. “Whiskey Creek'ten gitmek zorundayım. Burada bana karşı çok fazla önyargı var. Yeniden başlamak için asla bir şansım olmayacak.”

“Ama gidersen bir işe ihtiyacın olacak. Hem arabasız ne yapacaksın?”



“Gideceğim yere bağlı ama toplu taşıma araçlarını kullanabilirim. Ya da bisiklete binerim.”

“Ne tür işlere başvuracaksın?”

“Belki bir restoranda hosteslik ya da bir spa merkezinde resepsiyonistlik yapabilirim. Yatılı çocuk bakıcılığı da olabilir.”

“Çocuk bakıcılığı için lisanslı olman lazım.”

“Lisans alabilirim.”

Ted bunu söylemese de, Sophia onun ayaklarının üzerinde duramayacağını düşündüğünü anlamıştı. “Alexa nerede?” diye sordu Ted. “Bu akşam eve gelmeyecek miydi?”

“Gelecekti ama kuzenleri onlarda kalmasını istemiş. Normalde onun Colby’de kalmasına izin vermem. Skip’in erkek kardeşinin çocukların yanında kalıp onlara göz kulak olacağına güvenmiyorum ama... bu olanlardan beri Alexa’nın fazla sosyal hayatı yok. Bu yüzden hayır diyemedim.”

“Anlıyorum.”

“Umarım her şey yolundadır.”

“Karar verilmiş. Merak etmenin bir faydası yok.” Ted kollarını jakuzinin kenarlarına dayadığında, Sophia kendini onun güçlü kollarına hayran olmaktan alamadı. Ama en çok ellerini seviyordu. Ellerini hep sevmişti.

“Yarın bir ağaç almayı düşünüyordum,” diyerek konuyu değiştirdi Ted.

Sophia’nın başı yine ağrımaya başlamıştı ve ağrı gittikçe artıyordu. Ağrıyı azaltmak için şakaklarını ovdu. “Bahçe için mi? Ne tür bir ağaç?”

Ted ona, *Gerçekten bunu soruyor musun?* Der gibi bir ifadeyle baktı. “Yaklaşan, Noel adında bir şey var.”



“Oh. Elbette.” Şükran Günü Sophia için zor geçmişti. Noel’i dört gözle beklediği söylenemezdi.

“Belki sen de benimle gelmek istersin diye düşündüm,” dedi Ted.

Sophia, kabul ederse Eve’in bundan hoşnut olmayacağını biliyordu. “Hayır, teşekkürler. Başka planlarım var.”

Cevabı Ted’i şaşırtmış gibiydi. “Ne gibi?”

“Sabah kütüphaneye gideceğim.”

“Ne için?”

“Geçen yaz Alexa’nın gittiği bilgisayar kursu yeniden açılıyor.”

“Bu çok iyi bir fikir.” Ted, buhardan gözlerini kıstı. “Senin için daha uygunsa öğleden sonraya kadar bekleyebilirim.”

Eve onunla gitmiyor muydu?

Her halükarda Ted’in yanında olmak Sophia’nın kafasını karıştırıyor, sahip olamayacağı şeyleri istemesine yol açıyordu. Bir sefer de kendini koruyacaktı. İçinde bulunduğu karmaşadan çıkacak ve bu onu öldürse de kendi ayakları üzerinde durabilmenin bir yolunu bulacaktı.

Bazen bunu başaracağını düşünüyordu. O sabah uyanıp ne yaptığını fark ettiğinde pes etmeye hazırdı. Diğer her şeyin üstesinden gelse de alkol onu yenecekti. O halde niye çabalıyordu ki?

Sonra aklına Eve’in odasına gelip onu yataktan sürüklercesine çıkardığı ve ona günlerdir ağzına giren ilk *gerçek* yemeği yedirdiği akşam gelmişti. Belki o andaki şartlarından ötürü arkadaş olamıyorlardı ama o an Sophia’nın üzerinde silinmez bir iz bırakmıştı. Eve’in ona verdiği kıvılcımı



onurlandırması ve o gece işler ne kadar kötüye giderse gitsin savaşıcağına dair verdiği sözü tutması gerekiyordu.

“Korkarım bu yıl öyle şeyler için vaktim yok,” dedi. “Kütüphaneden sonra internete girip ucuz bir araba bulabilir miyim diye bakmam gerekiyor. Herkese kredi vereceğini söyleyerek reklam yapan yerler var. ‘İyi kredi. Kötü kredi...’ Reklamı duymuşsundur.”

“Yoğun bir gün planlamışsın.”

“Boş zamanlarımı değerlendirmeliyim. Bağımsız olmam gerekiyor.” Sophia, bu sözleri hissettiği kararlılıkla söylemişti ancak küçük bir yanı dezavantajlarının çok büyük olmasından hâlâ korkuyordu.

“Yarın akşam grup terapisi için zamanın olur mu?” diye sordu Ted.

“Oraya gitmem mümkün değil,” dedi Sophia. “Bu yüzden en kısa zamanda bir araba alabilmeyi umuyorum.”

“Kendi ulaşımını sağlayana kadar seni ben götüreceğim.”

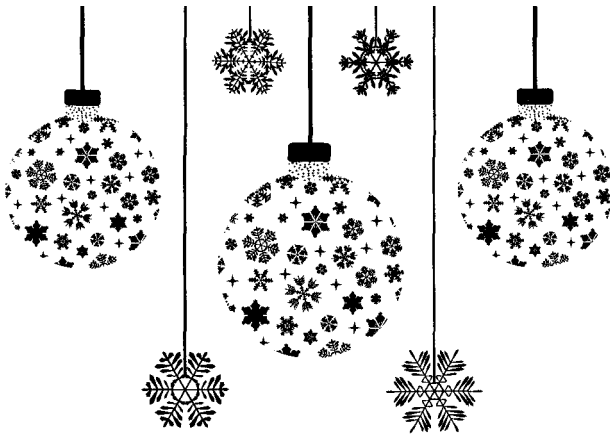
Sophia, elini kaldırdı. “Bu kadarı çok fazla. Seni böyle bir şeye sürüklersem kendimi çok suçlu hissederim. Sen küçük düşmeyi ya da herkesin hikâyesini dinleme sıkıntısını hak etmiyorsun.”

“*Senin* hikâyen ne?”

“Onu da duymak istemezsin,” dedi Sophia. “Her neyse, seni oralara sürüklememden Eve’in de hoşlanmayacağını biliyorum zaten.”

Ted, tam konuşacakken fikrini değiştirdi. “Eve seni destekliyor. Seni işe aldığımda gerçekten çok heyecanlandı.”

Sophia, jakuziden çıkarken acı acı gülümsedi. “O *eskiden*,” dedi.



Bölüm Yirmi Sekiz

*T*ed Eve’le yatmaya başlamadan önce...

Sophia’nın ne demek istediğini anlamıştı. Aslında Sophia’yı tek arkadaşından etmişti. Ted bunu o geceye kadar hiç fark etmemiş, hiç o şekilde düşünmemiş olsa da, Sophia haklıydı. Cadılar Bayramı’ndan önce Eve, hep Sophia’ya yardım etmeye çalışıyordu. Ted Eve’le yattıktan sonra bu değişmişti. Eve, Sophia’ya *düşmanlık* yapmamıştı. Sophia hakkında tek bir kötü söz etmemişti. Ama ona yardım elini uzatmayı kesmişti.

“Lanet olsun,” dedi Ted, içini çekerek. Eve ve diğer arkadaşları hırslı, planlı, derli toplu olduğu için onunla dalga geçseler de, Ted geçen ay yanlış yöne sapmıştı. Yapmayı başardığı tek şey, hem kendisi hem de iki kadın için hayatı zor-



laştırmak olmuştu. Yine de hâlâ Sophia'ya duyduğu hislerle yüzleşmesi gerekiyordu. Eve'le geçirdiği dört hafta bunu değiştirmemişti.

Tek hatası Eve'le olmak da değildi. Skip'in cansız bedeni Brezilya sahillerine vurduğunda, Sophia'nın onu içine düştüğü durumdan kurtaracak başka bir zengin adamla takılarak problemlerini çözeceğini söyleyişini anımsadı. Ama buna dair hiçbir kanıt görmemişti. Sophia, eğlenmek için hiç dışarı çıkmamıştı. Eve kimseyi getirmemişti. Konuk evinde internet erişimi yoktu. O yüzden, arkadaş bulma sitelerinde gezmediği de kesindi.

Ted, genç kadının tüm problemlerine rağmen onda gördüğü şeyi *sevmişti*. Sophia, sevgi dolu bir anne olduğunu ispatlamıştı. Ted'den aldığı maaşı hak etmek için geç saatlere kadar kalması gerekse de elinden geleni yapıyordu. Ve Ted'in onun için yapmak istediği şeyleri asla istismar etmiyordu. Ted ne zaman tezgâhın üzerinde Sophia'nın ne kadar dürüst olmaya çalıştığını gösteren üç-dört dolarlık bir fiş bulsa çok etkileniyordu. Bunlar, herkesin hayranlık duyacağı özelliklerdi.



Ted, Sophia'ya Eve'le ayrıldıklarını söylemedi ama Sophia, kısa bir süre içinde bunu anladı. Bu, ayrılmalarından sonraki üç hafta boyunca Eve'in eve hiç gelmemesinden anlaşılıyordu. Ted Noel ağacını Sophia ve Alexa'yla süslediğinde, iş bağlantısı olan kişiler için Noel alışverişini onlarla



yaptığında ve akşam yemeklerini üçü birlikte yemeğe başladı. Bu durumda bu durum daha da bariz hale geldi.

Tüm bunlar durumu ele vermemiş olsaydı bile, Sophia ayın on sekizinde Ted'in telefonda annesiyle tartışmasına kulak misafiri olduğunda onun artık Eve'le görüşmediğini anlardı. Bayan Dixon, oğluna Eve'i bırakmakla büyük hata yaptığını söylüyor olmalıydı çünkü Ted, "Ben de onu seviyorum ama o şekilde değil." Ve "Bu benim hayatım. Kendi kararlarıma güvenmeliyim," gibi yorumlarla karşılık veriyordu.

Eve'in ani yokluğu dikkat çekse de, Sophia bundan hiç bahsetmedi ve Alexa'ya da bir şey söylememesini tembihledi. Ted aşk hayatından söz etmek isterse konuyu kendi açardı ama açmadı. Sophia da kendi işlerine, kızının bakımına, bilgisayarda yazma egzersizlerine ve Ted'in kitabını bitirebilmesi için günlük işlerin büyük kısmını üstlenmeye odaklandı.

Ted, çok çalışıyor, bilgisayar başında uzun saatler geçiriyordu ama Sophia'yı gün aşırı grup terapilerine götürecek zamanı yaratıyordu. Onun bir iflas avukatıyla görüşmesine de yardımcı oldu. Sophia, o güne kadar biriktirdiği az miktarda parayı avukatlık ücreti için harcadı ve bu da onu Skip'in yatırımcılarının takibinden kurtardı. Sophia kendine bir araba bulamadığı için Noel'den önceki hafta Ted onu alışverişe bilerek Sacramento'ya götürdü. Alexa da onlarla gitmeyi planlıyordu ama yeni bir grup kızla arkadaş olmuştu ve iki günlük bir kar arabası gezisine çıkma fırsatı doğunca bundan vazgeçti.

"Nasıl oldu da bana Eve'i sormadın?" dedi Ted, arabayla giderlerken.



Sophia, emniyet kemeri sınırları içinde ona döndü. “Hadim olmadığımı düşündüm.”

“Anlıyorum.”

“Peki, Eve iyi mi? Yani işler böyle değiştikten sonra?” Sophia, onu aramayı düşünmüştü ama Eve’in bunu yanlış yorumlamasından korkmuştu. Onun bunu içten içe kutladığını ya da başından beri kuyusunu kazdığını düşünmesini istememişti.

Her şeye rağmen Sophia biraz rahatladığını hissediyordu...

“Eve harika biri,” dedi Ted. “İyi olacak.”

“Peki ya grubun gerisi? Bu konuda ne söylüyorlar?”

“Neyse ki fazla bir şey söylemiyorlar. Kahve içmek için bulduğumuzda biraz... huzursuzluk oluyor. Eve, henüz benimle pek konuşmuyor. Bu ikimiz için de zor oluyor. Ama olanların arkadaşlığımızı ve grubun kimyasını bozmasına izin vermemek için çabalıyoruz.”

“Onunla ayrıldığın için pişman olmayacağından emin misin? Demek istediğim... kim Eve gibi bir kız arkadaş istemez ki?” Sophia’ya göre Eve gerekli olan her şeye, güzelliğe, kişiliğe ve karaktere sahipti.

“Neden *benim* ondan ayrıldığımı düşündün?”

Sophia, Ted’e olayları gözlemleyebilecek kadar yakındı ama bunu dile getiremedi. “Onun sana nasıl baktığını gördüm.”

Ted, genç kadına şöyle bir baktı. “Yeterince kötü hissediyorum, tamam mı?”

Sophia, bakışlarını yola çevirdi. Yoksa Ted, onun da kendine aynı şekilde baktığını anlayacaktı. “Sadece dürüst oldum.”

“İlişkimizi başka bir şekle dönüştürmeyi denememiz hataydı. Bunu hiç başlatmamalıydım.”



Ted'in kalbini Eve kazanamadıysa kim kazanabilirdi ki? *Sophia'nın* hiç şansı olmadığı kesindi. O yüzden son birkaç haftadır konuşmalarını ve ilişkilerini kişisellikten uzak tutmaya dikkat ediyordu. Artık Eve yok diye umutlanmayı göze alamazdı. Kasabanın dışlanmış kadını kim isterdi ki?

Zaten *Sophia'nın* diğer problemleri bir yana, alkol bağımlılığı bile Ted'i korkutup kaçırmaya yeterdi. Çok az hata yapan biri nasıl olur da geçmiş hatalarla dolu olan birini hoş görebilirdi?

Ted, radyonun sesini kısıtı. "Kyle, bu hafta seni aradığını söyledi."

Sophia, dikkatini dışarıdaki manzaraya vermiş gibi yaptı. "Aradı."

"Ve?"

"Ve ne?"

"Seni geçen Perşembe günü şirketin Noel partisine davet ettiğini söyledi. Biraz dışarı çıkmaman, eğlenmenin, mevsimin tadını çıkarmanın senin için iyi olacağını düşünmüş."

"Gidemezdim. Ertesi gün *Alexa'nın* matematik sınavı vardı. Çalışmasına yardım ediyordum."

"Çok başarılı olduğu sınav mı?"

Kızının sınav kâğıdının üzerindeki o tombul, kırmızı renkli A'yı hatırlamak *Sophia'yı* çok rahatlatmış ve mutlu etti. *Alexa'nın* okul ödevleri eskisinden çok daha fazla gayret gerektiriyordu çünkü ikisi de duygusal anlamda sarsılmıştı. Ama gayretlerine değmişti. Kızının durumu gitgide düzeliyordu. Böyle devam ederse yedinci sınıfta kalma tehlikesi ortadan kalkacaktı. "Evet, o sınav."



Alexa ona yazılı kâğıdını gösterdiğinde Ted o kadar mutlu olmuştu ki, onları dondurma yemek için dışarı çıkarmakta ve kâğıdı buzdolabının üzerine asmakta ısrar etmişti.

“Anladım, bu Kyle’ı neden reddettiğini açıklıyor,” dedi Ted. “Peki ya Riley?”

“O da mı sana beni aradığını söyledi?”

“Laf arasında bahsetti.” Ted, dönüp ona baktı. “Ona çalışmak zorunda olduğunu söylemişsin. Benim çok zalim olduğumu düşünmüş.”

“Bu akşamki Viktoryen Noel Kutlamasına gitmek istedi.”

“Senin canın istemedi mi?”

“Öyle değil de, yalnızca... beni halka açık bir yere davet etmesi mantıklı gelmedi. Kim neden benimle görülmek istesin ki?”

“Davet etmeden önce durumunu bildiğinden eminim, Sophia.”

“Durumumu sadece kısmen anlıyor.”

“O ne demek?”

“Alkol problemimi bilmiyor ve bunu ona söylemek istemiyorum. Arkadaşlarının hakkımda olumlu, yani olabildiğince olumlu düşünmelerini tercih ederim. Zaten hatalarımın çoğu herkes tarafından biliniyor.”

“Hiç kimseyle çıkmayacağını mı söylüyorsun?”

“Whiskey Creek’te hayır.”

“Diğer alkolikler flört ediyorlar ve evleniyorlar.”

“Birinin problemimi bilmeden bana âşık olmasını istemem. Hem yakında gideceksem anlatmanın ne gereği var ki?” Sophia, gitmeyi planlamıyor olsa bile Ted’in takıldığı



erkeklerden biriyle çıkmazdı. Riley’yi Kyle’dan daha yakışıklı buluyordu ama aksini iddia edecek kadınlar da olduğunu biliyordu. Yakışıklılık önemli değildi. Nazik olmaları da önemli değildi. İkisiyle de gireceği bir ilişki iyi sonuçlanmazdı çünkü o başkasına âşıktı. Zamanında Skip’le çıkarak yaptığı hata buydu. Beyninde ve kalbinde asla Ted’le kıyaslayamayacağı bir erkekle ilişkiye girmişti.

O yanlış seçim yüzünden neredeyse on dört yıl hapis hayatı yaşamıştı.

“Boş zamanlarında tek yaptığın evde takılmak,” dedi Ted. “Arada sırada dışarı çıkıp biraz eğlenmek isteyebilirsin.”

“Onların zamanını ve parasını harcamak adil olmaz.” Sophia muhabbete öyle dalmıştı ki, nereye gittiklerine dikkat etmemişti. Ted otobandan çıkınca, Sophia onun Fulton Bulvarı’na ve o caddedeki oto galerilerine gittiğini sandı. Ama o yol...

Bir dakika! Annesinin kaldığı hastanenin yakınındaydılar...

“Nereye gidiyoruz?”

Sophia’nın sesindeki panik üzerine Ted, “Sakin ol,” dedi. “Bir uğrayıp anneni kontrol edebileceğimizi, belki ufak bir hediye verebileceğimizi düşündüm. Kendini hazır hissedersen onu birkaç dakikalığına görebiliriz. Ama sadece kendini hazır hissedersen.”

Sophia’nın kalbi hızla çarpmaya başladı. Oraya gitmek, annesini o ortamda görmek zordu. Elaine, bir zamanlar olduğu kadından çok farklıydı. Bu yetmezmiş gibi, aynı akıl hastalığına *kendisinin* de yakalanmasından ve benzer bir gelecek yaşamaktan korkuyordu. Şükran Günü’ndeki ko-



nuşmalarının nasıl tutarsız ve üzücü olduğunu anımsamak, gerginliğini daha da artırdı.

Ama Ted'e baktığında Ted, "Yanında olacağım," dedi ve bu, Sophia'ya bir noel yıldızı çiçeğiyle biraz çikolata alıp o kapılardan içeri girme cesaretini verdi.



Sophia'nın annesini ziyaretleri Ted'in korktuğu kadar üzücü oldu. Onlar oradayken, Elaine'in *aklı başında* bir anı hemen hemen hiç olmadı. Ziyaretçilerinin olmasını umursamıyormuş gibiydi çünkü muhtemelen onları tanımıyordu. Hiç durmadan her konuda abuk subuk konuşuyordu. Buna iç çamaşırı da dahildi. Bu yüzden Sophia'yı utandırmış, Ted'in aklını hiç görmek istemediği görüntülerle doldurmuştu. Otomat makinesini, özellikle de içindeki çubuk şekerleri saplantı haline getirmiş olmasına rağmen, kızının getirdiği çiçeği yemeye çalıştı ve çikolataları umursamadı. Elaine'in "sihirli delik" adını verdiği yere koyabilmesi için Sophia ona bir dolarlık banknotlar verip durdu. Elaine, yirmi dakika içinde aynı çubuk şekerlerden tam dört tane yedi.

Uzun zaman geçmeden Ted, Sophia'yı hastaneye getirdiği için kendine kızmaya başlamıştı. O fikir aklına ilk geldiğinde, anneyle kızı arasında tek *bir* özel an yaşanmasını, annesinin kızına bir güvence ya da sevgi pırıltısı göstermesini umut ediyordu. Sophia gibi çok şey kaybetmiş bir kadın için bunun ne anlama geleceğini biliyordu. Ama artık bunu yaşayamadan oradan ayrılacaklarından emindi. Üstelik Elaine'in davranış-



ları gitgide daha çok dengesizleşmişti ve bunun sonunun nereye varacağından endişe eden hemşireler her birkaç dakikada bir kontrole geliyorlardı.

“Şiddet gösterebiliyor,” diye uyardı hemşirelerden biri nazikçe. “Bu sık sık olmuyor ama yine de hazırlıklı olmalısınız.”

Sophia lavaboya gidip Ted’i Elaine’le yalnız bıraktığında, Ted oturduğu yerde kıvrandı. Durumu idare edebileceğini, soğukkanlılığının Sophia’nın başa çıkmasına yardımcı olacağını sanmıştı. Ama o da Elaine’in durumunu Sophia kadar üzücü bulmuştu. Onunla konuşmaya, Skip’in yaptıklarını ve kızının birkaç güzel söze ne kadar ihtiyacı olduğunu anlatmaya çalıştı fakat Elaine ona aldırış etmiyordu. İleri geri sallanıp duruyor, saçma sapan bir şeyler geveliyordu. Sonra ayağa kalktı, yine otomat makinesine gitti ve makineyi sallamaya başladı.

Ted’in orada olduğunu bile unutmuş gibiydi fakat Ted, kendini hatırlatmak için boğazını temizledi ve Elaine masaya geri döndü.

“Para!” diye üsteledi.

Ted için ona birkaç dolar vermek önemli değildi ama bir anda çok fazla şeker yemesinden endişe ediyordu. Bunun onu hasta etmesinden korkuyordu. Getirdikleri çikolataların da o makineden aldığı şekerler kadar lezzetli olduğunu keşfederse ne olacaktı? Tüm o yediklerinin üzerine bir kutu çikolatayı da yiyecekti.

“Sana bir şey söyleyeceğim,” dedi Ted. “Sophia geldiğinde ona sarılıp onu sevdiğini söylersen sana uzun bir süre her gün ziyafet çekmene yetecek kadar para bırakırım.”



“Para!” diye üsteledi Elaine, sanki Ted az önce söylediklerini hiç söylememiş gibi.

“Beni duydun mu? Söylediğimi yapacak mısın? Yapabileceğini biliyorum.” Aslında Ted bunu *bilmiyordu* ama onu cesaretlendirmeyi umuyordu. Noel için ya da başka bir şey için olsun Sophia’ya verebileceği şeyler arasında en değerlisinin bu olacağını düşünüyordu.

Elaine’in siyah gözleri, onu daha önce hiç karşılaşmadığı bir yaratıkmiş gibi inceledi. “Sen kimsin?”

“Ted Dixon.”

“Beni öldürmek için mi buradasın?”

“Kesinlikle hayır.”

“Tehlikeli görünüyorsun.”

“Bunun için üzgünüm.”

“Neden buradasın?”

“Kızınla birlikte geldim. Eskiden onunla çıkıyorduk. Hatırlamadın mı?”

“Benim kızım yok,” dedi Elaine, aksini duymaktan yorulmuş ve bir kız çocuk istemiyormuş gibi.

Acaba kendini Sophia’nın var olmadığına mı inandırmıştı? Böylece “kendine” geldiği ve kaybettiği her şeyi hatırladığı anların acısını mı hafifletiyordu? Yoksa bir çocuğu olmadığına sürekli olarak mı inanıyordu? Elaine bir şeyleri hatırlayıp klinikten çıkarılmak için yalvarsa belki bu Sophia için çok daha zor olurdu. Ted, orada yatan *kendi* annesi olsa nasıl çaresiz hissedeceğini düşünerek irkildi.

“Var,” diye üsteledi Ted. “Adı Sophia.”

“O ismi severim,” dedi Elaine.



Sophia geri gelince, Ted Elaine'in dikkatini dağıtmak için çikolata kutusunu önüne itti. Onun bir kızı olmadığını ya da daha önce hiç duymamış gibi Sophia ismini sevdiğini söylemesini istemiyordu.

"Belki bunları da seversin."

Elaine, kutuyu kenara itti -kutu neredeyse yere düşecekti- ve otomat makinesine özlemle baktı. İşte o anda Ted, vazgeçme zamanının geldiğine karar verdi. Elinden geleni yapmıştı. Bunu izlemek çok üzücüydü; Sophia'nın neler yaşadığını hayal bile edemiyordu. Yardım etmek istemişti fakat maalesef tersini yapmıştı. Bunun Sophia'yı yeniden bunalıma sokmamasını umuyordu.

"Artık gitsek iyi olacak yoksa sana araba bulacak vaktimiz kalmayacak," dedi Sophia'ya.

Eve dönmeden önce onu grup terapisine götürmeyi planlıyordu ama Sophia'yı odadan çıkarmak için elini sırtına koyduğunda, Elaine ayağa kalkıp, "Gitmeyin!" diye haykırdı.

Sesindeki panik ikisini de şaşırtmıştı.

"Anne?" Sophia'nın gözleri hayretle büyümüştü ve terdirgin bakıyordu.

Elaine'in nasıl cevap vereceğini beklerken gerilen Ted, nefesini tuttu. Bir yandan da Sophia'yı tutuyordu.

"Seni seviyorum," dedi Elaine. Sonra onay almak istermiş gibi Ted'e baktı. Ted'in istediği sahne tam olarak bu değildi. "Seni seviyorum" sözünde "Gitmeyin" sözünden daha az duygu vardı ve kucaklaşma da yoktu ama Ted, Sophia'nın çok çok uzun zamandır annesinden bu üç kelimeyi hiç duymadığını tahmin etti.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı Sophia.



Neyse ki Sophia gözyaşlarına boğulduğunda, Elaine göz yaşlarına verilecek doğru tepkinin şefkat olduğunu anlamış gibi oldu. Yüzündeki ifade yumuşadı ve dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Sophia'nın öne atılıp ona sarılmasına yetecek kadar normal görünüyordu.

Elaine, kızına karşılık vermek için fazla bir şey yapmadı ama onu itmedi de. Kafası karışmış gibiydi.

Ted, Sophia'nın elini tutup onu odadan çıkardı ve bunu yaptığına memnun oldu. Giderlerken, Elaine'in para diye bağırdığını duyabiliyordu fakat Sophia az önce olanlardan öylesine etkilenmişti ki, durumun ne olduğunu anlayacak halde değildi. Ted, onu arabaya götürdü. Sonra anahtarlarını düşürdüğünü söyleyip geri döndü.

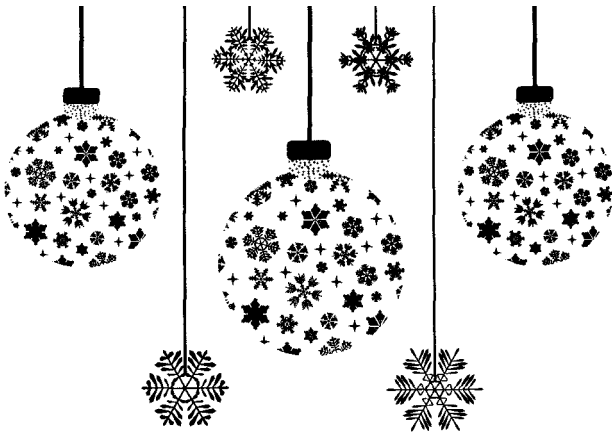
Elaine öyle sinirliydi ki, hemşireler onu zapt etmeye çalışıyorlardı ama Ted içeri girip ona söz verdiği parayı uzatır uzatmaz sakinleşti.

"Teşekkürler," dedi Ted ona ve yüz doları eline sıkıştırdı. "Bu para bitene kadar her gün istediği bir şekeri alsın, tamam mı? Ve lütfen makineden kendi başına almasına müsaade edin."

"Dişleri çürüyecek," dedi hemşirelerden biri ama Elaine'in hayatta zevk alacak başka neyi kalmıştı ki?

"Bunu hak etti," dedi Ted. "Mutlu Noeller, Elaine. Az önce harika bir şey yaptın. Bunun için sana minnettarım."

"Seni seviyorum," diye bağırdı Elaine onun arkasından, sanki bu ona daha fazla para getirecekmiş gibi ve Ted, kendini gülmekten alamadı.



Bölüm Yirmi Dokuz

Sophia, ondan daha güzel bir gün geçirdiğini sanmıyordu. Dışarısı soğuk ve yağmurluydu ama oto galerileri çelenklerle, ışıklarla süslenmişti ve her yerde Noel müzikleri çalıyordu. Satıcılar onlara birkaç kez sıcak çikolata veya sıcak elma suyu ikram ettiler. Sophia'nın parasının yeteceği bir araba bulmakta pek şanslı değildiler ama sadece Ted'le olmak genç kadını mutlu ediyordu. Çeşitli olasılıkları keşfederken konuşup güldüler ve Ted'in bir satıcıyla konuştuğu ya da uzaktan gözüne kestirdiği bir arabayı incelemek için aceleyle koşturduğu sessiz anlarda, Sophia onca zaman sonra annesine sarılmanın nasıl bir his olduğunu düşündü.

Sonunda bunun çok güzel bir duygu, kalbi kırık insanlar için bir mucize olduğuna karar verdi. Bir anda hissetmeye



başladığı özgüveni sürdürüp sürdüremeyeceğinden emin değildi fakat olmak istediği gibi biri olmaya başladığını hissetmek öyle harikaydı ki, kendini gülümsemekten alamadı. Ted de bundan hoşlanıyor gibiydi; bir an onu elinden tutup, öpecekmış gibi kendine çekti. Öpmedi ama yüzüne baktı ve “Çok güzelsin,” dedi.

İkisi de başka bir şey söyleyemeden araya bir satıcı girdi fakat Sophia, bu anıyı da uzun, soğuk bir kıştan sonra yüzüne vuran güneşin sıcaklığı gibi tadını çıkarmak için bir kenara sakladı.

Ted onu hafifçe dürttüğünde, Sophia yine o anı düşünüyor, Ted’in daha sonra ne söyleyebileceğini veya yapabileceğini merak ediyordu.

“Ne düşünüyorsun?”

2002 model, 220000 kilometrede, fiyatı 4500 dolar olan Hyundai Elantra marka bir arabaya bakıyorlardı. Araba gümüş rengiydi ve dış görünüşü kötü değildi ama içi hayli yıpranmıştı.

Sophia direksiyonun başına geçip araba parfümünün gizleyemediği küf kokusunu duyunca, ne kadar fakirleştiğini gerçekten anladı. Acaba motor daha iyi durumda olabilir miydi?

Bunu anlaması mümkün değildi ve Ted de işin mekanik kısmından pek anlamıyordu.

“Tamir gerektirmesinden korkuyorum,” dedi Sophia. “Çok fazla kilometre yapmış. Ama... belki bir yıl kadar idare eder.”

Satıcı, arabanın çok iyi durumda olduğunu temin etti ancak Sophia, *ona* güvenmemesi gerektiğini biliyordu.



“Eve gidip biraz düşünelim mi?” diye sordu.

“Daha iyi bir şey bulacağından şüpheliyim,” dedi Ted ve bu Sophia’yı şansını denemeye ikna etti. Önlerine çıkan en iyi seçenek buydu. Ama arabayı krediyle almak için ofise girdiklerinde kötü haberi aldılar. Bu oto galerisinin herkese yardım edebileceğini söyleyen reklama rağmen, müdür Sophia’ya kötü kredi notunu düzeltmeye yetecek kadar uzun süredir çalışmadığını söyledi. Ted, Sophia’ya borç vermeyi teklif etti ancak Sophia reddetti. Zaten ona yeterince iyilik yapmıştı.

“Bütün gününü boşa harcadığım için üzgünüm,” dedi genç kadın, oradan ayrılırlarken. Hava kararmıştı ve galeriler kapanıyordu. “Evde kitabını yazıyor olman gerekiyordu.”

“Benim de biraz boş vakit geçirmeye ihtiyacım vardı.” Ted, ona anlamlı bir bakış attı. “Geri dönmeden önce grup terapisine katılalım mı? Artık bir sponsorun olduğuna göre seni bekliyordur.”

Sponsorunun adı Madge’ti. Kaydını yapmak için önceden Sophia’ya mesaj atmıştı. “Yorgun değil misin? Eminim o terapilerden birini daha izlemek istemezsin.” Ted, birkaç toplantıya katılmıştı bile. Bazen arabada kalıp telefonundan elektronik postalarına cevap veriyordu. Ama Sophia ile birlikte içeri girdiği zamanlar da vardı.

“Bu terapiler önemli ve ben istekliyim.”

“Öyle güzel bir gün geçirdim ki, böyle sonlandırmamayı tercih ederim. Ama çuvallamak da istemiyorum. Sanırım gitmeliyiz.”

“Kendini daha güçlü hissettiğine göre bunu yarına erteleyebilir ve onun yerine alışveriş merkezine gidebiliriz.”



Sophia, henüz Noel alışverişi yapmamıştı. Özellikle avukata para verdikten sonra zaten fazla bir şey alacak parası yoktu ama Alexa'ya alması gereken birkaç şey vardı. “Bu çok eğlenceli olur. Madge’e mesaj atıp haber vereyim.”

Alışveriş merkezine gidince Ted onun elini tuttu ve bu sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi hissetti. Sophia, ilişkilerinin nereye doğru gittiğini bilmiyordu; bunu düşünmeye bile korkuyordu. Düşünmeyeceğini söyledi kendi kendine. O günü bir armağan olarak kabul edecek ve orada bırakacaktı.

Kapanana kadar alışveriş merkezinde kaldılar. Sophia, Alexa'ya birkaç küçük hediye aldı. Parasını o kadar idareli kullanmaya çalışıyordu ki, hepsini seçmesi çok zaman aldı ama aldıklarının kızını mutlu edeceğinden emindi.

Yemek katında bir şeyler yedikten sonra Ted onu bir süre yalnız bıraktı ve birkaç paketle geri döndü. Ama içlerinde ne olduğunu söylemedi, Sophia da sormadı. Ted’in iş çevresi için alışverişi Sophia yapmıştı fakat ailesi ve arkadaşları için hediyeleri Ted kendi alıyordu.

“Bu yıl Noel yemeği için annene gidecek misin?” diye sordu Sophia.

Ted, yine elini tutuyordu. Sophia, bu önemsiz bir şeymiş gibi davranıyordu; bir patronun evinin kâhyasıyla ilişkisinden öte bir şey değildi aralarındaki. Ama Ted’in elinin sıcaklığı ve yıllar önce yaşadıkları şeylerin hatıraları genç kadını aşk sarhoşu yapıyordu.

“Bilmiyorum.”

“Onu yemek pişirme zahmetinden kurtarmak istersen Alexa’yla DeBussiler’e gitmeden önce ikiniz için bir ziyafet hazırlayabilirim.”



Ted, ona kuşkuyla baktı. “Oraya *gerçekten* gidecek misin?”

Sophia, Ted’in arabasına giderlerken trafiği kolluyormuş gibi yaptı. “Galiba.” Her halükârda, onu merak etmemesi için Ted’i uyarmak istiyor, onun planlarına dahil olmayı beklemediğini ifade etmeye çalışıyordu. Ted’in kendini gidip güzel vakit geçirmekte özgür hissetmesini istiyordu.

“Henüz planım belli değil,” dedi Ted.

“Peki. Önceden haber vermek yeter. Belki lazım olur diye bazı tarifler kestim.”

Ted ona gülümseyince, Sophia yüreğinin ağzına geldiğini hissetti. Bir şeyler oluyordu; güzel olduğu kadar korkutucu bir şeyler. Ama sadece hayal olduğunu anlama korkusuyla derinden incelemeye cesaret edemiyordu.

Eve giderlerken, yolun en az yarısında muhabbet ettiler. Alexa ve onun Noel hediyeleri hakkında. Sophia’nın son yazma testinde dakikada atmış kelimelik skoru hakkında. Royce’la Alexa’nın resmi olarak “konuşmaları” hakkında. Ted’in kitabı ve başkahramanını sonunda ölümden nasıl kurtaracağı hakkında. Hatta gelecekte bir kitapta Skip’in yaptıklarını kullanma olasılığını bile konuştular. Ama bir süre sonra Sophia uyanık kalamadı.

“Bugün hayatımın en güzel günlerinden biriydi,” dedi ve gözlerini yumdu.

Ted, yumuşak bir kahkaha attı. “Bir araba bile alamadın.”

“Sorun değil,” dedi Sophia ve uykuya daldı.



Garaja girince Ted onu uyandırdı. Oturup onun uyuyuşunu izlemeyi tercih ederdi ama bu Sophia’ya biraz sapıkça



gelebilirdi. Hiçbir kadına karşı o isteği duymamıştı. “Hey, seni yine o merdivenlerden yukarı taşımamı istemiyorsan kendi başına hareket etmeye başlasan iyi olur.”

Sophia, gözlerini açıp ona uykulu bir halde gülümsedi ve Ted, bunu da inanılmaz seksi buldu. “Bu sefer kolaymış gibi gösterebilir misin?”

Ted, bir elini göğsüne götürdü. “Elbette, bu kadar güçlü olunca. Sadece bu gece elimde bir sürü alışveriş torbası var.”

Sophia, Ted’in hayatına tekrar girdiğinden beri ilk kez o kadar kaygısızca bir kahkaha attı. “Yardım ederim.”

Eve girdiklerinde, Ted hediyeleri paketlemeyi önerdi. Böylece Alexa eve döndüğünde ağacın altında bir şeyler olacaktı. Sophia’nın kızını şaşırtmak ve eve biraz bayram neşesi saçmak için can atıyordu. Fakat Sophia, onun ağacını kullanmanın hadsizlik olacağını düşünüyordu.

“Senin Noel’ine dahil olmamıza gerek yok,” dedi. “Alexa’nın hediyelerini şifonyerimin üzerine koyabilirim. Bunun çok geleneksel olmayacağını biliyorum ama bu yılın farklı olduğunu anlayacaktır.”

“Hazır burada mükemmel bir ağacım varken *o kadar* da farklı olması gerekmiyor.”

“Paylaşmak istediğinden emin misin?”

Bu, onları Noel sabahı bir araya getirecekti. Ted, onun neden tereddüt ettiğini anlıyordu. Ama onun başka planları olduğuna inanmıyordu ve Noel’de onu yanında istiyordu. Tabii Alexa’yı da. “Elbette. Bu ağacı hep birlikte tadını çıkarmak için aldım.”

“Pekâlâ.” Sophia, ona gülümseyip ambalaj malzemelerini



çıkardı. “Çok güzel ambalaj kâğıtları ve kurdeleler aldım. Sen de kullanabilirsin.”

Sophia, ambalajın önemli olduğunu düşünüyordu. Oysa Ted, genelde bu konuda çok zahmete girmezdi. “Geçen yıldan kalan biraz kâğıdım var, değil mi?”

“Oh, evet.” Sophia, ayağa kalktı. “Öndeki dolapta. Belki bunlar yetmez, onları da getireyim.”

Ted, ofisinden bantla makas aldı ve oturma odasında, köşedeki ağacın yanıp sönen ışıklarıyla karşılıklı yere oturdular.

Ted poşetleri boşaltmaya başladığında Sophia, “Bugün ne aldın?” diye sordu.

Ted, Alexa için çok güzel bir mücevher kutusu almıştı ama konuyu abartmak istemedi. Onu poşetinde bıraktı ve kahverengi süetten Calvin Klein marka bir paltoyu kaldırarak gösterdi. “Bu annem için.”

Sophia, paltoyu inceledi. “Çok güzel. Beğeneceğinden eminim.”

“Ben şüpheliyim. Onu memnun etmek imkânsız. Ama denemeye devam ediyorum. Ve bunu aldım.” Ted, Noah için aldığı Giants beysbol takımının şapkasını gösterdi. “Ben ona her yıl yeni bir şapka alıyorum, o da bana kalem alıyor. Aramızda bir çeşit şaka.”

“Sana ve arkadaşlarına imreniyorum.”

Sophia’nın sesindeki özlem dolu ton, son birkaç yıldır ona o kadar kötü davrandığı için Ted’e kendini berbat hissettirdi. “Kahve toplantılarımıza katılmana müsaade etme konusunda dostça davranmadığım için üzgünüm. Evde işlerin ne kadar kötü gittiğini, biraz arkadaşlığın sana ne kadar iyi geleceğini bilemezdim.”



“Seni suçlamıyorum.”

“Yine de keşke *kendi* hislerimle o kadar meşgul olmasaydım.”

“Tamam, sus. Ben de hak ettiğimi yaşamakla meşguldüm,” dedi Sophia, bundan bir espri çıkarmak için elinden geleni yaparak. “Ben de o kadar cüretkâr olmamalıydım. Kimsenin beni orada gerçekten istemediğini biliyordum. Sadece...”

“Ne?”

Sophia, gözlerini sımsıkı kapadı. “Tanrım, seni çok öz-lüyordum!”

Gözlerini yeniden açtığında, ağzından o sözler çıktığı için o da Ted kadar şaşkındı ve hemen çark etmeye başladı. “Ama tabii evliydim ve sen de kendi hayatına devam ediyordun. Ve aradan çok zaman geçmişti. Arkadaş olabileceğimizi düşünmem aptalcaydı. Yani... umarım *şimdi* arkadaşızdır. Ama... geçmişten söz ediyorum elbette.”

“Gergin görünüyorsun,” dedi Ted, muzipçe gülerek. “Kazara fazla mı açık verdin?”

“Belki de.” Sophia, ona kaşlarını çattı. “Ama komik değil. Beni affetmeni istiyordum, tamam mı? Beni bunu itiraf etmeye zorladığın için mutlu musun şimdi?”

“Çok iyi hissediyorum, evet.”

Sophia, Ted’in ukalaca tavrı karşısında gözlerini devirdi. “Üzerime bu kadar gelmesen olmaz mı? Burada zor bir durumdayım, yıllarca benden nefret eden birinin yanında çalışıyorum.”

Ted, ciddileşti. “*Nefretin* doğru kelime olduğundan emin değilim.”



“Ne öyleyse?” Sophia, onları çıkarmak istiyormuş gibi parmaklarını koruyan yara bantlarıyla oynamaya başlamıştı ve Ted, onu durdurmak için yaklaştı.

“Belki artık benim de dürüst olma zamanım geldi.”

Sophia, ellerini ondan çekti. “Konuyu kapatalım. Bir yıl için kaldırabileceğimin üstünde dürüstlüğe maruz kaldım. Hakkımda ne düşündüğünü biliyorum.”

“Bunu bilmiyor olabilirsin.” Ted, onun çenesini tutup yüzünü yukarı kaldırdı. “Seni o buluşmalarda istemiyordum çünkü...” Sophia kendini geçmiş günahlarının yüzüne vurulmasına hazırlanmış gibi kaskatı kesilince, Ted elini onun ensesine kaydırды. “Seni *affetmekten* korkuyordum.”

Sophia’nın o günlerde kime güveneneğinden emin olmayan iri mavi gözleri, Ted’in gözlerine kenetlenmişti. “Affetmen o kadar kötü mü olurdu?” diye sordu.

O zamanlar ıstırap içinde boğuluyordu. Cuma günleri Black Gold Kafe’ye gitmek onun için bir can simidi arayışıydı ve Ted, ona o can simidini atmamıştı. Kalbini zerre kadar açmış olsaydı...

“Sadece seni geri istememe yol açardı,” dedi Ted ve on dört yıldır ilk kez onu öpmek için başını eğdi.



Sophia, o öpüşmenin daha ileri gitmesine müsaade etmesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Bilhassa Ted’le o kadar samimi seviyede bir ilişkiye girmenin getireceği iniş çıkışlara direnemeyecek kadar kırılgandı. Ted, onun için çok şey



ifade ediyordu. Belki ayakları üzerinde durduğunda ve duygusal gücünü yeniden kazandığında o kadar güçlü, o kadar karşı konulmaz bir şeyle başa çıkabilirdi. Ama şimdi değil. Bir ilişkiyi sürdürebilme umudu yoktu. Ted'e verecek neyi vardı ki?

Hiçbir şeyi. Özgüveni en düşük seviyeye indirilmişti ve hayatına çekidüzen vermek için yapması gereken çok şey vardı. Ted'i bir kez daha kaybetmesi kaçınılmazdı. Ama birbirlerine dokundukları anda onları etkisi altına alan şey geçici değildi. O öpüşmeyi Sophia'nın daha önce hiç yaşamadığı bir telaşla dolduran saf ihtirası inkâr etmek mümkün değildi. Saniyeler içinde, ikisini de kasıp kavuran o duygu fırtınasını atlatmanın tek yolu buymuş gibi birbirlerine sarılmışlardı.

"İşte hissetmem gereken şey *bu*," dedi Ted, nefes nefese.

Sophia, bir şey söyleyemedi. Onun neden söz ettiğinden bile emin değildi. Düşünceleri o kadar karışıktı. Sonunda Ted'in elleri yine vücudundaydı ve bu, Skip'le geçirdiği onca yıl boyunca hayal ettiğinden çok daha güzeldi. Ted'in dokunuşu, tanıdık tadı ve kokusu Sophia'ya kendini *sonunda* yuvaya dönen yorgun bir gezgin gibi hissettiriyordu.

"Bunun için beklemeye çalışıyordum," dedi Ted. İnleyerek alnını genç kadının alnına yasladı. "Seni zorlamak istemiyorum. Çok sıkıntılar çektiğini ve henüz atlatamadığını biliyorum ama geceleri seni orada, yatağında yalnız düşündükçe odamda gezinip duruyorum."

Sophia'nın da problemi aynıydı ama bu durumunu değiştirmiyordu. Ted'e ilk düşündüğünün doğru olabileceğini, işleri ağırdan alıp tedbirli olmaları gerektiğini söylemeyi düşündü. O anki durumunda bir ayrılığa katlanamazdı ve



hayatındaki herhangi bir karmaşa Alexa'yı olumsuz etkilerdi. Kızını korumak zorundaydı ve bu da, kayalık yollardan kaçınmasını gerektiriyordu.

Ama o anda Ted, sutyenini açmayı başardı ve Sophia'nın kalbinin gümbürtüsü mantığının sesini bastırdı. "Ne düşünürsem düşüneyim kendimi tutamayacağım," diye fısıldadı.

"Tanrıya şükür." Ted, onun kazağını ve sutyenini çıkarıp bir kenara fırlattı.

Ted'in yüzündeki ifadenin yoğunluğu ve tek bir amacı olan hareketleri, Sophia'nın tüylerini diken diken etti. Buna inanamıyordu ama onca zaman sonra Ted artık ona öfkeli değildi. Sophia, bu günü göreceğini hiç düşünmemişti ama işte, Ted'in onu yeniden istediği gün gelmişti.

Belki de hayal görüyordu. Bunun hayalini o kadar sık kurmuştu ki...

"Seni özledim, Sophia," diye mırıldandı Ted, ağzını genç kadının boynunda gezdirirken. "Yıllardır hep seni istedim."

"Güzel olduğum için mi?"

Ted, oto galerisinde onun güzelliğiyle ilgili bir şey söylemişti ama iltifatlar eskisi gibi Sophia'nın gururunu okşamıyordu. Ted'in kişiliği hakkında bir şeyler söylemesini tercih ediyordu. Ted, bir şey söylemedi.

"Güzelsin," dedi.

Belki de Sophia'da hâlâ hayranlık duyulacak başka bir şey yoktu. Yıllardır daha iyi bir insan olmak için çabalıyordu fakat çabalamak yeterli değildi...

Ama o anda hatalarını düşünemezdi. Ted'in kalçalarını saran ve onu erkekliğine doğru çeken ellerinden başka bir şey düşünemiyordu.



O elleri çıplak göğüslerine çektiğinde, Ted'in soluk alıp verışı düzensizleşti, öpüşleri daha ısrarlı oldu. Sophia, onun geri çekilmesini beklemiyordu ama çekildi.

"İyi misin?" diye sordu; boğuk sesi yalvarırcasına çıkıyordu. "İyi hissediyor musun?"

Sophia, iyi değildi. Hem fiziksel hem duygusal anlamda çıırılçıplak kalmış gibi hissediyordu ve bu onu korkutuyordu. Ona âşıktı, onu sevmekten hiç vazgeçmemişti. İşte bu yüzden ona hayır demeliydi. Hiç kimse onu Ted kadar incitebilecek güce sahip değildi. Ama bu duyguların gücü "hayır" demesini o kadar zorlaştırıyordu.

"İyiyim," diye mırıldandı ve güçlkle gülümsedi. Ted'in onu bırakıp gitmesinden, o hatıraya hiç sahip olamamaktan korkuyordu.

"Bana ne yaptığına bir bak," dedi Ted, tek elini uzatarak.

Titriyordu. Bu, Sophia'ya uçurumdan düşüyormuş gibi hissedenin yalnızca kendisi olmadığını gösterdi. Belki bu olanlar doğruyd; belki bu işte beraberdiler.

Ya da belki sonradan çok pişman olacaktı. Ne olursa olsun, Ted'in üzerinde yarattığı etkiyi görünce tam gaz devam etmek, onu tamamen kontrolden çıkarmak istedi.

"Şu anda seni gençlik günlerimizdekinden bile çok istiyorum," dedi ve bu doğruyd. O zamanlar hep bir sonraki ve bir sonraki birleşmenin olacağını bilirdi. Ama şimdi... Ted'in dokunuşu olmadan o kadar uzun zaman geçirmişti ki, o dakikaların nasıl bir armağan olduğunu biliyordu.

"Bu benim için de hiç değişmedi," dedi Ted.

Ted'in ona olan davranışlarında bir sertlik, bir sahip olma arzusu vardı ve bu Sophia'yı çok heyecanlandırıyordu. Onu



kollarına alıp halının üzerine yatırırken sırtındaki ve omuzlarındaki adaleler gerildi. Sophia, tamamen soyunurken Ted'in bakışlarını vücudunda sıcak bir alev gibi hissediyordu.

“Yukarı çıkalım mı?” diye sordu Ted, sanki nerede olduklarının yeni farkın varmış gibi ağaca bakarken.

Sophia, bunu yapamazdı. Cadılar Bayramı'nın ertesi sabahı Ted'in odasından çıkan Eve'i düşünerek başını iki yana salladı. Skip'le yaptıklarından sonra Eve'le olan ilişkisini Ted'in yüzüne vuramazdı ama farklı bir yerde, *kendi* yerinde olmak istiyordu.

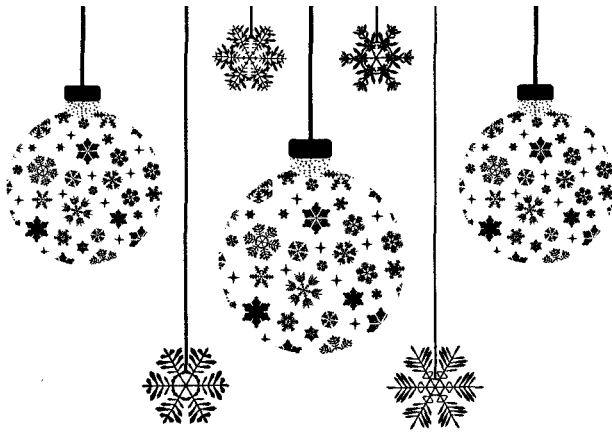
“Hayır, burada olalım,” dedi. “Noel ağacının ışıkları ve etrafa saçılan alışveriş torbaları, ambalaj kâğıtları hoşuma gidiyor. Burası, yıllardır geçirdiğim en güzel gün için mükemmel bir son.”

Ted, endişeli görünüyordu. “Rahatsız olmandan korkuyorum.”

“Rahatsızlıktan çok uzak olacağım,” dedi Sophia, bir kahkaha atarak. Hormonları öylesine harekete geçmişti ki, çivilili bir yatakta sevişseler bile acıyı hissetmeyecekti. “Ama... prezervatifin var mı?” diye sordu. Skip öldükten sonra gerek kalmadığı için doğum kontrol hapi kullanmayı bırakmıştı.

“Cüzdanımda.”

“Güzel.” Sophia, onun pantolonun fermuarını açıp kalçalarından aşağı sıyırdı. “Onu almak isteyebilirsin,” dedi boğuk bir sesle, gözlerini ortaya çıkan manzaraya dikerek. Henüz aralık ayının yirmi beşi değildi ama bu, Sophia'nın kendisine verdiği Noel hediyesiydi ve her dakikasının tadını çıkaracaktı. Sonradan hata yaptığını anlarsa bile...



Bölüm Otuz

*S*ophia'yla sevişmek, Ted'in umduğu kadar tatmin ediciydi. Yüreğinin derinliklerinde beklemesi, cinsel temasa girmeden önce ona biraz daha zaman vermesi gerektiğini biliyordu. İlişkileri güzel bir şekilde ilerliyordu, bilhassa o gün. Bunu bir süre daha o şekilde devam ettirmesi akıllıca olurdu. Ama ellerini ondan uzak tutmak Ted için gün geçtikçe zorlaşıyordu çünkü itiraf etmekten nefret etse de, Eve'le yatairken de asıl arzuladığı kişi Sophia'ydı.

"Her şey yolunda mı?" diye mırıldandı Ted, Sophia kıpırdayınca. Yerde, birbirlerinin kollarında çıırılçılak uzanmış uyukluyorlardı.

"Evet," dedi Sophia ve ona iyice sokuldu.



“Üşümüştün.” Ted, elini onun pürüzsüz teninde gezdirdi.
“Yatağa gidelim.”

Ted, Sophia’nın bütün geceyi onunla birlikte geçirmeyi kabul edeceğinden emin değildi.

Sophia’nın öyle ya da böyle cevap verme fırsatı olmadı çünkü kapı çaldı.

“Lanet olsun,” diye homurdandı Ted. “Sence evde yokmuşuz gibi yapabilir miyiz?”

Sophia, doğrulurken eliyle esnemesini bastırdı. “Sanmam. Garaja girdikten sonra kapısını kapamamıştm, değil mi? Işıklar da açık.”

“Haklısın.”

Ted, kapıya bakmak istemiyordu. Sophia’nın giyinmeye başlamasından da hiç hoşnut değildi. Kapıdaki kim olursa olsun, Ted bu davetsiz misafirden memnun olmamıştı. Ama sonra annesinin ona seslenişini duydu ve garajdan eve girdiğini anladı.

Öfkeyle, “Kahretsin!” diyerek ayağa fırladı.

Yüzü kâğıt gibi bembeyaz olan Sophia da çırpınmaya başladı.

Ted pantolonunu giyerken annesine seslenip olduğu yerde kalmasını söylemeyi düşündü. Ama bu, onları kesinlikle ele verirdi. Hâlâ giyinecek kadar vakitleri olabilirdi ama giymesine yardım etmek için Sophia’nın kazağına uzanırken annesi odaya girdi. Oğlunu karşısında üzeri ve ayakları çıplak görünce taşıdığı hediyeleri yere düşürdü. Ted, boxer şortunu giymeye ve pantolonunun fermuarını çekmeye bile zaman bulamamıştı.



“Kapıyı açmamı bekleyemez misin?” diye sordu, korumak için Sophia’yı arkasına alırken.

“Oğlumu oturma odasında bu halde bulmayı beklemiyordum! Özellikle de bir kız arkadaşın yokken.”

“Lütfen dışarı çıkıp giyinmemize müsaade eder misin?”

Ted’in bunu bir kez daha söylemesi gerekmedi. Annesinin de onlar kadar utandığına şüphe yoktu. Hediyeleri düşükleri yerde bırakıp hemen arkasını döndü ve mutfağın yolunu tuttu.

Ted, Sophia’ya döndü. “Sorun yok. Abartılacak bir şey değil. Bu konuda endişe etmene gerek yok.”

“Üzgünüm,” dedi Sophia, sanki olanlar kendi hatasıymış gibi. “Bunu yapmamam gerektiğini bilmeliydim. *Biliyordum.*”

“Neyi?”

Sophia öyle üzgündü ki, titremekten kazağını bile giymekte zorlandı. Ted, kazağı ters giydiğini fark edince düzeltmek için onu durdurdu.

“Rahat ol. Dünyanın sonu değil ya. İçeri habersiz giren oydu. Bunu yapmamalıydı.”

“Ama oturma odasında olmamız benim hatamdı.” Sophia, dışarı çıkmak için kapıya yöneldi fakat Ted onun elini tuttu.

“Gitme. Yanlış bir şey yapmışsınız gibi kaçma.”

“Annene göre, yanlış bir şey yapıyorduk. Seni benimle çıplak halde bulduğu için hiç mutlu değil. Eve seninle birlikte olabilir çünkü iyi bir insan, annenin gelini olmaya değer bir insan. Ama ben? *Asla.*”

Sophia, elini ondan kurtardı ama Ted peşinden gitti. “Sophia, dur! Oraya birlikte gitmek zorundayız. Yoksa sana her zaman davrandığı gibi davranmaya devam edecek.”



Sophia, kapıya özlemle baktı. “Annene karşı kazanma ihtimalim yok. Benim düşündüğü o korkunç kişi olmadığımı asla inanmayacak. Onu nasıl ikna edebilirim ki? Az önce şahit olduğu utanç verici sahneden sonra? Hiç iyi *etkilenmediğini* garanti edebilirim.”

“İkna olmayabilir ama seçimlerime saygı duymak zorunda!”

“Bu onunla senin aranda. Benimle bir ilgisi yok.”

“Seninle sonuna kadar ilgisi var,” diye üsteledi Ted.

Sophia tırnaklarının kenarlarını yolmaya başlayınca, Ted onu durdurdu.

“Pekâlâ. Madem istiyorsun seninle geleceğim. Ama onunla kavga etme, tamam mı? Bunun için kendimi sorumlu hissetmek, Noel’inizi berbat etmek istemiyorum.”

Noel, Ted’in düşündüğü son şeydi.

“Kavga edip etmememiz ona bağlı,” diye mırıldandı Ted ve Sophia’yı arkasına alıp mutfığa indi.

İçeri girdikleri anda annesi onların kenetlenmiş ellerine baktı. Sophia’nın yüzünün ne renge girdiğini anlamak için Ted’in ona bakmasına gerek yoktu.

“Güzel, ne hoş bir sürpriz!” dedi annesi.

Ted, onun alaycı tonunu duymazdan geldi. “Evine davet-sizce giren ben değilim.”

“Özür dilerim. Evin kâhyasıyla yatmadığını söyleyince sana inanma gafletine düştüm.”

“Neden kapıyı açmamı beklemedin?”

“Kitabını yazıyor olduğunu sandım. En son duyduğumda, teslim tarihin yaklaşıyordu. Buraya kadar taşıma zahmetine girdiğim hediyeleri ağacın altına bırakabilirim diye düşündüm.



Rayma'nın hediyeler getirmesi Ted'e annesinin onu ne kadar sevdiğini anımsattı ve öfkesine hâkim olmasına yardımcı oldu. "Anne, benim için yaptığın şeyi, eskiden beri yaptıklarını takdir ediyorum. Evimin kâhyasıyla yatmadığımı söylediğimde yatmıyordum. Ama... işler değişti. En azından, bu gece değişti."

Annesinin dudakları büzüldü. "Zaten onun da başından beri bunu umduğundan eminim."

Sophia, Ted'in elini bırakmaya çalıştı ama Ted, onun elini daha sıkı tuttu. İnatla bir tür ateşkes yapabileceğine inanıyordu. "Bunu umsaydı tek yapması gereken yatağıma gelmek olurdu."

"Bunu bilseydi çoktan gelirdi," dedi annesi. "Tanrım, Ted. Artık azgın bir delikanlı değilsin. Neler olduğunu göremiyor musun?"

"Olanlar seni hiç ilgilendirmez."

"Seni kullanıyor olması beni ilgilendirmez mi?"

"Onu tanıımıyorsun bile, artık tanıımıyorsun!"

Rayma ayağa kalktı ve aynı anda sesi de bir oktav yükseldi. "Bilmem gereken ne var? Gerçeği görebilecek kadar objektif olamıyor musun? Elbette sana dört elle sarılacak, tüm yolları deneyecek ve ne istersen yapacak. Başka nasıl hayatta kalabilir ki? Bu koca kasabada onu umursayan başka tek bir kişi bile yok!"

Bu öfke patlamasını sessizlik izledi. Annesi bile fazla ileri gittiğinin farkına varmıştı. Ted, ona haddini aştığını söylemek için ağzını açtı ancak tek kelime edemedi araya Sophia girdi.



“Haklısınız,” dedi. “Benim çirkin entrikalarımı açıkça ortaya koydunuz. Ben bu dünyaya gelmiş en kötü insanım ve oğlunuzla yatmak istedim. Ne elde etmek için? Bana para vermesini mi? Korktuğunuz şey bu mu?”

Ted, daha o akşam araba için ona borç vermeyi teklif etmiş ve Sophia reddetmişti. Ted onun bunu söylemesini istese de, Sophia söylemedi. Belki de annesinin Ted’e daha çok kızmasından korkmuştu.

Rayma cevap verecekti fakat Sophia onun sözünü kesti.

“Önemli değil. Bu gece olanların bütün sorumluluğunu üzerime alıyorum. Bu yüzden, Ted’e kızmanıza gerek yok. Ama paniğe kapılmayın, onu benimle evlenmeye ikna etmeye çalışmıyorum. Zaten burada o kadar uzun zaman kalma-yacağım ayakları üzerinde duracak kadar kendimi geliştirdim. Yakında başka seçeneklerim de olacak.”

Sophia dışarı çıkınca, Ted onun gitmesine izin verdi. Onu oraya sürükleyip annesinden azar işitmesine sebep olduğu için pişmandı. Lanet olsun! Onun ne kadar kırılgan olduğunu, neler çektiğini biliyordu ama bu karşılaşma umduğu gibi gitmemişti. Aslında Ted, annesine aradan çekilmesini söyleyerek Sophia’ya ne kadar sadık olduğunu ispatlayabileceğini ve bunun genç kadına iyi geleceğini düşünmüştü.

Şimdiyse, kocasının ihanetinden beri Sophia’nın maruz kaldığı aynı saçmalıklarla onu yeniden muhatap ettiği için ne kadar aptalca davrandığını anlıyordu.

Sophia evden çıkınca bahçeye açılan kapı çarptı. “Şimdi mutlu musun?” diye mırıldandı Ted, onun gidişinin ardından.

Sophia’nın Ted’i o kadar kolay bırakması karşısında afal-layan Rayma, gözlerini kırıştırdı. “Bu doğru mu?”



“Ne doğru mu? Beni baştan çıkarmadı, eğer sorduğun buysa. O kadar çok şey kaybetti ki ve o kadar çok kişi tarafından küçümsendi ki, güven problemi var. Ona dokunmama izin vermesi bile bir mucize.” Rayma araya girmeye çalışınca, Ted eliyle onu susturdu. “Onu yatağa atmak için fırsat kolluyordum ama bu geceye kadar öyle bir şansım olmadı.”

Annesi, bir sandalyeye çöktü. “Bunlar, bir annenin duymaktan hoşlanmayacağı şeyler.”

“Gördüklerin de bir evladın annesinin görmesini isteyeceği şeyler ama işte bu noktadayız.”

“Aramıza hiçbir şeyin girmesine izin vermedik,” dedi Rayma. Ses tonu uysaldı. O şekilde davranmaya devam ederse oğlunun hayatından dışlanacak kişinin kendisi olduğunu anlamaya başlıyor gibiydi. “Bunca yıl tüm dünyaya karşı birlikte savaştık.”

“O halde bunun değişmesine izin verme!”

Rayma, kaşlarını çattı. “Elimden geleni yapmak zorundayım. O sana uygun biri değil.”

“O halde bırak bunu yaşayarak öğreneyim. Çok mu şey istiyorum? Haklıysan daha sonra, ‘sana söylemiştim,’ diyebilirsin.

“Bu kırık kalbini onarmaz.”

“Onu kaybedersem zaten kalbim kırılacak.”

“Gideceğini söyledi.”

“Bunu planlıyor. Bir araba alıp yeterli parayı kazanır kazanmaz bu kasabayı ardında bırakmak istiyor ve onu suçlamam...”

“O hiçbir zaman mükemmel olmadı, Ted.”

“Ve bunu biliyor. Ama sence gençken yaptığı hataların



acısını daha ne kadar çekmeli? *Bir* on buçuk yıl daha mı? Bu kadarı yeterli olur mu?”

“Paranın alabileceği her şeye sahipken acı çekiyor muydu?”

“Skip ona o şekilde davranırken mi? Evet!”

“Buna inanmak zor. Her zaman çok soğuk ve uzaktı, her-kesten daha iyi durumdaymış gibi davranıyordu.”

“O bir savunma mekanizmasıydı; mutsuz olduğunu gizlemenin bir yoluydu ve dayanabildiğince dayanmaya çalışıyordu.”

Annesi, kollarını kavuşturdu. “Yani onu kalmaya ikna etmeyi umuyorsun.”

“Evet. Ve Sophia hayatımın bir parçası olduğu sürece senin de onu kabul etmeni umuyorum.”

“Burada nasıl mutlu olabilir ki? Kasabadaki onca kişi ona karşı öyle şeyler hissederken.”

“Bana, sana, arkadaşlarıma ve Alexa’ya sahip olursa başka kimseye ihtiyacı olmaz.”

“Şartlar senin aleyhine.”

“Anne, bunu açıkça söylememe mi ihtiyacın var? *Ona aşığım.*”

Rayma, içini çekip çenesine yumruğuna yasladı. “O halde sanırım hediye listeme onu da eklemem iyi olacak.”

Bu sözler, gerginliği Ted’e kahkaha attıracak kadar azalttı. “İşte bu!” Tam bir özür olmasa da annesinin ağzından çıkınca bu sözler özür sayılırdı. Ted, gidip onun omuzlarına masaj yaptı. “Önemseyeceğin başka birine daha sahip olmak o kadar kötü olamaz, değil mi? Hem şunu düşün: Sana hazır bir torunla geliyor.”

Rayma, birden neşelendi. “Bu doğru...”



“Ve sen sormadan söyleyeyim, dünyanın en tatlı küçük kıızı.”

“Alexa’yı tanıyorum. Benim ilkokulumda okudu.”

“Buyur bakalım.”

“Çok fazla diyalogumuz olmadı ama hoş bir kıza benziyordu. Hem de çok güzel.”

Ted, annesinin tüm olasılıkları etraflıca düşündüğünü tahmin edebiliyordu. “Her ikisi de.”

“Ama... Sophia’nın hiç parası yoksa Alexa Noel’de fazla bir şey alamayacak demektir.”

Ted, o meseleyle bizzat ilgileneneğini bilerek söylemedi. Birilerinin annesine ihtiyaç duyacağını bilmesinin ona iyi geleceğini düşündü. Ted, onun ilgisini bir başkası üzerine, bundan daha fazla zevk alacak birinin üzerine yönlendirebildiğine sevindi. “Haklısın. Fazla vakit de yok. Noel’e sadece dört gün kaldı.”

“Yarın yeniden alışveriş merkezine gideceğim,” dedi Rayma. Çantasını alırken enerjisi bir anda yerine gelmişti. “Nelerden hoşlanır?”

Ted, gülümseyerek onu yanağından öptü. “Gidiyor musun?”

“Yenildiğim zamanı bilirim.” Annesinin yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. “Sevdiğinin peşinden git.”

“Ondan özür dilemeyecek misin?”

“Bunun için hazırlık yapacağım.”



Araba farları ardındaki tepeyi aydınlatınca, Sophia şoförün onu görmemesi için yolun kenarındaki otların arasına



girdi. Hava soğuk, rüzgârlı ve karanlıktı ama düşünebilmek için yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Bir araba alamadığından yürümekten başka şansı yoktu.

Ted'in annesi yanından bir kez geçti. Ted, iki kez geçti. Sophia, onun arabasını tanımıştı. Birkaç kez de telefonla aramıştı.

Ted'in çağrıları ve mesajları geldikçe, Sophia cep telefonuna bakıp o gece oturma odasında neler paylaştıklarını düşündü. Keşke hayatı daha az karışık olsaydı. Henüz onunla konuşmaya hazır değildi. Ted, son mesajında onu çok merak ettiğini yazmıştı. Sophia, ona iyi olduğunu yazdı ve sonra telefonu cebine koyup kasabaya doğru yorgun argın yürümeye devam etti.

Noel ışıkları, çatısında plastik kızağı ve el sallayan Noel Baba'sıyla benzin istasyonunu görünce sadece bir blok ötedeki içki dükkânını düşündü ama o yöne dönmedi. Yakınından bile geçmemek için geniş bir daire çizdi ve eski evine giden tepeyi tırmanmaya başladı.

Oraya kadar yürümesi bir saatten uzun sürmüştü ama yalnızlık odaklanmasına yardımcı olmuştu. Hayatındaki tüm o ani değişikliklerin üstesinden gelmek zorundaydı. Son birkaç haftadır kendini küllerinden doğan bir anka kuşu gibi hissediyordu. Daha güçlü hissetmeye, başardıklarıyla gurur duymaya ve geleceğe ümitle bakmaya başlamıştı. O yüzden o gece yaptığı şeyden çok korkuyordu. Ted'le bir ilişkiye girmek onu yeniden mahvedebilirdi.

Tepeye ulaştığında önüne çıkan bir taşla tekme attı. O mesafeden bile ev bomboş, ruhsuz görünüyordu. Hiçbir zaman



Skip'in mimarideki ve mobilyalardaki zevkini beğenmemişti. Skip her şeyi fazla abartmak için, her şeyin çok büyük, çok pahalı ya da çok süslü olması için ısrar ederdi. Sophia klasik, abartısız bir tarzı tercih ederdi. Ama evin halini görmek yine de onu üzdü. Oradan taşındığından beri bahçeyi ot bürümüş, birkaç pencere daha kırılmıştı ve verandayı duvar yazıları kaplamıştı.

“Nelere sebep olduğuna bir bak,” diye mırıldandı Skip’e. Ona hâlâ öfkeliydi ve bunu yenmek ne kadar zaman alır bilmiyordu. Belki de asla yenemeyecekti. Skip ondan o kadar çok şey çalmıştı ki; hayatının on dört yılını, güven duygusunu, kendine olan saygısını, hatta ön dişini bile çalmıştı.

Ama artık Skip yoktu. Kızları sadece Sophia’ya aitti. Ve geleceğinin nasıl olacağı onun cesaretine bağlıydı.

Peki, geleceğinin nasıl olmasını istiyordu? Bunun için hangi riskleri göze almaya hazırdı?

Ted de o risklerden biri miydi?

Sophia, olmasını istiyordu. Ted’e yalnızca bakmak bile onu mutlu ediyordu. Hiçbir erkeği onu sevdiği kadar seveceğini düşünemiyordu. Ama bunun için yüreğini ve kızının da yüreğini tehlikeye atması gerekiyordu. Aynı zamanda Whiskey Creek’in insanlarını ve Ted’in annesini, gördüğü en sert okul idarecisini yenmek zorundaydı. Yaşam savaşı verirken bir yandan tüm bunları yapabilecek miydi?

Buna kalkışmak bile çılgınca olmaz mıydı?

Huzursuz bir tavırla arazide gezindi. İçeri girmek istemiyordu. Elektrik kesilmişti. Bu yüzden bir şey göremeyebilirdi ve neyle karşılaşabileceğini bilmiyordu. Banka evi henüz



almamıştı. O süreç aylar almış, boş evi savunmasız kılmıştı. İçeride evsiz biri olabilirdi. Dışarıda kalırsa, gerektiğinde en azından koşup kaçabilirdi.

Otoparkta dolanıp aynı taşa tekme attı. Sonra yıllardır defalarca yaptığı gibi posta kutusunu açtı. İçinde bir şey bulmayı beklemiyordu ama bir yığın posta vardı. Tarihlerinden mektupların hükümet Skip'in şirketini dondurduktan sonra ve Sophia Ted'in konuk evine taşınmadan önce geldiği anlaşılıyordu. Toparlanırlarken posta kutusunu kontrol etmek aklına hiç gelmemişti. Zaten gelenler muhtemelen hep faturalardı ve onları ödeyecek parası yoktu.

Gerçekten de faturalar ve elektriğin, suyun kesildiğini bildiren ihbarlar vardı. Milli gelirler dairesinden kaygı verici bir mektup gelmişti. Skip'in gelir vergilerini ne yaptığını tahmin etmek zor değildi. Sophia, o mektubu açmaya cesaret edemedi. Onu iflas avukatına götürmeyi beynine kazıyarak zarflara bakmaya devam etti. Tam hepsini çantasına koyacaktı ki, dikkatini diğerlerinden farklı görünen bir mektup çekti. Adrese göre, Sacramento'daki bir mücevherciden geliyordu.

“Bu da ne?”

Sophia, zarfı açtı ve okudukça hayretten ağzının açık kaldığını hissetti.

Sevgili Bay DeBussi,

Ekte yüzüğünüzün değerini bulacaksınız. Elmas neredeyse kusursuz, şimdiye kadar incelediklerimin içinde en mükemmel olanlardan biri, özellikle de o büyüklükte bir taş için.

Talep ettiğiniz gibi, bağlantım olan birçok kişiyle irtibata



*geçtim ve yüzüğü almakla ilgilenen birini buldum. Değeri-
nin altında, bir teklifle geldiler ama aceleniz olduğunu söy-
lemiştiniz ve onlarda da nakit para var.*

*Yüzüğü geri mi almak istersiniz yoksa satış işlemlerine
devam mı edelim, lütfen bana bildirin.*

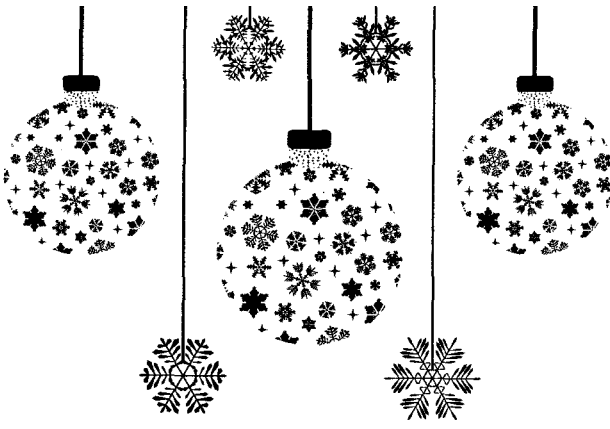
Saygılar,

Sam Hoover

Uğradığı şokla sersemleyen Sophia, verandaya gidip ba-
samaklara çöktü. Nikâh yüzüğü. Skip, yüzüğün parasıyla
kaçmamıştı. Fırsatı olsa bunu mutlaka yapardı ama mektuba
göre yüzüğü yeterince hızlı paraya çevirememişti.

Acaba o mektubu imzalayan adam Sam Hoover, haberle-
ri duyup Skip'in ismini tanımış mıydı? Soruşturmadan ha-
beri var mıydı? FBI'la iletişime geçmiş miydi?

Yoksa yüzük ve alıcısı hâlâ duruyor muydu?



Bölüm Otuz Bin

Ted, Sophia'yı bulunca rahatlamıştı. Genç kadın, eski evinin merdivenlerinde oturan kaybolmuş küçük bir kız gibiydi. Kırık cam parçaları ay ışığında parlıyordu. Bahçe yabani otlarla ve çiğ düşmüş çalılarla kaplanmıştı ve Sophia'nın arkasında spreyci boyayla *Orospu* yazılıydı. Genç kadının oluşturduğu manzara Skip'in sebep olduğu yıkım hakkında çok şey söylüyordu.

Bu durum çok trajik olsa da, Ted'e göre Skip ona iyilik yapmıştı. Olaylar farklı gelişmiş olsaydı, Sophia'yla Skip sadece boşansalardı belki Ted ve Sophia birbirlerini yeniden keşfedemeyeceklerdi. Sophia'yı Ted'in hayatına yeniden sokan, onu oynadığı rolden arındıran ve Ted'in öfkesini din-



diren şey genç kadının çaresizliği olmuştu. Şimdi Ted onu eskisinden de çok seviyordu. Sophia'da verdiği mücadeleden doğan bir tevazu vardı. Örneğin, bilgisayarda daha hızlı yazmaya başladığı için gösterdiği heyecan, bunu her düşündüğünde Ted'i gülümsetiyordu; özellikle de ilk denemesinde nasıl çuvalladığını anımsayınca. Değerini Ted'in annesine ispatlamak için klavye üzerindeki gelişiminden söz etmişti. Demek ki bundan gerçekten gurur duyuyordu. Ted de, çaba gösterdiği ve kendini geliştirmeye devam etmeyi planladığı için onunla gurur duyuyordu.

Basitçe söylemek gerekirse, onu seviyordu. Muhtemelen çok fazla seviyordu. Onu bekleyen güçlüklerle rağmen bu ilişkiye yeniden başlamaya kararlıydı. Sadece aceleci davranmamış olmayı umuyordu. Her şey çok hızlı oluyordu ama nasıl ağırdan alması gerektiğini bilmiyordu. Yeniden başlıyorlarmış gibi değil, kaldıkları yerden devam ediyorlarmış gibi hissediyordu.

Ted arabayla ona yaklaşırken, Sophia çantasına bir şey koydu ve sonra ayağa kalkıp sanki Ted'in onu almasını bekliyormuş gibi arabaya yürüdü.

“O neydi?” diye sordu Ted.

“Ne neydi?”

“Çantana koyduğun o kâğıt. Bankadan gönderilen bir ihbarname mi?”

“Hayır, sadece posta kutusunda kalan mektuplar. Faturalar elbette.”

“Buraya kadar postalara bakmak için yürüdüğünü söyleme.”

“Hayır, biraz kendimle kalmaya, bazı şeyleri düşünmeye ihtiyacım vardı.”



Ted, onu daha iyi görebilmek için eğildi. “Fazla derin düşüncelere dalmadan önce, evde olanlar için çok üzgünüm.”

“Beni üzen annendi, sen değildin.”

“Yine de seni ben ateşe atmışım gibi hissediyorum.”

“Beni *bir bakıma* ateşe attın,” dedi Sophia ama bunu söylerken gülümsüyordu. Ted, onun dalga geçtiğini anladı.

“Buna sebep olmak istememiştim! Hatırlaman gereken kısım bu. Her neyse, senden özür dileyecek.”

“Onu neyle tehdit ettin?”

“Özür dilemezse onunla bir daha asla konuşmayacağımı söyledim.”

“Elindeki en büyük kozu oynadın yani, öyle mi?”

Ted, omuz silkti. “Ona karşı ne gerekiyorsa kullanmaya hazırdım. O savaşı kaybetmeyecektim. Şimdi anneme gidip onu yatağından sürükleyerek çıkaralım mı? Bu iyi bir intikam olur mu?”

“Asla,” dedi Sophia “Gündüz de oraya gitmeyeceğiz. Özür dilemesine gerek yok. Bu hem benim hem de onun için acı verici olur.”

“Peki, senin gözüne girebilmek için başka ne yapabilir? Çünkü bir şey yapması konusunda ısrarcıyım.”

“Olanları unutabiliriz.”

“Emin misin?”

“Kesinlikle.”

“Ona bu seçeneği tanıdığın içi sana minnettar olacak. Bu arada, mesajıma cevap verip iyi olduğunu söylemen çok hoştu. Gerçekten üzgün olan birçok insan bunu yapmaz.”

“Kabalık etmek istemedim.”



İşte yine o tevazu... Ted, onun cevabına güldü. Sophia, öfkeli olmaya hakkı varken bile nâzik olmaya çalışıyordu.

“Ne oldu?” Genç kadın cevabında samimiydi. Ted’in gülmesini beklemiyordu.

“Hiçbir şey. Sadece seni barda değil burada bulduğuma sevindim.”

“İçki dükkânına gitmeyi düşündüm.”

“Bunu yapmamaya karar veriş nedenin nedir?”

“Kendimi asla Şükran Günü’ndeki gibi hissetmek istemiyorum. Bir daha asla.”

Bu, Ted’in Sophia’nın gelecekte alkolden uzak durabileceğine dair güvenini güçlendirdi. “Güzel cevap. Madge ve terapi grubunun seninle gurur duyacağından eminim. Ben duyuyorum. Ama aynı zamanda çok yorgunum. Seninle birlikte yatmak için ölüyorum. Lütfen eve dönmeye hazır olduğunu söyle.”

“Benim yatağım mı, seninki mi?”

“Seçici değilim. Sen karar ver.”

“Pekâlâ. Benimki.”

Sophia emniyet kemerini taktıktan sonra Ted onun ellerine bakmak için uzandı. Genç kadın, yine tırnaklarının kenarlarını yolmuştu.

“Buna artık bir son verecek misin?”

Sophia, sanki bir süredir onlara bakmıyormuş gibi ellerini uzattı. “Bu gece içmedim. Benden daha ne istiyorsun?”

“Eve döner dönmez anlatmayı planlıyorum.” Genç kadının elini tutar tutmaz Ted’in stresi azaldı. Onun parmakları-



nı korumak için biraz daha yara bandı alabilirdi. Sophia, iyi olacaktı.



Bu kez seviştiklerinde Sophia farklıydı. Ted, neyin eksik olduğunu tam olarak açıklayamıyordu ama genç kadın biraz... kopuk görünüyordu. Belki de sadece yorgundu. Uzun bir gece olmuştu.

“Hâlâ anneme üzölmüyorsun, değil mi?” diye sordu Ted sonrasında.

“Ne?”

Ted, dudaklarını onun boynuna bastırdı. “Annemle olan şu tartışma. Canını sıkmasına izin verme...”

“Bizi öyle yakaladığı için utandım ama üzerinde durmuyorum. Beni sevmediğini zaten biliyordum.”

Ted, onu boynundan öptü. “Bu kadar açık sözlü olmak zorunda mısın?”

Sophia, kahkaha attı. “Gerçek gerçektir.”

“Kin tutan biri olmadığına sevindim.”

Sophia, yan dönüp ona baktı. “O *senin* uzmanlık alanın. Hem de çok uzun süre kin tutabilirsin.”

Sophia, yanında çalışmaya başlamadan önce Ted’in onun hakkındaki düşüncelerini ima ediyordu.

“Ne yapmamı bekliyordun? Gecenin bir yarısı seni kaçırmamı mı? Sen başka bir erkeğin eşıydin.” Ted, Skip’le evlendiği için Sophia’yı affetmesinin kolay olmadığını kabul etmek zorundaydı. Onca yıl her gün onu arzulamıştı.

“Bu çok güzel olurdu,” dedi Sophia, parmaklarını onun



saçlarının arasına geçirerek. “Birlikte kaçabilirdik. Ama... sen Whiskey Creek’ten ayrılmayı asla istemezdin.”

Ted, uyumak üzereydi. O yüzden Sophia onu dürtene kadar cevap vermedi.

“Haklı mıyım?”

“Hangi konuda?”

“Bu kasabadan ayrılmak ister miydin?”

“Burası benim yuvam. Hem evimi istediğim gibi yaptırdım. Yani... gitmek için can atmazdım. Burada benimle kalmanı istiyorum.”

Sophia, cevap vermedi. O da uykuya dalmak üzereydi. Onun için Ted, o tartışmayı memnuniyetle başka bir geceye bıraktı. Sophia’nın ihtiyacı olan parayı biriktirmesi zaman alacaktı. Bu yüzden endişelenmesini gerektirecek bir şey yoktu.



Sophia, Ted kitabına devam ederken Noel için alışverişe gitme bahanesiyle ondan arabasını ödünç aldı. Öğlene kadar döneceğine ve sonrasında o saatleri telafi etmek için geç saate kadar çalışacağına söz verdi ama Ted, bunu umursuyormuş gibi görünmüyordu. Zaten fazladan çalıştığını, Noel zamanında olduklarını ve isterse bütün gün boş olabileceğini söyledi.

Sophia, cömertliği için ona minnettar oldu çünkü Sacramento’ya gitmek için iş çıkış saatini beklerse mücevherci muhtemelen kapanmış olacaktı. Ertesi güne kadar beklese bu sefer de Alexa eve dönmüş olacaktı.



Bay Hoover'ın yüzüğünü hâlâ elinde tuttuğu, onu Sophia'ya geri verebileceği veya satış işlemini devam ettirip parasını verebileceği ihtimaline karşı Skip'in ölüm belgesini, vasiyetnamesinin bir kopyasını ve kendi kimliğini yanına aldı. Üzerine Versace marka bir elbiseyle ona uyumlu bir palto, Jimmy Choo marka topuklu ayakkabılar giydi ve Gucci marka bir çanta aldı. Yüzüğü oraya teslim eden kişi o değildi. Bu yüzden, o kadar pahalı bir yüzüğe sahip olabilecek bir kadın gibi görünmesi gerekiyordu. O kadar değerli bir şeyi teslim ederken Hoover'ın çok dikkatli olacağı kesindi. Ek olarak, Skip'in ona yüzüğü verdiği gece çekilen bir fotoğrafı da çantasına koydu. Sonra evin içinden geçmek yerine yan bahçeden yürüdü. Böylece Ted onu görüp alışveriş merkezine giderken neden öyle giyindiğini düşünmeyecekti.

Bir buçuk saat sonra mücevhercinin önüne park ederken oldukça heyecanlıydı. İki yüz bin dolar çok fazla bir paraydı. Sophia'yı maddi durumunu düşünürken duyduğu o korkunç panikten kurtarabilirdi. Bir araba almasını, bir yerde güzel bir daire tutup depozitoyu ve bir aylık kirayı vermesini sağlayabilirdi. Alexa'yla birlikte istedikleri her yere taşınabilirdi. Sonunda Whiskey Creek'ten kaçmanın ve Şef Stacy de dahil Skip'in dolandırdığı insanlarla yüz yüze gelmemenin bir yolunu buluyordu.

Ama aynı zamanda Ted'i ardında bırakmak zorunda kalacaktı. Bu düşünce onu hasta ediyordu ama bu fırsatı nasıl kaçırabilirdi? Böyle bir şans eline bir daha geçmezdi.

Hem ya Eve'de olduğu gibi Ted'in ilgisi sadece birkaç hafta sürerse? Annesi de onları ayırmak için o kadar uğraşırken,



Ted sonuçta istediğinin Sophia olmadığına karar verebilirdi. O zaman Sophia, ona güvendiği için aptal durumuna düşerdi. Bu, geçmişi geride bırakmak ve her şeye yeniden başlamak için bir şanstı.

İçeri girdiğinde kapıdaki zil çaldı. Mağaza küçüktü ve yalnızca en yüksek kalitede mücevher bulunduruyordu. Sophia, içeri girdiğinde başını kaldırıp ona bakan satıcı kadına yaklaştı.

Kadın, ona nasıl yardımcı olabileceğini sordu.

“Ben Sophia DeBussi. Buraya nikâh yüzüğümü almaya geldim.”

Parmaklarını birbirine kenetleyen kadın, cilalı tırnaklarını, gösterişli tenis bileziğini ve opal yüzüğünü gözler önüne serdi. “Elinizde belge var mı?”

“Korkarım hayır. Kocam, en az dört ay önce değer biçilmesi için yüzüğü buraya bırakmış...” Sophia, bunu söylemek acı veriyormuş gibi sesini alçalttı “...ve sonra öldü.”

“Çok üzgünüm.” Kadın Sophia’nın adını hatırladıysa bile bunu belli etmeyecek kadar kibarlı.

Sophia, ona minnetle gülümsedi. Stresi onu çok hızlı konuşmaya, ısrarcı olmaya zorluyordu ama yavaşça ve dikkatlice hareket etmeli, üzerine düşen rolü oynamalıydı. “Teşekkürler. Eşimin yüzüğümü nereye gönderdiğini bilmiyordum. Bu yüzden, onu da kaybettiğimi sandım. Bir sürü posta arasında bu mektubu bulunca nasıl şaşırdığımı ve heyecanlandığımı bir düşünün.” Genç kadına Bay Hoover’ın yolladığı mektubu gösterdi.

“Oh,” diye mırıldandı kadın, mektubu okuduktan sonra. “Biz de o parça için kaygılanıyorduk.” Demek Sophia’nın



ismini *tanımamıştı* ama mektup ona hatırlatmıştı. “Bir dakika bekleyin lütfen.”

Mektubu da alıp, uzak bir köşede elinde büyüteçle çalışan atmış yaşlarında bir adamın yanına gitti. Kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra, adam büyüteci kaldırıp baktı. Sonra Sophia’yla konuşmak için yerinden kalktı.

“Ben Sam Hoover,” dedi. “Ve siz...”

“Sophia DeBussi.”

“Kocanız için çok üzgünüm, Bayan DeBussi. Olanları haberlerde duydum. Sizin ve kızınız için çok trajik olduğundan ve hâlâ alışamadığınızdan eminim.”

“Daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylenmemişti.”

“Dürüst olmak gerekirse, FBI’ın bana ulaşacağını düşündüm. Ama... beni aramadılar. Belki de bu sizin nikâh yüzüğünüz olduğu içindir.”

Sophia, yüzüğü nerede bulacaklarını bilmediklerinden emindi. *O* bulamadıysa onlar nasıl bulacaklardı ki?

“Bir soruşturmanın nasıl yürüdüğünü bilmediğimi itiraf etmeliyim,” diye ekledi adam.

“Ben de bilmiyorum aslında. Tek bildiğim, tüm kredi kartlarımı ve banka hesaplarımı dondurdular, kocamla sahip olduğumuz tüm mal varlığına el koydular. İdare etmek hiç kolay olmadı.”

“Bundan eminim.”

“Yüzüğüm burada mı?”

“Evet.”

Sophia, derin bir nefes verdi. “O halde onu geri almak isterim.”



“Elbette. Ama kocanız yüzüğü satmak istiyordu. Sanırım siz bununla ilgilenmiyorsunuz.”

Sophia, boğazını temizledi. İki taraf arasında anlaşma sağlarsa Bay Hoover’ın yüklü bir komisyon alacağından şüphesi yoktu. Muhtemelen bu yüzden adam FBI’ı aramamıştı. Haberleri gördüyse, Skip’e mektup göndermesi tuhaftı. Mektup, Skip’in ölümünden iki hafta sonra yazılmıştı. Ama Sophia bundan söz etmedi. Belki de adam *ona* ulaşmaya çalışmıştı ve ulaşmıştı.

“Aslında ilgileniyorum,” dedi Sophia. “Size söylediğim gibi, çok zor durumdayım.”

“Denize düşen yılanı sarılır. Sizi anlıyorum. Alıcıyla görüşüp anlaşmanın yeniden söz konusu olduğunu bildireceğim.”

“Bana bunun ne kadar zaman alacağını söyleyebilir misiniz?”

“Tatilde ona ulaşabilirsem bir, en fazla iki gün.”

“Yani cuma gününden, Noel’den önce sizden haber alabilirim, öyle mi?”

“Bu mümkün.”

“Harika olur. Böylece kızıma birkaç hediye alabilirim.”

“Parayı alır almaz sizi arayacağım. Gelip banka garantili çekinizi alabilirsiniz. Bu arada, siz de bir banka hesabı açabilirsiniz...” adam sesini alçalttı “...tabii başkasının adına. Böylece uyarı sinyalleri vermemiş olursunuz.”

Diğer bir deyişle, adam FBI’ın hâlâ Sophia’nın peşinde olabileceğini düşünüyordu. Sophia, Ajan Freeman kasabadan gittiğinden beri bir daha ondan haber almamıştı ama o da tıpkı Sam Hoover gibi bir soruşturmanın nasıl yürüdüğünü bilmiyordu.



“Haklısınız. Bunu dikkate alacağım. Teşekkür ederim,” dedi. Fakat parayı saklamak için o kadar ileri gitme fikri Sophia’yı korkutmuştu. Oraya giderken, Skip’le yaşadıklarından sonra hak ettiği *bir şeyi* almaya gittiğini hissetmişti. Mutsuz olsa da sadık bir eş olmuştu. O mektubu hayatı biraz daha adil kılmak için evrenin kullandığı bir yol olarak görmüştü. Nerdeyse çeyrek milyon dolar ona güven, emniyet ve özgürlük verebilirdi. Skip onları aldattığından beri mahrum olduğu, özlemini duyduğu şeylere sahip olabilirdi.

Ama farklı bir isimle banka hesabı açtırmak ona çok sin-sice, alçakça geldi. Bunun eski kocasının yaptıklarından pek bir farkı yoktu.

Gerçekten Skip’in seviyesine inmek istiyor muydu?



Alexa o akşam eve döndüğünden, Sophia geceyi Ted’le geçiremedi. Akşam yemeğini birlikte yediler ve Alexa, Sophia’nın paketleyip ağacın altına yerleştirdiği hediyelere hayran oldu. Ama yatma vakti gelince birbirlerine iyi geceler dileyip eskisi gibi ayrı yollara gittiler. Sophia, sonraki iki saati konuk evinde kızıyla sohbet ederek geçirdi. Alexa’nın motorlu kızak gezisinde ne kadar eğlendiğinden, o Noel hediyelerinin içinde ne bulmayı umduğundan ve Royce’a ne hediye alabileceğinden söz ettiler. Saat on bir gibi küçük kız uyudu ve Sophia yatağında, Ted’in evine bakan pencereye gözlerini dikerek uykusuz iki saat daha geçirdi.

Onu özlemişti. Sıcak vücudunu yanında hissetmek isti-



yordu. Artık zamanlarının kısıtlı olduğunu bildiğinden, o zamanı harcamaktan nefret ediyordu ve bu düşünce onu uykusuz bırakıyordu.

Anaç ve sempatik bir kadın olan sponsoru Madge’i aramayı düşündü. Ama onu kışkırtan alkol değildi. Sadece dikkatini dağıtmaya ihtiyacı vardı. Yoksa pes edip çok daha güçlü bir bağımlılık olan Ted’e mesaj atabilir ya da onu çağırabilirdi. Bir yanı, bunun bir zararının olmayacağını söylüyordu. Diğer yanı, Ted’in dokunuşu için kıvranmadan tek bir geceyi bile geçiremediğini onun bilmesini istemiyordu. Parayı alıp kaçsa bile onsu asla mutlu olamamaktan korkuyordu.

“Uyu!” diye emretti kendine. Ama bir saat sonra teslim olup ona mesaj attı. *Seni istiyorum*, yazdı.

Ted’in cevabı anında geldi. *Bunu hiç söylemeyeceğini sanmıştım*.

Onun da kendisi kadar zorlandığını anlayınca rahatlayan Sophia gülümsedi.

Alexa’yı burada tek başına bırakmak güvenli olur mu?

Kapıyı kilitleersen hiçbir şey olmaz. Ben burada hiç sıkıntı yaşamadım. Ben sana gelirdim ama Alexa gece uyanırsa hiç iyi olmaz.

Ted, haklıydı. Annesine yakalandıklarında yeterince küçük düşmüşlerdi. *Bir dakika sonra oradayım*.

Ted, üzerinde sadece bir kot pantolonla bahçede karşıladı onu. “Bütün geceyi seni görmeden geçirmek zorunda kalacağımı sanmıştım,” dedi, onu kollarının arasına çekerken.

“Ben geliyordum. Bu soğukta dışarı çıkmaya gerek yoktu.”

“Fikrini değiştirmedikten emin olmak için geldim.”



Sophia, güldü. “Donuyor olmalısın!”

“Doğruyu istersen gayet sıcak hissediyorum. Seninleyken nedense hep sıcak hissediyorum.”

Sophia, kollarını onun boynuna dolayıp ona her zaman istediği gibi sımsıkı sarıldı. “Tanrım, seni seviyorum,” diye fısıldadı.

Ted, onun yüzüne bakmak için geri çekildi.

“Bunu gerçekten yüksek sesle mi söyledim?” dedi Sophia, bir kahkaha atarak.

“Evet, söyledin.”

“Benim için o kadar önemli değilmişsin gibi davranmaya artık son.”

Gülümsediğinde Ted’in dişleri parladı. “Tek bir şeyi öğrenmek istiyorum.”

“Neymiş o?”

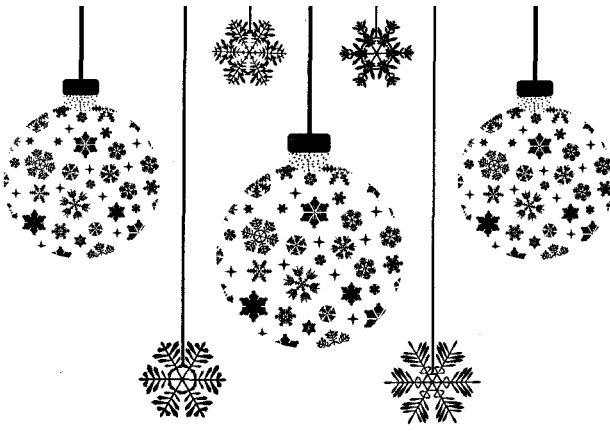
“Ne zamandan beri?”

Sophia, nabzının atışını parmak uçlarına kadar hissedebiliyordu. Ama kaybedecek nesi vardı ki? Belki de bu bir vedaydı. “Hep sevdim,” diye itiraf etti.

Ted, parmağını onun yanağında ve dudaklarında gezdirdi. Sonra başını eğip ona dünyanın en yumuşak, en tatlı öpücüğünü verdi. “Güzel. Biri gitti biri kaldı.”

Ona bakmak için gözlerini açtığında Sophia sevinçten havalarda uçuyormuş gibi hissetti. “Kalan nedir?”

“Artık yalnızca Alexa’yı ikna etmem gerekiyor,” dedi göz kırparak ve Sophia’yı evine soktu.



Bölüm Otuz İki

*B*ir saat sonra Sophia ne yapması gerektiğini artık biliyordu ama bunu uygulamaya korkuyordu, özellikle de bakması gereken bir çocuğu varken. Alexa, parayı saklaması için haklı bir gerekçeydi. Bir kere, Ted’le ayrılırlarsa Sophia işini kaybedecekti ve bu başka hiçbir fırsat bulamadan olabilirdi.

Tüm bunlara rağmen, Şef Stacy’nin yapmasından korktuğu ve şüphelendiği şeyi yapmaya vicdanı el vermiyordu. *Somunda* hayatının sürücü koltuğundaydı, artık Skip’in isteklerine ve emirlerine itaat etmek zorunda değildi. Geleceğini başkalarının parası üzerinde değil, kendi yetenekleri ve hevesleri için inşa etme fırsatı vardı ve bunu yapmak istiyordu.



Uyurken Ted'in yüzünü görebilmek için yatakta döndü. Dürüst olmak gerekirse, onu para için bırakıp gitme düşüncesine dayanamıyordu. Bu kez aşkı seçecek ve Ted'in aşkına güvenecekti. Belki böylece hayatlarının geri kalanını birlikte geçirebilirlerdi. Bunun için evden her çıktığında kasabalılarla uğraşması gerekse de bunu yapacaktı. Geri adım atmayacak, savaşıacaktı.

"Bu gece neden bu kadar huzursuzsun?" diye sordu Ted, uykulu bir halde.

"Aklımda çok şey var."

"Şarap mahzenimi düşünmüyorsun herhalde..."

Sophia, kahkaha attı. "Anneni ya da annemi?"

"Hayır. Madem sıradan gidiyoruz, Skip'i de düşünmüyorum. Sadece gittiği için memnunum."

"O halde seni uyutmayan mutlu düşünceler."

"Az önce bana yaptıklarından sonra bir kız nasıl mutlu olmaz ki?" diye gırgır geçti Sophia.

Ted, onun göğsünü avuçladı. "Daha fazlası var."

Sophia, dirseği üzerinde doğruldu. "Benimle ayrılсан beni işten çıkarır mıydın?"

"Demek *endişelisin*," dedi Ted, sesinde neşeli bir tonla. "Parmaklarına bakayım."

"Onları yolmuyordum. Endişeli de sayılmam. Sadece plan yapıyorum. Yeterince para biriktirdiğimde üniversiteye gitmek istediğime karar verdim."

Ted, onun dudaklarını öptü. "Bu fikri beni bırakıp gitmenden daha çok sevdim."

"Sence üniversiteye girebilir miyim?"



“İkili öğrenim yapan bölge üniversitesinden başlayabilirsin. Orada başarılı olursan büyük olasılıkla başka bir üniversiteye geçebilirsin. Hangi branşı istiyorsun?”

“İşletme. Bir gün bir tatlı dükkânı açmak istiyorum. Tatlı yapmakta iyiyim, sence de öyle değil mi?”

“Bence birçok konuda iyisin.”

“Mesela...”

“Mesela boşalırken adımı haykırmak konusunda. Bunu seviyorum çünkü kendimi büyük bir damızlık at gibi hissediyorum.”

“Kes şunu! Ben ciddiylim.”

“Güzel.” Ted, onu bir kez daha öptü. “Her şey olabilirsin ve bu gerçek. Ama ne seçersen seç, umarım içinde benim bebeğimi doğurmak da olur.”

Sophia, karanlıkta gözlerini kısıtı. “Bunu istemek gözü karalık değil mi? Daha yeni bir araya geldik.”

“Bunu yapmadan önce bir yıl boyunca ayık kalmayı deneyeceksin. Böylece ayaklarının yere sağlam bastığından emin olacağız. Ama... biz normal çiftler gibi değiliz. Seninle ilk kez evlenmeyi düşündüğüm zamanın üzerinden on beş yıldan fazla geçti. Bence yeterince bekledim.”

“Heyecanını öldürmek istemem ama... annen ne olacak?”

“Yelkenleri suya indirecek?”

“Öfkeden çıldırarak.”

“İşin içine torunlar girirse hayır. Neyse ki şimdiden ona verebileceğimiz hazır bir torun var.”

“Alexa’ya bana davrandığından daha nazik davranırsa iyi olur,” diye mırıldandı Sophia.



“Bunu sağlayacağım. Söz veriyorum.”

Sophia, çenesini onun göğsüne yaslayıp göğüs ucuyla oynadı. “Ve bir şey daha istiyorum.”

“Söyle.”

“Evlilik sözleşmesi imzalamak istiyorum.”

“Ne?”

“Beni duydun. O zaman kimse beni seninle paran için evlenmekle suçlayamaz. Kendi paramı kazanacağım. Tatlı dükkânımda.”

Ted, parmaklarıyla onu okşadı. “Sonunda belki benden daha zengin olacaksın.”

“O halde belki *sen* de evlilik sözleşmesi imzalamalısın.”

“Sonunda benim olduğun sürece istediğin her şeyi imzalarım.” Ted, onu öptü. Sonra kalkıp giyinmeye başladı.

“Ne yapıyorsun?”

“Seni konuk evine geri götürmek için hazırlanıyorum. Alexa’yı birkaç saatten fazla yalnız bırakmak istemem, ne olur ne olmaz.”

Sophia, ona kızını kendi kızı gibi sevip sevmeyeceğini sormayı düşündü. Bu, onun için önemliydi. Ama sormasına gerek yoktu. Ted’i iyi tanıyor, seveceğine inanıyordu. Aşağı yukarı iki aydır beraber yaşıyorlardı. Ted’in Alexa’ya nasıl davrandığını görmüştü. “Gitmeden önce sana söylemem gereken bir şey var,” dedi.

Ted, pantolonunu giyecekken bacağına yere koydu. “Kötü haber mi?”

Sophia, onun sesindeki tedirginliği duydu. “Bakış açma bağlı.”

“Kesinlikle merakımı uyandırdın.”



“Evin etrafında bir küp altın bulursam haberi yayman için sana haber vermem gerektiğini söylemiştin, hatırlıyor musun?”

“Evet...”

“Pekâlâ, tam olarak bir küp altın bulmasam da iki yüz bin dolara rastladım.”

“Hadi canım, Sophia!” Ted, yatağa geri döndü. “O kadar parayı nereden buldun?”

“Dün gece eve gittiğimi hatırlıyor musun?”

“Elbette.”

Sophia, ona mektubu ve mücevherciye gidişini anlattı.

“Bu senin kasabadan gidiş biletin olabilir,” dedi Ted.

“Bunun farkındayım.”

Ted, birkaç saniye yere baktıktan sonra başını kaldırdı.

“Neden parayı almadın?”

“Çünkü sen paradan çok daha değerlisin.”

Ted, bir süre konuşmadı. Sonra, “Her şeyini kaybetmiş olsan bile mi?” dedi.

Sophia, o paranın ona sağlayacağı emniyetten vazgeçtiği için hâlâ gergindi; bunu kabul etmeliydi. Ama doğru şeyi yaptığını biliyordu. “Evet.”

Ted, onun yanına oturup elini tuttu. “Parayı Şef Stacy’ye mi vereceksin?”

Sophia, burnunu buruşturdu. “Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Ama Ajan Freeman’ı arayacağım.”

“Çektiklerinden sonra... o kadar paradan vazgeçmek. Bu çok zor, bebeğim.”

Sophia, başını onun omzuna yasladı. “Kendi başıma da para kazanabilirim.”



Ted, koluyla onu sarıp alından öptü. “Buna mecbur olmayacaksınız.”

Sophia, onun gözlerine bakabilmek için doğruldu. “Ama istiyorum. Buna ihtiyacım var. Kendim için.”



Ajan Freeman yerinde yoktu. Sophia, ona mesaj bırakmak zorunda kaldı. Sonra Alexa’yla birlikte Noel için bir şeyler pişirmeye başladılar. Alexa, Royce için şekerli kurabiyeleri süslemek istedi. Sophia da yeni bir çikolatalı şekerleme tarifi denemek istiyordu.

Una bulanmış haldeyken beklediği telefon geldi. Hamuru yuvarlama işini kızana bırakıp –bunun Alexa için iyi bir deneyim olacağını düşündü– ellerini yıkadı.

Sonunda telefonu açabilecek duruma geldiğinde Ajan Freeman’ı kaçırmaktan korkuyordu ama öyle olmadı. Telefonu açar açmaz onun kendine özgü, derin sesini duydu.

“Bayan DeBussi?”

Sophia, söyleyeceklerini Alexa’nın duymasını istemiyordu. O yüzden telefonunu alıp dışarı çıktı. “Geri döndüğünüz için teşekkürler,” dedi, kapıyı ardından kaparken.

“Sizin için ne yapabilirim?”

Adam yine gayet resmiydi. Sophia buna güldü. Ajan Freeman çok sert biri gibi görünse de, Sophia onun gösterdiğinden daha yumuşak kalpli olduğunu biliyordu. “Sizin ve Skip’in yatırımcıları için bazı heyecan verici haberlerim var.”

“Öyle mi?”



Sophia, onun sesindeki şaşkınlığı duymuştu. “Evet. Hazır mısınız?”

“Hazırım.” Adamın ses tonundan onunla oyun oynanmasına alışkın olmadığı anlaşılıyordu.

“Nikâh yüzüğümü buldum.”

Kısa bir sessizlik oldu. “Ve beni arıyorsunuz çünkü...”

“İki yüz bin dolar değerinde, unuttunuz mu? Skip onu paraya çevirmeye çalışıyormuş ama her nedense bunu tekneyle yolculuğa çıkmadan önce yapamamış. Geçen gece yüzüğü elinde tutan mücevherciden gelen bir mektuba rastladım. Hazır bir alıcısı bile var.”

Sessizlik.

“Heyecanlanmadınız mı?”

“Bayan DeBussi, beni aramanızdan çok etkilendim.”

Sophia, daha önce kendini hiç o kadar iyi hissetmiş miydi, bilmiyordu. “Teşekkürler.”

“İşte tam da bu sebeple bu konuşmayı hiç yapmamışız gibi davranacağım.”

“Ne?”

“Beni duydunuz. Size söylemiştim, bu dolandırıcılıkta payınız yoksa en büyük kurban sizsiniz ve hâlâ bu şekilde düşünüyorum. Korkunç günler geçirdiğinizi biliyorum. Belki artık yaşadıklarınızı atlatabilir ve kızınızla ilgilenebilirsiniz. Böylesi parayı yüzlerce insana bölüştürmekten çok daha önemli. Zaten kimseye bir faydası olmaz.”

“Daha önce hiçbir şey hak etmediğimi düşünüyordunuz.”

“İşimi yapıyordum. Ama bana göre bu dava kapandı. Mutlu Noeller,” dedi Ajan Freeman ve telefonu kapadı.

Sophia az önce olanları idrak etmeye çalışırken Ted



mutfaktan çıktı. Önceden de birçok kez mutfakta onlara katılmıştı. Onlarla olmak varken kitabına yoğunlaşmasının mümkün olmadığını söylemişti. “Şu FBI ajanıyla mı konuşuyordun? Adı neydi, Freeman mı?”

“Evet, oydu.”

“Ne dedi?”

“Paranın benim olduğunu söyledi.”

“Hayır...”

“Yemin ederim. Onu aradığımı bile unutacağımı söyledi.”

“Vay be!” Ted, onu ısıtmak için arkasında durup kollarını beline doladı. İkisinin de üzerinde palto yoktu. “Bu konuda biraz hayal kırıklığına uğradım.”

“Neden?”

“Seni fakir halinle daha çok seviyorum. O zaman hiçbir yere gitmeyeceğini biliyorum,” diye espri yaptı Ted.

Sophia, Alexa’nın onları pencereden izlediğini gördü. Annesi onu yakalayınca küçük kız kızarıp başını önüne eğdi ama öncesinde Sophia onun yüzünde o güne kadar gördüğü en tatlı gülümsemeyi gördü.

“Sanırım kızım annesinin bir erkek arkadaşı olduğunu anlamaya başladı.”

Alexa yeniden bakınca Ted arkasına döndü ve küçük kızın gülümsemesi kulaklarına kadar yayıldı. “Güzel,” dedi Ted. “Çünkü sana evlenme teklif etmeden önce birkaç ay beklemeyi planlıyordum ama bu gözüme çok uzun bir süreymiş gibi gelmeye başladı.”

Ted, onu kollarının arasında döndürdü ve yüz yüze geldiler. “İlkbahara kadar beklememiz gerekiyor,” dedi Sophia. “O kadar bekleyebiliriz, değil mi?”



“Niye?”

“Çünkü evlendiğimde dakikada seksen kelime yazabiliyor olmak istiyorum.”

Ted, kahkahalarla gülmeye başladı. “Cidden mi?”

“Kes şunu! Hedeflerim var!”

“Ama artık zengin olduğuna göre ikimizin de evlilik sözleşmesi imzalamasına gerek kalmayacak.” Ted, başını eğip onun kulağına fısıldadı. “Ve hemen evlenirsek ayrı odalarda uyumak zorunda olmayacağız.”

“Ah, *gerçekte* neyin peşinde olduğunu şimdi anlıyorum.”

“Ne diyebilirim?” Ted, burnunu onun boynuna sürttü. “Sadece sana bakmak bile beni çıldırtıyor.”

Ted tarafından öyle sevilmek ve beğenilmek o kadar güzeldi ki. Skip’le yaşadıklarından tamamen farklıydı. Ted onu ezmiyor, neşelendiriyordu. “Bir problem daha var.”

“Neymiş o?”

“Parayı kendime saklamayacağım.”

Ted, doğruldu. “Ne yapacaksın peki?”

“Emin değilim.” Sophia, parmak uçlarında yükselip üşüyen burnunu Ted’in burnuna sürttü. “Ama bazı fikirlerim var.”

“Yani yine mi meteliksiz kalacaksın? Fakir olmanı tercih ettiğimi söylerken şaka yapıyordum.” Asıl *şimdi* şaka yapıyordu; Sophia’nın maddi durumu hiç umurunda değildi.

“Evet ama merak etme. Yine de yatakta iyi olacağım.”

“En azından neyin önemli olduğunu biliyorsun,” dedi Ted ve onu sıcak eve soktu.





Yüzüğün parası Perşembe günü geldi. Noel Arifesi olmasına rağmen Sophia öğleden sonrayı Kelly'den istediği listeyi inceleyerek ve çekler düzenleyerek geçirdi. Sonrasında öyle heyecanlıydı ki, akşam yemeğini zor bekledi. Parayı FBI'a vermeyeceği için durumu Alexa'ya anlatmaya karar vermişti. Kızının yapacağı şeyin sebebini anlaması gerektiğini düşünüyordu ve Alexa'nın bu haberi ne kadar güzel karşıladığını görünce şaşırıldı. Küçük kız şikâyet etmedi, paranın bir kısmını ya da tamamını kendilerine saklamalarını istemedi; annesinin planlarına katıldı ve katkıda bulunmak için heyecanlandı.

Neyse ki işin içinde Ted de vardı. Kitabını bitirmişti. Bu yüzden morali çok iyiydi ve biraz tatil yapmaya hazırdı.

“Hazır mısınız?” diye sordu, oturma odasına girip Sophia'nın paltosunu giydiğini görünce. “İnsanların evlerine davetsiz gideceğiz. O yüzden çok geç kalmak istemeyiz.”

Sophia, sehpanın üzerindeki Noel kartlarını gösterdi. “Bunların içinde ne olduğunu düşünersek bence saat kaç olursa olsun insanlar bizi görmek isteyeceklerdir. Ben hazırım.” Cebinden bir atkı çıkarıp boynuna doladı. O yıl karlı bir Noel geçirmiyorlardı ama hava soğuktu ve iki saat boyunca sürekli arabaya binip ineceklerdi.

Ted, onu atkısından tutup kendine çekti. “Sen benim ilham kaynağımsın. Bunu biliyor musun?”

“Hakkımda fikrini değiştiren *birinin* olduğunu duymak güzel.” Ted'in ona ne kadar güzel olduğunu söyleyişini ve daha anlamlı bir şeyler söylemesini isteyişini anımsayınca gülümsedi.



“Herkesten daha zekiysem yapacak bir şey yok.”

Alexa, koşarak geldi. “Tamam, kurabiyelerim arabada ve Royce’a onlara uğrayacağımızı söyledim.”

Sophia, kartları aldı. İki yüz bin dolar herkesin parasını geri ödemek için yeterli değildi. Bu yüzden, ödemelerini Whiskey Creek’te yaşayan yatırımcılarla sınırlamak zorunda kalmıştı. Yine de bazı kurallar koymuştu. Evinden hiçbir şey almayanlar, kaybettiklerinin yüzde yirmisini alacaklardı. Yani Kyle yirmi bin dolar, Noah on bin dolar ve diğer on yatırımcı beşer bin dolar alacaktı. Evine gelip mobilyalarını ve diğer eşyalarını götürenler –Rahip Flores, Eric Groscost ve diğer sekiz kişi– aldıklarının değerine göre yüzde beş veya yüzde on alacaklardı. Şef Stacy tek kuruş bile almayacaktı.

İlk başta Sophia onun kız arkadaşına da hiçbir şey vermek istememişti. Stacy’nin bundan nasiplenmesinden korkmuştu. Fakat sonra partnerinin hareketlerinden ötürü Pam Swank’i sorumlu tutmanın adil olmadığını fark etti. Sonuçta Skip yüzünden onun da başına aynı şey gelmişti. Pam, kalan bakiyenin yarısı olan on beş bin doları alacaktı. DeBussiler de diğer yarısını alacaklardı. Bu da kolay bir karar olmamıştı ama sonuçta onlar Alexa’nın büyükannesiyle büyükbabasıydı.

“Pam Swank’in parasını vermek için Jackson’a gitmeyeceğiz, değil mi?” diye sordu Ted, en üstteki kartta onun adını görünce.

“Hayır, onu postayla göndereceğim.” Sophia, vakitleri yetmezse diğerlerinin bir kısmına da postayla göndermek zorunda kalacağını biliyordu. Skip’in Whiskey Creek’te bile bir sürü yatırımcısı vardı. Ama Sophia, onlara paralarını mümkün olduğunca elden teslim etmek istiyordu. Alacaklı-



ların yüzündeki hayret ve heyecanı görmek için tüm çabalara değerdi. Sophia, kendini daha önce hiç Noel Baba gibi hissetmemişti.

“Giymek istediğin o Noel Baba şapkasını unutma,” dedi kızına. Alexa, şapkayı mutfaktan almak için eve koştu.

“Noah’yla başlayalım mı?” diye sordu Sophia, beklerken kartlara göz atarak.

Ted, başını salladı. “Bu çok eğlenceli olacak,” dedi ve haklı da çıktı. Noah’yla Adelaide o kadar şaşırıp şükran duymuşlardı ki. Diğer herkes de aynı tepkiyi vermişti. Gecenin sonunda Sophia, hiçbir Noel’in o yılki kadar unutulmaz olmayacağını biliyordu.



Noel günü öğle vaktiydi ve sonraki birkaç dakika zor geçecekti. Ted, Sophia ve Alexa’yla o kadar inanılmaz bir Noel Arifesi ve Noel sabahı geçirdikten sonra Eve’i görmek için can atmıyordu. Sophia, gençlik günlerinden sakladığı tüm eski fotoğrafları bilgisayarda derleyip Ted’e bir albüm hediye etmişti. Ted, Skip’le evlenirken Sophia’nın iade ettiği söz yüzüğünü ona geri vermişti. Hediyeleri pahalı olmayabilirdi ama ince düşünülmüş ve duyguluydular. Ted, Sophia kendi verdiği hediyeleri küçümser diye ona fazla bir şey vermek istememişti ve ona birkaç şey daha almış olsa da, o işi iyi idare ettiğini hissediyordu. İkisi de paralarının çoğunu harika bir Noel geçiren Alexa için harcamıştı.

Ted, o mükemmel günü berbat etmekten nefret ediyordu.



Fakat Eve'e ev yapımı bir turtta götürmek Sophia için o kadar önemliydi ki, ona hayır diyemedi. Hem Sophia haklıydı. Şimdi Eve çok fazla kırgınlık biriktirmeden ona yardım eli uzatmanın zamanıydı. Ted, onunla ayrıldıktan sonra Sophia'yla ilişkiye başlamak için yeterince beklemeye çalışmıştı fakat... çekim kanunları aleyhine işlemişti.

Eve'in kapıya bakması biraz zaman aldı. Kapıyı açıp karşısında onları görünce, barış teklif etmelerine rağmen çok memnun olmadığı söylenebilirdi. Gözleri bir Sophia'yla Ted'in arasında gidip geliyordu. Neyse ki yanlarında Alexa yoktu. Onlarla birkaç saat geçirebilmesi için onu DeBussiler'e bırakmışlardı.

"Korkarım beni kötü bir zamanda yakaladınız," dedi Eve. "Annemlere gitmek üzereydim."

Ted'den önce Sophia konuştu. "Seni tutmayacağız. Biz sadece... sana bunu getirmek istedik. Ve en çok da... tanıdığımız tüm insanlar içinde en sevdiklerimizden biri olduğunu söylemek istedik. İkimiz de bu şekilde hissediyoruz."

Eve, kibarca gülümseyip turtayı aldı. "Teşekkürler. Umarım mutlu bir Noel geçirirsiniz."

İçeri girip kapıyı kapamak üzereydi fakat Sophia tatmin olmamıştı. "Eve?"

Eve, ona dönüp kaşlarını yukarı kaldırdı. "Evet?"

"Senin dostluğunu kaybetmek istemiyoruz. Belki affetmeni ve unutmmanı istemek çok fazla olacak ama... biz... ben... seni çok seviyorum."

Ted, Eve'in onlardan kurtulmak için klişe bir şeyler söylemek istediğini hissetti fakat Sophia'nın sesindeki saf duygu,



mutlak dürüstlük buna izin vermedi. Eve duraksadı, yeniden Ted'e baktı ve gözleri yaşlarla doldu.

“En azından birkaç hafta öfkeli olmama müsaade yok mu?” diye sordu, gözyaşları arasında kakhaha atarak.

“Daha uzun sürmediği sürece,” dedi Sophia. “Çünkü incindiysen, hayal kırıklığına uğradiysan ya da utandıysan diye çok üzülüyorum. O akşam Alexa'yla eve gelip beni yatağımdan sürükleyerek çıkarmasaydın ne yapardım bilmiyorum. O kritik anda sen, senin desteğin hayatımı kurtardı. İnan bana, Ted'i sevmekten vazgeçebilseydim bunu yapardım. Denedim. Ama on dört yıldır deniyorum ve hiçbir işe yaramıyor.”

“Olanlar benim hatamdı,” dedi Ted. “Sophia'nım değil. Biz seninle beraberken, yolumuza çıkmamak için çok dikkat etti. Kızman gereken tek kişi benim.” Ona utangaç bir tavırla gülümsedi. “Ama ben de üzgünüm.”

Eve, turtayı sehpanın üzerine bırakıp yanaklarını kuruladı. “Bunu aşacağız,” diye söz verdi ve bu kez gülümsemesi samimiydi. “İkinizin birbiriniz için yaratıldığınızı biliyorum. Bunun için kötü hissetmenize gerek yok.”

Sophia, onu kucakladı. “Böyle hissetmene çok sevindim. Senin hayatımın kocaman bir parçası olmanı istiyorum.”

“Bunu ben de isterim.”

Ted de Eve'e sarıldı. “Üzgünüm,” diye fısıldadı tekrar ve karşılığında Eve'in ona biraz daha sıkı sarıldığını hissetti.



Eve'den çıktıklarında Sophia yorgun ama mutluydu. Alexa'yı alıp Ted'in annesine gitmeden önce Ted'le birlikte



biraz öğlen uykusuna yatmak istiyordu. Müdire Dixon onları akşam yemeğine çağırmak için aradığında sesi alışılmadık şekilde mutlu gelse de –Sophia’yla Alexa’yı bizzat davet etmişti– Sophia akşamı onunla geçireceği için hâlâ biraz gergindi. Ted’le birlikte Alexa’yı Skip’in ailesinin evinden alırken ortamdaki soğukluğa dayanmak yeterince zor olmuştu. De-Bussiler, onlara verdiği on beş bin dolara rağmen Sophia’nın hayatına o kadar çabuk devam etmesini onaylamadıklarını göstermek istemişlerdi.

Sophia, onların ne düşündüklerini umursamıyordu. Ama Ted’in annesinin gönlünü kazanmak onun için önemliydi. Ted’in iyiliği için bu önemliydi.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Ted aniden.

Onun neye öfkелendiğini anlayamayan Sophia, dikiz aynasından neye baktığını görmek için arkasına döndü. Şef Stacy polis arabasıyla arkalarındaydı ve sirenleri açıktı.

“Hız mı yapıyordun?” diye sordu Sophia.

“Hayır.”

“O halde sence ne istiyor?”

“Bize kök söktürmek istiyor. Başka ne isteyecek?”

Polis şefi, üzerinde üniforması ve elinde defteriyle arabaya yaklaştı. Onlara ceza yazmayı planlıyor gibiydi.

Stacy yaklaşırken, Ted telefonunda bir şeyler yaptı. Sonra camını indirdi. “Yanlış bir şey mi yaptım, Şef?”

Stacy, cevap vermedi. Eğilip Sophia’ya baktı. “Sanırım sonunda biraz para buldun, değil mi?”

Sophia’nın elleri kucagında kenetliydi. Ted yanındayken Stacy’den o kadar korkmuyordu ama Ted’i onu kurtarması için zorlamak da istemiyordu. “Evet, buldum.”



Adam başparmaklarını kemerine soktu. “Herkesin ödeme aldığını duyuyorum. Kasabada hep bu konuşuluyor. ‘Şu Sophia DeBussi harika biri değil mi?’” Ona dik dik baktı. “Peki, *benim* param nerede?”

“Kız arkadaşınız en kısa zamanda on beş bin dolar alacak. Bu sizi mutlu etmeli.”

“Hiç de değil. Artık onunla görüşmüyoruz. O parayı ikiye bölsen iyi edersin.”

Ted, araya girdi. “Üzgünüm, Şef. Öyle bir şey olmayacak. Sophia’nın mücevherlerini alıp giderken paranızın karşılığını aldınız. Bu konuda Sophia’yı zorlarsanız, kasabanın yarısı size karşı ayaklanır. Sanırım Sophia’nın popülaritesinin geri geldiğini söylemeliyim. Şimdi... beni durdurmanız için bir neden var mı?”

Şef doğrulduğunda, Sophia artık onun yüzünü göremiyordu ancak sesindeki alaycı tonu duyabiliyordu. “Benimle kurallara göre oynamak isteyecek.”

“Yoksa?”

“Oynamazsa hayatını cehenneme çevireceğim. Ve o bunu yapabileceğini iyi bilir.”

Ted, başını iki yana salladı. “Haydi, Şef. Noel’deyiz. Bugün olay çıkarmak istemezsiniz herhalde.”

“Hangi gün olursa olsun halkın güvenliğini korumak benim görevim, Bay Dixon. Kasabadan geçerken çok hızlı sürdüğünüze inanıyorum.”

“Saçmalık. Hız yapmadığımı biliyorsunuz.”

“Aksi olmadığı ne malum? Ehliyet ve ruhsat, lütfen.”

Ted, torpidoya uzanmadı bile. “Bunu yapmak zorunda olduğunuzdan emin misiniz? Çünkü bana ceza keserseniz



onu direkt olarak Belediye Başkanı Rackham’a götüreceğim ve başka bir şikâyet dosyası açtıracağım.”

Şef Stacy yola tükürdü. “Daha önce belediye binasına gittiğini duydum.”

“Bu doğru. Levi, Dylan ve Aaron da oradaydı. Bunu gizlemiyoruz. Gücünüzü kötüye kullanmanızdan bıktık. Belediye Başkanı Rackham da bu durumdan hiç hoşnut olmadı doğrusu. Şikâyetler sürekli artıyor. Belli ki eski eşiniz de sizin nasıl iş gördüğünüzü biliyormuş ve bu bilgiyi paylaşmış. Boşandığınızdan beri onu taciz ettiğinizi iddia ediyor. Yani... bugüne kadar yaptıklarınızdan yakayı sıyırdığınızı için kendinizi şanslı saymalı ve aracınıza geri dönmelisiniz. Yoksa işinizi kaybedebilirsiniz.”

Sophia, tırnaklarının kenarlarını yolmak için büyük bir istek duydu ama parmaklarını yumruk yaptı. Bir keresinde bunu yapacağını söylese de, Ted’in Şef Stacy’ye karşı harekete geçtiğini hiç fark etmemişti.

Stacy, hiç korkmamış gibi alayla gülümsedi. “Kendini fazla kaptırma. Gösterdiğin kadar güçlü değilsin. Bana yapabileceğin hiçbir şey yok.”

“Bir şey yapmama gerek kalmayacak. Yıllardır kendinizi batırmaya yetecek kadar düşman edindiniz.”

Bir anda Stacy’nin ses tonu değişti. “Sana bir şey söyleyeyim seni ukala hergele. İşimin peşine düşersen bir daha asla bu kasabada huzur bulamazsın.”

“Bu bana tehdit gibi geldi, Şef,” dedi Ted.

“Bu bir söz.” Stacy, bilet koçanını cebine koyup araba-sına gitti.



“Bu adam manyak,” diye mırıldandı Sophia. “Bir an önce gidelim buradan.”

Fakat Ted, gitmeye hazır değildi. Sanki çok hoş muhabbet etmişler gibi Şef Stacy’ye el salladı. “Teşekkürler, bayım. Mutlu Noeller!”

Onları fazla etkileyemediği için mutsuz olan Stacy, Ted’in arabasının yanından geçerken onlara öfkeyle baktı ve sonra gaz pedalına asılarak Ted’in kapısına çakıl taşları fırlattı.

“Bu adam beni korkutuyor,” dedi Sophia.

Ted, polis şefinin arkasından baktı. “Merak etme. Buralarda uzun süre kalmayacak.”

“Nereden biliyorsun?”

Ted, tüm konuşmayı kaydettiğini göstermek için cep telefonunu yukarı kaldırdı. Sonra kaydı hemen Belediye Başkanı Rackham’a, Dylan’a, Aaron’a ve Levi’a gönderdi.



Stacy’ye dava açılması iki ay daha sürdü ama Mart ayında artık Whiskey Creek’in yeni bir polis şefi vardı.

Ted, haberi duyunca kutlamak için Sophia’yı dışarı çıkardı ve ona o zaman evlenme teklif etti.



New York Times çoksatan yazarı Brenda Novak, kırktan fazla romanıyla romantik türün sevilen yazarlarından-
dır. Kişisel internet sitesinde her yıl diyabet hastaları yararına bir açıkartırma düzenleyen yazar, bu proje sayesinde şimdiye kadar bir milyon dolara yakın bağış toplamıştır. Evliliğini ve anne olmasını hayatının en büyük şansı olarak gören Novak, eşi ve beş çocuğuyla birlikte Sacramento'da yaşamaktadır.



Bir Kış Büyüsü



*Affetmek, olan biteni geçmişte bırakıp,
geleceğe umutla ve özgürce bakmanın diğer adıdır.*

Yeni yıl kimileri için yüzleşmek, kimileri içinse yenilenmek anlamına gelir. Kasabanın kötü kızı olarak tanınan Sophia hem kendiyle, hem hayatıyla, hem de sahip olduklarıyla yüzleşecektir. Dışarıdan masal gibi bir hayata sahip, sınırsız imkânları olduğu düşünülen Sophia, kocasının bir gece yarısı ortadan kaybolmasıyla bu rüyadan uyanır.

FBI'nın da olaya dahil olmasıyla ciddi bir soruşturmanın içerisinde kendini bulan Sophia ve kızı çok da bilmedikleri gerçek yaşamın ağır sonuçlarıyla yüz yüze gelirler. Her şeye yeniden başlayan Sophia, hayatını da bu fırsatta gözden geçirmeye kararlıdır.

Bir zamanlar büyük hayal kırıklığına uğrattığı eski aşkı Ted ve uzun zamandır bir araya gelmediği arkadaşlarıyla yeniden karşılaşır. Kaybettiklerini geri kazanmanın mücadelesini veren Sophia, yeni hayatında aşkın, birine güvenmenin ve affetmenin mümkün olup olmadığını bu sayede sorgulama imkânı bulacaktır.

